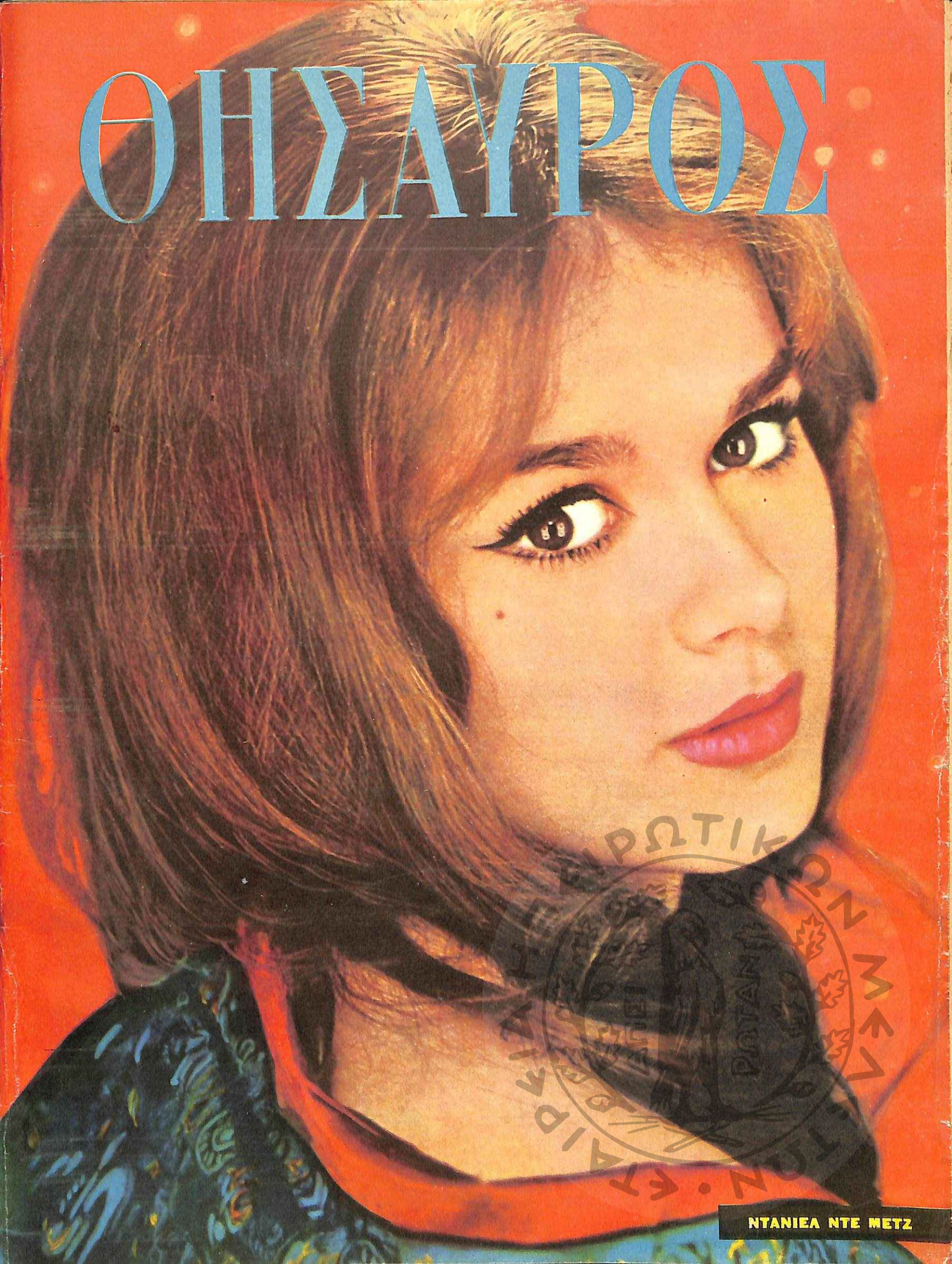


ΘΗΣΑΥΡΟΣ



NTANIEA NTE METZ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΚΥΡΙΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ. ΚΑΤΕΡΙΝΑ, ανήψια της, 25 χρόνων. **ΖΙΑΜΠΕΡΤ**, έγγονη της κ. Πομμεραί. **ΖΑΝ**, νέος ευγενικός κι' έξυπνος, ύπολοχαγός. **ΛΟΥΛΟΥ**, φίλη της Ζιαμπέρ. **ΚΥΡΙΑ ΝΤΩΛΥ**, καλεσμένη. **ΑΝΤΡΕ**, νέος όμορφος, αλλά κρύος. **ΖΩΜΠΕΡ**, διαχειριστής της περιουσίας των Πομμεραί.



προσκαλείς τόσο συχνά; **ΖΩΜΠΕΡ**: Για να κάνω τη Ζιαμπέρ να τον συχαθώ. **ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ**: Μήπως φαντάζεσαι ότι τον αγαπάς; **ΖΩΜΠΕΡ**: Κάθε άλλο! 'Η Ζιαμπέρ αγαπάει το Ζάν. **ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ**: Το πρόσερες κι' εσύ αυτό; **ΖΩΜΠΕΡ**: Δεν θέλει φιλοσοφία το πράγμα! Μήπως εκείνος δεν την αγαπάει; Μά δεν τολμάει να της πει, επειδή εκείνη είναι πλούσια. Γι' αυτό αδιαφορεί. 'Ενώ ο 'Εντρέ αποκρινεται τον έρωτευμένο κι' απελυσμένη. Δυστυχώς όμως εμείς στη Ζιαμπέρ, ότι αν του έπεφτε το λαιμό, θα την έπαιρνε άμεσα ως γυναίκα του... Είμαι όμως βέβαιος, πως αν συμβεί αυτό, θα γίνει άρρωστος!...

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ: 'Εκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι ότι η Ζιαμπέρ α' αγαπάει το Ζάν. Μά γιατί δεν του δίνει κι' αυτή η εύλογη μέση του κουράγιο για να της εξομολογηθώ τον έρωτά του; (Μπαίνει η Ζιαμπέρ).

ΖΙΑΜΠΕΡ: Τι λέγατε; **ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ**: Νά, λέγαμε για το Ζάν και τον 'Αντρέ. 'Ο Ζάν έφυγε χωρίς να τολμάει να σου πει ότι σ' αγαπάει. 'Αγαπητή μου, μου φαίνεται πως είναι καιρός να τον βοηθήσεις κι' εσύ λιγάκι... **ΖΙΑΜΠΕΡ**: Μά τι είν' αυτό που λές; Είμαι βέβαιη ότι ο Ζάν δεν μ' αγαπάει!...

ΖΩΜΠΕΡ: Τι λές, παιδί μου; Είμαι σίγουρος ότι τον αγαπάς κι' εσύ! Μά περιμένεις να σου το πει πρώτα εκείνος.

ΖΙΑΜΠΕΡ: Μά όχι, όχι... δεν τον αγαπώ... Μή με βασανίζετε άλλοι!... (Φεύγει κλαίγοντας). **ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ**: Τώρα καταλαβαίνω πόσο τον αγαπάει η μικρή!... (Ύστερα από μερικά λεπτά). 'Η φημα. 'Αφαινα διαβάσει ένα τηλεγράφο.

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ: Κόττα τον κρού!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Τον βλέπω. (Στο Ζάν). Πάμε, Ζάν. 'Αργήσαμε...

ΖΑΝ: 'Εχεις δικιο. Το είχα ξεχάσει (φιλάει το χέρι της κ. Πομμεραί).

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ: Πότε θα σάς ξαναϊδούμε, Ζάν; **ΖΑΝ**: Τον έρχομενο μήνα, που θα ξαναπάω άδεια. (Στη Ζιαμπέρ). 'Αντίο, δεσποινίς. (Της σφίγγει το χέρι, ενώ εκείνη του ρίχνει μια αδιάφορη ματιά. Οι καλεσμένοι φεύγουν. Μένει η κ. Πομμεραί και ο κ. Ζωμπέρ).

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ: 'Α, αυτός ο 'Αντρέ μουχει καθήσει στο στομάχι! **ΖΩΜΠΕΡ**: 'Αμ' έμένα!

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ: Τότε γιατί τον μέν από τον Ζωμπέρ και τον Ζάν;



— "Αδικο χαιρέσαι. Μή φανταστής πως ξαναγυρίζοντας στη μητέρα μου θα σ' αφήσω εδώ τη Μαρία!..."

Κόττα, θεία, σου φέρνω ένα λογαγό του κουτιού... 'Ο Ζάν προδίδαστηκε σε λογαγό!...

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ: Τά συχαρητήρια μου, αγαπητή μου Ζάν! (Στην Κατερίνα). 'Ηρθατε τη στιγμή ακριβώς, που έλεγα στη Ζιαμπέρ να σου τηλεφωνήσει να φέρης κανένα παιδί. 'Εχουμε μια θεία. 'Ο 'Αντρέ δε θάρρη απόψε. 'Εφυγε και θα λείψη καιρό!...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ναι, το ξέρω. Μου το είπε ο Ζωμπέρ.

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ: Μπα! Και που τ'όμαδες εσύ Ζωμπέρ, ότι ο 'Αντρέ δε θάρρη; Μήπως σου τηλεγράφησε; **ΖΩΜΠΕΡ**: 'Οχι. 'Εγώ του τηλεγράφησα σήμερα το πρωί. Του άνηγγειλα ότι ένα από τα λαχεία του, το 1713 κέρδισε τον πρώτο λαχνό... (Η Ζιαμπέρ τον ακούει με προσοχή).

ΖΩΜΠΕΡ: 'Εννοείται ότι του έστειλα αυτό το τηλεγράφημα, να νά μας άρσηση ήσυχους...

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ: 'Αστε είναι ε; Μά είσαι τρομερός Ζωμπέρ! **ΖΩΜΠΕΡ**: Και όπως το φανταζόμουν, ο φίλος μας έσπευσε να μας ειδοποιήσει ότι θα λείψη πολύν καιρό από... το Παρίσι. Φυσικά, τώρα που... κέρδισε τον πρώτο αριθμό του λαχείου...

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ: 'Επεςε στη φάκα ο φίλος... (Γελάει)!... Φαντάζομαι τι κρύος έβρωτας θα τον κόψη, όταν θα μάθω πως η πληροφορία σου είναι ψευτική!... (Κυττάζει την Κατερίνα και τον Ζάν). Τι κρυφολέει εσείς εκεί;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: 'Ο Ζάν θα σου 'εξηγήση...

ΖΑΝ: Νά σάς πω περί τίνος πρόκειται. Τον πρώτο αριθμό του λαχείου τον κέρδισα εγώ!... (Γενική κατάπληξη). 'Ω, είναι ένα σωστό μυστήριό μου...

Την τελευταία φορά που γυρνούσα στο σπίτι μου, έτυχε να συναντηθώ μ' ένα γέρο και άρρωστο κύριο... 'Ηταν περίοδος δύστυχος. Τη στιγμή που ξεκινούσαμε, είδα ότι δε μπορούσε να αντέξει τις άσπεκτες του... Τον βοήθησα κι' ύστερα πίσωμα έβρισκε...

Του είπα σε πόι σ'ότανταμα ύπηρετούσα και ότι δεν είχα άλλους πόρους ζωής. Με συμβούλεψε να παντρευτώ... Του εξήγησα τότε ότι δεν είχα σκοπό να καταδικάσω κομμάτι γυναίκα σε μια ζωή γεμάτη στεργσεις...

Όταν κατέβηκε, ρώτησε τ' όνομά μου. Του το είπα. Μά κομμάτι 'έκουσε, έμεινε κατάπληκτος... Κατόπιν με ρώτησε αν ήμουν γιος του 'γέ Πλενέφ. Του απάντησα καταφατικά. Τότε ο άγνωστος, μου είπαι: 'Ε'τ' όνομά μου θα το μάθης. Στήν αρχή του πέρασα για τρελλό. Την παραμένη Τετάρτη, έγινε ο προδιδασμός μου σε λογαγό. Πρίν χαρά μου, να συνέλθω από τη χαρά μου, με καλεί στο γραφείο του ο συμβολαιογράφος της Λυονέβ. Και έμαθα τότε ότι ο γέρος συνταξιδιώτης μου, που έπαχε από καρκίνο, αυτοκτόνησε, αφήνοντας έμένα γενικό κληρονόμο του... Δηλαδή, μου επέστρεψε τη μεγάλη περιουσία που είχα κληθεί από τον πατέρα μου!

'Ηταν ο πρώην συνεταίρος του!... **ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ**: Τι είν' αυτό που ακούω, παιδί μου;

ΖΑΝ: Και τώρα που έχω ένα σταθερό εισόδημα, έρχομαι να σάς παρακαλέσω να με κάνετε έγγονό σας... (Κυττάζει την Ζιαμπέρ). 'Ελπίζω ότι η δεσποινίς Ζιαμπέρ δε θα φέρη καμμία αντίρρηση!... (Η Ζιαμπέρ, αντί να του απαντήσει, του δίνει το χέρι της. 'Ολοι γελούν).

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ (στο Ζωμπέρ): Τι λές για δ'ι' αυτά, αγαπητή μου; **ΖΩΜΠΕΡ**: Λέω ότι είμαι ένθουσιασμένος (Γελάει). Κι' όσο συλλογίζομαι τι μούτρα θα κάνει ο 'Αντρέ, όταν θα διαβάσει στις εφημερίδες τους πραγματικούς κερδισμένους αριθμούς του λαχείου!...

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ: Μά πως θυμόσουν απ' 'έξω τους αριθμούς, που μάς είχε πει αυτό το ζώο; **ΖΩΜΠΕΡ**: Τους είχα σημειώσει στο καρτέ μου... Το είχα 'π' όμνι να το παίξω αυτό το παιχνίδι.

ΚΑ ΠΟΜΜΕΡΑΙ: Είσαι σπουδαίος κατεργάρης, αγαπητή μου Ζωμπέρ! Μπα! μπαι! κι' έλέπουνε τά μάτια μου; Φιλιοβούνται!...

('Ολοι γυρίζουν και βλέπουν το Ζάν και τη Ζιαμπέρ σε μια γωνία, να φιλιούνται άγκαλιασμένοι!)

ΠΙΕΡ ΜΑΡΤΕΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ και Αθανασία

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μία μαύνη δαγκώνει τον 'Αλέξανδρο στο πόδι. Το τραύμα του, που φαίνεται έλαφρό στην αρχή, μολυνεται και η κατάσταση του χειροτερεύει. 'Η 'Ασπασία δε φεύγει ούτε στιγμή από το προσκέφαλό του. Οι γιατροί τον βασανίζουν κάθε μέρα με τις αλλαγές που του κάνουν. 'Η μόλυνση επεκτείνεται από το πόδι σ' ολόκληρο τον οργανισμό. 'Ο καθηγητής Φωκάς προτείνει να του κόψουν το πόδι, αλλά οί άλλοι συνάδελφοι του διατάζουν. 'Ο καθηγητής Σάββας, εξ' άλλου, υποστηρίζει ότι η μόλυνση οφείλεται σε στρεπτόκοκκο, αλλά αναβάλλει διαρκώς την εφαρμογή της κατάλληλης θεραπευτικής αγωγής. 'Ο Βενιζέλος άνησυχεί για την κατάσταση του νεαρού βασιλιά. Προσκαλείται από το Παρίσι ο καθηγητής Βιντάλ. Βρίσκει την κατάσταση του άρρωστου απελπιστική. 'Η επιστήμη φαίνεται ανίσχυρη να τον σώση.

109

Παίζανε με τις ημέρες, με τις ώρες, με τα λεπτά ίσως. 'Η άρρωστεια του βασιλιά έπαιρνε δραματική τροπή.

'Ο Βενιζέλος αγωνιούσε. — 'Οχι μόνο τον Ντελμπέ, αλλά δέκα ακόμη καθηγητές να φέρετε, είπε. 'Αρκεί να σωθί!

'Αλλά κι' ο λαός επίσης, που ήταν πρίν αδιάφορος για τον 'Αλέξανδρο, άρχισε να τον συμπάθη. Τά τηλεγραφήματα έφταναν κατά σωρούς στο Παλάτι, άκούη κι' από βασιλικούς, δηλαδή από κωνσταντινικούς. Οί άνθρωποι είχαν ξεχάσει για λίγο τά πάθη και τά μίση, που τους χώριζαν. Στόν κατάκοιτο του Τατοίου δεν έβλεπαν το βασιλιά, αλλά το παλληκάρι, που ύπέφερε και βασανιζόταν. Κι' η λαϊκή συμπάθεια ξεχειλίσε πηγάια και αυθόρμητη. 'Ολοι εύχονταν να γίνη καλά.

'Ο 'Αλέξανδρος, εξ' άλλου, συμβόλιζε τη νέα 'Ελλάδα, την 'Ελλάδα των θριάμβων, που είχε άνοησει τά φτερά της κι' είχε πετάξει ως την Πόλι και τη Συμύνη. 'Ο νεαρός βασιλιάς άποτελούσε ακόμη την καταδίκη του κωνσταντινισμού, που βαρυνόταν με τόσα έγκλήματα κατά της πατρίδος. Οί στρατιώτες τον είχαν δει στη Θράκη και στη Μικρά 'Ασία. Δεν ήταν βέβαια, πολέμιος. 'Αλλά πηγαίνε μαζί τους. Κι' αυτό τους έθουσιαζε. Παραχωρούσαν και σ' αυτόν ένα κομμάτι από τη νίκη, κι' άς μην είχε κάνει τίποτα.

'Ετσι, για πρώτη φορά, οί σκέψεις όλων φερούγιναν γύρω στο βασιλικό κρεβάτι.

'Η άλλη ημέρα ήταν η 1η 'Οκτωβρίου. 'Ο Βιντάλ ξαναπήγε για να δει το βασιλιά. Στάθηκε άμληχτος μπροστά του και τον κυττάζε στα μάτια.

'Ο 'Αλέξανδρος παραξευτέθηκε. — Τι ψάχνετε να βρήτε; τον ρώτησε.

— Τά σημάδια του Ικτέρου, απάντησε ο Βιντάλ.

— Και γι' αυτό με κυττάτε έτσι;

— Μάλιστα

— Πώς σάς φαίνεται ή κατάστασί μου;

— Καλύτερη από χτές.

— Θά μείνω πολύ ακόμη στο κρεβάτι;

— 'Εχετε ύπομονή και θά γίνετε καλά.

Τό αυτεμβόλιο επέδρασε ευεργετικά. Τό βράδυ, ο βασιλιάς παρυσίασε σημαντική καλύτερεση. Οί ενέσεις συνεχίστηκαν και την άλλη μέρα σε μεγαλύτερες δόσεις.

'Ο Βιντάλ ήξερε πως οί ενέσεις αυτές θά έφεραν γενική άσαστάτωση του οργανισμού. 'Αν ις είχαν άρχισι από πρωύτες και σε μικρές δόσεις, τά πράγ-

βαινε, από τη μία στιγμή στην άλλη.

'Ο 'Αλέξανδρος ήρέμισε, τέλος, κατά τά ξημερώματα κι' άποκοιμήθηκε.

'Ο Βιντάλ εξαγρύνησε στο θάλαμο του άρρωστου, δίνοντας άρκώς τις οδηγίες του. Τό πρωί είπε στην 'Ασπασία:

— Τόν έσωσε ή καρδιά του.

— 'Αλλος άρρωστος, στη θέση του, δε θά μπορούσε ν' άνθξει.

— Θά γίνη καλά; ρώτησε ή νεαρή γυναίκα, με φωνή που έτρεψε.

— Πρέπει να έλπιζετε πάντα, κυρία, απάντησε ο Γάλλος καθη-

'Η 'Ασπασία, οί ύπασπιστές του, που ήταν και φίλοι του, έστεκαν δλόγυρά του με την άγωνία ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους.

— Γιατί με κυττάζετε έτσι; τους ρώτησε σε κάποια στιγμή. Ξαφνιασμένοι απ' αυτή την έρώτηση, προσπάθησαν να χαμογελάσουν. 'Αλλά τό χαμόγελό τους ήταν ψεύτικο.

— Δώστε μου έναν καθρέφτη, είπε ο 'Αλέξανδρος.

Κύτταξε μέσα στόν καθρέφτη, που του έδωσαν τό πρόσωπό του και τρώαζε με τό θέαμα, που αντίκρισε.

— Πώς έγινε έτσι; ψιθύρισε. — 'Ο Ικτερος, του εξήγησαν.

Κύτταξε δλους μ' ένα λυπημένο βλέμμα και δεν είπε τίποτ' άλλο.

'Ηταν μία μέρα βροχερή. 'Η βροχή δεν είχε σταματήσει από τό πρωί. Μαύρα σύννεφα σέρνονταν στόν ουρανό. 'Η μαυρίλα τους είσχωρούσε μέσα στα δωματία και τάκανε όλα πένθιμα.

Τό Τατόι δεν είχε θέσι κάτω από τον άπτικό ουρανό. 'Ηταν ένα αντίγραφο του ρωσικού ανάκτορου του Πετερχόφ. Αυτό τό σκυθρωπό στίπι ή βασιλίσσα 'Ολγα τό είχε μεταφεύσει στην 'Ελλάδα, φορτώνοντας τό με φωτογραφίες όλων των βασιλικών οικογενειών της Ευρώπης, σάν αυτές να μπορούσαν να ζωντανέουν τό πένθιμο κτίριο. Μόλις ο ουρανός σκοτείνιαζε, τό ανάκτορο αυτό έμοιαζε σάν τάφος.

Μέσα σ' αυτό χαροπαύανε τώρα ο νεαρός βασιλιάς.

ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

'Ο Ζαλοκώστας, που ήταν πιά καρφωμένος στο Τατόι, κοντά στόν άρρωστο βασιλιά και φίλο του, μάς δίνει μία ζωντανή περιγραφή του μαρτυρίου του.

«'Η νάρκη της εξαντλήσεως μοιάζει να ώφέλησε το βασιλιά, γράφει. Τό πρωί της 4ης 'Οκτωβρίου αισθάνεται πολύ καλύτερα, τρώει κάτι με όρεξη, είναι όμιλητικός. Στο χειρουργό Μέρμηγκα, που του έδωσε τον επίδοσμο, είπε άστετευόμενος:

— Πολλές γάτες βάσεις, γιατρέ. Θά νόμιζε κανείς πως έχεις ποσάσει από τά φαρμακεία.

«Ζήτησε ένα τσιγάρο και, καθώς επέτρεψαν οί γιατροί να καπνίσω, του τό άναψα. 'ΑΛΛ' όταν είδε να μπαινι στο δωμάτιό του ή άρχινοσκόμα Μπόλλα, μου πέρασε τό τσιγάρο και μου ψιθύρισε: «Κρυψό. 'Η Μπόλλα δε θέλει να καπνίσω».

«'Ακούει τ' αυτόκρηνητα ν' άνεβαίνουν τον άνηφορο του παλατιού και ξεχωρίζει αθάβευτα τά μάρκα είναι.

«'Ηρθε τό φορτάκι των ύπασπιστών, λέει. Τώρα άνεβαίνει ή 'Μόρε» του Μπέση. Νά ή 'Βάδεχων». 'Αν έδερς τό Βιντάλ, πέστε με περισσή αμέεως μέσα.

«'Ο Γάλλος καθηγητής, που ύπασπιστών, λέει. Τώρα άνεβαίνει ή 'Μόρε» του Μπέση. Νά ή 'Βάδεχων». 'Αν έδερς τό Βιντάλ, πέστε με περισσή αμέεως μέσα.

«'Ο Γάλλος καθηγητής, που ύπασπιστών, λέει. Τώρα άνεβαίνει ή 'Μόρε» του Μπέση. Νά ή 'Βάδεχων». 'Αν έδερς τό Βιντάλ, πέστε με περισσή αμέεως μέσα.

«'Ο Γάλλος καθηγητής, που ύπασπιστών, λέει. Τώρα άνεβαίνει ή 'Μόρε» του Μπέση. Νά ή 'Βάδεχων». 'Αν έδερς τό Βιντάλ, πέστε με περισσή αμέεως μέσα.

«'Ο Γάλλος καθηγητής, που ύπασπιστών, λέει. Τώρα άνεβαίνει ή 'Μόρε» του Μπέση. Νά ή 'Βάδεχων». 'Αν έδερς τό Βιντάλ, πέστε με περισσή αμέεως μέσα.

«'Ο Γάλλος καθηγητής, που ύπασπιστών, λέει. Τώρα άνεβαίνει ή 'Μόρε» του Μπέση. Νά ή 'Βάδεχων». 'Αν έδερς τό Βιντάλ, πέστε με περισσή αμέεως μέσα.

«'Ο Γάλλος καθηγητής, που ύπασπιστών, λέει. Τώρα άνεβαίνει ή 'Μόρε» του Μπέση. Νά ή 'Βάδεχων». 'Αν έδερς τό Βιντάλ, πέστε με περισσή αμέεως μέσα.

«'Ο Γάλλος καθηγητής, που ύπασπιστών, λέει. Τώρα άνεβαίνει ή 'Μόρε» του Μπέση. Νά ή 'Βάδεχων». 'Αν έδερς τό Βιντάλ, πέστε με περισσή αμέεως μέσα.



'Η ποιγκήπισσα 'Αλεξάνδρα, κόρη του βασιλιά 'Αλεξάνδρου, στα χείρα της γιαγιάς της, βασιλίσσας Σοφίας, μετά τη βάπτισή της (1921).

ματα θά ήταν πολύ καλύτερα. 'Αλλά τώρα δεν είχαν καιρό να χαλάρουν. 'Επρεπε να καταφύγουν στα μεγάλα μέσα, κι' άς ήταν έπικίνδυνα. 'Ετσι ή άλλοι δύο, ο άρρωστος ήταν χαμένος, και δεν είχαν την ευχέρεια της έκλογής.

'Η αντίδρασι έκδηλώθηκε με δραματικό τρόπο. 'Ο πρετός άνέβηκε στους 41 βαθμούς κι' οί εμετοί ξανάρχισαν. 'Αργά τό βράδυ παρουσιάστηκε έντονη δύσπνοια. Για να την καταπολεμήσουν, χρησιμοποίησαν οξυγόνο. Τραγική νύχτα! Κονάνας στό Τατόι δεν έλειψε μάτι. 'Ολοι περίμεναν πως ο βασιλιάς θά πέ-

γνής. Αυτή ήταν ή απάντησι, που μπορούσε να δώση. 'Η επιστήμη εξαντλούσε τά τελευταία μέσα της. 'Αν κι' αυτά άποτύγχαναν, δε θά μπορούσαν να κωνή τίποτ' άλλο.

'Η εξάντλησι, που τούφερε τό αυτεμβόλιο, βύθισε όλη την άλλη μέρα τό βασιλιά σε νάρκη. Τό πρόσωπό του είχε γίνει κατάντηρο. 'Η κτηνιαδα είχε άπλωθή και σ'ι' αυτά του. Κι' ή παραμικρή κίνησι τον κούραζε. 'Ακούη και να μιλήσει δε μπορούσε. Προτιμούσε να μνη άνοιξη τά μάτια και τό στόμα του. 'Ολα τον στενοχωρούσαν.

γνώμη του γι' αυτή την καλτέ-
ρευσι, ο Βιντάλ απαντά: «Δε
μπορώ να συνέλθω από την κα-
τάπληξή μου».

«Αλλά... αλλά, πριν νυχτώση,
πρέπει το βασιλιά τρομερό ρίγος
κι' ο πυρετός ανεβαίνει διά μιας.
Ακόμη μία τραγική νύχτα. Η
ανάπνοή του γίνεται κομμάτι-
στη. Πρέπει να υποφέρει πολύ από
τη γάμπια, γιατί παραληρεί: «Α-
νανεώστε το πόδι μου, με πονά-
ν τα κόκκαλά μου». Περνάει δώδε-
κα ώρες απερίγραπτης αγωνίας,
κατά τις οποίες η Ασπασία με
τους γιατρούς δε σταμάτησαν
στιγμή να του κάνουν ενέσεις, να
του δίνουν οξυγόνο, να δοκιμάζουν
έκείνα τα μικροπράγματα, πάγο
στο κεφάλι, στάλες και μετρήμα-
τα σφυγμού, όλα δίνουν την εν-
τύπωση, ότι βοηθούν να μείνει στη
ζωή μια ύπαρξη, που φεύγει κιό-
λας. Η καρδιά του άναβε πάλι.

«Ός πότε;
«Η αλλαγή της πληγής της
5ης Οκτωβρίου, αν και δεν ήτα-
νε χειρότερη από τις άλλες φορές,
τόν πονεί σε τέτοιο βαθμό, ώστε
φωναίει. Τα εξαντλημένα νεύρα
του κατάντησαν ευαίσθητα, τώ-
ρα του δίνουν σουβιές, που τον
τελειώνουν. Φωναίει δυνατά, κι'
οι φωνές του βγαίνουν έξω από
την κόμωση, η μία πίσω από την
άλλη, γεμίζοντας φρίκη όλο το
παλάτι. Οι υπάλλητοι και οι
ευζώνοι της φρουράς και το υπη-
ρετικό προσωπικό, όσοι τις άκου-
σαν, τρομάζουν σε να γιόνταν έγκλη-
μα εκεί στο πρώτο πάτωμα. Το
ανδρικότερο θέαμα, που είδα πο-
τέ μου ήταν, ως τώρα, η άνοχη
του βασιλέως κατά τις αλλαγές
της πληγής, με το φρικιαστικό
ξεκόλλημα της γάζας από τραύ-
μα μία πιθαμή ανοιχτό. Σήμερα,
όμως, ο Αλέξανδρος τσάκισε.
Ουρλιάζει. Η Ασπασία τα χάνει.
Σε τί μπορούσε να τον βοή-
θησει, όταν το μαρτύριο του παίρ-
νει τέτοια ένταση; Ήταν γυναίκα
δυνατή, ίκανή να δει αίματα, να
δη το στήθος του άνδρός της να
το πηγαίνει και να το φέρνει ή
αγωνία, αλλά δεν υπήρχε τρόπος
να πάρει πάνω της μέρος από
τέτοιο σπαρταγμό. Μοιράζεται ο
πόνος, εν όσω είναι ακόμη υπο-
φερτός, μόλις όμως ξεπεράσει κά-
θε όριο, απομένει ο άρρωστος μό-
νος στο Γολγοθά του.

«Ο Γερουλάνος και ο Μέρμηγ-
κας, που τον σκαλίζουν, κάνουν
δτι μπορούν για να τον κατα-
πράνουν, αλλά δεν φαίνεται αυ-
τό. Φταίει το κουρέλιασμα των
νεύρων του. Οι δύο χειρουργοί
εμποδίζονται να εργασθούν από
τα τραντάγματα και τις φωνές

του και του δίνουν άναίσθητικά.
Μά του κάκου. Πονεί πολύ. Ο-
ταν τελειώνει, επί τέλους, η αλ-
λαγή και βγαίνει έξω ο Γερου-
λάνος, το γλυκό πρόσωπο του κα-
θηγητού είναι κομμένο. Και συγ-
κινείται όταν, μπαίνοντας ύστερα
από λίγη ώρα να δει πάλι τον
άρρωστο του, ακούει ένα ερείπιό
να του ψιθυρίζει: «Με συγχώρη-
σε, για τις φωνές μου, αλ-
λά πόνεσα σήμερα τόσο, που δε
μπόρεσα να κρατηθώ».

«Η καλωσύνη του κάνει εντύ-
πωση και στο Βιντάλ. Το ίδιο
απόγεμα πήγε ο Βιντάλ ν' απο-
χαιρετήσει το βασιλιά. Ο Αλέ-
ξανδρος προσπάθησε ν' αναστα-
θεί λίγο, του έσφιξε το χέρι και
του είπε: «Δε θα λησμονήσω πο-
τέ το ενδιαφέρον σας, κύριε κα-
θηγητά. Σας ευχαρίστησα για να
σας φέρουν από το Παρίσι, εξ
αίτίας μου. Ευχαριστώ».

«Πριν φύγει ο Βιντάλ διέγνωσε
συμφορησι του δεξιού πνεύμονος.
Διέταξε να γίνει παρακέντησις, η
οποία έδωσε αίματηρό υγρό. Τε-
τέλειται. Αφού προσβλήθηκαν οι
πνεύμονες, οι τελευταίες ελπίδες
που στήριζε ο Γάλλος στην κρά-
σι του Αλεξάνδρου, διαλύθηκαν.
Τόσο είχε συμπαθήσει ο Βιντάλ
το βασιλικό ζευγάρι, ώστε, μετά
τον αποχαιρετισμό, δε μπόρεσε
να περπατήσει και κάθισε σε μία
πολυθρόνα, για να συνέλθη. Λυ-
πόταν, ότι δεν έξουσίαζε, αυτός
ο μεγάλος θεραπευτής, τη μοίρα
ένός άρρωστου, που θάδιε τον
πάν για να τον σώσει, έπειδή τον
είδε νέο, λεβέντη, αγαπημένο από
ωραϊότητα γυναίκα, έπειδή ήταν
βασιλεύς και αγαθός, με μία κα-
λωσύνη, που ξεπερνούσε το μέ-
τρο τούτου του κόσμου. Καμιά
στενοχώρια δεν έπρεπε να σκι-
αί τη ζωή τέτοιου πρίγκηπα. Η
παραμικρότερη σκοτούρα θ' απο-
τελούσε αδικία. Μολατούτα, ο
Βιντάλ έβλεπε καθαρά το θάνα-
τό του, τόσο φριχτότερο, όσο δυ-
νατώτερη κρίσι είχε και θ' α-
ργούσε να πεθάνει.

Την άλλη μέρα, ωστόσο, ο Α-
λέξανδρος παρουσίασε σημαντική
καλύτερευσι. Είχε μία άφθονη εφ-
ιδρωσι κι' ο πυρετός του παρέ-
μεινε όλη την ημέρα κάτω από
τους 38 βαθμούς. Δεν είχε ού-
τε ρίγη, ούτε δυσπνοία, έφαγε
με όρεξη και κοιμήθηκε.

Η καλύτερευσι συνεχίστηκε την
επόμενη και τη μεθεπόμενη.
Στο Τατόι πανηγύριζαν. Από
τον ουρανό επίσης είχαν φύγει
τα μολυβένια σύννεφα κι' ο φθι-
νοπωρινός ήλιος ισκόρπιζε τις
ζεστές ακτίνες του.

Ο Αλέξανδρος είχε ξαναβρή

το κέφι του. Ζητούσε να του α-
φίνουν ανοιχτό το παράθυρο, για
να εισπνέει το άρωμα των πεύ-
κων, που έρχονται από το βουνό.
«Έτρωγε με όρεξη και κοιμόταν
καλά. Ο πυρετός παρέμεινε πάν-
τα σε χαμηλά επίπεδα».

Κι' οι γιατροί επίσης ήταν εν-
θουσιασμένοι. Η πληγή παρουν-
τούς γιατρούς, το κακό προχω-
ρούσε. Το βράδυ της 9ης Οκτω-
βρίου, ο Αλέξανδρος αισθάνθηκε
σουβιές στο δεξιό πλευρό. Τον
έπιασε ταυτόχρονα δυνατός βή-
χας κι' άρχισε να βγάλλει φλέγ-
ματα. Ήταν όλα γεμάτα αίμα.

«Ολη τη νύχτα άφηναν ένα μι-
κρό μόνο φως μέσα στο δωμά-
τιο, για να μη βλέπει το αίμα.
Αλλά δε μπόρεσαν να του το
κρύψουν κι' όταν ξημέρωσε.

Ο βασιλιάς παρατήρησε. «Ήξε-
ρε, ότι το αίμα από το στόμα
ήταν κακό σημάδι.
«Η Ασπασία προσπάθησε να
τον καθησυχάσει. Είχε πάθει πνευ-
μονία από την κατάκλιση, του έ-
ξηγηση. Δεν υπήρχε λόγος ν' α-
νησυχία. Θα περιούσε κι' αυτή.
Μετά την τριήμερη ανάπαυλα,
που είχε δώσει τόσες ελπίδες σ'
όλους, ακόμη και στους γιατρούς,
η χειρότερη επιπλοκή, ο πνεύ-
μονισμός, τον δεν άνηκε πιά.
Καταρρέει, όπως ένα κτίριο, που
φαγώθηκαν τα θεμέλια του ή ένα
δέντρο, που ξεραθήκαν οι ρίζες
του.

Την ημέρα εκείνη — ήταν η
9η Οκτωβρίου — οι άναπνοές
του περιορίστηκαν σε δύο μόνο
μέσα σε κάθε δευτερόλεπτο, ενώ
οι σφυγμοί του έβρασαν τους
165 στο λεπτό. Η καρδιά... Η
λειτουργούσε πιά κανονικά. Ή-
ταν η ημέρα του Σακόρραφου.
(Κάθε ημέρα έμενε πλάι του έ-
νας από τους καθηγητές, που τον
παρακολουθούσαν και κάθε νύχτα
ήταν ένας σωρός έμπειροί, βοή-
θοι, νοσοκόμοι. «Όταν η μία
βάρδια, ξεβωμένη από την κό-
ρασι, πήγαινε ν' αναπαυθεί, έ-
παιρνε τη θέση της άλλη». Ο
καθηγητής έτοιμάσε άμέσως τη
σύριγγα, για να του κάνει ένεσι.
Τί ένεσι έφαινε; ρωτάει.
Αλέξανδρος, που έχει κουρασθή
να τον τρυπάνε όλοένα, χωρίς να
βλέπει καλύτερευσι.

— Καμφοράς, απαντάει ο
Σακόρραφος.
— Έχει τίποτα η καρδιά μου;
— Όχι, αλλά πρέπει να τη
οηθάμε για να μην κουράζεται.
Ο Αλέξανδρος χαμογελάει.
— Μπράβο! λέει. Έσείς του-
λάχιστον μου εξηγείτε... Ένώ οι
άλλοι κάνουν τους μουγγούς.

Μία υποψία περνάει, ξαφνικά,

«Αλλ' η καλύτερευσι δεν ήταν
παρά η στερνή λάμψη, που βγά-
ζει το λυχναρι προτού σβύσει...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΦΤΕΡΟΥΓΙΖΕΙ

Παρά τη φαινομενική καλτέ-
ρευσι, που είχε εξασφαλίσει και
τους γιατρούς, το κακό προχω-
ρούσε. Το βράδυ της 9ης Οκτω-
βρίου, ο Αλέξανδρος αισθάνθηκε
σουβιές στο δεξιό πλευρό. Τον
έπιασε ταυτόχρονα δυνατός βή-
χας κι' άρχισε να βγάλλει φλέγ-
ματα. Ήταν όλα γεμάτα αίμα.

«Ολη τη νύχτα άφηναν ένα μι-
κρό μόνο φως μέσα στο δωμά-
τιο, για να μη βλέπει το αίμα.
Αλλά δε μπόρεσαν να του το
κρύψουν κι' όταν ξημέρωσε.

Ο βασιλιάς παρατήρησε. «Ήξε-
ρε, ότι το αίμα από το στόμα
ήταν κακό σημάδι.
«Η Ασπασία προσπάθησε να
τον καθησυχάσει. Είχε πάθει πνευ-
μονία από την κατάκλιση, του έ-
ξηγηση. Δεν υπήρχε λόγος ν' α-
νησυχία. Θα περιούσε κι' αυτή.

Μετά την τριήμερη ανάπαυλα,
που είχε δώσει τόσες ελπίδες σ'
όλους, ακόμη και στους γιατρούς,
η χειρότερη επιπλοκή, ο πνεύ-
μονισμός, τον δεν άνηκε πιά.
Καταρρέει, όπως ένα κτίριο, που
φαγώθηκαν τα θεμέλια του ή ένα
δέντρο, που ξεραθήκαν οι ρίζες
του.

Την ημέρα εκείνη — ήταν η
9η Οκτωβρίου — οι άναπνοές
του περιορίστηκαν σε δύο μόνο
μέσα σε κάθε δευτερόλεπτο, ενώ
οι σφυγμοί του έβρασαν τους
165 στο λεπτό. Η καρδιά... Η
λειτουργούσε πιά κανονικά. Ή-
ταν η ημέρα του Σακόρραφου.
(Κάθε ημέρα έμενε πλάι του έ-
νας από τους καθηγητές, που τον
παρακολουθούσαν και κάθε νύχτα
ήταν ένας σωρός έμπειροί, βοή-
θοι, νοσοκόμοι. «Όταν η μία
βάρδια, ξεβωμένη από την κό-
ρασι, πήγαινε ν' αναπαυθεί, έ-
παιρνε τη θέση της άλλη». Ο
καθηγητής έτοιμάσε άμέσως τη
σύριγγα, για να του κάνει ένεσι.
Τί ένεσι έφαινε; ρωτάει.
Αλέξανδρος, που έχει κουρασθή
να τον τρυπάνε όλοένα, χωρίς να
βλέπει καλύτερευσι.

— Καμφοράς, απαντάει ο
Σακόρραφος.

— Έχει τίποτα η καρδιά μου;
— Όχι, αλλά πρέπει να τη
οηθάμε για να μην κουράζεται.
Ο Αλέξανδρος χαμογελάει.
— Μπράβο! λέει. Έσείς του-
λάχιστον μου εξηγείτε... Ένώ οι
άλλοι κάνουν τους μουγγούς.

Μία υποψία περνάει, ξαφνικά,

από το μυαλό του.

— Μήπως είμαι άσχημα και
μου το κρύβουν; ρωτάει.

Ο Σακόρραφος τον καθησυχά-
ζει.

— Η ασθένεια θα κάμει τη
διαδρομή της, λέει. Ήταν μεγά-
λος ο κλονισμός του οργανισμού...
Δεν περνάνε εύκολα αυτές οι μο-
λύνσεις.

— Έχετε δίκιο, συμφωνεί ο
Αλέξανδρος.

Οι άρρωστοι τα παραδέχονται
δλα. Ακόμη και να τους κοροί-
δουν οι γιατροί. Άλλοι όμως αν
ήταν λιγώτερο εύπιστοι!

Οι γιατροί παίρνουν τώρα αυ-
στηρά μέτρα. Δεν πρέπει να
μπαίνει κανείς στο δωμάτιο του,
γιατί κι' ο πιο άπλως συζητήσιος
τον κουράζουν. Έξαιρεσι γίνεται
μόνο για την Ασπασία. Αιτήν
καρένας δε μπορεί να τη δώδη
από το προσκήναλό του.

Ο Αλέξανδρος, βλέποντας αυ-
τή την ερημία γύρω του, εκπλήσ-
σεται. Τον εγκατέλειψαν, λοιπόν,
οι υπάλλητοι της, οι φίλοι του;
Ρωτάει πότε για τον ένα, πότε
για τον άλλο. Η Ασπασία έπι-
νοει διαρκώς φέμματα. Τον ένα
τον κάλεσαν στο υπουργείο των
Στρατιωτικών, ο άλλος είναι μά-
ρτυρας σε μία δίκη, του τρίτου εί-
ναι άρρωστη η μητέρα ή η ά-
δερφή.

— Στείλτε μου το Ζαλοκώστα,
λέει.
Ο Ζαλοκώστας εμφανίζεται.
— Σε φώναξα για να σου πώ
πως βγάω αίμα από το στήμα,
του λέει. Δε μπορείς να μου κά-
νης λίγη συντροφιά;... Όσο χει-
ρότερα πηγαίνο, τόσο εσύ εξα-
φανίζεσαι...

Θυμάται, ξαφνικά, πως του εί-
χε ζητήσει κάποιο άγγαλκό βι-
βλίο για να το διαβάσει.
— Θα το βρης στη βιβλιοθή-
κη, του λέει και του προσδιόρι-
ζει τη θέση. Πάρε το στο σπύι
σου να το διαβάσεις... Αλλά μην
εξαχσάς να το ξαναφέρεις. Όπως
έξερεις, εγώ δεν είμαι τίποτα εδώ
μέσα. Δε θέλω να μου πουν μία
μέρα πως σκόπησα τα βιβλία...

Η μητέρα του κρατάει κατάλυγο.
Ο μεγάλος τρόμος του μήπως
τον μαλώσουν, δεν τον άφισε πο-
τέ. Και βασιλιάς ακόμη, είχε πα-
ραμείνει πάντα το μικρό παιδί,
που έτρεμε μπροστά στους γο-
νείς του και περισσότερο μπρο-
στά στη μητέρα του, αυτή τη
σκληρή κι' αλύγιστη Γερμανίδα,
που τους ήθελε όλους γύρω της
σαν αυτόματα.

Στις 10 Οκτωβρίου έωτασε με
το τραίνο ο χειρουργός Ντελμπέ.
Ο Γάλλος καθηγητής άκουσε
με προσοχή τους Έλληνες συνα-
δέλφους του. Ο Σάββας, ο έμ-
πιστος της βασιλίσσας Σοφίας, έ-
πέμεινε πως η μόλυνση ήταν από
στρεπτοκόκκους και δεν επέτρεπε
καμιά άμφισβήτησι πάνω στο
θέμα αυτό.

— Θάθελα να πεισθώ μόνος
μου, είπε ο Ντελμπέ.
Ο Σάββας δυσφόρησε. Παρά
τις φωνές του Κορύλλου, δεν ή-
θελε ν' άφιση κανένα ως τότε να
μην στα οικόπεδά του. Όλοι έ-
πρεπε να παραδεχτούν την εξήγη-
σι, που είχε δώσει. Αλλά πως
ν' αντίσταθι στον Ντελμπέ, που
ήταν διεθνής αθένητης;

Ο Γάλλος καθηγητής άλλαξε
μόνος του την πληγή. Μαζίμε κα-
τόπιν κάμποσο πύο και κλειστή-
κε σ' ένα δωμάτιο, όπου άρχισε
να κάνει αναλύσεις και να χρη-
σιμοποιή διάφορα αντιδραστήρια.
Απομόνωσε, τέλος, τους στρε-
πτοκόκκους, που βρίσκονταν στο
πύον κι' αφού τους παρασκευά-
σε κατάλληλα, έκανε μ' αυτούς
ένεσι σε κοινότητα. Τα ζώα αυτά
δεν πάθαν τίποτα.

— Άδικο προσπαθούμε να κα-
ταπολεμήσουμε τους στρεπτοκόκ-

Επίκαιροι διόχοι

«ΝΤΟΛΤΣΕ ΒΙΤΑ»

Μπεδωθή από κάποιαν της Κορίνθου επαρχίαν,
πως το πείραμα του άρτου είχε πλήρη επιτυχίαν
και το σύνθησε νωμί μας και το καθιερωμένο,
μετά «σταφυλοσακχαρόν» θάνα ανακατεμμένο...

Οι φραντζόλες εν δλίγοις κι' οι κουλούρες οι σταρένιες,
ετοιμάζονται να γίνουν και... σταφυλοζαχαρένιες
κι' έτσι θα πιστέψουμε όλοι και θα πούμε, έξ και μη,
ότι εγήμερεί ο κόσμος και δεν τρώει... πικρό ψωμί...

«ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ»

Πήρε φόρα, τελεινταίως, η Ρωμεική θωρακίτης
κι' ένας συμπατριωτάκος και λεβέντης Πειραιώτης
Καζανόδας απεδείχθη για τα ξένα θηλυκά
κι' έντυφεύθηκε ξαδέλφην του... Ρομφάλλερ τελικά!

Μπράδος λέγεται ο νέος, που τη ράτσα μας τιμά
και πού κάνει τόσες ξένες να πονούν και να στενάζουν
και, δικαίως, τον συγκαίρουν όλοι οι Έλληνες θεομά
και, στην κυριολεξία, όλοι... Ρομφάλλερ του φωνάζουν!

ΟΠΩΣ ΕΠΡΕΠΕ...

Σ' εποχή που κάθε νέος πολεμά να καζανήσθ,
ο Γιόδοπουλος ζητούσε στα μπαζούκια να γλεντήσει
και στους μπαζουκοθαμώνες για να κάνει το καμμάτι,
πήγε κι' άσπαξε μία τσάντα με χιλιάδικα γεμάτη...

Μα δεν πρόλαβε ο καυμένος τις «πεννιές» του να χαρή
και να πάρη και να δώσει στους χορούς και στα μεθυσία,
γιατί απ' την αστυνομία έταμπήθηκε αθωρεί
και Γιόδοπουλος μία κι' ήταν, στό... ματρί πήγε στα ίσια!

ΟΞΥΜΩΡΟΝ

Κατηφείς πληροφορούνται πλείστοι όσοι συμπολίται,
πως σής γείτονας τους μύλους νέα στάσι απειλείται,
γιατί όλοι οι μυλωνάδες με τα «θα» διατηρούνται
κι' έχουν φτάσει στο σημείο και τον άστον να στερούνται!

Δηλαδή ύσοι... αλέθουν, ημερώνουν τα στάρι,
από χοήμα κι' από μάσα εντελώς έχουν «οεσάροι»
και πολλοί τους καταλήγουν στο σαφές συμπέρασμά τους,
πως τα δόντια τους θ' άρχισουν να ξεχνούν το... αλέσμά τους!

ΠΑΝΗΣ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

Κλέφτες άγνωστοι ως τώρα και θαρρείς κατά το μάλλον,
εμμεταλλέντες λίαν τον εκλογικόν τον σάλον,
σε κατάστημα εμπήκαν απ' τα πλέον κεντρικά
κι' άπεκομισαν, εν τάχει, είδη φωτογραφικά...

Είχαν στίς... φωτογραφίες, δηλαδή, άδυναμία,
αλλά δε θα την γλυτώσουν από την αστυνομία
και μαζί με συντροφιά και με συνασπισμό τους,
στην Ασφάλεια θα έχουν το «προφίλ» και το «άνφας» τους!

«ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΛΙ»

Αρκετοί βουτασιάρη προαστείων κι' Αττικής
μέσα στα βουτασιάρη τους βάζουν δίσκους μουσικής,
γιατί λένε ώρισιμώς έπιστημονικώς τρανοί,
ότι και τίς... άγέλδες το τραγούδι συγκινεί...

Αλλ' αυτό, θαρρώ, άνηκει στα κοινά τα μυστικά
κι' ασφαλώς δεν χρειάζεταν είδικη γα γίνη ποόδα,
αφού μπαίνοντας σε κέντρα και σαλόνια κοσμικά,
βλέπεις πλείστες άγέλδες, που χορεύουν «μύοσα-νόδα»!

«ΕΧΕ... ΓΕΙΑ»

Πατρινή άφελεστάτη πήγε σε μία «πρακτική»,
απ' αυτές που έχουν σχέση με τη φαρμακευτική,
όπου πήρε ένα «μαντζούν» από χορτα του βουνού
κι' αυτόματως μετεφέρθη στο... «περβολί τ' ούθανού»!

Κλαίς, λοιπόν, για την κατάντια της πανέξυπνης φυλής,
γιατί βλέπεις διι υπάρχει τόσος κόσμος άφελής,
που τις «μάνισες» πιστεύει και τον κάθε πονηρό
και μέ... χορτα και βοτάνια πάει «εν τάπω χλοερή»!

ΠΑΙΔΕΙΑ ΠΑΙΔΕΥΕΤΑΙ

Στην κοιτίδα των γραμμάτων και του άδοχάου μεγαλείου,
επαράγινε το δράμα του συγχρόνου του σχολείου
και κατάπληκτα μαθαίνουν και πεοίλυπα τα πλήθη,
πως και... σαγματοποιούν σε σχολείο μετεβλήθη!

Σαμαράδικο, τούτεστιν, μαθητοπαίδες στεγάζει
κι' ο ταλαίπωρος ο κόσμος το συμπέρασμά του βγάξει,
πως τα γάλια των σχολείων είναι άφανταστα μεγάλα
και κατάντησε η Παιδεία «για τον... γάδορο καβάλλα»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

κους, άποφάνθηκε ο Ντελμπέ. Δεν
προέβλεπε απ' αυτούς το κακό.
Ο Σάββας τάχασε. Το περι-
φημο οικοδόμημά του καταρρέει!
Αλλά ποιά, λοιπόν, είναι η
αίτια του κακού;
Ο Ντελμπέ, νηστικός, άπνους,
συνεχίζει τα πειράματά του. Στα-
ματάει, τέλος, στα αναερόδια μι-
κρόδια.

Πώς βρέθηκαν, όμως, τα άναε-
ρόδια μικρόδια στο στόμα του πι-
θήκου;

Μυστήριο! Ένα μυστήριο, που
παρομένει ανεξιχνίαστο έπειτα
από τόσα χρόνια. Μερικές φήμες,
που κυκλοφορούν από κάμποσες
μέρες στην Αθήνα, ίσως να ή-
σαν περισσότερο σωστές από ό,τι
θα μπορούσε κανείς να υποθέσει.
Αλλά δεν υπήρχε καιρός για
μεγαλύτερες αναζητήσεις.

— Γρήγορα, όρρο Βάιμπερ!

πρόσταζε ο Ντελμπέ.
«Αν είχε έρθει λίγο πρωύτε-
ρα ή αν ο Σάββας άφηνε τους
άλλους να βρουν την αιτία, τους
αυτός δε μπορούσε ή δεν ήθελε
ν' άνακαλύψει!»

Αλλ' ήταν πιά πολύ άργά για
να έπιδραση ο όρρος Βάιμπερ!

Η νύχτα της 11ης Οκτωβρίου
γκρέμισε και τις τελευταίες ελπί-
δες. Η δύσπνοια έγινε τόσο με-
γάλη, που νόμιζε κανείς πως ο
Αλέξανδρος θάμενε από τη μία
στιγμή στην άλλη. Ένώ, πριν
φύγουν από τον πυρετό, τώρα
ήταν παγωμένος. Όλο του το
σώμα τον πονούσε, όπου κι' αν
τον άγγιζες. Και κάθε τόσο πα-
θαινε λιποθυμίες, από τις οποίες
δυσκόλα συνέρχονταν. Κάθε μία
κρατούσε πάνω από ένα τέταρτο
της ώρας.

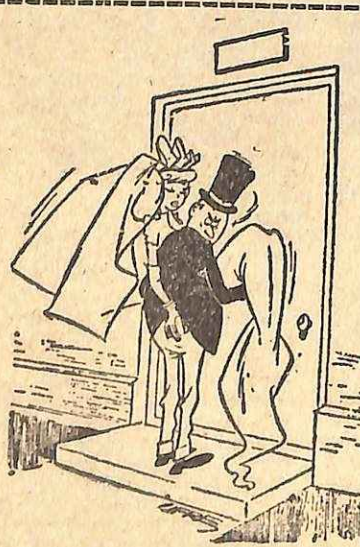
Όταν, τέλος, ξανάνοιγε με κό-
πο τα μάτια του, ξανάδλεπε την
Ασπασία σκυμμένη πάνω του.
Κι' άπλωνε τα χέρια του για να
την άγκαλιάσει... Ήταν η τελευ-
ταία, που έλπιζε ακόμη και με
την έλπίδα της τούδινη δύναμι και
θάρρος.

Όλοι γύρω είχαν άπελπισθή.
Οι γιατροί κι' οι υπάλλητες, οι
νοσοκόμοι κι' οι υπηρέτες. Και
κάθε τόσο ρωτούσαν ο ένας τον
άλλον μήπως ο βασιλιάς είχε πε-
θάνει. Κανένας δεν περίεμε πως
θα μπορούσε να ζήσει.

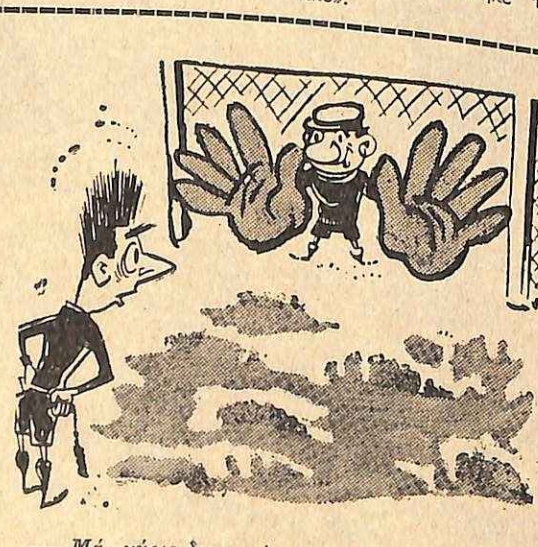
Μόνον η Ασπασία δεν ήθελε
να το πιστέψη. Είχε αγαπήσει τό-
σο πολύ τον Αλέξανδρο, που δε
φανταζόταν πως θα μπορούσε να
τον χάσει. Την ώρα, που σκυμμέ-
νη πάνω του, του χαμογελούσε,
για να του δινή θάρρος, ίκέτευε
σιωπηλά το Θεό να τη λυτρή και
να της τον χαρίση. Έπειτα, όταν
ο Αλέξανδρος αποκοιμήταν για
λίγο, έτρεχε να βρή τους για-
τρούς. Δεν τους έλεγε τίποτα με
τα χείλη, αλλά με τα μάτια της
τους ζητούσε να της επιβεβαιώ-
σουν τις ελπίδες της, να της πουν
πως δε χάθηκαν τα πάντα.

Οι γιατροί δίνουν πάντα θάρ-
ρος και μάλιστα περισσότερο από
ό,τι πρέπει, στον άρρωστο και
τους δικούς τους. Αυτή είναι η
μεγάλη κι' ιερή άποστολή τους
στη ζωή: να τώνουν το ήθικό
του άρρωστου. Το θάρρος αυτό,
που του δίνουν είναι το καλύτε-
ρο από τα ιατρικά τους. Αυτό
ένεργει κι' όταν τα άλλα είναι
άνίσχυρα. Ένώ και τα πιο δρα-
στικά φάρμακα δε μπορούν να κά-
νουν τίποτα, αν λείπει από τον
άρρωστο το θάρρος. Έρχονται,
όμως, στιγμές, που οι γιατροί
μετρώνε τα λόγια τους ή σφαί-
ζουν το στόμα τους. Δεν έχουν
πιά να πουν τίποτα. Γιατί έξερουν
πως τα φάρμακα οι θεράπεις
τους είναι χωρίς αποτέλεσμα. Αν
δεν το λένε καθαρά, το άφίνουν,
όμως, να υπονοηθή με τη σιωπή
ή τα μισόλογά τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.



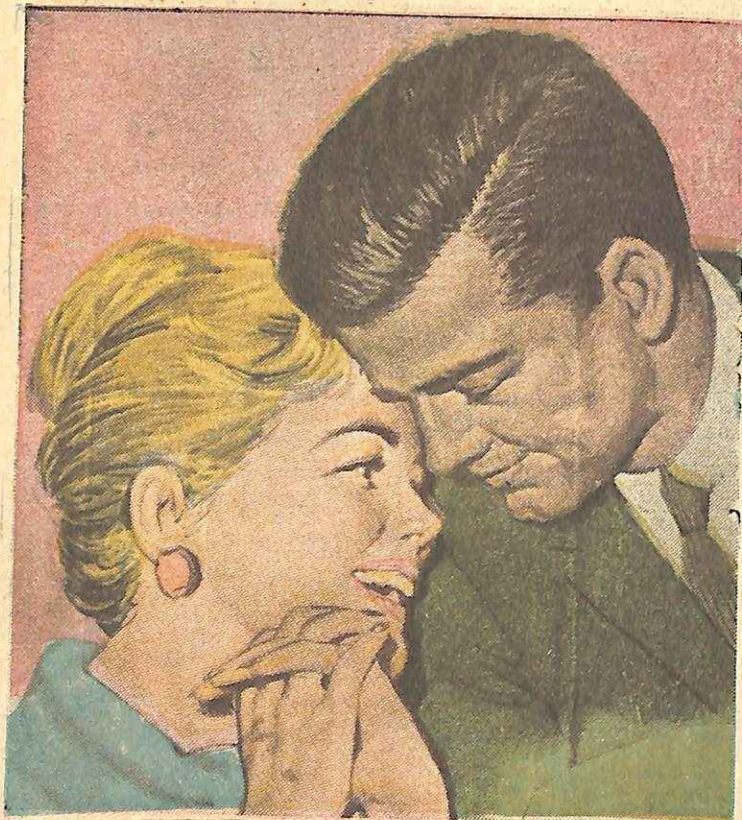
— Δοχίσαμε κιόλας;



— Μά, κύριε διαιτητά, για το μέγεθος των γαν-
σίων δεν αναφέρει τίποτα ο κανονισμός του ποδο-
σφαίρου!



— Να πλύνω τα πιότα; Μα άγάπη
μου έσιαξα πιά τα νύχια μου!



Σε κάθε μας συνάντησι, ό έρωτάς μας γινόταν όλο και πιο δυνατός...

ΗΤΑΝ ή τελευταία Κυριακή της άποκριάς. Όλη ή Αθήνα άντηχούσε από τό άποκριάτικο γλέντι. Άνθρωποι μασκαρεμένοι δροσκόντουσαν σέ κάθε γωνία της Πλάκας και δέν τολμούσε ν' άνοιξης τό στόμα σου γιατί θά χόρταινε χορτοπόλεμο.

Μαζί με μία τρελλή νεανική συντροφιά τριγυρίζαμε κι έμεις στά στενά της παλιάς Αθήνας. Κάποτε άποφασίσαμε νά σταματήσουμε σ' ένα γραφικό κεντράκι. Τό άποκριάτικο γλέντι είχε φουντώσει κι εκεί μέσα. Μουσική, χορός, κομφορέτι, σερπαντίνες. Και μέσα σ' εκείνη τήν τρελλή άτμόσφαιρα τού καρναβαλιού γνώρισα τήν Αύγη.

Είχε δύο γλυκά, γαλανά μάτια και μαλλιά χρυσόξανθα. Από τήν πρώτη στιγμή που τήν άντίκρισα, ένοιωσα τήν δεκαεχτάχρονη καρδιά μου νά σκιρτά και ν' άναστατώνεται παράξενα. Τής ζήτησα νά χορεύουμε κι' εκείνη δέχτηκε χαμογελώντας. Καθώς χορεύαμε ένα άγρό, παιχτικό ταγκό, μία σερπαντίνα μάς τύλιξε κι' έγώ τήν έσφίξα περισσότερο κοντά μου.

— Πώς σε λένε; τής ψιθύρισα.
— Αύγη. Καί σένα;
— Βασίλη, Ξέρεις; Μ' άρέσει τ' όνομά σου. Είναι γλυκό σαν και σένα!

— Πατρί μου... ψιθύρισε μ' ένα τρυφερό, λίγο μελαγχολικό χαμόγελο. Δέν καταλαβαίνεις πώς είμαι μεγαλύτερη από σένα; Είμαι είκοσιτρίων χρόνων, ένώ εσύ...

— Εγώ είμαι δεκαοχτώ, τής απάντησα ενώ τήν έσφίγα στο στήθεμά μου με λαχτάρα. Μια τί σημασία μπορούν νά έχουν τά χρόνια, που μάς χωρίζουν; Ό έρωτάς δέν έχει ηλικία...

Εκείνη με κύτταξε στά μάτια. Τό βλέμμα της είχε γίνει πιο τρυφερό, μά και πιο μελαγχολικό άκόμη. Ένοιωσα τό λεπτό κομράκι μου νά τρέμη κάτω από τό μπράτσο μου και κατάλαβα πώς ένοιώθε κι' αυτή μία συγκίνηση, όμοια με τή δική μου.

— Αύγη, τής ψιθύρισα, θά συναντήσουμε αύριο, δέν είν' έτσι; Σ' αγαπάω, ναι, σ' αγαπάω και δε θέλω νά σε χάσω.

Συναντήθηκαν τήν άλλη μέρα και πολλές μέρες άκόμα και σέ κάθε μας συνάντησι ό έρωτάς μας γινόταν όλο και πιο δυνατός.

Μία μέρα ήταν άνοιξι πιά, βγλ-

«ΤΑ ΔΕΚΑΟΧΤΩ ΣΟΥ ΧΡΟΝΙΑ...»

καμε από τήν Αθήνα και σταματήσαμε σέ μία καταπράσινη έξοχη. Ο ύψανός ήταν καταγάλανος, οι κάμπι ολάνθιστοι και τά πουλιά κελαηδούσαν μεθυσμένα από τήν άνοιχτή χαρά τους.

Η Αύγη είχε πάρει μαζί της έκείνο τό άπόγευμα και τήν κιθάρα της.

— Θέλω νά σου τραγουδήσω ένα τραγούδι, μου είπε. Ένα τραγούδι, που μιλάει γιά τήν ιστορία της αγάπης μας.

Κάθισε σέ μία μεγάλη πέτρα και τά δάκτυλά της άρχισαν νά χαϊδεύουν τής χορδές τής κιθάρας, ένώ ή φωνή της βαθεία και γλυκειά, ύψώθηκε στή διάφανη άτμόσφαιρα:

«Είσαι παιδί, τόσο παιδί, στα πρώτα της άνοιξης τά χρόνια κι' είναι τρελλό νά σ' αγαπάω που τόσα μάς χωρίζουν χρόνια... Τά δεκαοχτώ σου χρόνια, αγάπη μ' έκαναν νά νοιώσω κι' ίσως μία μέρα μετανιώσω, μά τώρα σ' αγαπάω...»

Δύο χοντρά δάκρυα κύλησαν στά μάγουλά της. Έτρεξε και τήν έσφίξα στήν άγκαλιά μου. «Λοχισα νά τήν φίλω παράφορα, τρελλά».

— Όχι, Αύγη, όχι αγαπημένη μου, ό έρωτάς μας δέν θά σ' αφήσει νά μετανιώσεις ποτέ!

— Κι' όμως, Βασίλη, άν ήξερες πόσο φοβάμαι. Τά πέντε χρόνια, που μάς χωρίζουν, φαίνονται ένα χάσμα άγεφύρωτο...

— Μά όχι, Αύγη, μην τό ξαναπής αυτό και μην ξανατραγουδήσεις έκείνο τό τραγούδι. Δέν μάς ταίριαζει, αγάπη μου!

Κι' όμως, ή Αύγη είχε δικίο. Έκείνο τό τραγούδι, μάς ταίριαζε. Τά δεκαοχτώ μου χρόνια ήταν πολύ λίγα, πολύ άδύναμα γιά νά μπορέσουν νά άντιμετωπίσουν τά εμπόδια, που ήταν φυσικό νά ύψωθούν στόν έρωτά μας.

Οι γονείς μου δέν άργησαν νά μάθουν πώς αγαπούσα μία κοπέλλα φτωχή και μεγαλύτερή μου. Κάθε

Ένα τραγούδι - Μιά ιστορία

μέρα μου δημιουργούσαν σκηνές κι' όταν έδωσα εξετάσεις στο Πολυτεχνείο και δέν πέτυχα θυμωσαν άκόμη περισσότερο.

— Φταίει εκείνη γιά όλα, μου φώναζε ή μητέρα μου, Έκείνη δέν σ' άφίνει νά συγκεντρώθης στή μελέτη σου. Μά τί θέλει από σένα; Τί έλπίζει; Νομίζει πως θά τήν παντρευτής;

Οι σκηνές που άντιμετώπιζα στο σπίτι, τά λόγια της μητέρας μου, ή άπογοήτευσή μου από τήν άτυχία μου στίς εξετάσεις, άρχισαν νά με λυγίζουν και νά παγώνουν τόν έρωτά, που ένοιωθα γιά τήν Αύγη. Ήταν άδικο αυτό, τό καταλάβαινα, μά ήμουν μόλις δεκαοχτώ χρόνων και δέν ήξερα νά υπερασπίσω τήν αγάπη μου.

«Ένα μελαγχολικό φθινοπωρινό άπόγευμα, περπατούσα δίπλα στήν Αύγη σιωπηλός, ψάχνοντας νά βρώ τά λόγια γιά νά τής πω ότι όλα έπρεπε νά τελειώσουν μεταξύ μας. Ξαμνικά, ένα κίτρινο φύλλο ξέφυγε από κάποιο δέντρο και ήρθε νά πέση μπροστά στά πόδια μας.

— Πάει, πέθανε κι' αυτό, ψιθύρισε ή Αύγη.

— Όλα πεθαίνουν κάποτε, τής απάντησα.

— Όλα, εκτός από τήν αγάπη μας! είπε εκείνη με φωνή άπερνώτα τρυφερή.

— Κι' αυτή... κι' αυτή... θά πεθάνη κάποτε... ψιθύρισα σκύβοντας τό κεφάλι.

— Βασίλη, τί θέλεις νά πής;

τού Πάσχα, άποφάσισα νά έπισκεφτώ μία θεία μου στή Μακεδονία, γιά νά ξεκουραστώ και νά κυνηγήσω.

— Βασίλη, μου είπε, ή θεία μου τό πρωί της Μεγάλης Τρίτης. Αποψε, άν θέλεις, θά πάμε στο μοναστήρι, που δροσίζεται πάνω στο βουνό. Θα άκούσης τής καλόγρης, που ψέλνουν τό τροπάριο της Κασσιανής.

Δέχτηκα νά πάω, περισσότερο έπειδή έπληττα στο χωριό και γιά μένα ήταν εύπρόσδεκτη όποιοδήποτε άλλαγή. Μά όταν φτάσαμε, παραδέχτηκα ότι άξίζει τόν κόπο νά κάνω τόσο δρόμο, γιά νά δω εκείνο τό θαυμάσιο μοναστήρι. Όλοι οι τοίχοι ήταν σκεπασμένοι από ευχάνερες άγιογραφίες. Κόσμος πολύ είχε συγκεντρωθί στήν εκκλησία.

— Όλοι έρχονται κάθε χρόνο γιά ν' άκούσουν τό τροπάριο της Κασσιανής, μου είπε ή θεία μου. Είναι έδώ μία καλόγρια, που έχει άγγελική φωνή.

★

Η γλυκειά φωνή έφτανε στ' αυτιά μου σαν από ένα όνειρο. Έψαλεν τό τροπάριο της Κασσιανής. Μά ήταν ή ίδια, ναι, δέν μπορούσα νά κάνω λάθος, μ' εκείνη που πριν από τόσα χρόνια τραγουδούσε «Τά δεκαοχτώ σου χρόνια». Ήταν ή φωνή «της», κρυστάλλινη, βαθεία, έξαίσια...

Σήκωσα τό κεφάλι και άντίκρισα μία ψηλή κι' άδύνατη καλόγρια.



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Σ' ένα άποκριάτικο γλέντι, ή Έλσα κι' ό Ρένος Βιώτης ξεπρνούν μπροστά στο Ντίνο κάθε βελιτό δριο. Σέ μία στιγμή ό Ρένος χανεί τό χέρι του βαθεία στο ντεκολτέ της Έλσας, γιά νά βάλη δέθεν ένα λουλούδι. Ο Ντίνος κίτρινος από τό θυμό του και τρέμοντας συγκορμής τάν πλησιάζει άπειλητικά κι' αυτός κρούεται πίσω από τήν Έλσα. Μά τήν ίδια στιγμή ό Ντίνος συνέρχεται, γυρίζει τήν πλάτη του και φεύγει από τή δεξίωση.

— Έλσα, έλσα... μ' ήρθεσαι σαν έπιτόλαιο κορίτσι.

— Έστρωσε τά σαρκωμένα της γείλη και έσπλάσθηκε σέ μία πολυθρόνα.

— Κακό δικό σου. Έσύ θά λυπάσαι που δε με φίλησες... Αχ, τί όμορφα που σνόλασες εκείνον τόν ήλιθιο τό βοηθό σου και τήν καρακάδα τήν δακτυλογράφο σου...

— Άλλήθεις, γιάτί τους έδιώξες; — Έπειδή δέν χρειάζομαι τίς ύπηρεσίες τους, τής άποκρίθηκε

— Έμπρός! φώναζε άφρημένος.

— Η Κούκη Ναυπλία ώρμησε στο δωμάτιο σά σίφουνας. Πετούσε μάλλον παρά περπατούσε.

— Καλημέρα! τού φώναζε με τόνο πολύ οικείο.

— Έπειτα κύτταξε γύρω της.

— Μπα; Είσαι μόνος; Τί εύτυχία!

— Έτρεξε έπάνω του, έκανε νά

σχηματίσει τήν έντύπωση σι πώς ύπρχε άνάμεσα σ' τους ένας ώκεινός μίσους. Έφυγαν σχεδόν χωρίς νά χαιρετιστούν. Δέν είχαν ανταλλάξει ούτε μία λέξη. Κι' ό Ντίνος τράβηξε όλη εκείνη τή ημέρα ίσια μπροστά του στούς δρόμους της Αθήνας. Ούτε και μπορούσε νά πάη στο γραφείο του, νά έργασαστε.

Προς τό βαδίζω άποφάσισε έπιτέλους νά πάη, κι' ή πρώτη του σκέψη ήταν νά δηλώσει στο βοηθό του και στήν δακτυλογράφο ότι δέν χρειάζεται πια τίς ύπηρεσίες τους. Τους έδωσε μία δίκαιη άποζημίωση και τούς έπέθε από αύριο κίολας νά μη ξαναπατήσουν. Τόν κύτταξαν κι' οι δύο τους άπολιθωμένοι. Ύπηρεσαν τόσες δουλειές στή μέση, τόσα που βάπρεπε άκόμα νά περάσουν από τά χέρια τους, ό Ντίνος όμως δέν τους άφησε νά συζητήσουν ούτε τους έδωσε έξηνήσεις.

— Τ' άποφάσισα έτσι... Πάει, τελειώσε...

— Όχι πώς δέν θά χρειάζοταν τή βοήθειά τους. Οι δουλειές του δέν είχαν ξεκοίσει ούτε και θά μπορούσε νά κάνει βεντική πρόδλεψη, άν θά έλαττώνονταν ή όχι. Έκείνο που τόν έσπρωξε νά διώξη τούς συνεργάτες του, ήταν ή έπιθυμία του νά βρούκεται μόνος στο γραφείο του. Τά δύο ξευγάρινα μάτια αυτά, που τόν παρακολουθούσαν όλη τήν ώρα, τόν έναγχάζουν. Είχε τήν έντύπωση πως τόν λυπόταν, κι' αυτό τόν τρέλαινε.

Τήν άλλη μέρα, όταν βρέθηκε μόνος στο γραφείο του άνάσσειε πιά έλευθερία. Η δουλειά ήταν πολλή, τόν ζάλιζε. Οι πελάτες— και προπάντων οι πελάτισσες— έρχονταν συνεχώς. Τίποτε δέν έδειχνε πως ή περίοπέτιά του θά έπληθύνε τήν καρδέρα του. Ίσα— ίσα, είχε γίνει τό κέντρο τού ενδιαφέροντος πιά πολύ. Είχε ά

ΕΚΕΙΝΟΣ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΗ

ναθείσε τό διαζυγίο του σ' ένα συνάδελφό που είχε τό γραφείο του στόν ίδιο όροφο. Ήταν ένας μεσόκοπος άντρας, δικηγόρος τής ρουτίνας, χωρίς ένθουσιασμούς, χωρίς ταλέντο, άλλα εργατικός και προσεχτικός. Βαρύτανα νά πη πολλά λόγια, κι' αυτό άρεσε τού Ντίνο. Πήρε τήν ύπόθεση τυπικά, ύπηρεσιακά. Έξ άλλου ούσιαστικά δέν ύπρχε υπόθεσι. Η έπιθυμία ήταν κοινή: Νά τελειών ή κομωδία όσο τό δυνατόν πιο γρήγορα.

«ΕΙΜΑΙ ΔΙΚΗ ΣΟΥ»

Είχαν περάσει κάμποσες ήμέρες κι' ή δική τραβούσε τό δρόμο της χωρίς προσκόμματα. Καθόταν ό Ντίνος στο γραφείο του έκείνο τό πρωί και κροστούσε νά συγκεντρωθί σέ κάποια ξένη ύπόθεση, όταν ντύπησε δυνατό ή πόρτα.

— Έμπρός! φώναζε άφρημένος.

— Έστρωσε τά σαρκωμένα της γείλη και έσπλάσθηκε σέ μία πολυθρόνα.

— Κακό δικό σου. Έσύ θά λυπάσαι που δε με φίλησες... Αχ, τί όμορφα που σνόλασες εκείνον τόν ήλιθιο τό βοηθό σου και τήν καρακάδα τήν δακτυλογράφο σου...

— Άλλήθεις, γιάτί τους έδιώξες; — Έπειδή δέν χρειάζομαι τίς ύπηρεσίες τους, τής άποκρίθηκε

— Έμπρός! φώναζε άφρημένος.

— Μπα; Είσαι μόνος; Τί εύτυχία!

— Έτρεξε έπάνω του, έκανε νά



Ο Σταμάτης κι' ό Γρηγόρης, σέ στιγμές που τευτελιάζουν.

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Η έπίδειξις μοντέλων κάνει θραύσι, αυτόν τόν μήνα, στα σαλόνια και στα κέντρα και σέ όλη τήν Αθήνα κι' ή «μεγάλη... συλλογή τους» κι' ή πλουσία τους πηγή τόν φτωχό τόν άντρα βαζει σέ πλουσία... συλλογή!

Πανταχού παίρνουν και δίνουν παρελάσεις φορεμάτων και μεγάλες ποικιλίες ύφασμάτων και... χρωμάτων, που τίς βλέπουν οι γυναίκες με όρσανοίχο τό στόμα και τίς βλέπουν και οι άντρες και με μιάς αλλάζουν... χρώμα!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Κοπτριών μεγάλης όψης κι' ακριβών, έν κατακαλειδί, μαγνητίζει και βαυτώνει τό ύπερχο «φαλλίδι» και δεκάδες συμπολίτες μισθοδότητοι κυρίες, «κοπτικά» ύπολογίζουν και τούς... κόδει ιδρώτας κρούς! Παρελαύνουν, έννοείται, και κατέλλα ζήλευτα, που τά πλείστα τους στοιχίζουν ένα κάρρο με λεφτά κι' ένα τέτοιο... καπελλίνο ή μοντάμ γιά νά φορέσι.

τόν άγκαλιάσει. Ο Ντίνος τήν άπώθησε μαλακά.

— Κούκη... άφησε τό τρελλό φέρεσιμό.

Ξεκαρδίστηκε στά γέλια ή κοπέλλα.

— Τώρα πιά; Βλέπεις. Τό ήξερα έγώ. Ντίνο, τό ήξερα. Η ύπομονή κι' έπιμονή νικάνε... Ου μύσαι άν τά διαβάσαμε αυτά στο Γέρο-Στάθη ή άλλοι.

Τήν κύτταξε σοδάρ.

— Δέν θυμάμαι άν τά διαβάσαμε και που τά διαβάσαμε αυτά. Ξέρω μόνον ένα πράγμα. Κούκη: «Οτι βούσκεσαι έξω από τήν πραγματικότητα».

— Δέ θά με φίλησης; τόν ώρμησε, πλησιάζοντας τό μελαχροινό νύ προσώπκι της στο δικό του.

Τής γάδισε τό μάγουλο με μία κίνηση πιά πολύ πατρική παρά έρωτική.

— Έλα, έλα... μ' ήρθεσαι σαν έπιτόλαιο κορίτσι.

— Έστρωσε τά σαρκωμένα της γείλη και έσπλάσθηκε σέ μία πολυθρόνα.

— Κακό δικό σου. Έσύ θά λυπάσαι που δε με φίλησες... Αχ, τί όμορφα που σνόλασες εκείνον τόν ήλιθιο τό βοηθό σου και τήν καρακάδα τήν δακτυλογράφο σου...

— Άλλήθεις, γιάτί τους έδιώξες; — Έπειδή δέν χρειάζομαι τίς ύπηρεσίες τους, τής άποκρίθηκε

— Έμπρός! φώναζε άφρημένος.

— Μπα; Είσαι μόνος; Τί εύτυχία!

— Έτρεξε έπάνω του, έκανε νά

σχηματίσει τήν έντύπωση σι πώς ύπρχε άνάμεσα σ' τους ένας ώκεινός μίσους. Έφυγαν σχεδόν χωρίς νά χαιρετιστούν. Δέν είχαν ανταλλάξει ούτε μία λέξη. Κι' ό Ντίνος τράβηξε όλη εκείνη τή ημέρα ίσια μπροστά του στούς δρόμους της Αθήνας. Ούτε και μπορούσε νά πάη στο γραφείο του, νά έργασαστε.

Προς τό βαδίζω άποφάσισε έπιτέλους νά πάη, κι' ή πρώτη του σκέψη ήταν νά δηλώσει στο βοηθό του και στήν δακτυλογράφο ότι δέν χρειάζεται πια τίς ύπηρεσίες τους. Τους έδωσε μία δίκαιη άποζημίωση και τούς έπέθε από αύριο κίολας νά μη ξαναπατήσουν. Τόν κύτταξαν κι' οι δύο τους άπολιθωμένοι. Ύπηρεσαν τόσες δουλειές στή μέση, τόσα που βάπρεπε άκόμα νά περάσουν από τά χέρια τους, ό Ντίνος όμως δέν τους άφησε νά συζητήσουν ούτε τους έδωσε έξηνήσεις.

— Τ' άποφάσισα έτσι... Πάει, τελειώσε...

— Όχι πώς δέν θά χρειάζοταν τή βοήθειά τους. Οι δουλειές του δέν είχαν ξεκοίσει ούτε και θά μπορούσε νά κάνει βεντική πρόδλεψη, άν θά έλαττώνονταν ή όχι. Έκείνο που τόν έσπρωξε νά διώξη τούς συνεργάτες του, ήταν ή έπιθυμία του νά βρούκεται μόνος στο γραφείο του. Τά δύο ξευγάρινα μάτια αυτά, που τόν παρακολουθούσαν όλη τήν ώρα, τόν έναγχάζουν. Είχε τήν έντύπωση πως τόν λυπόταν, κι' αυτό τόν τρέλαινε.

Τήν άλλη μέρα, όταν βρέθηκε μόνος στο γραφείο του άνάσσειε πιά έλευθερία. Η δουλειά ήταν πολλή, τόν ζάλιζε. Οι πελάτες— και προπάντων οι πελάτισσες— έρχονταν συνεχώς. Τίποτε δέν έδειχνε πως ή περίοπέτιά του θά έπληθύνε τήν καρδέρα του. Ίσα— ίσα, είχε γίνει τό κέντρο τού ενδιαφέροντος πιά πολύ. Είχε ά

στέναζε εκείνη κατάχλωμη.

— Ναι, Αύγη. Είχες δικίο στήν άρχή όταν μούλεγε πώς δέν ταίριαζαμε. Έμένα... με τυφλώσε τό πάθος και δέν σκέφτηκα τίποτα... συνεχίζουμε άλλο μαζί. Δέν πρέπει νά μου γιά σένα με τρέλλανε. Κινδύνος μέλλον μου...

Μιλώσα σαν παιδί, που είχε μάθει καλά τό μαθήμα του, έπαναρώς μου, πνιγώντας μέσα μου τή ξε φωνάζοντας άπελπισμένα: Αύ

Η Αύγη με κύτταζε με βλέμμα, που δέν θά τό ξεχάσω ποτέ, γεμάτο πόνο, άπελπισία και πληγωμένο έρωτά. Κι' άπότομα, ή έκφοραίαν ψυχρά, αδιάφορα.

— Ναι, Βασίλη, έχεις δικίο. Άλλάστε, ήταν κάτι που τό περίμενα. Μία μέρα έπρεπε νά συμβή. Άς χωρίσουμε σαν φίλοι...

— Αύγη, ψιθύρισα με τό λαιμό κλειμένο από τή συγκίνηση, θά λη, όπως θά σε ξεχάσω κι' εγώ.

Με κύτταζε άκόμα γιά μία στιγμή κι' ύστερα στράφηκε κι' έφυγε από κοντά μου.

★

Από τότε πέρασαν δέκα χρόνια. Η άνάμνησι της πρώτης μεγάλης μέρα μου έσακούλυνε νά έλθω νη από τόν καιρό. Στο μεταξύ σπούδασα, δημιούργησα τήν καρδέρα μου, είχα αρκετές περιπέτειες, μά ήταν πάντα εφήμερες, χωρίς σέ έκείνο τό ύπερχο, δυνατό αίσθημα, που είχα νοιώσει γιά τήν Αύγη.

Από νρόνια τώρα, ή πιά αγαπημένη μου διασκεδάζει είς γίνε τό κυνήγι κι' έτσι, με τό πλησίασμα

ΑΘΗΝΑΊΚΟ
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ —
ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

σοδάρ.

Τά μάτια της στρογγύλεψαν.

— Πώς; Ξέκοψε ή πελατεία σου! Ξέρεις, άκούσα μία μέρα τή δεσποινίδα Γιούλα, Ξέρεις, τήν άδελφή της κυρίας Μαρώνκη, νά λη, πώς με τό διαζυγίο σου θά ζημιώθης κι' έπαγγελματικά. Έπειδή ή Έλσα σου προσήθευσε πολλή πελατεία, όλες τις φίλες της... Άλλά... νά μη σε νοιάζει. Ντίνο, σου λέω αλήθεια νά μη σε νοιάζει. Έχω κι' έγώ κυκλο, μεγάλο κυκλο... Ίσως καλύτερο από τής Έλσας... Θα σου στείλω ένα σωρό πελάτες...

— Σ' εύχαριστώ, τή δέκωκε. Είσαι πολύ καλή, αλλά δέν θά ήθελα νά ύπογραψήσε στους γνωστούς σου γιά μένα.

— Γιατί όχι; Πώς τόκανε ή Έλσα;

— Ήμουν άντρας της.

— Τώρα όμως σέ λίγο, θά είσαι δικός μου, τού φώναζε με ατύποποίησι.

Τήν κύτταξε με περιέργεια. Τά μάγουλά της ήταν ξαναμμένα, τά τσιγγάνικα μάτια της σπιθίζαν, όλη μαζί ήταν μία φλόγα που προσπαθούσε νά τόν πυρπολήσει.

— Θα μπορούσα νά τήν άναγίσσω αυτή τήν κοπέλλα; συλλογήστηκε άξαφνα, καθώς τήν έβλεπε έτοιμη όρμητική μπροστά του. Θα μπορούσα νά νοιώσω πραγματικό έρωτα γι' αυτήν;

Παραξενευόταν κι' ό ίδιος με τόν έαυτό του. Θα ήταν φυσικό νά αισθανθί πόθο γι' αυτό τό τρελλοκόριτσο, που γινόταν έτσι σύβουρητα νά του προσφέρει τόν έρωτά του. Κι' όμως, όσο και νά τόν πυρπολούσαν οι ματιές της, ή καρδιά του έμενε πασιμένη.

— Κούκη τής είπε πιά σοδάρ.

— Δέν ξέρω με ποιά βάση είσαι έτσι. Εγώ δέν σ' άφησα ποτέ νά καταλάβεις ότι σκέπτεται νά σε παντρευτά. Έν γνώσει μου τουλάχιστον, δέν σούδεντα καμιά τέτοια διάθεσι.

— Τι σημασι;— ένει: νέλστε άπόσπασ ή κοπέλλα. Νομίζει ότι σέ όλους τους γάμους πορεί νά τό θέλουν και τά δύο μέρη. Πόσες φορές συμβαίνει τό αντίθετο; Η κοπέλλα είναι κρύα, ούτε καν συγκινείται με τίς έκδλώσεις του ύπομνητίζου, κι' όμως λέε: τό ναι γιά νά ήσυχάσει.

— Αθελά τού γέλασε ό Ντίνος γιά μία στιγμή.

— Όστε έτσι; Ελπίζεις νά πώ κι' εγώ τό ναι γιά νά ήσυχάσω;

— Έστω κι' έτσι! τού άποκρίθηκε παιχνιδιάρικα.

Τήν κύτταζε σαν περίεργο φαινόμενο.

— Κούκη... τί είδους κορίτσι είσαι έσύ; Δέν αισθάνεσαι καμμία ντροπή, νά μιλάς έτσι;

— Σήκωσε τούς ώμους της.

— Γιατί, θά αισθανόσουν έσύ ντροπή αν συνέβαινε τό αντίθετο; Πρέπει νά ύποταχθί στήν πανάχα συνήθεια, νά μιλήσ ό άντας πρώτος; Τί είπαστε δηλαδή έμεις οι γυναίκες; Αντικείμενα που πουλιούνται και αγοράζονται; Δέν έχουμε κι' έμεις τό

δικαίωμα να εκφοβίσουμε την επιθυμία μας:

— Όταν η επιθυμία σας δεν γίνεται δεκτή:

— Να επιμενουμε ώπου να γίνω, του αποκρίθηκε με όλη τη φυσικότητα.

— Είσαι καταπληκτική! της είπε όχι χωρίς θαυμασμό.

— Λοιπόν, Τι λές; Κάνουμε μια άρνη Ντίνο: Έτσι κι αλλιώς το ξέρω πως θα μ' αγαπήσεις... Τι θάλεγε αν πηγαίναμε απόψε σ' ένα κινηματογράφο μαζί; Θα ήταν τόσο απλό, τόσο ανώδυνο...

Δίστασε ο άντρας. Για μια στιγμή, όλη του η ύπαρξη του φώναξε: "Όχι!"

— Έπειτα όμως, η καρδιά του βούλιαξε, θυμήθηκε όλα τα περασμένα βράδια, τ' ατέλειωτα βράδια, που τριγυρούσε σαν ψυχή χαμένη...

Σήκωσε τους ώμους του:

— Αν θέλεις... χωρίς καμιά ύποψη... χωρίς να βγάλεις κανένα συμπέρασμα... Ισα-ίσα για συντροφιά.

— Άσπασε ολόκληρη.

— Όποτε θέλεσαι.

— Όπως σου είπα. Μονάχα σ' όν κινηματογράφο.

— Δε θα με κρατήσεις μετά ένα γλυκό; τούκανε με παράπονο.

— Έστω κι αυτό. Έπειτα θα πάς φρόνιμα-φρόνιμα σπίτι σου...

Σταύρωσε τα χέρια της κομικά σαν μαθητριά του δημοτικού, κατέβασε τα μάτια της:

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά. Θα πάω σπίτι μου, θα κάνω την προσευχή μου και θα κοιμηθώ σαν... μωρά παρθένα.

— Άθελά του πάλι ξεκαρδίστηκε στα γέλια ο νέος.

— Είσαι κομική, Κούκη.

— Πάντα μούλεγαν πως έχω τολόντο για καρατερίστα, παραδένθηκε η κοπέλλα.

— Τώρα όμως...

Πετάχθηκε ευθύνη.

— Να του δίνω, έ...

Τέντωσε το αδύνατο κορμί της (καμάρισε πολύ για τη γραμμή της, ενώ κατά βάθος δεν υπήρχε γραμμή).

— Και τώρα, του είπε... θα μου δώσεις ένα φιλάκι.

— Κούκη... δεν είπαμε;

— Τι είπαμε; Για το βράδυ κάναμε τη συμφωνία. Τώρα...

Πήγε κοντά του, του πρόσφερε το μάγουλό της. Κι' αυτός άκουμπησε ανάλαφρα τα νύχια του στη δροσερή κοριστική μελαχροινή επιδερμίδα.

— Τα άγια των αγίων! είρω-

νέθηκε η κοπέλλα.

— Έπειτα έτρεξε πεταχτή στην πόρτα.

— Γεια γαρ! Τι ώρα και πού;

— Πέρασε από δω στις έξη...

— "Εν τάξει..."

Στην πόρτα τούστειλε ένα φιλάκι, γέλασε παιδιάτικα κι' εξαφανίστηκε.

— Τσελλοκόριτσο, ψιθύρισε ο Ντίνος.

— Έπειτα, κάθισε πάλι στο γραφείο του κι' απόψε με τον εαυτό του, πάλι το μυαλό του, ήταν τόσο ξάστερο, πως είχε περάσει αυτή η κοπέλλα έτσι από το γραφείο του σήμερα, χωρίς να ανησυχήσει ούτε μια πτυχή της καρδιάς του.

ΒΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

— Έκείνη τη βραδιά ακολούθησαν κι' άλλες. Κάθε φορά που χωρίζονταν κι' έκοιταν πάλι να κανονίσουν κι' άλλο ραντεβού. Η αίσιοδοξία της ήταν καταπληκτική. Είτε στον κινηματογράφο, είτε γαίαν μαζί, είτε στο θέατρο, είτε σε κανένα κέντρο, τη συνόδευε ως τη γωνία του σπιτιού της και την άφηνε.

Δεν μιλούσαν ερωτικά. Συζητούσαν για διάφορα θέματα, σαν καλοί φίλοι.

Πότε-πότε μόνον η κοπέλλα στριμωχνόταν πάνω του, τούρριχνε ματίες ερωτηματικές κι' ήταν φανερό πως περίμενε καμιά του λέξη. Το κέφ της όμως δεν γαλούσε όταν έβλεπε τα νύχια του βουβό. Τον αποκροστούσε πάντα με την ίδια ευθύμια:

— Μεθαύριο λοιπόν, έ; Την ίδια ώρα...

Κάθε βράδυ ο Ντίνος μεμψόταν τον εαυτό του:

— Γιατί της δίνω θάρρος; Όσο και να μη της κάνω καμιά έκδήλωσι, και μόνο που δέχομαι τη συντροφιά της, της δίνω θάρρος. Είναι σωστό και τίμιο αυτό που κάνω;

Πρώτα-πρώτα ήθελε να τα ξεδιαλύνει μέσα του, με τον εαυτό του.

— Υπάρχει καμιά πιθανότητα να την αγαπήσω; Υπάρχει καμιά πιθανότητα να θελήσω να την κάνω γυναίκα μου;

— Ένα βράδυ, που κάθισαν σ' ένα κέντρο μάλλον άπομερο, τον κτύπησε άναλαφρα στα μάτια, το πρόσωπό της ήταν πιο σοβαστό από άλλες φορές.

— Ντίνος, του είπε, ο πατέ-

ρας μου ρωτάει πότε θαρθής σπίτι.

— Ξαφνιάστηκε ο νέος.

— Ρωτάει; Πώς, γιατί;

— Μας είδε κάμποσες φορές μαζί.

— Κούκη... της είπε παρα-μένος, έπρεπε να ξηγήσεις του πατέρα σου...

— Ναι, του ξήγησα... ξέρεis όμως τώρα οι ηλικιωμένοι άνθρωποι. Πού να καταλάβει τη μοντέρνα νοοτροπία;

— Τότε, πρόκει να σταματήσουμε, της είπε κοφτά.

Τα ώρια της μάτια σκοτεινίασαν.

— Αυτό ένεis μονάχα να μου πής; Ντίνος, γιατί αποφεύγεις την ετυνά σου; Το διαζύγιο σου κοιτεύει, το ξέρω. Η Έλσα το διακηρύττει ότι θα τελειώσει πολύ γρήγορα.

— Τη βλέπεις την Έλσα; την ρώτησε αδαρμής.

Δεν ήταν πολύ σωστό να τη ρωτήσει, δε μπόρεσε όμως ν' αντισταθεί στον πειρασμό.

Γέλασε η κοπέλλα νευρικά:

— Την έχω ήδη κανα-δυό φορές... Νά, νδες την είδα τυχαία... Και μιλήσαμε πολύ ελεύθερα και πολύ φιλικά, ξέρεis, Ντίνος...

— Μιλήσατε; Τι είπατε, Κούκη;

— Μου είπε τα δικά της... Το ξέρεis ότι συζητά με το Ρένο Βιά-τη;

— Ένας κόμπος του στάθηκε στο λαιμό, τον έμπόδισε να μιλήσει, για κόμπωση ήρα.

— Συζητά; Όχι δεν το ξέρω.

— Κι' ούτε καν το κούβει. Ο πατέρας της είναι έξω φρενών.

— Έκείνη όμως... δεν ξέρω τί να πώ... Μου φαίνεται ότι δεν το ήθελε. Την πίεζε όμως αυτός... Είναι φοβερός ο Ρένος, φοβερός...

— Την πείζει, ρώτησε ο Ντίνος, κι' έσφιξε άθελά του τις γροθιές του.

— Ναι, έτσι μούδωσε να καταλάβω. Την πίεζε να συζητήσουν βγή το διαζύγιο... "Έχει τρευτή, Ο Θράσος Κασδάνης αυτό λέει.

— Η καρδιά του Ντίνου κλωτσούσε μέσα στο στήθος του.

— Θα την παντρευτή! ψιθύρισε.

— Κι' εγώ φαντάζομαι πως θα την παντρευτή, έπειδή είναι κι' ο πατέρας της πάρα πίσω. Άλλα, όλη η κοινωνία το σνολίζει, καταλαβαίνεις...

— Έχασε η Έλσα μ' αυτό το φέροισμο. "Ας είναι, κατά βάθος είναι καλή κοπέλλα.

Έχει μια γουστή καρδιά... Της έλεγα κι' εγώ τα δικά μας.

— Ποια δικά μας; της φώναξε πηδώντας στην καρδιά του.

Τον κτύπησε πολύ άθωα.

— Μά... νά, ότι συναντιόμασταν... ότι πάμε για γύ...

Κούκη, ποιος σου δωσε το δικαίωμα;

— Έκανε πως δεν άκουσε την παρατήρησή του και συνέχισε:

— Δεν φαντάζεσαι πόσο χάρηκε. Ξέρεis τι μου είπες;

— Είμαι πολύ ευτυχισμένη, μου είπες. Που δεν άφησες το Ντίνος να στενοχωρηθεί. Είμαι πολύ ευτυχισμένη, που φέρεται τόσο πολύ καλά μαζί μου. Άν μάθω ότι θα καταλήξει σ' αυτό το ειδύλλιο σας.

Οι φλέβες γυμνώσαν από υπνίγγια του. "Έτσι καθώς τούλγχε αυτά τα λόγια η Κούκη, είχε την έντυπωση πως άκουσε τη φωνή της Έλσας...

— Τη βαθεία, γλυκιά φωνή της, που όταν αφηνόταν στη φύση της ήταν ένα νάδι. Είχε την έντυπωση πως έβλεπε τα μάτια της, ύγδα, γαλανά και πράσινα σά βάλασες, να τον κτύπησε μέσα από την ψυχή της.

— Άκούμπησε το νέο της στο μπράτσο του η Κούκη.

— Ντίνος... Αυτά μου είπε η Έλσα. Και τώρα σε ρωτάω... μήπως έδραπε να δώσω κάποια απάντησι στον πατέρα μου; Ξέρεis, δεν υπάρχει λόγος ν' άνογγεύω με άμεσως άρραβώνα. Μόνον να είμαστε εν τάξει απέναντι του πατέρα. Για τ' άλλα δεν με νοιάζει...

— Σου είπα, δεν έχω προλήψεις... Κι' ούτε βέλω να σου παρουσιάσω σαν άσπρη γυναίκα.

Είμαι ένα μοντέρνο κορίτσι... καταλάβε, ότι θέλεις. "Όταν παντρευτούμε όμως, θα είμαι πιστή σύζυγος, αυτό να το ξέρεις... Κι' έννοια σου, β'ν προέχει ν' αλλάξεις τρόπο ζωής. Τρελαίνονται κι' εγώ για τον κόσμο. Θα ξαναπάμε στα σαλόνια που γνώρισες με την Έλσα... Και θα δης, όλοι θα σε ζηλεύουν. Δεν είμαι πιο άσπρη από την Έλσα. Έχω μάλιστα περισσότερες επιτυχίες... Θα ίδης, πως όλοι θα σε ζηλεύουν. Θα γλεντάμε...

Σήκωσε τα χέρια της, σά νάθελε ν' αγκαλιάσει τον κόσμο, τη ζωή...

— Θα γλεντάμε, Ντίνος... Θα με πηγαίνεις παντού. Θα καμαρώνεις για μένα κι' εγώ θα καμαρώνω για σένα. Διψάω για ζωή... Θα καταργήσουμε τη νύχτα... Θα κερδίζεις πολλά, πάρα πολλά.

Θά σου φέρω τόση κι' άλλη τόση πελατεία... Θα με ντύνης κούκλα, αυτή την αξίωση έχω μονάχα από σένα. Το σπίτι μας θα είναι όμορφο. Το διαμέρισμα που κληρονομήσα από τη γιαγιά μου, ξέρεis... Θα το επιπλώσουμε περφόρμα... Σιγά-σιγά, δεν πειράζει... Δεν θα βιστούμε να κάνουμε παιδιά. "Ας περάσουν πέντε... δέκα χρόνια. Είμαι ακόμα είκοσιπέντε χρόνων... Δεν θέλω να χαλάσω τη γραμμή μου, δε θέλω να υπά στο δεύτερο πλάνο. Θα είμαι ενώ το πρώτο πρόσωπο στη ζωή σου πολλά χρόνια... Κι' έπειτα, κάποια μέρα ίσως, να σκεφθούμε κιόλας πως δε θα μάς έλαπτε κανένα κουτσουδελο... Ντίνος... Έλα... Μόνο που τα λέω αυτά, καταλαβαίνω πως έχω τόσο κοντά την ευτυχία... Νά που του πατέρα ότι θαρθής αύριο:

— Άκουγε τα λόγια της σοβαρός και προσπαθούσε να δει υποστά του ζωντανά κάθε της φράσι. Τι του υποσχόταν; Τι του πρότεινε; Μια ζωή σαν αυτήν που είχε περάσει με την Έλσα, στα ίδια σαλόνια...

Αισθάνθηκε μια ανατριχίλα στη ραχοκοκαλιά του.

— Νά μη πής τίποτα στον πατέρα σου ακόμα, της ψιθύρισε στενοχωρημένος.

— Τον κτύπησε άποστομαμένη. "Ήταν σίγουρα πως δεν είχε κερδίσει. Ο Ντίνος όμως σπώθηκε. Το ύφος του σπινόταν κουρασμένο.

— Κούκη, της είπε, σε παρακαλώ, άς πηγαίνουμε.

— Δεν αισθάνεσαι καλά; τον ρώτησε άνησυχη.

— Όχι δεν έχω τίποτα... μόνο είμαι πολύ κουρασμένος.

Τον κτύπησε μια στιγμή κατασυσπασμένη, έπειτα όμως άμέσως του γέλασε:

— Δεν πειράζει... Θα συναντηθούμε κι' αύριο έ;

— Μεθαύριο, τη διώρρωσε.

— Έστω...

Τη συνόδευσε έως το σπίτι της. Κι' έπειτα, προχώρησε μόνος του, στο σκοτάδι. Κι' έτσι όπως έσπερνε τα βήματά του στους μισοκλειμένους δρόμους, είχε την έντυπωση πως έσπερνε όλη του τη ζωή. Βήματα στο σκοτάδι. Προχωρούσε ψηλαφώντας, χωρίς σκοπό, χωρίς πίστι. Χωρίς ιδανικό.

ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΜΑΝΑ

— Ήταν άργά όταν γύρισε σπίτι του και παραξευτέθηκε που είδε φώς. Συνήθως οι γέροι κοιμούνται όταν άρουϊσε. Άνοιξε με το κλειδί κι' άκουσε γέλια μέσα, χαρούμενες φωνές. Άναγνώρισε τη φωνή της Χαρούλας και του Άνδρέα, του συζύγου της. Μόλις τον άκουσε η αδελφή του πετάχθηκε:

— Καλησπέρα, Ντίνος... Έλα...

— Καλησπέρα, Χαρούλα, της είπε κι' ένοιωσε μια ξεσπασιά στην καρδιά μόνον που αντίκρισε το ευτυχισμένο πρόσωπάκι της.

— Έλα, έλα, του φώναξε η υπτέρα του... Έλα ν' άκούσης νέα...

— Νά τα πούμε: γέλασε ο Άριστος, κλείνοντας το μάτι του γαμπρού του.

— Έκείνος κτύπησε τη γυναίκα του.

— Αυτό θα το κανονίση η Χαρούλα.

Κοκκίνισε αυτή, έβριξε στην αδελφή της μια ντροπιακή ματιά, και στο τέλος ψιθύρισε:

— Γιατί να μείνη μυστικό από το Ντίνος;

— Τη μάντευες, φώναξε ο Άριστος. Άντε, σε λίγους μήνες θα είσαι υπάλληλος... Πες σου πηνεται: Φαντάσου ένα κουτσουδε-

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ - ΝΕΟΙ ΛΙΣΚΟΙ

ΥΣΤΕΡΑ από πολλές αναβολές, ανακοπές και συνενοήσεις, διεξάγεται, επί τέλους, ενώπιον του Πλημμελειοδικείου Άθηνων, μεθαύριο Σάββατο, η πολυβούλητη πλέον δίκη του Μάνου Χατζηδάκι, ύστερα από μήνυσι του λαϊκού συνθέτη Γιώργου Μητσάκη, για «ιδιοποίηση πνευματικής ιδιοκτησίας», όπως αναφέρει το κατηγορητήριο.

Συγκεκριμένα, ο Μητσάκης έγκαιρα ενώπιον της δικαιοσύνης τον Χατζηδάκι, γιατί, χωρίς την άδειά του, τύπωσε σε δίσκο, με το γενικό τίτλο «Πασχαλινά μέσα απ' τη νεκρή γη», το παλιό τραγούδι του τελευταίου «Φτωχό κομπολογάκι μου» και το παρουσίασε σά δικό του.

Η πράξι αυτή, λέγει ο Μητσάκης, ζημίωσε ήθικα και υλικά τον ίδιο, προς όφελος του πατέρα των «Παιδιών του Πειραιά», ζητεί δε για αποζημίωση το ποσό του 1 εκατομμυρίου δραχμών.

Όσο για το Χατζηδάκι, που θα καθήση στο σκαμνί του κατηγορουμένου, δεν έχει απαντήσει μέχρι στιγμής στις παραπάνω κατηγορίες.

Τι θ' άπολογηθή, άραγε, στο δικαστήριο; Η απάντησι στο έρωτημα αυτό, μαζί με την εμμηγορία των δικαστών, προκαλεί, όπως είναι φυσικό, το εύλογο ενδιαφέρον του καλλιτεχνικού κόσμου, που άναμένεται να συρρεύσει στη δίκη αυτή, στη «δίκη των ήχων», όπως έχει αποκληθή, για να δει το αποτέλεσμα της.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Άρκετά καινούργια ελαφρά τραγούδια τέθηκαν πάλι σε κυκλοφορία, σε δίσκους, αυτή την εβδομάδα.

Παραθέτουμε τα στοιχεία των πιο αξιοσημείωτων:

1) «Τό σπουγγιτάκι». Στίχοι-μουσική Μπορούνη - Ριτσίαδης. Τραγουδά ο Γιαννάκης Κаланτζόπουλος.

2) «Αν θα φύγης». Στίχοι-μουσική Μάνου Χατζηδάκι. Τραγουδάει η Νίκη Καμπά.

3) «Τό φεγγάρι κάνει βόλτα». Του Μ. Θεοδωράκη. Τραγουδούν ο Μπιθικόκης κι' ο Χρηστάκης.

4) «Σάν πουλιά». Του Σ. Καμενίδη. Τραγουδούν οι: Μουζά-Λιγυός.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Από τους καινούργιους δίσκους λαϊκών τραγουδιών, ξεχωρίζουμε τους παρακάτω:

1) «Λίγη αγάπη δείξε μου». Στίχοι Μ. Μουρικάκου. Μουσική Στ. Καμενίδη. Τραγουδάει η Σοφία Κολητήρη.

2) «Τό εμπνητήριο». Στίχοι Χ. Κολοκοτρώνη - μουσική Γρ. Μπιθικόκης. Τραγουδούν ο Γρηγόρης θικόσης και η Βούλα Γκίκα.

3) «Κλαίω πικρά τη συμφορά». Στίχοι-μουσική Στρ. Άτταλίδη. Τραγουδάει η Γιώτα Λίδια.

4) «Τό κορίτσι μου ζηλεύει». Στίχοι - μουσική Β. Τσιτσάνη. Τραγουδούν ο Έμμ. Άγγελόπουλος και η Βούλα Γκίκα.

5) «Ποιός μπορεί να με γιοτρήσει». Στίχοι-μουσική Ι. Κορμπισίνη. Τραγουδάει η Πόλυ Πά-νου.

6) «Δώσε μου λίγο νερό». Στίχοι-μουσική Ν. Δαλιζίου. Τρα-



Ο μικρός Γιαννάκης Κаланτζόπουλος, που τραγουδάει σε μια σειρά παιδικών δίσκων, μεταξύ των οποίων και το σουζέ «Σπουγγιτάκι».

γουδούν ο Δ. Λάσκαρις και η Σοφία Κολητήρη.

7) «Γύρνα πάλι στο φτωχόκαλυδό μας». Στίχοι-μουσική Π. Πετρί. Τραγουδούν ο Π. Γαβαλάς και η Ρία Κούρη.

8) «Η προσευχή μου έπιασε». Στίχοι-μουσική Δ. Γκούπη. Τραγουδούν ο Έμμ. Άγγελόπουλος και η Α. Βασιλείου.

9) «Από τις θαλάσσεσι κι' από τις φωτιές». Στίχοι-μουσική Μπαμπή Μπακόλη. Τραγουδούν οι: Άγγελόπουλος - Βασιλείου.

10) «Τί τραβάω - τί τραβάω» (ζεμπέκικο). Στίχοι - μουσική Άπ. Καλδάρη. Τραγουδούν ο Μ. Μενιδιάτης και η Σοφία Κολητήρη.

11) «Όσο αξίζεις εσύ». Του Άπ. Καλδάρη. Τραγουδούν ο Έμμ. Άγγελόπουλος και ο συνθέτης.

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Πάμε απόψε με μια βάρκα» (συρτό). Στίχοι-μουσική Α. Κουλούρη-Περπινιάδη. Τραγουδούν η Γιώτα Λίδια κι' ο Περπινιάδης.

2) «Τά σφατεράκια» (συρτό). Του Δ. Ζάχου. Τραγουδάει ο ίδιος.

3) «Πατέρα μου, μαννούλα μου». Του Δ. Ζάχου. Τραγουδάει ο ίδιος.

4) «Σε είδα στο μπαλκόνι». Στίχοι-μουσική Κ. Κοντογεώργου. Τραγουδάει ο Κων. Σκαφίδης.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Ντόντ σέτ μί φρή» (Μη μ' άφηνε ελεύθερο). Τραγουδάει ο Ρέυ Τσάρλς.

2) «Δη νετ τάιμ» (Ο κατοπινός ρυθμός). Τραγουδάει ο Κλίφ Ρίτσαρτσον.

3) «Νό λέττερ τού νταϊν» (Δεν ύπόχει γράμμα σήμερα). Τραγουδάει ο Ρέυ Τσάρλς.

4) «Λέ ντρούνα ντ' αϊμέ» (Τό δικαίωμα ν' αγαπάς). Τραγουδάει η Έντιθ Πιάσ.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

λο να σκαρφωλώνη στα γονάτά σου και να σε φωνάξη «Σείε...».

Γέλασε το πλατύ του γέλιο, ευτυχισμένος προκαταβολικά στη σκέψη πως θα είχε έγγονο.

Ο Ντίνος κτύπησε την αδελφούλα του με συγκίνηση.

— Χαρούλα, είμαι ευτυχισμένος για σένα.

— Κι' έμεις είμαστε πολύ ευτυχισμένοι, είπε ο Άνδρας κτυπάγοντας τη γυναίκα του με αγάπη.

— Μόνον που τσακωνόμαστε, γέλασε η Χαρούλα.

— Γιατί;

— Έγώ θέλω κορίτσι κι' ο Άνδρας άγόρι.

— Δίδυμα! φώναξε ο Άριστος. Υπάρχει μια λύσις για, όλα τα πράγματα.

— Μάλιστα! έκανε τρουανμένη η νεαρή μέλλουσα μανούλα.

— Έμειναν πολύ ώρα, κι' όλη την ώρα είχε ο Ντίνος την έντυπωση πως άνάσινε ένα άερα, δροσερό... κάτι αλλοιώτικο από τον άερα που είχε μπει τον τελευταίο καιρό.

Όταν έφυγε η Χαρούλα με τον άντρα της, γύρισε η Μαρίνα με συγκίνηση στο γιοι της:

— Τώρα, παιδί μου... να ελευθερωθής κι' εσύ ν' το καλό από κείνη τη γυναίκα που δε στάθηκε δέξια να σε κάνει ευτυχισμένο, και να βρής μ'α καλή κοπέλλα, σπιτίσις... Χαίρομαι που θες να έγγονο από την κόρη μου...

— Άλλά κι' από το γιοι, μπηκέ στη μέση ο Άριστος, έ; Τι σου λέει νάνουμε ένα μικρό-μικρό Ταρσά εδω άνάσινε;

— Η φωνή του πνιγόταν από τη συγκίνηση.

— Αυτά δεν παραγγέλνονται, ψιθύρισε ο Ντίνος. Αυτά έρχονται όταν θέλουν ναδούν...

Πήγε η υπτέρα κατι να του πη. Είχε μαζέψει στο μυαλό της ένα σωρό όνόματα από καλές κοπέλλες να του άναφέρη. Δεν της έδινε όμως ποτέ την ευκαιρία. Κι' ο άντρας της τις έκανε πάντα νόημα να μη βιάζεται.

— Έτσι κι' απόψε. Κι' η μάνα έμεινε με

σεις... Νά σου πώ...
Τόν κύτταξε πάλι σοβαρά.
— Νά σου πώ, Ντίνο, δεν είναι καί άσχημο έτσι. Γιατί να βάλλω πάλι χαλκά στο λαιμό σου; Ο σκοπός ήταν να μη χωρίσεις από την Έλσα. Μία και χώρισε, να χαρής την ελευθερία σου... Η Κούκη είναι...

Έκανε μία κίνηση θαυμαστική.
— Τώρα, μάλιστα, που παχύνει και λιγάκι, της πάει... Λοιπόν... Το σύστημά σου είναι περίφημο, μου φαίνεται... Αλλά, καλότυχε άνθρωπε, πώς τα καταφέρνεις; Η Κούκη δεν είναι καμιά κουτή...

Δεν του άπεκρίθηκε ο Ντίνο.
Δεν του άρεσε να συζητά αυτό το θέμα με κανένα. Στην Κούκη φερόταν απόλυτα τίμια. Κάθε μέρα σχεδόν της έλεγε πώς δε σκέπτεται για γάμο. Κι' η κοπέλλα τον διαβεβαίωνε πως δεν την ένοιαζε.

— Έγώ σ' αγαπώ, τούλεγε. Δε με νοιάζει για τίποτε... Κι' ο πατέρας, θέλοντας και μη, γίνεται μοντέρνος...

Η σχέση τους είχε πάρει τη μορφή εξέλιξης. Πάντως, ο Ντίνο δε μπορούσε ναχή τώρις, έπειδή η Κούκη δεν έκρυβε πώς δεν ήταν η πρώτη της περιπέτεια. Είχε ζήσει χρόνια στην 'Αμερική (σε κάποιο κολλέγιο), είχε πάρει τα αμερικανικά ήθη κι' έθιμα και δε διανοείτο να παρουσιάσει διαφορετική απ' ό,τι ήταν.

Κάθε φορά, που περνούσε μερικές ώρες μαζί της, ο Ντίνος γυρνούσε σπίτι του με τύψεις και με μελαγχολία. Θύμιζε με τον εαυτό του, που δε μπορούσε να νιώσει έστω και μία πρόσκαιρη χαρά κοντά σε μία κοπέλλα τόσο έλκυστική. Κάθε φορά όρκιζόταν στον εαυτό του πως δε θα την ξανάβλεπε. Όταν έρχονταν όμως οι βραδινές ώρες, με τη μοναξιά τους, κι' όταν την έβλεπε να φθάνει πεταχτή κι' έρωτευμένη στο γραφείο του, δεν είχε τη δύναμη να τη διώξει. Έτσι, ο δεσμός τους είχε πάρει κάποια παράξενη μορφή. Ολοκληρωμένος, με ανεπιφύλακτο δόσιμο εκ μέρους της κοπέλλας. Γι' αυτόν... ένα μέσο να κρατήσει την ψυχική του ισορροπία, ένας τρόπος πρόσκαιρης λησμονιάς.

Ο πατέρας του, που τα είχε μωρφή τα πράγματα, τον καθιστούσε προσεχτικό:

— Πρόσεχε, παιδί μου... Αυτή τη φορά να σκεφθής δέκα φορές πριν κάνεις την έκλογή σου.

Τόν καθησυχάζει ο Ντίνο:
— Έννοια σου, δεν πρόκειται να παντρευτώ.

Και τόν πιστεύει. Ήταν απόλυτα σίγουρος γι' αυτό τούλεγε.

ΑΓΓΕΛΙΑ ΓΑΜΟΥ

Δεν είχαν περάσει παρά λίγες ημέρες από την έκδοση του διαζυγίου, όταν ήρθε η Κούκη, ένα βράδυ, στο γραφείο του, με ύφος θριαμβευτικό.

— Ταμάσος; τόν ρώτησε.
— Όχι... έκανε αυτός, σαστισμένος. Τι;

— Δεν ξέρεις τίποτε;
— Μά περι τίποτος πρόκειται;

Μ' ένα ύφος πουρρό, έβγαλε μία έφημερίδα από την τσάντα της, την ξεδίπλωσε άργά-άργά, απολαμβάνοντας την περιέργειά του. Στο τέλος, την κράτησε μπροστά του, δείχνοντάς του μία ώρισημένη θέσι. Κι' ο Ντίνος διάβασε:

«Ρένος Βιώτης - Έλσα Φαρ-γιά έτέλεσαν τους γάμους των».

Ήταν τόσο ξαφνικό, που η άναμψη του κόπηκε.

Η Κούκη ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

— Τάχατες, έ; Όλοι άπόρησαν, που τόμαθαν, ξέρεις που



Ο ΖΑΝ-ΠΙΕΡ ΩΜΟΝ ΣΤΟ ΓΑΜΟ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ

Η άρρώστεια της Βιόαν Λη, που διέκοψε τις παραστάσεις του έργου «Τόσαριτες», επέτρεψε στο Ζαν-Πιέρ Ωμόν να παρευρεθεί στους γάμους της κόρης του Μαρίας-Χριστίνας με το συνάδελφό του Κριστιάν Αλέξανδρο (αριστερά). Έντυπωσιακή είναι η όμοιότητά της νύφης με την τέλετή, ο Ζαν-Πιέρ ξανάφυγε για τη Νέα Υόρκη, προκειμένου να επαναληφθούν οι παραστάσεις, με την Εύα Γκαμπόρ, για συμπρωταγωνίστρια, δεδομένου ότι οι γαμπροί της Βιόαν Λη άποκλείουν την επάνοδό της στη σκηνή στο προσεχές μέλλον.

παντρεύτηκαν; Στη Θεσσαλονίκη!... Κι' έφυγαν άμέσως, πέταξαν για το εξωτερικό. Θα περάσουν ένα μήνα, λένε... το μήνα του μέλιτος, στο Παρίσι ή αλλού, δεν ξέρω. Πάντως, ποιος ξέρει γιατί προτίμησαν να παντρευτούνε στη Θεσσαλονίκη;

Ο Ντίνος ένοιωσε πώς το αίμα ανεβοκατέβαινε στο πρόσωπό του. Οι φλέβες του χτυπούσαν κι' η ταραχή του ήταν τόσο έκδηλη, που η Κούκη σά να τον λυπήθηκε. Άκούμπησε το χέρι της στο μπράτσο του.

— Καλύτερα! τού ψιθύρισε σιγανά. Καλύτερα, Ντίνο... Τώρα ησυχάζεις όριστικά. Από σήμερα είσαι ελεύθερος άνθρωπος, όχι μόνο τυπικά, αλλά και ουσιαστικά. Μία κίνηση γιατί, τόν έστρωξε και κάθισε στα γονάτά του, ζητώντας τα χείλη του.

— Έλα, μη μου μελαγχολήεις... Δε στενοχωριέσαι, έ;

Γέλασε ο νέος νευρικά:

— Αυτό δά έλπιτε! Σάμπως δεν τόν περιμένα;

— Αυτό λέω κι' εγώ... Και τώρα, Ντίνο, σοβαρά... Δε μπορεί να βαστάξει άλλο αυτή η κα-

τάσταση... ανάμεσά μας, θέλω να πώ...

Την κύτταξε βουδός ακόμα. Δε μπορούσε να συνέλθει από την αγγελία.

— Περίμενα, τού είπε γελοιά. «Ήμουν βεβαία πως θα γινόταν κι' αυτό. Βλέπεις, την ξέρω καλά την Έλσα, εγώ... Την περιμένα αυτή τη στιγμή, έπειδή είχες πάρει την απόφαση πως δεν λείωσαν όλα μεταξύ σας... Τώρα όμως την πήρες, δεν είν' έτσι... Κάθε λογικός άνθρωπος θα την έπαιρνε... Έξ' άλλου, δεν είσαι από τόν Ρένο... Έκείνος, από τη στιγμή, που παντρεύεται μία γυναίκα, τότε σκέπτεται να τη φλερτάρη... Δε σου λέω, την Έλσα τη φλερτάρει κι' από πρίν... Άς είναι... Πάντως εσύ δεν είσαι τέτοιος τύπος... Έπειτα, θα γελούσε ο κόσμος... Θα γελούσαν τριλλίς... Να αντισταφούνε οι κυρία Βιόητη...

Ξεκαρδίστηκε στα γέλια:

— Εδώ, που τα λέμε, δε θα ήταν άσχημο και θα τού άξιζε τού

— Τότε... θάρρης στον πατέρα μου...

Δεν της άποκρίθηκε άμέσως. Στο τέλος, με φωνή στενοχωρη, μετά κάμψη ώρα:

— Κούκη... Τό καταλαβαίνω πως πρέπει να λυθί τόν ζήτημά μας... Αλλά σου ζητώ μία χάρι:

— Άν μ' άφηνες ακόμα λίγη προθεσμία...

— Να σκεφθής κι' άλλο; διαμαρτυρήθηκε η κοπέλλα. Τό ξέρεις, ότι γνωρίζωσσε τόν καιρό τώρα πιά...

— Τό ξέρω... Αλλά, για να σου μιλήσω με ειλικρίνεια: Μου συμβαίνει αυτό ακριβώς, που καταλαβεις... Μόνο σήμερα νοιώθω πως είμαι ελεύθερος... Γι' αυτό θέλω, από σήμερα, μερικές ημέρες... Άς πούμε δεκαπέντε μέρες, Κούκη... Στο ζήτώ για χάρι...

Τά μάτια της άστράψαν:

— Έν τάξει! Δεκαπέντε μέρες... Θα βλέπωσσε όμως, όπως πάντα...

Κούνησε αυτός άρνητικά τόν κεφάλι του:

— Όχι! Θέλω να πάρω την απόφαση μου ανεπιφύλακτα από... κάθε... Μά καταλαβαίνεις...

Τόν κύτταξε ειρωνικά:

— Ναι... Θέλεις να πάρης την απόφαση σου ανεπιφύλακτα από

κυρίου Ρένου... Άλλά θα ήταν για σένα εξευτελιστικό και δε θα τόν κάμης... Λοιπόν, Ντίνο, τώρα, σοβαρά. Ο πατέρας μου έκανε υπομονή, ώσπου ν' αναγγελθούνε οι γάμοι της Έλσας... Έγώ τόν τό είπα αυτό... Από σήμερα όμως, δεν υπάρχει πιά δικαιολογία... Πρέπει να πάρης την απόφαση... Ή ν' αναγγελλούμε τούς άρραβώνες μας, ή...

Σταμάτησε, τόν κύτταξε θλιμμένα:

— Όχι πώς με νοιάζει για τόν κόσμο... Ξέρεις τις ιδέες μου... Άλλά νά, ο πατέρας μου λέει πως δεν είναι σωστό, στην ηλικία μου, να χάνω τύχες... Με την ιδέα πως είμαι άρραβωνιαστική σου, ίσως να διαστάζω μερικοί-μερικοί, που θάβελαν... Καταλαβαίνεις...

Καταλαβαίνω πολύ καλά... έκανε άφηρημένος ο νέος.

Ο νους του έτρεχε στην Έλσα. Τα γράμματα της άγγελίας χόρευαν μπροστά στα μάτια του.

— Τι συλλογίζεσαι; τόν ρώτησε, νευρισμένη. Θάλεγε κανείς πώς δε μ' άκούεις...

— Συλλογίζομαι τά λόγια σου...

— Λοιπόν; Είναι τόσο δύσκολο να μού δώσης άπάντησι;...

Την κύτταξε στα μάτια.

— Ναι, Κούκη... Είναι τρομερά δύσκολο...

— Γιατί;

— Έπειδή... νά... έπειδή πρέπει να ξέρω πρώτα αν είμαι άξιος να σε κάνω ευτυχισμένη!

— Όσο γι' αυτό, μη σε νοιάζει... Τό παίρνω άπάνω μου... Όπως και να βούλεις τα πράγματα, θα είμαι ευτυχισμένη... Έξ' άλλου... στο κάτω-κάτω... υπάρχουν τόν διαζύγιο... Είδες τόν εύκολο, που είναι, όταν θέλουν κι' οι δυο;

Κούνησε τόν κεφάλι του άρνητικά:

— Όχι, Κούκη. Άν άποφασίσω να σε παντρευτώ, δε θάχω στο νου μου τόν διαζύγιο...

Τά μάτια της άστράψαν: Πάντως, όμως, δεν είναι κάτι τόν ανεπρόσβλητο... Μου φαίνεται. Λοιπόν, πώς δεν υπάρχει λόγος να τόν σκέπτεσαι τόσο... Έκτός πιά, αν σου φαίνωμαι άπεκροστική...

Τόν κύτταξε φιλόδοξα κι' ήταν όμορφη, καθώς σπιθίλωνε τά μάτια της σαν κάρδουνα μέσα στο μελαχροινό της πρόσωπο.

— Τό ξέρεις πως δε μού φαίνεται άποκροστική; της είπε ά-τόνα ο άντρας.

— Τότε... θάρρης στον πατέρα μου...

Δεν της άποκρίθηκε άμέσως. Στο τέλος, με φωνή στενοχωρη, μετά κάμψη ώρα:

— Κούκη... Τό καταλαβαίνω πως πρέπει να λυθί τόν ζήτημά μας... Αλλά σου ζητώ μία χάρι:

— Άν μ' άφηνες ακόμα λίγη προθεσμία...

— Να σκεφθής κι' άλλο; διαμαρτυρήθηκε η κοπέλλα. Τό ξέρεις, ότι γνωρίζωσσε τόν καιρό τώρα πιά...

— Τό ξέρω... Αλλά, για να σου μιλήσω με ειλικρίνεια: Μου συμβαίνει αυτό ακριβώς, που καταλαβεις... Μόνο σήμερα νοιώθω πως είμαι ελεύθερος... Γι' αυτό θέλω, από σήμερα, μερικές ημέρες... Άς πούμε δεκαπέντε μέρες, Κούκη... Στο ζήτώ για χάρι...

Τά μάτια της άστράψαν:

— Έν τάξει! Δεκαπέντε μέρες... Θα βλέπωσσε όμως, όπως πάντα...

Κούνησε αυτός άρνητικά τόν κεφάλι του:

— Όχι! Θέλω να πάρω την απόφαση μου ανεπιφύλακτα από... κάθε... Μά καταλαβαίνεις...

Τόν κύτταξε ειρωνικά:

— Ναι... Θέλεις να πάρης την απόφαση σου ανεπιφύλακτα από

τά βέλγητρά μου... Θέλεις να κρίνεις μόνο ψυχικά...

— Όπως θέλεις πάρε τόν... της είπε μ' ένα σοβαρό χαμόγελο. Πάντως, σε δεκαπέντε ημέρες από σήμερα ακριβώς, σου δίνω τόν λόγο μου πως θάχης μία θετική μου άπάντησι.

Και θα παντρευτούμε άμέσως! τόν φώναζε ένθουσιασμένη. Θέλω να παντρευτούμε τόν καλοκαίρι, για να κάνουμε τόν ταξίδι τού γάμου μας στην Ευρώπη...

Τό μυαλό της έτρεχε. Ούτε και διανοείτο πώς ή άπάντησή του μπορούσε να είναι άρνητική.

— Έλα! της είπε μαλακά. Πήγαινε σπίτι σου τώρα, σε παρακαλώ. Κούκη, και προσπάσσε να μη τόν πολυσκέπτεσαι τόν ζήτημά μας...

— Τι άλλο θέλεις να σκέπτεσαι...

Σήκωσε τούς ώμους του:

— Τά νεύατά σου, την όμορφιά σου...

— Καλά, καλά, γέλασε η κοπέλλα. Ξέρω εγώ τι θα σκέπτεσαι... Γεία σου, Ντίνο.

Τούδωσε ένα κλεφτό φιλι κι' έφυγε, άνάλαφρη, ευτυχισμένη.

Ήταν φανερό πως δεν είχε καμμία άμφιβολία για την άπάντησή του.

Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ

Έμενε άλλη μία μέρα. Την έπομένη έπρεπε να της δώθ ή άπάντησι. Της τόν είχε υποσχεθεί κι' ήταν άποφασισμένος να κρατήσει την υποσχεσί του.

Καθόταν από τόν πρώτο στο γραφείο του, μπροστά σε κάτι δικτυωτά και καταλάβαινε πώς τόν μυαλό του πετούσε. Ούτε κι' ήξερε τί διάβαζε. Κάθε φορά, που ερχόταν πελάτης, τόν εύρισκε άφηρημένο και έπρεπε να μεσολαβήσουν μερικά λεπτά της ώρας, ώσπου να πάρη τόν κανονικό του ύψος και ν' άκούση στρατά μία ύπόθεσι.

Είχε αλλάξει χίλιες γνώμες, από εκείνη την ημέρα. Χίλιες φορές είχε πάρει την απόφαση να της πη κατηγορηματικά όχι, και χίλιες φορές είχε μετανοήσει. Σα δικηγόρος, εύρισκε τά επιχειρήματα για τή μία του γνώμη και τή την άλλη:

— Με την Κούκη θα ξαναρχίσω τήν κοούφια ζωή, τή ζωή, που μισώ... Είναι σχεδόν μαθηματικά βέβαιο πως θα με άπατήσει. Ό,ταν της περάσει ή επιθυμία να γίνη γυναίκα μου, όταν αρχίσουν με τήν κανονική ρουτινερική ζωή, τότε θ' άρχίσουν κι' οι πειρασμοί. Τότε θα βρεθούνε οι Ρένοι... Βιώηδες, που θα ρίξουν τά μάτια τους άπάνω της. Κι' εκείνη, με τήν κοινωνική σφραγίδα πιά, δε θα διατάση... Λέει πως μ' αγαπάει... Τί άγαπάει από μένα; Τήν ψυχή μου δεν τή ξέρει... Δεν τή δόθηκε ή ευκαιρία να τή γνωρίσει. Με γνώρισε πάντα κυνικό, βάνασο σχεδόν, ή σαν ταυροφρό φίλο, συνήθως βαρυστημένο. Τί ξέρει από μένα; Ξέρει τί κρύβω μέσα μου. Ξέρει τά όνειρά μου; Σκέφθηκε ποτέ να ενδιαφερθή για κάτι καλύτερο...

— Όχι! Όχι! Όχι!...

Σ' όλα άπαντούσε άρνητικά. Ήταν σίγουρο πως ή κοπέλλα αυτή, με τήν ταγιζονική όμορφιά και με τή ελογερή ιδιοσυγκρασία, τόν είχε βάλει ιδανικό να γίνη γυναίκα του. Έτσι από ιδιοτροπία, για να δείξη ίσως-ίσως μόνο στον εαυτό της πως ήταν μοντέρνα, χειραφετημένη και ικανή να κατακτήσει αυτή έναν άντρα. Ήταν μαθηματικά βέβαιο πως δεν έ-πρόκειτο να γίνω ευτυχισμένος μ' αυτή τή γυναίκα. Τούλάχιστον με τή πρλιές αντίληψις περί εύ-τυχίας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.



Ο ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΜΑΙ όπηρετής μιας εύγενούς έπιστήμης, κύριε πρόεδρε. Διορθώνω τά κακώς κείμενα. Άλλάζω σχήμα, όψη και μορφή σε πλασάρεις κυρίες. Σε τεύω κοιλίες, κονταίνω μύτες, στρουγγυλεύω μακροτούτσουρες φάτσες, σέηνω ρυ-



— Πρός Θεού, κύριε προεδρε, μη μάς κάνετε τέτοιο κακό! Είναι ή... παρηγορία μας!...

τίδες, σκορπίζω, έλπιδες, δίνω χάρη και όμορφιά σε γεροντοκόρες και δημογνώ άπαλές επιδερμίδες...

— Υέδεσαι, κύριε πρόεδρε! Ή έπιστήμη του είναι κομπωιαντική. Τρείς μήνες με πασάλεβε μ' αλοιφές, μου έκανε έντρίδες και τόν άποτέλεσμα μηδέν!...

— Αυτή, κύριε πρόεδρε, δεν έπι-δεχόταν έπισκευή.

— Έχεις σπουδάσει, κατηγορούμενε;

— Είμαι γνώστης και κάτοχος τής αισθητικής. Είμαι μελετητής τών χυμών και λάτρης τών φρούτων. Στο θέμα της διαίτας τυγχάνω αούθεν-τία!

— Έχεις δίπλωμα σπουδών;

— Είμαι δημιουργός καλλωνών! Στο εργαστήριό μου όρθηκαν οι άπελυσμένες παρηγορία και λύτρω-σι.

— Οι αλοιφές σου και τά υγρά σου είναι ήλεγμένα έπιστημονικά;

— Όχι, άλλ' έχουν άποδειχθί ά-ριστα πειραματικά!

— Δηλαδή;

— Νά, όσες τά δοκίμασαν άχ-λαξαν πρόσωπο!

— Πού βρίσκεται τόν μυστικό;

— Στην ευπιστία της γυναίκας!...

— Ή μηνύτρια γιατί έπιμένει ά-παρξής ύπνος ύπολογιστικός, ύπνος πανούργος και ραδιούργος...

— Τι είναι αυτά που λές, μηνύ-τρια; Είναι δυνατόν να ύπαρχη ύπνος ραδιούργος;

— Τέτοιος ήταν ο ύπνος τού κουμ-πάρου μου, κύριε πρόεδρε. Ο δικός μου ύπνος ήταν χαλός, θαρρός, θαθός, έθλιος και... πικρόδραστος. «Κοιμόμουν όρθιος και πλήρωνα ξε-νοδοχείο» που λέει και ή παροι-μία.

— Λέγε μας, λοιπόν, καθαρά τι έπαθες;

— Ότι παθάνουν όλοι, οι κοι-μισμένοι, οι άπονήρευτοι, οι φιλόξε-νοι και οι παντρεμένοι!

— Δηλαδή;

— Τι μας χρειάζονται οι κουμ-πάροι, κύριε πρόεδρε; Τους μαζεύ-ουμε στα σπίτια μας, δίνουν λίγο λαδάκι για τή θάψις και μάς άλ-λαζουν τά πετρέλαια. Πρέπει να ξέ-ρετε ότι μετά τόν μυστήριο της θά-φτισης άρχίζουν κι' άλλα μυστήρια.

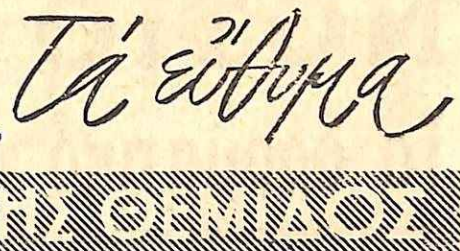
— Έννοώ...

— Τι έννοείς;

— Ότι έχετε κηρυχθί πολέμους τής έπιστήμης! Άλλά δεν είναι όρ-θον. Είμαι ένας σουπερδολογιστής, τόν άγωνίζομαι για να είναι όλα γύρω μας ωραία...

— Άφού δεν έχεις πτυχίο, είσαι κομπωιαντής!

— Διαφωνώ, κύριε πρόεδρε. Είναι σαν λέτς σε κάποιον: «Άφού



δεν βγάλατε πιστοποιητικό ύγιειας, είστε άρρωστοι!»

— Κατηγορούμενε, πούλεις άπάτη και μαζεύεις χρήματα!

— Δεν κατηγορούμαι γι' άπάτη, αλλά για έπιστημονική άδιαφορία.

— Για άδιαφορία τόν κατηγορεί-τε, δεσποινίς; Τότε γιατί τόν είπα-τε κομπωιαντής;

— Για να δώση προσοχή και να με διορθώση, κύριε πρόεδρε.

— Όποτε πιστεύετε ακόμη στην έπιστήμη του;

— Μπορεί να μη μού χάρισε ό-μορφιά τόν πρόσωπο, άλλα κυττά-ξε τι σιλουέτα μούφτιαξε!

— Με ποιά τρόπο;

— Έβινα τά λεφτά μου για τά φάρμακα και τις αλοιφές του και περιόριζα τά έξοδα τού φαγητού μου. Όσο λιγότερο γινόταν τόν φαγητό μου, τόσο κομψότερο γινόταν τόν σώμα μου... Πέστε του καμιά κα-λή κουβέντα, κύριε πρόεδρε, για να περιποιηθί και τόν πρόσωπό μου. Θά τόν πληρώσω...

— Δεν σάς τάλεγα, κύριε πρόε-δρε;

— Αυτό είναι τόν μυστικό της δι-αιτας, κατηγορούμενε;

— Αυτό, κύριε πρόεδρε!

— Θά σε κλειώ στη φυλακή!

— Προς Θεού, κύριε πρόεδρε, μη μάς κανετε τέτοιο κακό είναι... ή παρηγορία μας! φωνάζει ή μηνύ-τρια.

— Κάνω τού κάνετε μήνυση;

— Κάνω μήνυση και να μάς προσέ-ξη, όχι όμως και να τόν χάσουμε, κύριε πρόεδρε! Θά με σκοτώσουν οι φίλες μου αν μάθουν πως τόν έ-στειλα στο φρέσκο!...

— Τι θέλεις, λοιπόν;

— Να μού δείξη ενδιαφέρον, τί-ποτ' άλλο!

— Στο ύπόσχομαι, δεσποινίς! Λέει ο ψευτοαισθητικός.

Κι' ή δική τελειώνει κι' ο κατηγορούμενος χαμογελάει.

Ο πρόεδρος όμως άπορεί και τόν δικαστήριο έλασε τά μέτρα του να βάλη τόν κομπωιαντή στη θεία του, αφού πρώτα εξετάση καλύτερα τά πράγματα.

Ο «ΥΠΝΟΣ»

ΥΠΑΡΧΟΥΝ πολλές κατηγορίες ύπνου, κύριε πρόεδρε. Ύ-πνος ύπνος όρθιος, ύπνος έαυλω-τός, ύπνος πλάγιος, ύπνος ραθυ-μός, ύπνος όκνος, ύπνος πονηρίας, ύ-πνος ραχατιστός, ύπνος ύπουλος και παραπευστικός...

— Μά τι σημασία έχουν όλα αυτά;

— Σας κάνω άναλυσι, κύριε πρόεδρε, γιατί ο ύπνος μάς σώ-ζει, άλλα και μάς καταστρέφει... Πρέπει να σάς πώ ακόμη ότι ύ-παρχε ύπνος ύπολογιστικός, ύπνος πανούργος και ραδιούργος...

— Τι είναι αυτά που λές, μηνύ-τρια; Είναι δυνατόν να ύπαρχη ύπνος ραδιούργος;

— Τέτοιος ήταν ο ύπνος τού κουμ-πάρου μου, κύριε πρόεδρε. Ο δικός μου ύπνος ήταν χαλός, θαρρός, θαθός, έθλιος και... πικρόδραστος. «Κοιμόμουν όρθιος και πλήρωνα ξε-νοδοχείο» που λέει και ή παροι-μία.

— Λέγε μας, λοιπόν, καθαρά τι έπαθες;

— Ότι παθάνουν όλοι, οι κοι-μισμένοι, οι άπονήρευτοι, οι φιλόξε-νοι και οι παντρεμένοι!

— Δηλαδή;

— Τι μας χρειάζονται οι κουμ-πάροι, κύριε πρόεδρε; Τους μαζεύ-ουμε στα σπίτια μας, δίνουν λίγο λαδάκι για τή

Η ΣΑΪΓΚΟΝ χορεύει. Το σλόουν το ταγκό, το τουίστ... Μόνο μέχρι τα μεσάνυχτα, γιατί ο στρατιωτικός νόμος απαγορεύει κάθε κυκλοφορία από τις δώδεκα τη νύχτα μέχρι τις πέντε το πρωί. Το καθεστώς του Ντιέμ, που πνίγηκε μέσα στα άνομηματά του, σπαραγγάλιζε όλη τη Σαϊγκόν κάτω από μια πουριτανική υποκρισία, που απαγόρευε ακόμα και το χορό.

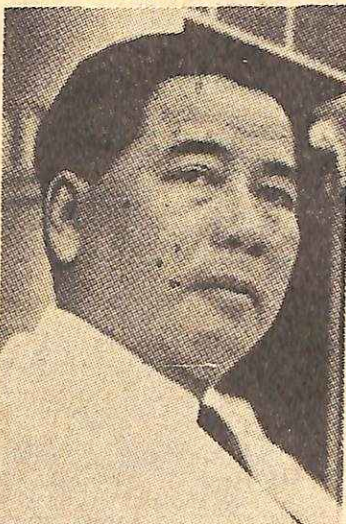
Η Σαϊγκόν νίκησε τελικά την κ. Νού, την «τίγρισα» του Βιετνάμ. Η σύζυγος του υπουργού Ασφαλείας είχε εμπεύσει το νόμο για τη «δημοσία ηθική», που απαγόρευε όλους τους «ήθονικούς» χορούς!...

Η κ. Νού, με όλο το πάθος μιας πρώην ερωτολήπτου γυναικας, που υιοθέτησε το «σωστό δρόμο», κατέδωσε συστηματικά και την πιο άθωα ερωτική εκδήλωση.

Η σκληρή κ. Νού είναι τώρα μία δυστυχισμένη χήρα και μία ανήσυχη μανία...

ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ

Το καθεστώς, που έπεσε στο Νότιο Βιετνάμ, ήταν — όσο κι



Ο πρώην πρωθυπουργός, του Νοτίου Βιετνάμ, Ντιέμ: Αρχηγός μιας δυναστείας...

αν φαίνεται εκ πρώτης όψεως περίεργο — μία οικογενειακή υπόθεση. Ο Ντιέμ δεν ήταν μόνο ο πρωθυπουργός της χώρας, αλλά και ο αρχηγός μιας δυναστείας — μιας οικογενειακής δυναστείας — που κρατούσε στα χέρια της όλα τα νευραλγικά σημεία του Κράτους.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΝΤΙΕΜ

Ο Ντιέμ, που φαινομενικά ήταν ο αρχηγός της καταπληκτικής αυτής δυναστείας, διανοούμενος άξιας, ηλικίας 61 χρόνων και ανιψιαντρός, υπέρμαχος, αυταρχικός, με αφάνταστη ψυχραιμία και με μία παροιμιώδη τιμιότητα, που δεν την άφηναν ούτε οι εχθροί του, στην πρώτη περίοδο της πρωθυπουργίας του, έδωσε ένα χρησιμώτατο έργο... Αλλά μόνο στην πρώτη περίοδο.

Ήταν φανατικός καθολικός, σε μία χώρα, που η πλειοψηφία της είναι βουδδιστική...

Μετά τον πόλεμο δε δέχθηκε να συνεργασθεί με τον «κομμουνιστή» Χό Σι Μίν και, αργότερα, με τον αυτοκράτορα Μπάο Ντάι, έπειδη τον θεωρούσε — όπως και ήταν, άλλωστε — όργανο των

ΝΟΤΙΟ ΒΙΕΤΝΑΜ: Το δραματικό τέλος μίας δυναστείας

Τα παρασκήνια της πτώσεως του Ντιέμ

Γάλλων αποικιοκρατών.

Από πάντοτε ο αγώνας του Ντιέμ ήταν διμετώπος.

Μετά την ήττα των Γάλλων, που εγκατέλειψαν την παλιά τους αποικία, και το χωρισμό της Ινδοκίνας σε δύο Κράτη, στο Βόρειο Βιετνάμ, με κομμουνιστική επιρροή, και στο Νότιο, με δυτική και ιδιαίτερα αμερικανική, ο Ντιέμ έγινε πρωθυπουργός.

Ο νέος πρωθυπουργός είχε περάσει πολλά χρόνια στις «Ηνωμένες Πολιτείες και έθεωρείτο ο «άνθρωπος των Αμερικανών». Φίλος του τότε υπουργού των Εξωτερικών Φόστερ Ντάιλες και του καρδινάλιου Σπέλμαν, ο Ντιέμ είχε τότε πολλούς «θαυμαστάς» στους επίσημους κύκλους της αμερικανικής πολιτικής.

ΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΣΕ ΔΡΑΣΗ

Όταν εγκαταστάθηκε, το 1955, σαν πρωθυπουργός στο Νότιο Βιετνάμ, στο κρέμ παλάτι του της Σαϊγκόν, είχε βέβαια, γύρω του και όλη τη δυναστεία του. Ο μεγαλύτερος αδελφός του — τον πρωτότοκο τον είχαν σκοτώσει οι κομμουνιστές — ηλικίας 66 ετών, ήταν επίσκοπος του Ουέ. Χάρης στην Καθολική Εκκλησία, ο δυναμικός και «περίεργος» αυτός επίσκοπος είχε κάτω από τον έλεγχό του έκτεταμένες γαίες και δάση, ενώ πολλοί «άνθρωποι» του στο προεδρικό περιβάλλον, βοηθούσαν τις «υποθέσεις» του επισκόπου.

Πολλές φορές προσπάθησε ο Πρόεδρος Ντιέμ, να κάνει τον αδελφό του, αρχιεπίσκοπο της Σαϊγκόν, αλλά το Βατικανό δε συμφωνούσε...

Λόγω, άλλωστε, του αδελφού του του επισκόπου, ο Ντιέμ δε βρισκόταν σε αντίθεση μόνο με τους βουδδιστές της χώρας του, αλλά και με πολλούς καθολικούς.

Ο ίδιος ο Ντιέμ ήταν ένας αρκετά περίεργος καθολικός. Ή-

θελε να κυβερνάει διά μέσου της θρησκείας, δηλαδή ο καθολικισμός του, είχε γίνει κυβερνητική μέθοδος.

Δύο άλλα αδέλφια του Ντιέμ βρισκόντουσαν σε καίριες θέσεις του κρατικού οργανισμού.

Ο Κ. ΚΑΙ Η Κ. ΝΟΥ

Ο Νού, ένας τέταρτος αδελφός του Ντιέμ, ήταν ο πολιτικός σύμβουλος του Προέδρου, ο αρχηγός της μυστικής αστυνομίας και το κυριότερο ο σύζυγος της κ. Νού.

Στο μυστηριώδες γραφείο του, του προεδρικού παλατιού, περιτριγυρισμένος από βιβλία κι από ταριχευμένα ζώα, ύψαινε, με ασιατική επιμονή, τους Ιστούς, που κρατούσαν δεσμίο όλο το Νότιο Βιετνάμ. Αυτός κυρίως αποφασίζε για την ονομασία των στρατιωτικών και των ανωτάτων υπαλλήλων.

Αλλά, πίσω από τον πρόεδρο Ντιέμ και τον αδελφό του, τον αρχηγό της μυστικής αστυνομίας, η κ. Νού κινούσε με φανατισμό και δεξιότητα τα νήματα.

Η ιστορία του Βιετνάμ είναι γεμάτη από ήρωες.

Πολλοί στρατηγοί, στο πεδίο της μάχης, ήταν συχνά γυναίκες. Σε πολλές συγκρούσεις με τους Κινέζους, διακρίθηκαν οι γυναίκες του Βιετνάμ.

Λεπτή ομορφιά, ύψος — με τακούνια — 1,55, η κ. Νού, παρά τα τέσσερα παιδιά της, διατήρησε όλη τη φρεσκάδα της νεότητας και την αθάναστη ενεργητικότητα των ηρώων της πατρίδας της.

Η κ. Νού ανήκει σε μία από τις αριστοκρατικές και πλούσιες οικογένειες του Βιετνάμ. Ήταν μόλις 16 ετών, όταν γνώρισε το Νού, που εργαζόταν στη βιβλιοπαιδεία της Σαϊγκόν και, το 1943, παντρεύτηκε. Αφού εκείνη εγκατέλειψε το βουδδισμό και άσπασθηκε τον καθολικισμό, τη βοη-

σκειά του συζύγου της.

Τρία χρόνια αργότερα, άρχισε η τραγωδία της εθνικής απελευθέρωσης της Ινδοκίνας, όπου όλη η οικογένεια — Ντιέμ και Νού — πολεμούσε τους Γάλλους αποικιοκράτες, τους κομμουνιστές του Χό Σι Μίν, αλλά και διάφορες σκοτεινές αντιδραστικές οργανώσεις.

Για πολλούς μήνες, η κ. Νού έζησε με δυο χούφτες ρύζι την ημέρα, καταπλησσοντας φίλους κι εχθρούς, με το αδάμαστο θάρρος της.

Αλλά το καθεστώς Ντιέμ έπεσε πριν λίγες ημέρες και μαζί μ' αυτό κι όλη η δυναστεία.



Ο Αμερικανός πρεσβευτής στη Σαϊγκόν Κάμπος Λότζ: Ο Ντιέμ θα πέσει...

ΤΑ ΤΡΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ

Ήταν το τρίτο κίνημα έναντι του Ντιέμ, το τρίτο και επιτυχημένο.

Στις 11 Νοεμβρίου 1960, οι αλεξιπτωτιστές προσπαθούσαν να καταλάβουν το παλάτι του Ντιέμ. Δύο χρόνια σχεδόν αργότερα, το Φεβρουάριο του 1962, το παλάτι του προέδρου βομβαρδίστηκε από κινηματίες αεροπόρους, χωρίς επιτυχία, γιατί ο Ντιέμ έλειπε.

Γιατί αυτή η εχθρότητα, γιατί αυτή η αυξανόμενη λαϊκή δυσανεξία;

Ο Ντιέμ, στην αρχή της προεδρίας του, κατώρθωσε ν' απαλλάξει τη χώρα από πολλές αντιδραστικές δυνάμεις, που με ιδιωτικούς στρατούς προσπαθούσαν να εξακολουθήσουν να εκμεταλλεύονται τη χώρα. Πολλές μετρημένες του θεωρούνται επιτυχίες και γύρω από το 1958 όλα δείχνουν πως η Κυβέρνηση Ντιέμ προσφέρει ένα γόνιμο έργο.

Αλλά η διεύθυνση των κομμουνιστών ανταρτών από το Νότιο



Ο νέος πρωθυπουργός Νγκόνγκ Τό: Βουδδιστής και φιλελεύθερος



Ο στρατηγός Βάν Ντόν: Από τους αρχηγούς του κινήματος.

Βιετνάμ εξακολουθεί και ο Ντιέμ τους αντιμετωπίζει με μεθόδους, που μεγαλώνουν αντί να μειώνουν τον κίνδυνο. Σαν κυριώτερο όπλο του μεταχειρίζεται τον καθολικισμό, έναν «καθολικισμό» δεσποτικό και τυραννικό, που γρήγορα θυμίζει τις ολοκληρωτικές μεθόδους του φασισμού, σε μία χώρα μάλιστα φιλελεύθερας παραδόσεως.

Ο «ΑΓΙΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ»

Τα αγάλματα του Αγίου Ιωάννη του Βαπτιστή, που είναι ο «προστάτης» του Ντιέμ, βρίσκονται παντού. Όσοι θέλουν να κάνουν καριέρα τοποθετούν κι από ένα στο γραφείο τους...

Οι βουδδιστές — που δεν τους διακρίνει, άλλωστε, κανένας βοηθητικός φανατισμός — απομακρύνονται από την Κυβέρνηση Ντιέμ, από κάθε υπεύθυνη θέση και, σιγά-σιγά, η μισαλλοδοξία της δυναστείας Ντιέμ αρχίζει να ανασταλάει όλη τη μεγάλη λαϊκή μάζα, που βλέπει να καταπατιέται, με πρόσχημα τον αγώνα εναντίον των ανταρτών, κάθε ελευθερία και αξιοπρέπεια.

Τον περασμένο Μάιο η σωματομυακή του Ντιέμ πυρσόζει εναντίον του βουδδιστικού πλήθους.

ΤΑ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΠΟΝΖ

Για διαμαρτυρία αρχίζουν να βυθίζονται οι βουδδιστές μπάνζ



Εκδηλώσεις στη Σαϊγκόν μετά τη νίκη των επαναστατών: Οι ώρες της τυραννίας είναι πάντα μετρημένες...



Ο στρατηγός Ντουόνγκ Βάν Μίν: Ο εγκέφαλος και ο εκτελεστής της απελευθέρωσης από την τυραννική δυναστεία.

διπλωματική θητεία στα «Ηνωμένα Έθνη».

Μόλις έφτασε στη Σαϊγκόν, ο νέος Αμερικανός πρεσβευτής προσέθεσε προειδοποίησης το Ντιέμ ν' αλλάξει ριζικά πολιτική, να σταματήσει τις θρησκευτικές διώξεις εναντίον των βουδδιστών και ν' αντιμετωπίσει τη δράση των ανταρτών, στηριζόμενος στο λαό και όχι μόνο στη μυστική αστυνομία. Οι Αμερικανοί προσφέρουν στο Νότιο Βιετνάμ ένα εκατομμύριο δολάρια την ημέρα, χωρίς κανένα βετικό αποτέλεσμα μέχρι σήμερα.

Αλλά ο Κάμπος Λότζ βρήκε απέναντί του ένα συνομιλητή, που με σταθερότητα τον παρεκάλεσε να μην ανακατεύεται στην κυβερνητική πολιτική του Βιετνάμ...

ΟΙ ΓΕΦΥΡΕΣ ΚΟΠΗΚΑΝ

Ανάμεσα στην αμερικανική πρεσβεία και στο προεδρικό παλάτι, οι γεφυρές κόπηκαν. Ο Κάμπος Λότζ συνεβούλευσε τον Πρόεδρο Κένεντι να σταματήσει την οικονομική βοήθεια προς το Νότιο Βιετνάμ. Αλλά τελικά ο Αμερικανός Πρόεδρος έπειδη φοβήθηκε την τελεία διαλυσι του στρατού του Βιετνάμ, διατήρησε την οικονομική βοήθεια.

Αλλά ο Λότζ κινείται δραστήρια. Μέρα και νύχτα η αμερικανική πρεσβεία δέχεται δυσχερή μένους στρατιωτικούς, διανοούμενους, βουδδιστές. Ανάμεσα σ' αυτούς το στρατηγό Ντουόνγκ Βάν Μίν και τον άλλοτε αντιπρόεδρο της Κυβερνήσεως, το βουδδιστή Νγκόν Τό. Η αμερικανική πρεσβεία γίνεται ο εγκέφαλος του κινήματος εναντίον του Ντιέμ.

Οι ώρες πιά της δυναστείας Ντιέμ είναι μετρημένες... Μία ακριβώς ώρα από το κίνημα, ο Κάμπος Λότζ προσ-

παθεί να σώσει το Ντιέμ και του προτείνει να φύγει στο εξωτερικό με την οικογένειά του. Αλλά ο Ντιέμ πιστεύει ακόμα στο άστρο του...

Κι' η επιμονή του θα τον οδηγήσει στο θάνατο μαζί με τον αδελφό του Νού.

Η πτώση της δεσποτικής δυναστείας Ντιέμ υποθλώνει την απόφαση της αμερικανικής πολιτικής να ξεκαθαρίσει τα διεφθαρμένα, τυραννικά και ανίκανα καθεστώτα, όπου βέβαια μπορεί κι' όσο μπορεί.

ΕΠ. ΜΕΤ.

ΕΠ. ΜΕΤ.

ΡΕΚΟΡ ΦΟΒΟΥ

Ο πιο φοβισμένος άνθρωπος του κόσμου είναι χωρίς αμφιβολία ο Γερμανός Χέρμπερτ Χάντφριντ. Η κρεββατοκάμαρά του προστατεύεται από τρεις άλλες πόλεις της δυναστείας Ντιέμ φωτιάς με δραματικές λάμψεις μία ζωτική απαίτηση της πολυάσχολης εποχής μας.



ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

(στον άρραβώνα, στον έρωτα, στο γάμο)

Η ΜΗΤΕΡΑ ΕΚΕΙΝΟΥ

ΣΤΟ προηγούμενο σημείωμά μας μιλήσαμε για τους «άλλους», για τις οικογένειες, δηλαδή, των δύο αρραβωνιασμένων και ιδιαίτερα, για την οικογένεια εκείνου, που συχνά δημιουργεί τα περισσότερα περιπλοκάκια ανάμεσα στο ζευγάρι. Οι αντιρρήσεις των γονέων του νέου για τον αρραβώνα του με την κοπέλα, που αγαπά, οι παραδοσιακές υποχρεώσεις του γιου και του αδελφού, δημιουργούν, όπως είδαμε, συχνά δυσάρεστες καταστάσεις από τις οποίες οι αρραβωνιασμένοι δεν είναι εύκολο να ξελευρωθούν.

Σήμερα θα συζητήσουμε ένα θέμα, που έχει και πάλι σχέση με τους «άλλους», με το οποίο μπορούμε να πούμε ότι αποτελεί έναν τομέα ξεχωριστό ή ακόμα καλύτερα «ειδικό», μέσα στο γενικό «πρόβλημα των άλλων».

Πρόκειται, όπως θα έχετε καταλάβει, για το αίτιο και πολύ λεπτό πρόβλημα των σχέσεων της νύφης και της πεθεράς.

Μια κοπέλα δεν αποκλείεται να μη χρειαστεί να αντιμετωπίσει στον αρραβώνα της όλα εκείνα τα σοφά εμπόδια, που αναφέραμε στην προηγούμενη συζήτησή μας. Είναι δυνατόν να έρθουν όλα βολικά και ο αρραβώνας να γίνει με τους καλύτερους οίκτους. Μά... ακόμη και τότε, η νεαρή αρραβωνιασμένη θα βρεθεί αντιμέτωπη με ένα πρόσωπο που, υποσυνείδητα, το αντικρύζει με δυστάγμα και προκατάληψη: τη μέλουσα πεθερά της. Στις περιπτώσεις, μάλιστα, που η μητέρα εκείνου δεν έχει δώσει με ευχарιστία τη συγκατάθεσή της στον αρραβώνα του γιου της, αλλά «αναγκάστηκε» να τον παραδεχτεί, τα πράγματα χειροτερεύουν ακόμη περισσότερο. Γιατί τότε αντικρύζει την κοπέλα σαν την «κακή και πονηρή μάγισσα», που έμπλεξε στο δίχτυα της το καμμένο το παιδί της.

Τι πρέπει, λοιπόν, να κάνει η κοπέλα; Πώς πρέπει να φερθεί στη μητέρα του άντρα, που πρόκειται να γίνει σύζυγός της; Τι τρόπο να μεταχειριστεί για να την κατακτήσει ή μήπως πρέπει να αδιαφορήσει για τα αισθήματά της; Και ο νέος πώς πρέπει να φερθεί και τι ρόλο πρέπει να παίξει ανάμεσα στις δύο γυναίκες;

Αυτά είναι τα ερωτηματικά, που απευθύνουμε σήμερα στους αρραβωνιασμένους και τις αρραβωνιασμένες, προσπαθώντας με το «παιχνίδι» της αλήθειας να δρούμε μια σωστή απάντηση.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΟΙ ΑΔΙΑΛΛΑΚΤΕΣ

Η Νίνα Κ. μια εικοσάχρονη αρραβωνιασμένη, που εργάζεται σαν ταμίας σε κατάστημα νωπεριστών, μου είπε με πικρία:

— Το ξέρω πως δεν είναι σωστό ούτε να το σκεπτόμαστε έμεις οι κοπέλλες, μα δε μπορούμε να μην θεωρούμε τυχρές εκείνες, που τυχαιώνει να αγαπήσουν ένα νέο όφρανο από μητέρα ή έστω του ή μητέρα του βρίσκεται μακριά. Μα δεν φταίμε έμεις, που σκεπτόμαστε έτσι. Βλέπουμε και ακούμε γύρω μας τόσα, που τρομάζουμε. Υπάρχουν, βέβαια και οι πεθερές, που καταλήγουν να αγαπήσουν τη νύφη τους ή έστω να παραδεχτούν πως είναι «μια καλή κοπέλα» ακόμη κι αν δεν την αγαπούν. Υπάρχουν όμως και οι αδιάλλακτες, εκείνες που επιμένουν να βλέπουν την αρραβωνιαστική και άργότερα τη σύζυγο— του γιου τους, σαν «τη φοβερή γυναίκα, που

τους έκλεψε το παιδί τους», ακόμη κι αν πρόκειται για την καλύτερη κοπέλα του κόσμου. Δυστυχώς, αυτό συμβαίνει και σε μένα. Όλοι οι άλλοι συγγενείς του αρραβωνιαστικού μου, τα αδελφία του, οι νύφες του, οι παντρεμένες αδελφές του με συμπαθάνουν άμεσα, όχι όμως κι η μητέρα του. Έκείνη δικαιολογεί την αντίπαθεία της, λέγοντας πως είχε άλλα όνειρα για το γιο της. Μα δεν είναι αλήθεια. Η αλήθεια είναι ότι ο αρραβωνιαστικός μου είναι ο μικρότερος γιός της κι έχει γι' αυτόν μια ιδιαίτερη αδυναμία. Η βαθύτερη επιθυμία της, λοιπόν, θα ήταν να μην παντρευτεί καθόλου.

ΜΕ ΛΙΓΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

Η Έλενη Ζ. μια χαριτωμένη αρραβωνιασμένη, 22 χρόνων, υπάλληλος Ύψουργειου, μου είπε:

— Άφου παίρνω μέρος σ' ένα «παιχνίδι αλήθειας», πρέπει να είμαι πριν απ' όλα ειλικρινής και σας υπόσχομαι ότι θα είμαι. Έγώ, λοιπόν, έχω τη γνώμη ότι για την περιφημη αντιπαθεία ανάμεσα στις πεθερές και στις νύφες δε φταίει πάντα οι πρώτες. Πολλές φορές οι κοπέλλες είναι εκείνες, που δίνουν το σύνθημα της μάχης. Άλλες τό κάνουν χωρίς να το καταλαβαίνουν, επειδή είναι προκατειλημμένες έναντι της πεθεράς και γι' αυτό της φέρονται εχθρικά. Άλλες, πάλι, παίρνουν αυτή την εχθρική στάση επειδή ζηλεύουν τη μητέρα του άντρα, που αγαπούν, θέλοντας σ' αυτή μια αντίζηλο.

Φαντασθήτε τώρα τι μπορεί να γίνει, όταν και η μητέρα ζηλεύει με τη σειρά της την κοπέλα, που «της έκλεψε την αγάπη του γιου της». Πραγματικός φαύλος κύκλος. Νομίζω, όμως, ότι πέρα απ' όλα αυτά, μια κοπέλα έξυπνη, λογική και ευαίσθητη, μπορεί να αντιμετωπίσει τον άγωνα για την κατακίηση της πεθεράς με τον πιο σωστό και αποτελεσματικό τρόπο. Πριν απ' όλα πρέπει να συζητήσει το πράγμα με τον εαυτό της και να καταλάβει ότι είναι έντελος φυσικό να αγαπά ο αρραβωνιαστικός τη μητέρα του — όπως αγαπάει αυτή τη μητέρα. Άλλη η μία αγάπη και άλλη η άλλη. Ύστερα απ' αυτό το

συλλογισμό, που θα καθορίσει την αούδωρητη ζήλεια της για τη μέλουσα πεθερά της, πρέπει να προσπαθήσει να την κατακτήσει. Για την «επιλογή» αυτή πρέπει να χρησιμοποιήσει την εντύπωση να μη δώσει ποτέ «δεν έχει πια κανένα δικαίωμα στο γιο της», αλλά αντίθετα να προσπαθήσει με τον τρόπο της και με τη «τίποτα» δεν αλλάξει.

Ύστερα, πρέπει να δείχνει σεβασμό και υποχωρητικότητα στις γνώμες και τις υποδείξεις της «μητέρας», επανειληπμένα να λέει ότι πρέπει να επωφελούνται πάντα από την πείρα εκείνων, που έχουν ζήσει περισσότερο. Αυτό το σύστημα της διπλωματίας είναι αλήθεια εξαιρετικά «επιδεξιακό» στις περισσότερες περιπτώσεις. Στο κάτω-κάτω ένας ανοιχτός πόλεμος με την «μέλουσα πεθερά» δεν είναι ευχάριστος ούτε ωφέλιμος για μια αρραβωνιασμένη. Έγώ η ίδια χρησιμοποίησα το σύστημα, που σας ανέφερα πιο πάνω και όλα πήγαν καλά, παρ' όλο που η πεθερά μου ήταν αρκετά «σκληρό κόκκαλο». Τώρα είμαστε πραγματικές φίλες. Η κοινή αγάπη μας για το νέο που για κείνη είναι γιος, ενώ στην αρχή φαινόταν να μας χωρίζει, τώρα μας ενώνει.

ΕΝΑΣ ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Ο Στάυρος «Α.» ένας νέος 26 χρόνων, λογίτης και φυσικά αρραβωνιασμένος, μου είπε:

— Για μένα τους άντρες, αυτό που έοσις λέτε «πρόβλημα» είναι κάτι πολύ χειρότερο, είναι ένας αληθινός θάνατος. Μπορείτε να φανταστείτε σε δύο γυναίκες, που τις αγαπάμε και τις δύο με διαφορετικό έθετα και η άλλη η κοπέλα, που θέλουμε να κάνουμε γυναίκα μας και έχουμε καταλαβαίνουμε ότι «η μία δεν γιαιται έρωτα από την άλλη». Είναι πραγματικά φοβερό! Σας μιλά έτσι, την καταστράει. Πριν από ένα χρόνο στο λογιστήριο της εταιρείας, που εργάζομαι, ήρθε μια κοπέλλιτσα εϊ-

κοσι χρόνων, όμορφη, έξυπνη, φρόνιμη, γλυκιά. Την αγάπησα κι έκείνη ανταποκρίθηκε στο αισθήματά μου. Νόμιζα ότι η μητέρα μου θα χαίροταν για την ευτυχία μου. Δυστυχώς, δεν έγινε έτσι. Όταν μιλήσα στη μητέρα μου για την κοπέλα, που αγαπούσα δέχτηκε να τη γνωρίσει, μα της φέθηκε με τη μεγαλύτερη ψυχρότητα και όταν άργότερα της παραπονέθηκα, έκείνη μου είπε ότι δεν ένεκρινε την έκλογή μου. Προσπάθησα να την πείσω πως έκανε λάθος, της είπα πως όλοι όσοι γνώριζαν την «Έλλη» σχημάτιζαν την καλύτερη εντύπωση γι' αυτήν, μα η μητέρα μου δεν ήθελε ν' ακούσει τίποτα. Στο τέλος αρραβωνιάστηκα χωρίς τη συγκατάθεσή της κι από τότε έχει πάρει ένα ύψος καρτερικά ανεπισημένο, επαναλαμβάνοντας πως δεν το περίμενε αυτό από μένα. Από την άλλη πλευρά η μνηστή μου απελπίζεται όλο και περισσότερο για τη στάση της μητέρας μου, γιατί καταλαβαίνει ότι δεν παίρνει την απόφαση για το γάμο μας, ελπίζοντας ότι θα πετύχω τη συγκατάθεσή της. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, σε ποιο δίλημμα βρίσκομαι;

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

Ας ακούσουμε όμως και την απάντηση του Νίκου Γ. ενός άλλου αρραβωνιασμένου, που φαίνεται να «κάνει» τόσο στον προηγούμενο φίλο μας, όσο και σε όλους τους άλλους αρραβωνιασμένους, που πελαγώνουν και «δεν ξέρουν τί κάνουν», όταν βρεθούν στη μέση του ψυχρού — ή θερμού — πολέμου της μητέρας τους και της μνηστής τους.

Πριν από μερικούς μήνες, μου είπε, «δυσκοιμούν» κι' εγώ σε μια φοβερή κατάσταση. Άρραβωνιασμένος σχεδόν με μια κοπέλα, που η μητέρα μου δεν ήθελε, ήμουν άναγκασμένος να αντιμετωπίσω τα ξεσπάσματα του θυμού και των δακρύων της μητέρας μου από τη μία πλευρά και από την άλλη τα παράπονα και τα κλάματα της μνηστής μου. Είχα γίνει η σκιά του εαυτού μου και ένιωθα τα νεύρα μου τσακισμένα, όπως κάποια μέρα διάδασα τυχαία σ' ένα αμερικανικό περιοδικό τις συμβουλές, που έδινε κάποιος ψυχολόγος — κοινωνιολόγος στους νέους, που αντιμετώπιζαν προβλήματα σαν το δικό μου. Μπράβο! απαντούσε καλά στη μνήμη μου: 1) Μη λέτε ποτέ στη μητέρα σας ότι η κοπέλα που αγαπάτε είναι «άγγελος», προτιμάτε να λέτε μόνο ότι είναι μια κοπέλα πολύ γλυκιά και υποχωρητική (οι μητέρες είναι πάντα ζηλιάρες και πρέπει να τις δικαιολογήτε λίγο). 2) Μη γίνεστε έξω φρενών, αν η μητέρα σας φτάσει στο σημείο να κακολογήσει κορίτσια των ονείρων σας. (Η μητέρα σας θα νοιώσει πως είναι παρσι «έκείνη» που σας πασαούρει). 3) Μην αφαιρήτε από τη μητέρα σας ούτε το ελάχιστο από την προηγούμενη στοργή και τις περιποιήσεις σας. Μην την αφήσετε να φαντασθεί ότι η κοπέλα, που αγαπάτε, σας αποξενώνει απ' αυτήν. 4) Μη μεταφέρετε ποτέ στην αγαπημένη σας τα λόγια, που λέει η μητέρα σας, εναντίον της. Της ανοίγετε πληγές, που άργότερα δε θα είναι εύκολο να επουλωθούν. 5) Βάλτε ένα, δύο πρόσωπα της απολύτου εμπιστοσύνης σας να μιλήσουν στη μητέρα σας, δένον τυχαία, αλλά κολακευτικά για τη μνηστή σας. Μην ξεχνάτε ότι η «τρίτη γνώμη» επηρεάζει πάντα. 6) Αν όλα αυτά δεν ωφεληθούν, παντρευτείτε την κοπέλα που αγαπάτε, χωρίς να περιμένετε τη συγκατάθεσή της μητέρας σας, αλλά όχι χωρίς να κάνετε ακόμη μια προσπάθεια συμφιλώσεως.

Ευτυχώς, εγώ δεν χρειάστηκε ν' ακολουθήσω αυτή την τελευταία συμβουλή. Εφάρμοσα τις προηγούμενες, που έδωσαν θαύματα αποτελέσματα. Τώρα η μητέρα μου και η μνηστή μου τα πηγαίνουν καλά κι' εγώ έσοκολοθώ πάντα να φέρωμαι με... διπλωματία...

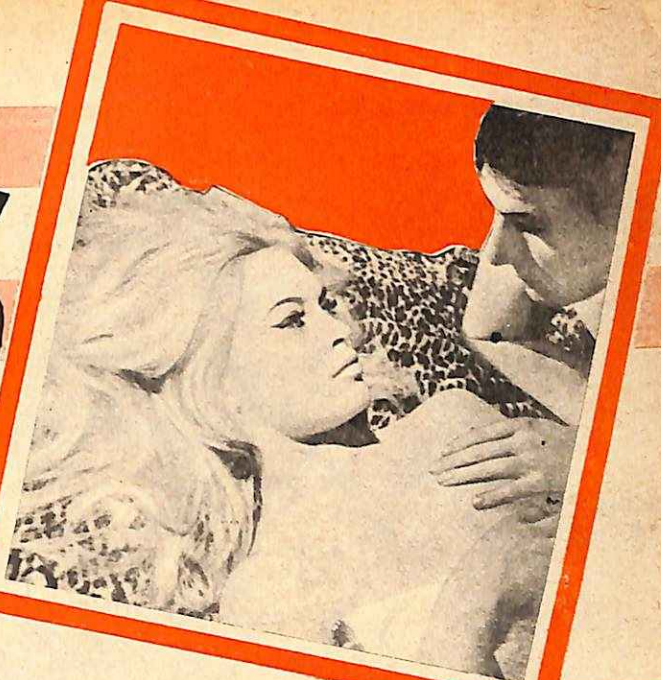
Η διπλωματία, λοιπόν, να το μετρησι μυστικό για τη δύσκολη κατάσταση της μητέρας εκείνου. Πρόκειται, άλλωστε, για ένα μυστικό, που μαζί με την καλή θέληση μπορεί να κινή πραγματικά θαύματα παντού.

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

Η ΑΝΑΠΑΥΔΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΔΗ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ : Ζενεβιέδ
ΖΑΚΕΛΙΝ ΠΟΡΦΑ : Μητέρα της
ΡΟΜΠΕΡ ΟΣΣΕΝ : Ρενώ
ΜΑΣΑ ΜΕΡΙΑ : Ραφαέλα
ΖΑΝ-ΜΑΡΚ ΜΠΟΥΡΥ : Πιέρ
ΤΖΕΝΗΣ ΡΟΜΠΕΡΤΣΟΝ : Κατόδ



Ένα φίλμ που ο ΡΟΖΕ ΒΑΝΤΙΜ γύρισε βάσει του περιφήμου μυθιστορήματος της ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΡΟΣΦΟΡ

100Ν ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΤΜΕΝΩΝ

Η Ζενεβιέδ, μια νέα φρόνιμη και λογική, πηγαίνει στη Ντιζόν για να παραλάβει την κληρονομιά, που της άφησε μια πλούσια θεία της.



Στο ξενοδοχείο ανακαλύπτει τυχαία τον Ρενώ, που έχει πάρει μια μεγάλη ποσότητα από ιπποτικά χαπια και του σώζει τη ζωή. Γυρίζουν μαζί στο Παρίσι και η Ζενεβιέδ τον φιλοξενεί για ένα βράδυ στο διαμέρισμά της. Μα οι μέρες περνούν και ο Ρενώ μένει εκεί. Για χάρη του αρραβωνιαστικού της και άρνευται να δεχτεί τη μητέρα της. Η Ζενεβιέδ ξαναγυρίζει, τώρα στο σπίτι της μαζί με το Ρενώ, ύστερα από μια επίσκεψη στο σπίτι του Κατόφ.

Η Ζενεβιέδ θυμάται ξαφνικά την επίταξη του ενός εκατομμυρίου φράγκων, που έδωσε ο Κατόφ στο Ρενώ...



— Ρενώ, τί θα το κάνης άλλη θεία το εκατομμύριό σου;



— Έχεις οικονομικές στενοχώριες, πουλάει μου;



Κατάπληκτος ο νέος καταλαβαίνει ότι η μητέρα του αντιδρά στην ευτυχία του. Πώς πρέπει να φερθεί;

— Έγώ, όχι... Ούτε πείραξα ακόμη την κληρονομιά...

— Θέλεις να πής δηλαδή πώς, αν δε δουλέψουμε, τα χρήματά σου θα λυώσουν, όπως ο πάγος στον ήλιο;...

— Τό εκατομμύριό μου τό έδωσα, για ν' αγοράσω ένα ποίημα του Κοζό...

— Δεν πιστεύω, να με νομίζεις τόσο κουτή, ώστε να σε πιστέψω...

— Έκανα απλώς μιὰ ερώτηση και περιμένω να μ' απαντήσεις...

— Είσαι κουτή!... Με ξέρεις έμένα να λέω ψέματα;

— Θεέ μου, είσαι τρελλός!... Θεό-τρελλος!... Αμφέβαλλα, τώρα όμως καταλαβαίνω!...

— Τί κατάλαβες;

— Πώς είσαι τρελλός!... Τρελλός για δέσμο!... Τρελλός για να σε κλείσουν σε τρελλοκομείο!...

— Σταμάτα, γιατί στο τέλος θα σε πιστέψω... νοί ένα δοράκι με τα χρήματά αυτά να σου κά-φτάνω εδώ μ' ένα γούνινο παλτό στο χέρι και να σε βοηθώ να τό φορέσεις;

— Ξέροντας πόσο πλούσι είσαι, συνεχίζει ο Ρενώ, σκέφτηκα πώς τα χρήματά δε θα έφταναν να σε συντηρήσω, μιὰ και είσαι τόσο κα-λομαθημένη.

— Αν θέλεις όμως να κερδίσω λεφτά, συνεχίζει ο Ρενώ βλέποντας τη Ζε-νεβιέβ να γελά ειρωνικά, είμαι πρόθυμος να εργα-στώ για χάρι σου. Θα στρωθώ στο γραφείο... Θα γράψω ένα αστυνομικό μυ-θιστόρημα...

— Μά, χυσέ μου, δεν ήθε-λα να σου πω αυτό... Έγώ...

— Τότερα συνεχίζει σο-βαρά:

— Ξέρεις όμως κάτι; Το τραπέζι αυτό εί-ναι πολύ μικρό. Εγώ για να δουλέψω, θέλω ένα μεγάλο γραφείο του 1925, πάνω στο ό-ποιο να μπορέσω ν' άπλωθώ...

Τό απόγευμα πηγαίνουν μαζί σ' ένα παλαιοπώλη και βρίσκουν τό γραφείο, που ονειρεύεται ο Ρενώ...

— Σωστό θαύμα!... Δε συμφωνείς κι' εσύ;

— Για τα αστυνομικά μυθιστορήματα έχω μιὰ αλάνθαστη συνταγή: λίγος σαδισμός, λίγο μυστήριο, μερικά ωραία κορίτσια...



— Είμαι τόσο ευτυχισμένη, Ρενώ...
'Επί τέλους, θα κά-
νεις κάτι...



— Μιά και αυτό σ' ευχαριστεί,
θα γράφω δυο μυθιστορήματα το
μήνα... Ξέρω ένα εκδότη, που θα
προθυμοποιηθώ να μου τα τυπώση.



— Δοιπόν, είσαι ευ-
χαριστημένη τώρα;

— Ω!... Ναι... Πολύ...
Πάρα πολύ!...



— 'Η Ζενεβιέβ δεν πιστεύει τα μάτια της. Γυρίζοντας από τα
μαγαζιά βράσκει το Ρενώ καθισμένο ακόμη στο γραφείο του,
να γράφει...

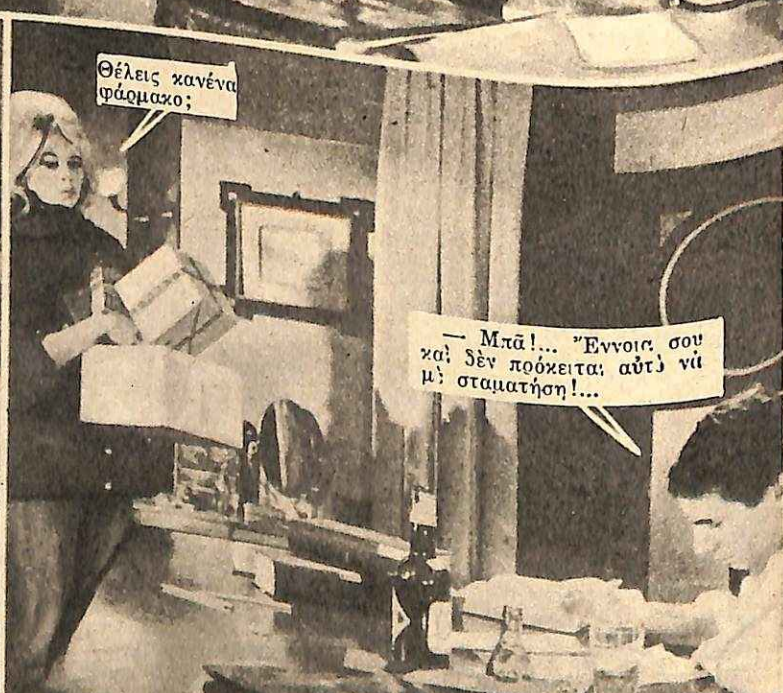
— Πώς πιάς;

— Από ιδέες άλλο τίποτα... Φαίνεται
όμως πως κρύβεται στο παλαιοπωλείο...
Με ξανάπιασαν οι ρευματισμοί μου...



— Όποτε έχεις και ρευματισμούς;

— Βέβαια... Στην πλάτη, κάτω
από τον ώμο... 'Ελπίζω να μου πε-
ράσει ο πόνος ως αύριο.



— Θέλεις κανένα
φάρμακο;

— Μπιά!... 'Εννοια σου
και δεν πρόκειται αυτή να
μ' σταματήσει!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ

ΕΝΑ βράδυ, εκεί που καθόμουν στο τραπέζι
με την Άννα και συζητούσαμε, χτύπησε
ξαφνικά το κουδούνι μας δυνατά κι' επιμονά.
Ήτανε κάπως περασμένη η ώρα κι' έπειδη
φθόγγηκε η Άννα, πήγα ν' ανοίξω εγώ.

— Ποιος είναι; ρώτησα.
— Εγώ, κύριε Θανασάκη, απάντησε μια
ταραγμένη φωνή. Εγώ ο κύριος Κλεομένης.
Αυτός ο σκύλος διαλογος κράτησε μόνο
μερικά δευτερόλεπτα, όσο δηλαδή χρειάστηκε
να φτασω απ' το χάλ στην πόρτα. Καί, μό-
λις άνοιξα, είδα έναν κύριο Κλεομένη άναστα-
τωμένο κι' αβυσθημένο. 'Η Άννα πετάχτηκε
άμέσως, άνησυχη.

— Συμβαίνει τίποτα; ρώτησε.
— Κλείστε την πόρτα και θα σας εξηγή-
σω, είπε ο επισκέπτης.

Μέσα στα πέντε χρόνια, που καθόμουν σ'
αυτή τη γειτονιά, δε θυμάμαι να είχαμε ποτέ
πολλά-πολλά με τον κύριο Κλεομένη. Το σπίτι
του ήταν ακριβώς απέναντι απ' το δικό μας
κι' απ' ό,τι ξέραμε, εκτός απ' τη γυναίκα
του, είχε κι' ένα αυτοκινητάκι. Μερικές φορές,
που συναντιόμαστε στο δρόμο, αλλάζαμε μια
τυπική «καλημέρα» και τίποτα περισσότερο.
'Εκείνο, που μας έκανε εντύπωση σ' αυτό το
ζευγάρι, ήτανε οι διαστάσεις του. 'Ο κύριος
Κλεομένης ήτανε λεπτός, κομψός και γλυκο-
μίλητος. 'Αντίθετα, όμως, η κυρία Μάνια, ή-
τανε τουλάχιστον τριπλάσια απ' τον άντρα
της κι' όταν τύχαινε καμιά φορά την συ-
ναντήσουμε στο δρόμο, η Άννα γύριζε και
την κυτούσε με συμπάθεια.

— Καλέ Θανασάκη, έλεγε, αυτή η κυρία
Μάνια, αν ήτανε λίγο άδύνατη, ξέρεις τί ό-
μορφη κορμοστασιά που θα είχε;

Αυτά ήτανε τα μόνα, που είχανε προη-
γηθί μέχρι εκείνο το βράδυ, που μας χτύ-
πησε την πόρτα ο κύριος Κλεομένης. Ξέχασα
να σας πω, ότι φορούσε μόνο τις τυτζάμες
του.

— Με συγχωρήτε, που σας ενοχλώ τέτοια
ώρα, είπε. Δυστυχώς, δε μπορούσα να πάω
πουθενά άλλοι με τις τυτζάμες. Έχω πάνω
από μια ώρα στο πεζοδρόμιο και ξεπαγιάσα,
γιατί κάνει ψύχρα άποψε.

Τού προσφέραμε ένα κονιάκ και μπήκαμε
στην τραπεζαρία.

— Συμβαίνει τίποτα σοβαρό; ρώτησε η
Άννα.

Γύρισε και μας κύτταξε άναστατωμένος.
— 'Η γυναίκα μου και το σόι της, κα-
θώς και το δικό μου, προσπαθούν να με κλει-
σουν στο τρελλοκομείο! είπε.

Μείναμε με το στόμα ανοιχτό. Το πρόσωπό
του, όμως, είχε μια έκφραση απέραντου πεί-
σματος.

— 'Επειδή όμως, συνέχισε, δεν είμαι κα-
νένα κορόιδο από εκείνα, που δεν ξέρουν τί
τούς γίνεται, δεν πρόκειται να το πετύχουν.
Πάντως, όμολογώ, ότι όλη αυτή η κίνηση των
συγγενών μου δε θα με πείραζε καθόλου, αν
δεν ήτανε άνακατεμένη στη μέση κι' η γυναί-
κα μου. Τώρα, βέβαια, θα μου πείτε τι είναι
αυτό, που έκανα και θέλουν να με κλείσουν
μέσα...

— 'Ε, όσο νάναι, κάτι έκανα και κάτι
έξακολουθώ να κάνω... Πάντως, αυτό το «κά-
τι» το κάνω μόνο και μόνο για το καλό της
γυναίκας μου. 'Εκείνη, όμως, η άνοητη, αντί
να ευχαριστηθί και να μ' αγαπήσει περισσό-
τερο, έπιασε και μάζεψε το σόι της για να
με κλείσουν μέσα...

Σε μια στιγμή σταμάτησε την κουβέντα
και πετάχτηκε όρθιος.

— Θα μου επιτρέψετε να πάω στο παρά-
θυρο του σαλονιού σας; ρώτησε.

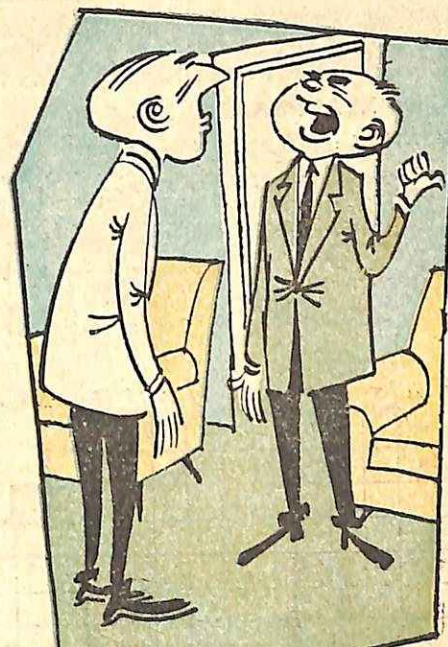
Ευχαρίστως...

Περάσαμε στο σαλόνι κι' όπως ήτανε οι
γυρίλλες άραιές, έσκυψε και κύτταξε απέναντι
στο σπίτι του.

— Πού να πήγε αυτός ο χριστιανός; άκού-
στηκε η φωνή της γυναίκας του.

— Τον κακό σου τον καιρό, υποκρίτρια!
μυρμούρισε ο κύριος Κλεομένης. Σε πήρε τά-
χα ο πόνος, που πήγα, αλλά δεν πρόκειται
να σας περάσει!...

Μαζί με τη γυναίκα του βγήκανε στην
πόρτα και μερικοί άντρες συγγενείς. 'Εμείς



κρατούσαμε ακόμη και την άναπνοή μας, για-
τί φαινόταν πως είχανε άσχημες διαθέ-
σεις για τον κύριο Κλεομένη. Στο τέλος, ό-
μως, βαρεθήκανε να περιμένουν κι' ένας-ένας
άρχισαν να φύγουν. 'Ο τελευταίος, που έφυγε,
ήτανε ένας ψωμίωμενος άντρας μέχρι εκεί πάνω.

— Τέλος πάντων, άκούσαμε να λεί, Μάνια,
να μη στενοχωριέσαι καθόλου. Κι' αν σου ξα-
νακάνη τα ίδια, να μας τηλεφωνήσης και έ-
μεις θα το ταχτοποιήσουμε το θέμα διαφο-
ρετικά.

— Τον κακό σου το ελάσο, παλιγοσυρύνι,
μυρμούρισε ο κύριος Κλεομένης. Θέλεις δη-
λαδή να με μπουρλολιάσεις, για να γλυτώσης
τα δανεικά που μου χρωστάς, αλλά δεν προ-
κειται να τα καταφέρεις. Αυτό που θέλω εγώ
θα γίνει.

— Ποιος είναι αυτός; ρώτησε η Άννα.

— 'Ο κουνιάδος μου ό τρακας... απάντησε
ο κύριος Κλεομένης.

Μόλις έφυγε, βγήκαμε, από χάλ και μας
χαϊρέθηκε για να φύγη. 'Αλλά, ξαφνικά, άλ-
λαξε γνώμη.

— Κύριε Θανασάκη, είπα, θα μου κάνετε
τη χάρη νάρηθε μαζί μου για λίγο;

— Ευχαρίστως, νάρθω, αν πρόκειται να
σας βοηθήσω σε κάτι, απάντησα. Φοβάμαι,
όμως, ότι δεν πρόκειται να τα καταφέρω, για-
τί δεν ξέρω το θέμα, που σας άπασχολεί.

Με κύτταξε με το λεπτό και διαπεραστικό
του βλέμμα και είπα:

— Το θέμα είναι άπλό.

— Δηλαδή;

— Θέλω να την κάνω ν' άδύνατη!

— 'Εμεινα κατάπληκτος απ' την αίτια. Το ίδιο
κι' η Άννα. Πάντως, η γυναίκα μου μου έφερε
το σακκάκι μου, το φόρεσα κι' άκολουθήσα
τον κύριο Κλεομένη.

★
Από νωρίς είχε βρέξει λιγάκι και όπου
ύπρχε λακκούβιτσα, είχανε μαζεμένη νερά. 'Ο
κύριος Κλεομένης περπατούσε πλάι μου και
κυτούσε συνέχεια κάτω.

— Προσέχετε τα νερά, τού είπα.

— 'Εκείνος, όμως, αντί να προσέξη, βρήκε την
πίο μεγάλη λακκούβα και πάτησε μέσα και
με τα δυο του πόδια.

— Κάντε μου τη χάρη να πατήσετε κι' έ-
σείς, είπα.

— Μα τί λέτε; είπα. Να βρέξω τα παπού-
τσια μου;

Κούνησε το κεφάλι του και είπα:

— Τί σημασία έχει το βρέξιμο των παπου-
τσιών σας, κύριε Θανασάκη; Το δρόμο, που
ζώ εγώ, είναι άπειρώς πιο μεγάλο. Τουλάχι-
στον πατήστε το ένα σας πόδι.

Το ύψος του ήτανε τόσο παρακαλεστικό,
που δε μπόρεσα να του φέρω άλλες αντίρρη-
σεις. Έκανα έτσι και πάτησα και τα δυο μου
πόδια.

— Πολύ άφρα, είπα. 'Ετσι κι' έτσι δεν
υπάρχει άλλη λύση.

— Άνεθήκαμε στο πεζοδρόμιο και χτύπησε το
κουδούνι του.

— Ποιος; ρώτησε η κυρία Μάνια από
μέσα.

— Εγώ, απάντησε ο κύριος Κλεομένης.
Είναι μαζί μου κι' ο κύριος Θανασάκης.

Γύρισε και μου χαμογέλασε.

— Σας παρακαλώ πολύ να μη σκουπίσετε
τα παπούτσια σας, είπα.

— Θα μ' άποψτε έτσι με τις λάσπες;
Μάλιστα...

Μόλις άνοιξε η κυρία Μάνια, ο κύριος Κλεο-
μένης μ' άρπαξε και μπήκαμε κατ' ευθείαν
στο σαλόνι. Μέσα σε δυο λεπτά το κάναμε
το παρκέ σαν τα μούτρα μας, που λένε. 'Η
κυρία Μάνια τραβούσε τα μαγουλά της, γιατί
ο άντρας της μ' άρπαξε απ' το μπράτσο κι'
άρχισαμε το σουλάτσο. Προσπάθησα βέβαια
να της δικαιολογήθω, αλλά δεν τα κατάφερα,
γιατί ο κύριος Κλεομένης πάτησε τις φωνές.

— Δεν πειράζει, δεν πειράζει! φώναξε. Κα-
λά θα της κάνω να τριπή το παρκέ. 'Η έργα-
σία διαλύει τα περιττά λίπη. Καί, μάζε το,
αγαπημένη μου γυναίκο, μιά για πάντα.

— 'Εμεινα στο τρελλάδικο δεν πρόκειται να με
κλείσετε...

Τον πήρε με το μαλακό, που λένε.

— Καλέ Κλεομένη μου, είπα, γιατί δεν
πάς να κάνης θεραπεία τώρα, που είσαι στην
άρχη;

— Γύρισε και την κύτταξε άγρια.

— Μαρέ, τί σαχλαμάρες είναι αυτές, που
μου λές! φώναξε. Άδύνατισε εσύ και θα δής

για τότε θα μου περάσει και μένα η τρέλλα!

— Άλλο τόνα κι' άλλο τ' άλλο, είπε με παρόμοιο ή γυναικά. Έγώ, μπορεί, βέβαια, να μην είμαι αδύνατη, αλλά κι' αυτά, που κανείς εσύ, δεν είναι λογικά πράγματα.

— Σκασιμός! φώναξε ο κύριος Κλεομένης.

Με ξαναπέρασε απ' το χέρι και πήραμε σδάφνα όλο το σπίτι. Κι' όταν φτάσαμε στην κουζίνα, βρήκε ένα πιάτο γεμάτο από κουλουριές γιαχνί. Τό πήρε και τό κοπάνησε κάτω.

— Μάνια, φώναξε, πιάσε τό σφουγγαρόπανο!...

Στήσανε ένα καυγά τρικούβερτο και παρ' όλες τις προσπάθειες, που έκανα να τους τ' συμβιδάσω, δεν τ'α κατάφερα. Πάντως, φεύγοντας απ' το σπίτι του κυρίου Κλεομένη, δέ μου έμεινε καμμία άμφιβολία: "Ήτανε τρελλός, για δέσιμο..."

Υστερα από δυό μέρες, ένα πρωί, φεύγοντας για τό γραφείο μου, τον βρήκα στο πεζοδρόμιο. Ήτανε, όπως πάντα, κομψός, φρέσκος και καθαρός και παρακολουθούσε την κυρία Μάνια που του τινάζε τα χαλιά του αυτοκινήτου.

Γύρισε και μου χαμογέλασε. — Καλημέρα σας, είπε. "Αν περιμένετε λίγο, θα φύγουμε μαζί. Έχω να σας μιλήσω..."

Πραγματικά, σε δέκα λεπτά, ξεκινήσαμε κι' άφισαμε πίσω μας την κυρία Μάνια, καταδιωμένη και σκονισμένη.

— Λοιπόν, κυρία Θεοσάκη, είπε ο κύριος Κλεομένης, λατρεύω την κομψότητα και μισώ τη λαιμαργία. Τον καιρό, που παντρεύτηκα τη γυναίκα μου, ήτανε ένα πλάσμα γοητευτικό, που ζύγιζε μόνο 48 κιλά.

— Και τώρα πόσο ζυγίζει;

— 98! είπε, απελπισμένος. Εκείνη την εποχή, λοιπόν, με είχε γοητεύσει ή κομψότητά της. Παντρεύτηκαμε πρό πέντε χρόνων, κι' όμως, μέσα σ' αυτά τ' ελάχιστα χρόνια, έγινε σ' αυτό τό χάλι, που την βλέπετε. Κατά τό άλλα, είναι χρυσή καρδιά, αλλά τι νά τό κανείς; Είναι αφάνταστη ή λαιμαργία της. Και κοντά σ' όλα, είναι και όκνη.

Αναστράφηκε και συνέχισε:

— Κύριε Θεοσάκη, θέλω να με καταλάβετε, είπε. Δεν είμαι τρελλός. Απλά λατρεύω την κομψότητα. Με αντιλαμβάνεσθε; — Βεβαίως!

Στό μεταξύ, είχαμε φτάσει στο γραφείο μου και κατέβηκα. Τό ζήτημα σας θέλει ύπομονη, είπα. Σας εύχομαι καλά αποτελέσματα.

— Εύχριστόν, είπε, Άλήθεια, έχετε να πάτε πουθενά άπόψε;

— Όχι.

— Τότε, κατά τις όχτώ, να πάμε για βόλτα. Έγώ καιρό να βγώ έξω από την Άθήνα. Δέχστε;

— Εύχαριστός!

Τό μεσημέρι, που γύρισα σπίτι, ή Άλέκα ήτανε άναστατωμένη:

— Πού να στά λέω, Θεοσάκη, είπε. Ή κυρία Μάνια, από άπέναντι, ήρθε κατά τις 11 έδώ κι' έκλαιγε με μαύρο δάκρυ. Αυτός είναι πραγματικά τρελλός! Μέχρι που της αδειάζει τις κατσαρόλες στο πάτωμα!...

— Δηλαδή, ήρθε να σου κόνη τά πορόπανά της;

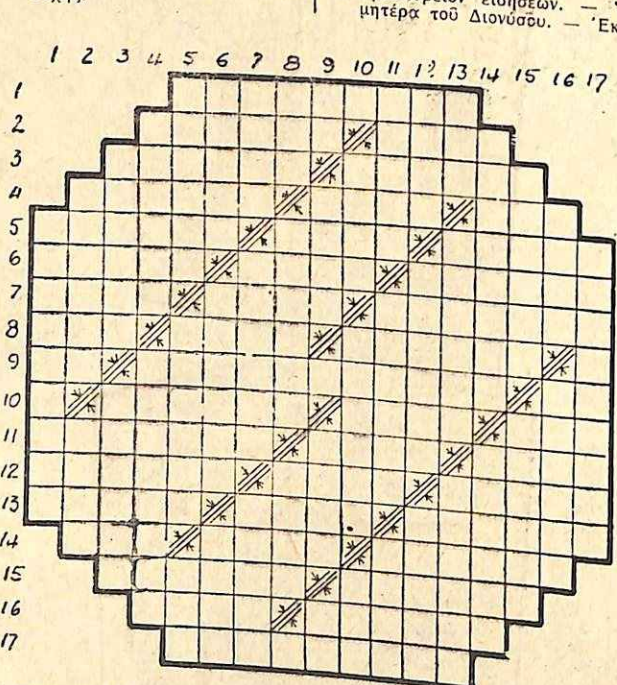
— Μου ζήτησε και λίγο φαγάκι, γιατί της κλείωσε τό ψωγείο. Μέχρι τώρα έτριβε τό παρκέ, που της χαλάσατε προχθές με τις λάσπες.

Τά είχα μπερδέψει τόσο πολύ στο μυαλό μου, που δεν ήξερα ποιόν απ' τους δυό να λυπηθώ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 980

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1 Τέρας της μυθολογίας μας, αλλά και άστερισμός του νοτίου ημισφαιρίου.
- 2 Ακρωτήριο της Πελοποννήσου. Τό κεφάλι του προορίζεται για χτύπημα.
- 3 Ο πατέρας των Δαναών. — Παράγγελλε της γυναικτικής, που επαναφέρει στη στάσι προσοχής.
- 4 όποιο γέννηθήκαμε. — Άνεστραμμένος θεός της μυθολογίας μας.
- 5 Δέντρο και ό καρπός του. — Μιά από τις 50 κόρες του...
- 6 3 όριζόντιως. — Συμβάλλει στο ξύρισμα.
- 7 Πρόσφατος. — Σ' ένα πλοίο άποτελεί τή θάσι. — Και ή βάση μιας οικογενείας.
- 8 Πρακτορείον ειδήσεων. — Ή μητέρα του Διονύσου. — Έκει



- 4 Γυιός του Βορέου και της Ωρεθυίας, άδελφός του Ζήτου. — Μικρός προφήτης. — Ακάθαρτο ζώο.
- 5 Στέγη χωρικού σπιτιού (πληθυντ.). — Έξασφαλίζουν εύρωστία. — Ός έπίρρημα επίβαλλει σωπή.
- 6 Σελέμια. — Γλύκισμα. — Ξύλινος δίσκος των μικροπωλητών.
- 7 Έχει έγκαταστάσεις κατάλληλες για την έναποθήκευση σιτηρών. — Μηρυκαστικό ζώο πωγιστό ως πλατών. — Χρησιμοποιείται για επίχρισι τοίχων.
- 8 Τά είχε τετρακόσια. — Συνοδεύει κάποια προσφορά. — Ισχυρός.
- 9 Αρχή όρκου, για τους αρχαίους. — Τό σύνολο των Έλλήνων. — Μισή έδρα.
- 10 Δερμάτινο λουρι της σέλλας, που κρατάει τον αναβολέα. — Χρησιμοποιείται στις φωτεινές διαφημίσεις. — Προηγείται συμπεράσματος.
- 11 Έκονοσία. — Απέκρουσε τον έρωτα της Σαπφούς. — Έχει σχήμα αβού.
- 12 Μιά των αισθήσεων. — Ο πρώτος έγκληματίας. — Σπουδαίο. — Άποτελεί μέρος έντυπου. — Πρόθεσις.
- 13 Άκαθαρτος. — Ισπανικό νόμισμα. — Όνομα γοήσης του Χόλλυγουντ. — Μιάς νύμφης.
- 15 Μουσική σύνθεσις. — Σκλάβος. — Πρωτεύουσα ομωνύμου έπαρχίας της Κεφαλληνίας. — Ή πρωτεύουσα του Άλβερμαϊτάν.
- 16 Βουνό της Στερεάς Έλλάδος.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1 Τά δάση που δίνουν δουλεά.
- 2 Προκαλεί τό γέλιο (θελ.). — Κατάρες.
- 3 Μικρή άγέλαδα. — Αφώνες.
- 4 Απαλό στην άφή. — Ο παίκτης του «Παναθηναϊκού»... μεταφορικά.
- 5 Δοχείο νερού. — Τό μέρος στο, τά τάσι αυξανόντας τό ρούμι.

- 1 Τά δέκα τοίς έκάτο των άλκοολικών της δυτικής Γερμανίας άποτό πενήνταδύο τοίς έκάτο είναι νοι, που έγινε πάνω σ' αυτό τό θέμα, για να ξεχάσουν τή μοναξιά τους, κάνουν και καταφεύγουν σε μία μπουκλάα ρούμι. Από τήν έρευνα άποδείχτηκε ότι οι γυναίκες αυτές στίς συγκεντρώσεις με τις φίλες τους, γύστερα μειώνουν σιγά-σιγά τό ρούμι.

Την κυρία Μάνια ή τον κύριο Κλεομένη, με τήν κομφομανία του;

Τό ίδιο βράδυ, όπως τόχαμε συμφωνήσει, μπήκαμε στο αυτοκίνητο του κυρίου Κλεομένη και πήγαμε σε κάποιο κοντινό χωριό.

Ή διαδρομή πραγματικά ήτανε πολύ όμορφη κι' όπως μάς φύσπε ή καθαρός άέρας, άνοιξε ή όρεξί μας και καταλήξαμε σε μία χασαποταβέρνα.

— Άπόψε κερνάω εγώ, είπε ο κύριος Κλεομένης.

Φά, ξε τό γκαρσόνι και παράγγειλε δυό κιλά μπριζόλες.

— Εσύ μη μου ετοιμάεσαι να φας! είπε στη γυναίκα του.

Τό δράμα ξέσπασε, όταν ήρθε ή παραγγελία με τήν πιατέλλα γεμάτη μπριζόλες. Έκανε δη-όδη, έτσι ο κύριος Κλεομένης, μοίρασε στά τρία τό περιεχόμενο της πιατέλλας κι' έδωσε ένα κοκκαλάκι στη γυναίκα του.

Στην αρχή, βέβαια, ή κυρία Μάνια, δεν είπε τίποτα, αλλά, μόλις άρχισαμε να τρώμε, πάτησε τά κλάματα.

— Γιατί να μείνω νηστική εγώ; φώναξε.

Κοντά σ' αυτήν άρχισε να κλαίη κι' ή Άννα. Ο καταστη-ματάρχης παράτησε τό μπάγκο του και, μάς πλησίασε άμέσως. Ήτανε ένας θεόρατος άντρας.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε.

Ή Μάνια γύρισε, τον κύτταξε, σκούπισε τά μάτια της κι' άναστράφηκε.

— Νά, θέλουν να μ' άφίσουν νηστική... είπε.

Γούρλωσε τά μάτια του ο χοντρός.

— Μπας κι' είσαι δούλα, κόρη μου; ρώτησε.

— Άμ' για δούλα μ' έχει... είπε. Άπ' τό πρωί μέχρι τό βράδυ, σφουγγαρίζω.

— Τι λές, μαρέ; φώναξε ο καταστηματάρχης. Γιατί, λοιπόν, στέλνωμε τις τσουπρές μας στην Άθήνα; Για να πεινάει;

Κάι τότε έγινε κάτι τό τρομερό. Σήκωσε τό χέρι του και τσάβησε έναν τέτοιο φούσκο στον κύριο Κλεομένη, που έφυγε όλόκληρος απ' τό τραπέζι μαζί με τήν πιατέλλα. Οι πελάτες πετάχτηκαν στο ποδάρι άμέσως. Κάτι πήγα να πώ κι' εγώ, αλλά έσβγα μια τέτοια μπουनिया, που είδα πράσινους άγγέλους!

— Βαράτε τους, τά παλιογυρούνια! φώναξε ο καταστηματάρχης. Αθηνάιοι είναι!

— Έπεσε τέτοια μπουνια και κλωτσιά, που δεν κατάλαβα για πότε βρέθηκα σε κάποια στάσι, κοντά στη λεωφόρο. Ο κύριος Κλεομένης είχε γίνει άφαντος με τό αυτοκίνητο. Έμεινα με τήν έντύπωσι, ότι τις είχε πάρει μαζί του τις γυναίκες. Κατά τις τρεις τό πρωί, που έφτασα στο σπίτι μου, δεν είχε έρθει κανένας. Ούτε ο κύριος Κλεομένης, ούτε οι γυναίκες. Στις τέσσερες ήρθε ο κύριος Κλεομένης.

— Βρέ, που να πάρη ή όργη, είπε. Με τό χαστούκι, που έφαγα, άλλοιθάρια και πήρα λοξόδρομο. Τράμαξα να συνέλθω. Δεν ήρθανε οι γυναίκες;

— Όχι!

Καθίσαμε στά σκαλοπάτια του σπιτιού μου και περιμέναμε.

Για να μη σάς τά πολυλογώ, οι γυναίκες ήρθανε τό πρωί κατά τις έξη. Τις έφερε ένα φορτηγό απ' τό χωριό. Φάγανε, λέει, ό θεός κι' ή ψυχή τους. Κατά τά άλλα, ό θεός κι' ή ψυχή τους. Καί τώρα όχι μόνον έχω κόψει τήν καλημέρα στον κύριο Κλεομένη, αλλά θα βοηθήσω να του περάσουν τό ζουρλομανδύα, γιατί αυτό τό ρε-ριλίκι, που έπαθα δε θα τό ξε-χάσω ποτέ!...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Σατώ — Ρενώ έχει στοιχηματίσει ότι θα πάη σε μία μεταμεσ-υχτιό διασκέδασι στο σπίτι του δημοσιογράφου Ντελμόν μία κυρία

με τήν οποία συνδέεται. Τήν οδηγεί πραγματικά εκεί τήν ώριμήν ώρα, αλλά ή έν λόγω κυρία άποκα-λύπτει ότι τήν έξηπάτησε λέγοντάς της ότι θα τήν πηγαίνε στο σπίτι

της φίλης της και παρακαλεί τό Λουίτζι ντε Φράγκι, που τον ανα-γνωρίζει άνάμεσα στους καλεσμέ-νους να τή συνοδέψη στο σπίτι της.

Ο Σατώ — Ρενώ άπειλεί ότι θα ζήτηση λόγο για τό φέρομύ της από τό συνοδό της και ο Λουίτζι ντε Φράγκι, που καταλαβαίνει τι ντε σημαίνουν αυτά τά λόγια του

παρώνον Ρενώ ντε Σατωγκράν, τό τά ότι είναι στη διάθεσί του. Ο

Σατώ — Ρενώ παραμένει μαζί με τους φίλους του και δε διατάζει να

ομολογήση ότι έχασε τό στοίχημα. Τήν άλλη μέρα, δύο κύριοι έπισκέ-πτονται τό Λουίτζι ντε Φράγκι στο

σπίτι του. Είναι σταλμένοι από τό Σατώ — Ρενώ.

Τή στιγμή που άνοιξε τήν πόρτα για να 'αναγ-γείλθω Λουίτζι ήταν σκι-μένος στο τραπέζι του κι

έγραφε κάποιον γράμμα. Άκούγον-τας τ' όνομά μου, πήρε άμέσως

αυτό τό γράμμα και τό έορξε στο άναμμένο τζάκι, που βρισκόταν πύ-σω του.

— Φτάσαμε πάνω στην ώρα μου

είπε.

— Έπειτα πρόσθεσε μιλώντας στον ήπαρήτη του:

— Δε σ' θέλω τίποτα άλλο. Γνωρίζετε. Καί μιν ξεχάσ πως απ' αυτή τή στιγμή δεν είμαι έδώ

για κανένα.

Ο ήπαρήτης βγήκε.

Ο Λουίτζι, που είχε σηκωθεί ά-πό τό γραφείο του, μου έφίξε τό χέρι κι' έπορώξε πρὸς τό μέρος

μου μία λοπυρόθνα.

— Συναγίστατε στη σκάλα δυό

κυρίους που κατέβαιναν; με ρώ-τησε.

— Νά, άπάντησα. Πρόσεξα ό-τι ο ένας είχε τό παράσημο της

Λεγεώνας της Τιμής.

— Άκριβώς.

— Σκέφτηκα ότι έφευγαν από

σας.

— Καί δεν κάμπετε λάθος.

— Ήρθαν εκ μέρους του Σατώ-Ρενώ;

— Είναι οι μάρτυρές του.

— Διάβολε! Βλέπω ότι πήρε τά

πράγματα στα σοβαρά.

— Πρέπει να παραδεχθίτε ότι

δε μπορούσε να χάμη διαφορετικά,

άπάντησε ο Λουίτζι.

Μιλούσε με άπόλυτη ήρεμία.

— Καί για ποιά λόγο ήρθαν;

ρώτησα.

— Για να με παρακαλέσουν να

τους στείλω δυό μάρτυρές μου, με

τους οποίους θέλουν να ανηγή-σουν. Σκέφτηκα άμέσως σας.

— Η σκέψή σας αυτή μου κάνει

μεγάλη τιμή, άπάντησα. Άλλά δε

μπορώ να πάω μόνος.

— Τό έξοσι, συμφώνησε ο Λουί-τζι. Γι' αυτό παρακάλεσα τό φίλο

μου βαρόνο Τζιουζαντό Μαρτινέλ-λι νάρθη να έμεινε μαζί. Στις έν-τεκα θα είναι έδώ. Θα φάμε μαζί.



αν θέλετε και τό μεσημέρι θα κά-μετε τον κόπο να έπισκεφθίτε α- τους τους δυό κυρίους, που ήσυχέ- θησαν ότι θα μείνουν στά σπίτια

τους ως τις τρεις. Νά τά δνόμα- τα κι' οι διευθύνσεις τους.

Λέγοντας αυτά, μου έδωσε δυό

έπισκεπτήρια. Τό ένα ήταν τό

βαρόνο Ρενώ ντε Σατωγκράν, τό

άλλο του κυρίου Άντριέν ντε Μπα- νασόν. Ο πρώτος έμεινε στον ά- ριθμό 12 της οδού της Ειρήνης.

Ο άλλος ήταν ύπολογός των Άφρικανών κυνηγών κι' έμεινε

στην οδό Αίλλης, αριθμ. 29.

Άρχισα να στριφογυρίζω αυτά

τά επισκεπτήρια άνάμεσα στά χέ- ρια μου.

— Τι είναι εκείνο που σας στε- νοχωρεί; ρώτησε ο Λουίτζι.

— Θάθελα να μου πτε με κά- θε ειλικρίνεια, αν θεωρήτε αυτή

τήν ύπόθεσι σοβαρή, άπάντησα.

Καταλαβαίνετε ότι, από τήν άπάν- τησι που θα μου δώσετε, θα έξω- τηθώ ό τρόπος τής ενεργείας μας.

— Περισσότερο από σοβαρή, μου

είπε ο Λουίτζι, χωρίς να διατάση

ούτε στιγμή. Είσαστε, άλλωστε, παρών. Είπα στον Σατώ-Ρενώ ό- τι ήμουν στη διάθεσί του. Δεν είχα

πιά να χάμη τίποτα άλλο, γιατί

άφησα τήν πρωτοδουλιά σ' αυτόν,

όπως ήταν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

πα, ήμουν τό σωστό. Κι' όπως εί-

ζύγου της, η Αιμιλία ξυμείνε μαζί με τη μητέρα της. Είχαν περυντό να σάς πω ότι η εμπιστοσύνη που μου έδειχνε ο άντρας της την είχε κλέψει για μένα κι' έτσι, μ' όλο που την αγαπούσα πολύ περισσότερο από πριν, δεν επέτρεπα στον εαυτό μου να την ιδω διαφορετικά παρά σαν αδελφή μου.

«Όπως είχε προβλέψει ο φίλος μου, η άπουσία του παρατάθηκε για πολλών καιρών. Είχαν περάσει τώρα έξη μήνες, χωρίς να έχω επιστρέψει ακόμη.

«Στο διάστημα αυτό, η Αιμιλία ξυμείνε στο σπίτι της μητέρας της, όπου πήγαινα και την έβλεπα συχνά. Προσπαθούσα να φέρνω μαζί μου όσο μπορούσα πιο ευγενικό μαζί της και προσέχα ώστε να μην ξεφύγει από τα χείλη μου ή παραιμωχά λέξι που θα μπορούσε να την κινήσει να υποπτευθεί την αγάπη μου. Κι' ωστόσο, την αγαπούσα σαν τραλλό... Πρόκει να σάς πω ότι και σήμερα ακόμη δε μετανιώω γιατί δε μίλησα στην Αιμιλία. Α' αναρωτιόμουν μόνο αν είχε μαντέψει την αγάπη μου. Ίσως ναι. Ίσως όχι. Ήταν πάντως στιγμές, που με κώτασε με πολύ περίεργο τρόπο.

«Η Αιμιλία φώγαννε κάποιον μικρόν δεξιώσεις στο σπίτι της. Οι καλεσμένοι ήταν έλαχιστοι. Στις δεξιώσεις αυτές, άλλωστε, παρευρισκόταν πάντοτε η μητέρα της. Έτσι, κανένας δεν τολμούσε να ξεβαρυνθεί ή να της πη κάποια διαφορετική λέξι. Ήταν φανερό, ωστόσο, ότι η νεαρή γυναίκα υπέφερε. Δεν έξεω αν αγαπούσε τον άντρα της, αλλά η παρατεινόμενη άπουσία του δημιουργούσε ένα κενό μέσα στην ψυχή της κι' αυτό το κενό δεν κατάφεραν να το γεμίσουν με τίποτα.

«Ποιν από τρεις περίπου μήνες, κάποιος από τους φίλους της Αιμιλίας της παρουσίασε τον Σατώ-Ρενώ. Πιστεύετε στα προαισθήματα; Ακούστε με, λοιπόν. Από την πρώτη στιγμή που τον είδα, αισθανόμουν μια ανατριχίλα σ' όλο μου το σώμα. Τον παρουσάσαν και σε μένα, αλλά δε μπορούσα να του πω ούτε μια λέξι. Τον μισούσα κι' όλος, Κι' ωστόσο, δε θα μπορούσα να πω για ποιο λόγο. Ήταν κάποιον μερικά αισθήματα, που

δύναμα θα προσπαθούσε να κλείσει να τα ξεγλήσει.

«Αλλά κείνο που θα σάς φανή παράξενο είναι ότι κι' ο Σατώ-Ρενώ αισθανόμουν την ίδια αντίπαθεια για μένα. Μ' όλο που προσπαθούσε να φαίνεται ευγενικός, ευνοϊκά αυτή την αντίπαθεια στο βλέμμα του και στην προσπάθειά του να μη βραχύνει ποτέ κοντά μου. Χαιρετούσαμε ο ένας τον άλλον, αλλά δεν είπαμε ποτέ ούτε λέξι. Φαίνεται πως αυτό ήταν ανώτερο από τις δυνάμεις μας. Ήμασταν κι' όλος έχοι, μ' όλο που προσπαθούσαμε να το κερρίουμε ο ένας από τον άλλον.

«Από τ' άλλο μέρος, είχα την εντύπωση ότι η Αιμιλία τον δέχτηκε μ' εξαιρετική φιλαρέσκεια. Ίσως έκανα λάθος. Μά δεν είχα πάψει να την αγαπάω και ήξευνα τον Σατώ-Ρενώ, που τον θεωρούσα περισσότερο εχθρικό από μένα.

«Στην επόμενη δεξίωση, δεν άφησα ούτε στιγμή τον Σατώ-Ρενώ από τα μάτια μου. Προσέξε ι-σως την επιμονή μου και μου φάνηκε ότι, μιλώντας σιγά στην Αιμιλία, προσπαθούσε να με γελοιοποιήσει.

«Αν άκουγα τη φωνή της καρδιάς μου, απ' αυτή τη βραδιά κι' όλος θα τον προκαλούσα σε μονομαχία μ' οποιοδήποτε πρόσχημα. Δεν έξεω τι με συγκρούσε. Ίσως η σκέψη του φίλου μου, που θα υποπτευόταν πιθανόν την πραγματική αιτία τ' μονομαχίας. Ίσως η αγάπη μου για την Αιμιλία, που θα καταλάβαινε το αισθημά μου, άγ, βέβαια, δεν το είχε μαντέψει ως εκείνη τη στιγμή.

«Η Αιμιλία δεχόταν κάθε Παρασκευή. Μπορώ να σάς πω, λοιπόν, ότι, από τότε, κάθε Παρασκευή ήταν για μένα μαρτυρική. Ο Σατώ-Ρενώ ήταν άνθρωπος του κόσμου, αληθινός δανδής και δεν διατάζω να ομολογήσω ότι με υπερτερούσε σε πολλά σημεία. Είχα, πάντως, την αντίληψη ότι η Αιμιλία τον έβλεπε πολύ ανώτερον από ό,τι ήταν. Είχε θαμνοθή στη χειρολεξία από το ντύσιμό του, που ήταν σύμφωνο με την τελευταία λέξι της μόδας, τους τρόπους του, την όμιλία του, τα έξυπνα άστεία που έλεγε.

«Δεν άργησα να καταλάβω ότι δεν ήμουν ο μόνος που είχα προσέξει την ιδιαίτερη προτίμησή που έδειχνε η Αιμιλία για το Σατώ-Ρενώ και τη μεγάλη οικειότητα που υπήρχε μεταξύ τους. Από τη στιγμή που ο Σατώ-Ρενώ έμπαινε στο σαλόνι της, όλοι οι άλλοι έπαιναν να υπάκουον. Αποτραβιόταν μαζί με μια γωνιά και κουνέβν-τιαν όρες ατέλειωτες. Η Αιμιλία ξεχνούσε και τα πιο στοιχειώδη καθήκοντα της οικοδεσποίνης. Αυτό όλοι το έβλεπαν. Και, μια μέρα, ο δικηγόρος Ζονρνταίν, που είχα γνωρίσει στο σπίτι της, μου είπε, καθώς φεύγαμε μαζί:

— Κουθενά ζουν σαν πιστευ-νάζια.

«Ενοίωσα το αίμα ν' ανεβαίνει στο κεφάλι μου.

— Τι θέλετε να πητε; τον ρώ-τησα.

— Ο Ζονρνταίν γέλασε.

— Μά κάνετε πως δεν καταλα-βαίνετε; μου είπε. Όλοι το έ-χουν πος ο Σατώ-Ρενώ κι' η γρη-τευτική οικοδεσποίνα συνδέονται τρυφερά.

— Θέλετε να πητε ότι αγα-πούνται;

— Ακριβώς, κι' ότι δε βλέπον-ται μόνο στο σπίτι από όπου φύ-γαμε.

— Έχετε αποδείξεις;

— Έχω όχι. Αλλά νομίζω πως άλλοι έχουν.

«Αισθανόμουν την επιθυμία να τον πιάσω από το λαιμό και να τον πιέξω. Αλλά τι μου έφτανε ο Ζονρνταίν;

— Κύριε, νομίζω πως δεν ποί-πει να κακολογή κανείς μια γυναί-κα, ακόμη κι' όταν είναι βέβαιος για κάποια παρεκτροπή της, του-στέ, όπως τουλάχιστον μου είπατε.

«Διάβασα την έκκληση στο πρό-σωπό του.

— Ίσως έχετε δικήν, μου ά-νολογήσατε περισσότερα να έλε-γαν Ρενώ και τη γρή του, παρά κάποιον άλλον. Δε μπορούμε να βάλω-με, ούτε να μη βλέπω-μας για να μην άνοημε.

«Εκείνο το βράδυ, γυρίζα στους δρόμους σαν τραλλός και δεν πη-

γα στο σπίτι μου παρά μόνον κα-τά τα ξημερώματα. Οι πιο αντι-φατικές σκέψεις περνούσαν από το μυαλό μου. Σκεφτόμουν να γυρί-σω στην Κορσική και να μην ξα-ναπατήσω το πόδι μου ποτέ πιά στο Παρίσι. Νομίζω πως σκέφτη-κα ακόμη να γίνω μοναχός ή να φύγω για την Απω Ανατολή ή για την Αφρική... Αλλά όλες αυ-τές τις σκέψεις τις παραιμώριζε ο πόθος της εκδικήσεως. Ναι, ήθελα να έβλεπα τον Σατώ-Ρενώ να σω-ιάζεται νεκρός μπροστά στα πό-δια μου, κι' άς πέθαινα μια στιγ-μή ύστερα απ' αυτόν.

«Και τώρα θα μπορούσατε να με ρωτήσατε: Θάθελα να ήμουν στη θέα του Σατώ-Ρενώ; Είναι μια ερώτηση στην οποία δε θα μπορέ-σω να σάς απαντήσω. Σας είπα ότι η εμπιστοσύνη του συνέχου της είχε κλέψει την Αιμιλία ίσως στα ματιά μου. Κι' ωστόσο, ήμουν τραλ-λός από αγάπη γι' αυτήν. Τα α-ισθημάτα μου ήταν τόσο μεροδε-μένα, που δε μπορού να πω τί ά-κριβώς έπιθυμούσα. Δεν έξεω αν έχετε δοκιμάσει ποτέ αυτή την πα-ράλη... Αλλά, συγκρατείστε με, δεν ήθελα να φανώ αδιάκριτος. Το καθήκον απέναντι του συνέχου της, που ήταν φίλος μου κι' η αγάπη που ένοιωθα για την Αιμιλία, εί-χαν κλέψει συντοίμια τη φτωχή καρδιά μου.

«Στο τέλος, πήρα μια τολμηρή απόφαση: Θά μιλούσα στην Αιμι-λία. Θά της μιλούσα για να την κινήσω να καταλάβη πως φρεγόνταν με μεγάλη ελαφρότητα και πως με τη διαγωγή της έδινε αφορμή σε διάφορα σχόλια. Θά της υπενθύ-μιζα ακόμη το καθήκον της στον άντρα της και θά την έξωκαζα γ' άλλαξη στάσι. Μόνο για την αγά-πη μου δε θά της μιλούσα. Αυτήν δεν έπρεπε να την μάθη ποτέ.

«Το ίδιο απόγευμα πήγα στο σπ-ίτι της και της μίλησα με το θάρ-ρος της φιλίας, που με ένωσε με τον άντρα της και με την ίδια. Αλλά η Αιμιλία γέλασε μαζί μου.

— Είσαστε τραλλός που σκε-πτόσαστε τέτοια πράγματα, μου εί-πε.

«Αλλά κι' οι άλλοι που συ-χνάζουν στο σπίτι σας κάνουν τις ίδιες σκέψεις, παρατήρησα.

— Κι' αυτοί είναι τραλλοί, δεν

έξεω μόνον αν περισσότερο ή λι-γότερο από σάς, μου απάντησε στον ίδιο πρόσχαρο τόνο.

«Επέμεινα.

— Δε σκεφτόσαστε τουλάχισ-τον τον άντρα σας, που, στο γυ-ρισμό του, μπορεί να τα μάθη ό-λα; της είπα.

«Τό ύψος της άλλεξε άμέσως.

— Αφήστε τον άντρα μου ήσυ-χο και μιλήστε μου για σάς, μου απάντησε. Τι άλλο έχετε να μου πητε;

«Όλα δείχνουν ότι έχετε τρα-φερές σχέσεις με τον Σατώ-Ρενώ, απάντησα.

«Η Αιμιλία ξαναπηρε το πρόσ-χαρο ύψος της.

— Δε μπορείτε να είσαστε ά-μερόληπτοι, μου είπε.

— Για ποιο λόγο;

— Γιατί είσαστε έρωτευμένος, έρωτευμένος; τραύλισα. Με ποιόν;

— Μαζί μου. Το άρνούσαστε;

«Τάχσσα, Η Αιμιλία ξεκαρδι-σθηκε στα γέλια.

— Τά έξεω όλα, μου είπε. Μ' έρωτευθήκατε από την πρώτη σι-γυή που με είδατε. Δεν είν' αλή-θεια;

— Πώς το έξερετε;

— Μου το άφηγήθηκε ο άντρας μου.

«Δεν κατόρθωνα ν' άρθρώσω λέξι.

«Ακούσατε, φίλε μου, συνέχισε η Αιμιλία με προστατευτικό ύψος.

Η αγάπη σας για μένα σάς έχει κλέψει φοβερά ζηλιάρη. Βλέπετε παντού αντιπάλους. Αλλά σάς πα-ρακαλώ να ησυχάσετε. Δε θά ήθε-λα να με κλείετε να σάς λιπαίμα.

«Έφυγα με κορυβλισμένη την ψυχή. Καταλάβαινα τώρα ότι δε θά μπορούσα να ξαναμιλήσω. Στά μάτια της Αιμιλίας ήμουν ο άτι-γρος και ζηλιάρης έρωτευμένος, που προσκαλούσε τον οίχτο ή το γέλιο. Και δεν ήθελα ούτε το ένα ούτε το άλλο. Η θέσι μου καταντούσε τραγική. Γι' αυτό προτίμησα να μην ξανατάω στο σπίτι της Αιμι-λίας.

«Αλλά, μ' όλο που δεν ξαναπά-τησα πιά το πόδι μου στο σπίτι της, δεν έπαυα να μαθαίνω τα πάντα γι' αυτήν. Κι' άλλωστε, δεν ήταν καθόλου δύσκολο. Εκείνοι που την γνώριζαν ή που συχνάζαν στο σπίτι της μιλούσαν καθαρά για τις σχέσεις της με τον Σατώ-Ρε-νών κι' άφηγόντο διάφορες λεπτο-μέρειες, που μου έσχιζαν την καρ-διά. Το ειδικό τους ήταν κοινό μυστικό. Πήγαινα να τραλλώ ά-πό το κακό μου και δεν ήξερα πιά τι έπρεπε να κάμω.

Και ο Δουτίτσι συνέχισε:

— Δε νόμισα πως είχα το δι-καίωμα να καθίσω με σταυρωμένα τα χέρια. Ίσως αυτή τη στιγμή δε μιλούσε μέσα μου ο ζηλιάρης έρωτευμένος, που ήθελε να εκτοπί-σθω από τον αγνό έρωτα, αλλά ο ά-σχημος που άγωνιζόταν να προ-στατεύσει το πολύτιμο αγαθό ενός φίλου του. Ίσως και τα δύο συ-φίλου του. Ίσως και τα δύο να έ-στην ψυχή μου. Δε μπορού-καθαρίσω ποιά ήταν το λαγυρότε-ρο... Το γεγονός είναι ότι, αφού είχα πάψει να πηγαίνω στο σπίτι της Αιμιλίας, άποφάσισα να της γράψω. Και το έκανα με μεγάλη λεπτότητα. Δεν της μίλησα για τις σχέσεις της με τον Σατώ-Ρενώ, για τις όποιες συζητούσαν όλοι οι γνιστοί της. Της έγραφα μόνον β-γνωστοί της. Της έγραφα μόνον δια-τι ή άποφάσισα να της γράψω την έδινε αφορμή σε κάθε γωνιά της έδινε αφορμή σε κάθε είδους σχόλια. Και την παρακα-λούσα, σι' όνομα της τιμής της, να σι' όνομα του συνέχου της που εί-χε φέρει πλημμελισμένος από έμ-πιστοσύνη σ' αυτήν, να προσέξει τί έκανε... Περίμενα πως θά μου ά-

ζούη κι' έξεω από το σπίτι της κι' ανακουφισαν ο ένας στον άλλον, ότι είχαν ιδή, ότι είχαν άκούσει, ότι είχαν μάθει.

«Δε σάς μιλάω για τον εαυτό μου. Είναι εύκολο να φαντασθήτε πόσο υπέφερε. Δεν έρωγα, δε-ζομούμουν, δεν έγραζόμουν. Όλες τις όρες ή σκέψη μου έσεχε σ' αυτήν. Χίλιες δυό έρωτήσεις άνε-βαιναν άκατάστατα στα γέλια μου. Αυτή την ώρα, αναρωτιόμουν, ή Αιμιλία βραχύνει στην άγχαλιά του Σατώ-Ρενώ; Η έτοιμάζεται για να πάη να τον βοή; Η μήπως μόλις έφυγε απ' αυτόν κι' είναι ά-κόμη έσπλη από τα χέρια και τα φίλια του;

«Θά ήταν άδύνατο να σάς περι-γράψω το μαρτύριό μου, ένα μαρ-τύριο που συνεχιζόταν όλες τις ό-ρες της ημέρας και της νύχτας. Κι' ωστόσο, αυτό το μαρτύριο εί-χε γίνει αναπόσπαστο από τη ζωή μου. Δε μπορούσα να έχσω χωρίς αυτήν... Την έποχ η αυτή, ο άδελ-φός μου αισθανόμουν τον αντίκτυ-πο της λάτης μου κι' έγινε κι' α-

τώς περιλήψως και μελαγχολικός, χωρίς να έχω καμιά αιτία.

«Έτσι πέσαν καμιά δωδεκα-ριά ήμερες, ώσπου ήρθατε στο σπ-ίτι μου γνωρίζοντας από την Κορ-σική. Είχατε γνωρίσει τον αδελφό μου κι' είχατε συνδεθεί μαζί. Από την πρώτη στιγμή που σάς είδα, αισθανόμουν μια άπεράντη συμ-παθεια για σάς και καταλάβα πως θά μπορούσα να σάς έχω εμπιστο-σύνη.

«Την ίδια ήμερα που ήρθατε στο σπίτι μου, είχα πάει μια άνοιξη επιστολή. Αυτή η επιστολή προσε-χόταν από μια άγγιστή, που μου σούσε ραντεβού στο χορό της. Ο-πείρας, για να μου δώσει πληροφο-ρίες σχετικά με κάποια κούρια που ήταν φίλη μου. Στο γράμμα της ανέφερε τ' όνομά της. Ήταν το όνομα της Αιμιλίας. Η άγνωστη πρόσθετε ότι θά την αναγνωρί-ζα για τί κρατούσε στο χέρι της να με ποναίει με βιολέττες. Κι' να μιλούσε, ήσυχάζαν μόνη της να με βοη, μόλις μ' έβλεπε.

«Καταλάβαινα πως θά έπρόκει-το για κάποια αντίζηλο, για κά-ποια φίλη του Σατώ-Ρενώ που την είχε άρσει για το κατή της Αιμιλίας. Η γυναίκα αυτή ήθε-λε τώρα να τον εκδικηθεί και, έξερον-τας, άγνωστο με ποιά τρόπο, τη συμπαθεία μου για τη συνέγγο του φίλου μου, είχε διαλέξει μένα σαν όργανο της εκδικήσεως της. Αλλά, αυτό μου ήταν άδιαφορο. Εξείνο που ήθελα ήταν να μάθω τις πλη-ροφορίες που θά μου άνακούωνε.

«Γι' αυτό σάς είπα, όταν σάς συνάντησα, πως δεν έπρεπε να πάω σ' αυτό το χορό. Αλλά η μοίρα μου μ' έσπρωχνε εκεί. Και δε μπορού-σα να κάμω διαφορετικά.

«Τά υπόλοιπα τα θυμάσθε. Πή-γα στο χορό και βρήκα την ώρι-μένη ώρα την άγνωστη με τους μενεξέδες κάτω από το ρολόγι του φουαγιέ. Η γυναίκα αυτή μου έ-πιβεβαίωσε όλα όσα ήξερα και μου ανέφερε διάφορα περιστατικά για να μου άποδείξει ότι ο Σατώ-Ρε-νών ήταν φίλος της Αιμιλίας.

«Αυρέβαλλά η τουλάχιστον προσποιούμουν ότι άμαρβάλλα. Κά-θε έρωτευμένος δε θέλει να πιστέ-ψη ότι η γυναίκα που αγαπάει έχει σχέσεις μ' έναν άλλον.

«Δε με πιστεύετε; μου εί-πε η άγνωστη. Αν, όμως, ήσαστε φί-λος του Σατώ-Ρενώ, θα έξερατε περισσότερα από μένα.

— Τι θέλετε να πητε; ρώτησα αστασιμένος.

«Ο ίδιος ο Σατώ-Ρενώ δια-κηρύσσει στους φίλους του ότι η αγαπημένη σας Αιμιλία είναι φι-λήναδα του και τους άφηγείται ποιά και πως την βλέπει, καθώς και διά-φορα περιστατικά από την έρωτι-κή ζωή τους.

— Κάγει αυτή την άτιμία;

— Άν ήταν μόνο αυτό!

«Διηγήθητε μου όλα όσα έ-ξερετε, την παρακάλεσα, νοιώθοντας την καρδιά μου να χτυπά δυνατά μέσα στο στήθος μου.

«Ο Σατώ-Ρενώ στοιχημάτισε ότι θά την πήγαγε σ' ένα νυχτε-ρινό όργιο, όπου θα παίαναν μέρος διάφορες γυναίκες του ήμιζουμου.

— Δε σάς πιστεύω.

«Αλλά είναι πολύ εύκολο να πειστήτε. Η νυχτερινή αυτή δια-σκέδασι θά γίνει στο σπίτι του δη-μοσιογράφου Ντελάν, στην όδον Ταμπιού, αριθμός 18.

— Ποιά ώρα;

— Στις τρεις μετά τα μεσά-νυχτα.

— Είπατε στις τρεις μετά τα μεσάνυχτα;

— Ακριβώς. Η διασκέδασι θά παραταθί ως το πρωί και είναι εύ-κολο να καταλάβετε πως θά τε-λειώσει.

Κι' αυτή είναι η γωνιά του συ-ζύγου μου!...

Μη σάς άπηρεάζουν οι τόσες ψευδείς δηλώ-σεις, δεσποινίς... Οι δικές μου είναι ειλικρινείς!...

ΚΑΠΕΛΑ

ΕΦΟΡΙΑ

Βεε τι πειστική γλώσσα είχε αυτή η πωλήτρια!

δέρμα
καθαρό
δροσερό
υγιές

NIVEA
Creme

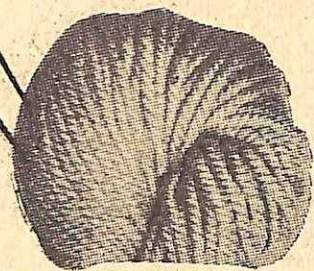
Το πόδι που φορεί
άραχνόφανη κάλτσα δείχνει
άν το δέρμα είναι
πραγματικά περιποιημένο.

Τακτική περιποίηση
με Nivea προστατεύει
το δέρμα και του δίνει
όλα αυτά που χρειάζεται:
λιπαρά, ύγροδμηουργά
συστατικά και την συγγενή
πρός το δέρμα ουσία Εύσερίτ.
Μόνον έτσι διατηρείται
μαλακό, δροσερό, υγιές.

ΑΝΑΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF GERMANIAΣ
Η κρέμα Nivea είναι γνήσιον προϊόν του Οίκου μας και ούδεμίαν
άπολύτως διασφαρίσιν έχει με την πωλούμενην εν Γερμανία.

ΕΥΘΥΜΙΑΘΗΣ

ΜΑΛΛΙΑ ΠΛΕΚΤΑ - ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ



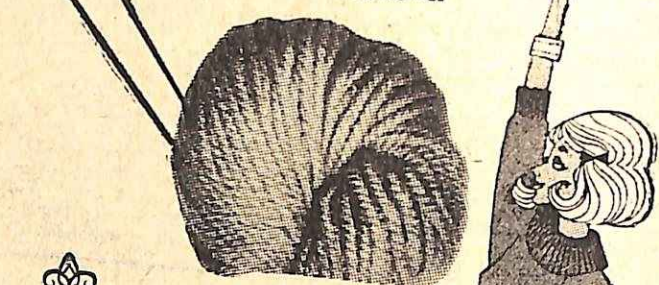
Μαλλιά για πλέξιμο
ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΟΧΩΝ
ΑΝΤΙΣΚΟΡΙΚΑ
ΜΑΛΛΙΑ ΝΟΜΟΤΤΑ



ΕΥΘΥΜΙΑΘΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΕΥΘΥΜΙΑΘΗΣ

ΜΑΛΛΙΑ ΠΛΕΚΤΑ - ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ



... και για σας Κυρίες
μου, ζακέτες, πλεκτά,
φορέματα, φούστες, παν-
τολόνια, παλτό - μάλλι-
να και ORLON.
• Θα ένθουσιασθήτε από
τις ποιότητες και τους
χρωματισμούς.



ΕΥΘΥΜΙΑΘΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΚΛΑΔΟΣ ΧΩΝΑΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ ΤΙΤΑΝ Α.Ε. ΑΔΡΙΑΝΟΥ

«Και είπατε ότι αυτή η κυρία
θα πάει εκεί;

«Ο Σατώ-Ρενώ ζήτησε προ-
θεσμία από τους φίλους του ως τις
τέσσερις το πρωί. 'Αν ως αυτή την
ώρα δεν πάει εκεί μαζί με την Αι-
μιλία, θα χάσει το στοίχημα.

«Είμαι βέβαιος ότι θα χάσει
το στοίχημα, είπα.

«Κι' εγώ είμαι βέβαιη ότι θα
το κερδίσει, απάντησε η άγνωστη.

«Και πρόσθεσε ύστερα από μια
στιγμή:

«Σας είπα όλα όσα ήξερα. Δεν
έχετε παρά να βεβαιωθείτε ότι εί-
ναι σωστά... 'Ακούστε με, 'Αλέ-
ξαντρι από το σπίτι του Ντελμόν
βοήσεται μια θολωτή πόρτα. Μπο-
ρείτε να κρυφθήτε εκεί και να πα-
ρακολουθήσετε μ' όλη σας την ά-
νεια εκείνους που θα μπουν και θα
βγουν απ' αυτό το σπίτι... Θα το
κάνετε;

«Σας ευχαριστώ για τις πλη-
ροφορίες σας, της είπα χωρίς να
δώσω απάντηση στην ερώτησή της.

«Δε σας κούβω ότι αυτή ήταν η
προθεσμία μου. Θα πήγαινα να κρυ-
φτώ στη θολωτή πόρτα, για να δω
αν η Αιμιλία θ' ακολουθούσε το
Σατώ-Ρενώ σ' αυτό το σπίτι. Γι'
αυτό το λόγο άνοιξα όταν μου
προτεινόταν να πάμε να δειπνήσω-
με στο σπίτι ενός φίλου σας. Δεν
ήξερα ότι επρόκειτο για τον Ντελ-

μόν... Βλέπετε ότι η τύχη με βοή-
θησε και σ' αυτό ή ακριβέστερα μ'
έσπευξε εκεί όπου ήθελε να οδη-
γήσει τα βήματά μου. 'Αντι να πε-
ριμένω στην πόρτα του αντικρινού
σπιτιού, βρέθηκα μέσα στο ίδιο το
σπίτι του Ντελμόν.

«Τα υπόλοιπα τα ξέρετε.

«Δε μπορώ τώρα παρά να δεχτώ
την πρόκληση του Σατώ-Ρενώ.

«Εδώ τελείωσε η αφήγηση του
Λουίτζι. Δεν ήταν δυνατόν να έχω
καμιά αντίρρηση. Κι' ωστόσο, ο-
μολογώ πως έβλεπα με τρόμο το
ένδεχομενο παρόμοιας μονομαχίας.

«Αλλά νομίζω, είπα ύστερα α-
πό μερικές στιγμές, ότι ο αδελφός
σας μου είχε πει, πως δεν είχατε
πιάσει ποτέ όπλο στα χέρια σας,
ούτε σπαθί ούτε πιστόλι... Είχα-
μαι να κάνω λάθος, αλλά νομίζω
πως τον άκουσα αυτή τη στιγμή να
μου μιλάει για σας.

«Είμαι αλήθεια, συμφώνησε ο
Λουίτζι.

«Αλλά τότε πως θα μονομαχή-
σετε; Δεν καταλαβαίνετε πως εντί-
θεσθε σε πολύ μεγάλο κίνδυνο;...

«Ο αντίπαλός σας, όπως άκουσα,
χειρίζεται με μεγάλη δεξιοτεχνία
και το σπαθί και το πιστόλι.

«Κι' αυτό είναι σωστό, παρα-
δέχτηκε ο Λουίτζι.

«Αλλά τότε:

«Τι τα θέλετε; Είναι μοιραίο

να μονομαχήσω με τον Σατώ-Ρε-
νώ. 'Ας γίνει το θέλημα του Θεού!

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε ο υπη-
ρέτης του Λουίτζι, για ν' αναγγεί-
λη τον βαρώνο Τζιορντάνο Μαρ-
τέλλι.

«Ο Μαρτέλλι ήταν ένας νεαρός
κορσικανός ευπατριδής, που κα-
ταγόταν από την επαρχία της

Κορσικανής. Ήτανε τριανταεπτά
ετών, όταν έγινε ο γάμος του με
την Αιμιλία, που τον ήρωσε και την
άνδρεϊα του. 'Ετσι, σε ηλικία είκο-
σι τριών μόνον χρόνων είχε φτά-
σει στο βαθμό του λοχαγού. Είχε
έρθει στο σπίτι του Λουίτζι, ντυ-
μένος πολιτικά.

«Ο ντε Φοράγκι έκαμε τις απα-
ραίτητες συστάσεις.

«Ο βαρώνος, αφού με χειρέτη-
σε, είπε:

«Βλέπω ότι εκείνο που έπρεπε
να γίνει έγινε. Από το γάμμο
σου μάτηνα ότι θα πρέπει να σε
πισκεφθούν οι μάρτυρες του Σα-
τώ-Ρενώ.

«Το έκαναν κι' όλες, απάντη-
σε ο Λουίτζι.

«Και σου άφησαν τα όνόματα
και τις διευθύνσεις τους;

«Έχω εδώ τα επισκεπτήριά

τους.

«Ο Μαρτέλλι πήρε τα επισκεπτή-
ρια και διάβασε δυνατά τα όνόμα-
τα και τις διευθύνσεις.

«Όλα τότε είναι κανονικά, εί-
πε έπειτα.

Προσέλασε στην τραπέζια και
καθίσαμε στο τσαπέτι. 'Ο υπηρέ-
της του Λουίτζι μ'αξ σερβίρισε ε-
να δοκεπικώτατο γεύμα.

Δε μιλήσαμε καθόλου για το θέ-
μα της μονομαχίας, σαν αυτό να
ήταν κάτι το δευτερεύον και το
χωρίς σημασία. 'Ο Λουίτζι, αντί-

σι τριών μόνον χρόνων είχε φτά-
σει στο βαθμό του λοχαγού. Είχε
έρθει στο σπίτι του Λουίτζι, ντυ-
μένος πολιτικά.

«Ο ντε Φοράγκι έκαμε τις απα-
ραίτητες συστάσεις.

«Ο βαρώνος, αφού με χειρέτη-
σε, είπε:

«Βλέπω ότι εκείνο που έπρεπε
να γίνει έγινε. Από το γάμμο
σου μάτηνα ότι θα πρέπει να σε
πισκεφθούν οι μάρτυρες του Σα-
τώ-Ρενώ.

«Το έκαναν κι' όλες, απάντη-
σε ο Λουίτζι.

«Και σου άφησαν τα όνόματα
και τις διευθύνσεις τους;

«Έχω εδώ τα επισκεπτήριά

τους.

ΕΥΘΥΜΙΑΘΗΣ

ΜΑΛΛΙΑ ΠΛΕΚΤΑ - ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ



... για τον Κύριο πουλό-
βερ, ζακέτες, πλεκτά,
υποκάμισα μάλλινα και
ORLON
• Θα ένθουσιασθήτε από
τις ποιότητες και τους
χρωματισμούς.



ΕΥΘΥΜΙΑΘΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

85-87 ΑΘΗΝΑΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ ΝΟΜΟΤΤΑ

ΕΥΘΥΜΙΑΘΗΣ

ΜΑΛΛΙΑ ΠΛΕΚΤΑ - ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ



... και για τα παιδιά
ζακέτες, φούστες, παλ-
τό, κουστούμια, μάλλινα
και ORLON
• Θα ένθουσιασθήτε από
τις ποιότητες και τους
χρωματισμούς.



ΕΥΘΥΜΙΑΘΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

αυτή την προσπάθεια... Είμαι πο-
λύ ευχαριστημένος που τελείωσε
αυτή η υπόθεση. 'Η πατρίδα μου
θα ήρεση για πολλή καιρό και
ίσως για πάντα.

Συζητήσαμε για δυό ή τρία άλ-
λα θέματα.

Το μεγάλο εκκρεμές σήμανε σε
λίγο μεσημέρι.

«Νομίζω πως είναι καιρός ν'
αγαποδώσουμε σ' αυτούς τους κα-
λούς της επισκεψί τους, είπε ο
ρίους την επίσκεψή τους, είπε ο
Λουίτζι. 'Αν άργήσουμε περισσότε-
ρο, ίσως φανταστούν ότι καθυστε-
ρούμε για να μην δοθεί συνέχεια
σ' αυτή την υπόθεση.

«Ω, μην ανησυχείτε γι' αυτό,
απάντησα. Δεν είναι μιά ώρα που
αυτοί οι κύριοι έφυγαν από δω. Εί-
ναι φραζέ, λοιπόν, να καθυστερή-
σετε λίγο για να ειδοποιήσετε τους
μάρτυρές σας και να συνεννοηθείτε
μαζί τους.

«Αυτό είναι σωστό, συμφώνη-
σε ο βαρώνος Μαρτέλλι. 'Ο Λουί-
τζι, όμως, έχει δικήν. Είναι καλύ-
τερο να βιαστούμε.

«Εμπρός, λοιπόν, είπα στο
Λουίτζι. Πρέπει να μάς πείτε ποιο
όπλο προτιμάτε, το ξίφος ή το πι-
στόλι.

«Μου είναι αδιάφορο, αφού
δεν ξέρω να χειρίζομαι ούτε το ξί-
φος ούτε το όπλο, απάντησε ο Λουί-
τζι. 'Ελπίζω, άλλωστε, ότι ο κύ-

ριος Σατώ-Ρενώ θα μ' απαλλάξει
από τη δυσχέρεια της έλλογης. 'Ε-
πειδή αυτός είναι ο προσβληθείς,
έχει το δικαίωμα να διαλέξει το ό-
πλο με το οποίο θα γίνει η μονο-
μαχία.

«'Η προσβολή είναι αμφοτε-
ρή, παρατήρησα. Το μόνο που
καμιά είναι ότι προσφερότε αυτός
χέρι σας στην κυρία που σας το
ζήτησε. Αυτό δε μπορεί να θεωρη-
θί σαν προσβολή.

Στο σημείο αυτό με διέκοψε ο
βαρώνος Μαρτέλλι που ζήτησε α-
πό το Λουίτζι να του αφήνθω το
επεισόδιο ανάμεσα σ' αυτόν και
τον Σατώ-Ρενώ.

«Ο Μαρτέλλι, όπως κατάλαβα,
ήξερε όλο το δράμα του φίλου του
και την αντίληψή του με τον Σα-
τώ-Ρενώ. 'Ετσι ο Λουίτζι δεν
χρειάστηκε να του αφηγηθί παρά
μόνο το επεισόδιο της τελευταίας
βραδιάς. Καί το έκαμε με μεγάλη
διακριτικότητα και χωρίς να δειχί
καθόλου την Αιμιλία, που την ά-
πολαυσε η φωνή της. Προσπάθησε,
φάνη τ' όνομά της. Προσπάθησε,
τοναντίον, να την παρουσιάσει σαν
αθώα περισσότερο, που είχε παρα-
πλανηθί από τον Σατώ-Ρενώ.

«Αυτό είναι όλο το επεισόδιο;
ρώτησε στο τέλος ο Μαρτέλλι.

«Αυτό και τίποτα άλλο, απάν-
τησε ο Λουίτζι.

«Στην περίπτωση αυτή, το έλ-
τημα της προσβολής είναι πραγ-
ματικά αμφοτερή, συμπέρανε
ο Μαρτέλλι. Δε βλέπω να κάμια
καμιά προσβολή στον Σατώ-Ρε-
νώ. 'Αυτός, τοναντίον, σας προσέ-
βαλε, προσπαθώντας να σας παρα-
στήσει σαν υπεύθυνο για την προ-
βλητική συμπεριφορά αυτής της
κυρίας απέναντί του. Τα πράγμα-
τα μπορούν, λοιπόν, να τοποθετη-
θούν πάνω σε διαφορετική βάση.

«'Ο προσβληθείς δεν είναι ο Σατώ-
Ρενώ, αλλά σεις.

«Οχι, είπε ο Λουίτζι. 'Ας α-
φήσουμε τα πράγματα όπως είναι.
Κάθε δικηγόρος θα μπορούσε να
εξηγήνέθι σαν επιθυμία μας για
συνιδεασμό. Το ξέρετε καλά πως
είμαι φιλήσυχος άνθρωπος και
πως απεχθάνομαι τις μονομαχίες.

Για πρώτη φορά, άλλωστε, βρίσκο-
μαι σε παρόμοια κατάσταση. 'Αλλ'
αρκούσε γι' αυτό το λόγο, θέλω
να φερθώ μ' όλη την απαιτούμενη
έξιοπρέπεια.

«Αυτό είναι εύλογο να το λέ-
τε, αγαπητέ μου, απάντησα. Παι-
σις διακρινόμενε μόνο τη ζωή
σας. 'Αφήνετε, όμως, σ' εμάς την
εvidencia απέναντί της οικογενείας
σας για ό,τι μπορεί να συμβή.

«Ω, όσο γι' αυτό μπορείτε να
είσαστε ήσυχοι, είπε ο Λουίτζι. Ξέ-
ρω καλά τον αδελφό και τη μητέ-
ρα μου. 'Οτιδήποτε και να συμβή,
θα σας ρωτήσουν μόνο: «'Ο Λουί-
τζι φέθηκε σαν ευπατριδής;» Κι'
όταν σας άκουσουν να τους λέτε
ότι ναι, θ' απαντήσουν: «'Εχει κα-
λώς».

Κατάλαβα πως ήταν περιττό να
επιμένω περισσότερο.

«Τέλος πάντων! είπα. Πρέ-
πει, όμως, να μάς πείτε ποιο όπλο
προτιμάτε.

«'Αν ο αντίπαλός μου προτι-
μεί το πιστόλι, δεχθήτε το αμέ-
σως, απάντησε ο Λουίτζι.

«Αυτή είναι κι' η δική μου
γνώμη, είπε ο βαρώνος.

«'Ας δεχτούμε το πιστόλι, α-
πάντησα. Ξέρετε, όμως, ότι το πι-
στόλι είναι ένα πολύ επικίνδυνο ό-
πλο. 'Η σφαίρα δεν άστεινέται.

«'Ο Λουίτζι άναστήκωσε τους ώ-
μους.

«Νομίζετε, είπε, πως από σή-
μερα ως αύριο θα μπορούσα να μά-
θω να χειρίζομαι το ξίφος;

«'Οχι, απάντησα. 'Αλλ' ένας
καλός δάσκαλος της ξιμασίας θα
σας μάθι με ποιο τρόπο πρέπει να
αμυνσθε. Κι' αυτό είναι αρκετό,
αφού δε μπορείτε να κάμια τίπο-
τα καλύτερο.

«'Ο Λουίτζι χαμογέλασε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια...



Η Ούρσουλα, όπως παρουσιάζεται στο φιλμ «Τέσσερις για το Τέξας».

ΟΥΡΣΟΥΛΑ ΑΝΤΡΕΣ

Μιά εμφορη «ξένη» που κατέκτησε το Χόλλυγουντ

ΟΤΑΝ πριν μερικά χρόνια η όμορφη Ούρσουλα «Αντρέες» πήγε για πρώτη φορά στο Χόλλυγουντ ως τουρίστρια, ένα έμπειρο «ελαγωνικό» τάλαντω, την είδε στη μέση ενός δρόμου. Και δεν έκρυψε τον ενθουσιασμό του: «Να μία πραγματική εμφορη κοπέλα, που θα μπορούσε να κάνει μεγάλη καριέρα στον αμερικανικό κινηματογράφο! φώναξε».

Μερικά χρόνια αργότερα, σήμερα δηλαδή, η προφητεία αυτή του «ελαγωνικού» έγινε αλήθεια και η Ούρσουλα κλήθηκε αξία να παίξει στο πλευρό γνωστών και δημοφιλών ηθοποιών, όπως ο Φράνκ Σινάτρα, ο Ντίν Μάρτιν και η Άννιτα Έκμπεργκ, στη μεγάλη ταινία του Ρόμπερτ «Τέσσερις για το Τέξας» που συμπαραγωγούνται. Η ταινία αυτή είναι η τρίτη κατά σειρά, που γυρίζεται για λογαριασμό αμερικανικών στούντιο. Η πρώτη της ήταν το 1962 και η δεύτερη λίγους μήνες αργότερα. Η πρώτη ήταν το «Ο δόκτωρ Ντο» και η δεύτερη «Γλέντι στο Ακκαπούλκο».

Αυτό που συμβαίνει σήμερα με τα αμερικανικά στούντιο —την ζητούν όλα με διαρκώς πιο ευνοϊκούς όρους— συνέβη και προηγουμένως, πριν 10 χρόνια περίπου, με τα ευρωπαϊκά στούντιο, ιδίως τα ιταλικά. Και τότε την ζητούσαν για τις εδινά υποσχέσεις για μια μεγάλη κινηματογραφική καριέρα, αλλά η Ούρσουλα, διαπιστώνοντας με τους κινηματογραφικούς παραγωγούς δε δέχονταν δεσμεύσεις και συμβόλαια.

— Δεν δεσμεύομαι με τίποτα και με κανένα, απαντούσε σε κάθε πρόταση που της γινόταν. Προτιμώ τη μικρότερη αμοιβή και την ανεξαρτησία μου. Αύριο, αν δεν μου αρέσουν πια τα ιταλικά στούντιο θέλω να είμαι ελεύθερη να φύγω, να πάω στα γαλλικά, στα αγγλικά ή και στα αμερικανικά.

Η Ούρσουλα έμεινε στη Ρώμη και σε άλλες ιταλικές μεγαλουπόλεις περισσότερο από 4 χρόνια, κατά τη διάρκεια των οποίων πήρε μέρος σε πολλές ιταλικές ταινίες. Γνωστότερες από τις ταινίες αυτές είναι «ΟΙ Ερωτές του Καζανόβα» «Μίσος και Εκδίκηση» και «Ένας Αμερικανός στη Ρώμη» με τον Άλ-

μπέρτο Σόρντι. «Επειτα, έφυγε για το Παρίσι και το Λονδίνο και το 1961 έφθασε στην Αμερική».

— Όση κινηματογραφική δόξα είχε αποκτήσει από την παραμονή μου στα ιταλικά στούντιο, μου έφθανε και δεν έπαιχτο αλλα, λέει η ίδια. Και γνωστή ήμου και χρήματα είχα κερδίσει. Στην Αμερική πήγα ως τουρίστρια, για να θαυμάσω τους ούρανο-νοδούς, το αγγλικά της «Ελευθερίας», τους καταρράκτες του Νιαγάρα και τ' άλλα αξιοθέατα. Αυτός είναι και ο λόγος που δεν με γνώρισε κανείς εκεί κι' ακόμη και σ' αυτό το Χόλλυγουντ, αφού δεν είχε προηγηθεί κανένας θόρυβος για την άφιξή μου.

— Αν τώρα δέχθηκα να γυρίσω ταινίες στα αμερικανικά στούντιο, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι από τη στιγμή που με ανεγνώρισαν κάποιοι και έδωσαν στους δημοσιογράφους το όνομα και το επάγγελμα μου, από τη στιγμή λεφώνηματα και οι προφορικές προτάσεις δεν με άφηναν σε ησυχία. «Όλοι ήθελαν να με δουν και όλοι είχαν κάτι να μου προτείνουν. Έτσι έμεινα στο Χόλλυγουντ και παρά το γεγονός ότι έχω κιά-λως αναλάβει ώριμους υποχρεώσεις και είμαι παντρεμένη με Αμερικανό, τίποτα δεν είναι σίγουρο για την εδω παραμονή μου. Αν με ξαναπιάσει η νοσταλγία της «αλλαγής», ασφαλώς θα φύγω και από το Χόλλυγουντ για άλλο».

Γεννημένη στη Βέρνη της «Ελβετίας» στις 19 Μαρτίου του 1936, από γονείς γερμανικής καταγωγής, η Ούρσουλα είναι το τρίτο παιδί της Άννας και του Ρόλφ. Άντρες ενός άνωταρου δημοτικού υπαλλήλου της Ελβετίας, Έχει ακόμη τέσσερις αδελφές, την Κάθι, την Τζένη, την Γκιζέλα και την Καρλόττα και έναν αδελφό, τον Φρίν. Αλλά, φυσικά, από το 1957, που παντρεύτηκε, χωρίς από την οικογένειά της και τη ζήλο από τη Βέρνη.

— Η Ελβετία, συνήθιζε να λέει συχνά, είναι μόνο γι' αυτούς που σε καιρό πολέμου ζήτηνε να αποφύγουν τις κακουχίες, καθώς και για εκείνους, που ενθουσιάζονται με τα χειμερινά σπορ. Εγώ δεν ζήτη ούτε το ένα, ούτε

το άλλο. «Όσο για τους γονείς μου και τα αδελφά μου, τους έλεπα μιά-δυο φορές το χρόνο, πηγαίνοντας κοντά τους και μένοντας μόνο όσο μου επιτρέπουν οι επαγγελματικές ασχολίες μου...»

Σύζυγος της Ούρσουλα είναι από το 1957 ο γνωστός ηθοποιός του αμερικανικού κινηματογράφου Τζών Ντέρεκ, ένας νέος σχετικά καλλιτέχνης, που εδικοποιείται στους ιστορικούς-περιπετειώδεις ρόλους. Γνωρίστηκαν στην Ευρώπη και αγαπήθηκαν με πάθος. Παντρεύτηκαν στο Λονδίνο και ζουν σήμερα στην Αμερική, σε μια θαυμάσια θάλα στο Έντισον της Καλιφόρνιας.

— Επειτα από αρκετές άλλες ταινίες στην Ευρώπη και την Αμερική, λέει η ίδια, είμαι πραγματικά ενθουσιασμένη τώρα, που μου δόθηκε η ευκαιρία να παίζω σε μια ακόμη ταινία με συμπρωταγωνιστές τρεις κοσμοεπών ηθοποιούς, όπως ο Φράνκ Σινάτρα, ο Ντίν Μάρτιν και η Άννιτα Έκμπεργκ. Με την τελευταία γνωριζόμαστε από τα ιταλικά στούντιο και είμαστε σχεδόν φίλες. Αλλά με τον Φράνκ και τον Ντίν όχι μόνο δεν είχαμε συνεργαστεί ποτέ, αλλά και δεν γνωριζόμαστε καν. Δηλαδή, εκείνοι δεν με γνώριζαν, γιατί ενώ τους ήξερα καλά και τους συμπαθούσα πολύ, είναι και οι δύο θαυμάσιοι συνδεδεμένοι με καλλιτεχνικά και υπέροχοι τραγουδιστές. Το τελευταίο αυτό μου δόθηκε πολλές φορές η ευκαιρία να το διαπιστώσω κατά το γύρισμα της ταινίας μας «Τέσσερις για το Τέξας».

Σήμερα, μετά τη σταθερή επιτυχία που σημειώνει στα στούντιο του Χόλλυγουντ, οι ιταλικοί κινηματογραφικοί κύκλοι — που μόλις τώρα άρχισαν να γυρίζουν την αξία της ηθοποιού, — αναρωτιούνται αν θα ξαναγυρίσει η Ούρσουλα στα δικά τους στούντιο ή αν θα μείνει στην Αμερική.

— Στο ερώτημα αυτό απαντάει να απαντήσει η ίδια η Ούρσουλα, λέγοντας: «Δεν χωράει καμιά αμφιβολία ότι στο Χόλλυγουντ έβριχα απίστευτα καλούς όρους εργασίας, παρα στην Αμερική, συμπαρά την τω-ώρα σε μια μεγάλη ταινία που με ανεγνώρισαν, έχω, λοιπόν, συνεχίσει να παίζω σε μεγάλες ταινίες με ενδομυθικές ρόλους, ασφαλώς θα μείνω για πάντα στο Χόλλυγουντ. Εδώ, άλλωστε, είναι και η πραγματική μου βάση, αφού στο Χόλλυγουντ εργάζεται και ο Τζών...»

ΦΡΕΝΤ ΚΛΑΡΚ

Μάταια όμως η Χριστινα περιμένε γράμμα από τον αρχηγό της. Πιστεύει πως ο Μπόμπ ά-νωρη που έργενε στη Γαλλία να γυρίσει κοντά της και να την παντρευτεί. Μιά φίλη της.

— Έχει και το ψάρεμα τα τυχερά του!...

— Έχει και το ψάρεμα τα τυχερά του!...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδήσεις

ΜΙΑ απελπισμένη νέα 18 χρόνων έχει κλειστεί στο σπίτι της, που βρίσκεται κοντά σε μια λίμνη έξω από το Ρίο. Ίανέρο και δε θέλει να δει κανένα. Το όνομά της είναι Χριστίνα ντ' Αναμέλ και κατηγορεί την Μπριζίτ Μπαρντό ότι της έ-κλεψε τον άραβωνιστικό Μπόμπ Ζακούρι.

Όταν τον περασμένο 1.



Ο Τσάρλτον Ήστον.

ούνιο ο Μπόμπ έφυγε για το Σαιν Τροπέ, όπου τον προσκόμισε ο φίλος του Σαν-Αντίς, για να περάσει εκεί τις διακοπές του. Η Χριστίνα ούτε καν υποψιάζονταν πως η Μπριζίτ θα κατέστρεφε τη ζωή της.

Τη στιγμή που έφευγε από το αεροδρόμιο του Ρίο, τα τελευταία λόγια του Μπόμπ στη Χριστίνα ήταν τα εξής: «Να είσαι φρόνιμη, αγάπη μου. Θα ξαναγυρίσω γρήγορα κοντά σου, γιατί καμιά γυναίκα δε θα μπορούσε στην καρδιά μου!...»

Μάταια όμως η Χριστινα περιμένε γράμμα από τον αρχηγό της. Πιστεύει πως ο Μπόμπ ά-νωρη που έργενε στη Γαλλία να γυρίσει κοντά της και να την παντρευτεί. Μιά φίλη της.

— Έχει και το ψάρεμα τα τυχερά του!...

— Έχει και το ψάρεμα τα τυχερά του!...

όμως που έφτασε στο Ρίο, προσερχόμενη από τη Γαλλία, της είπε ύστερα από ένα μήνα όλη την αλήθεια: «Μπόμπ είχε πέσει στα δίχτυα της Μπριζίτ, από τα όποια δυσκολία ξεφύγει κανείς. Η Χριστίνα προσπαθεί τώρα να κάνει την αδιάφορη. Κάθε φορά όμως που βλέπει στις εφημερίδες μια φωτογραφία του Μπόμπ με την Μπριζίτ, δεν καταρθώνει να κρατήσει τα δάκρυά της. Είπε δε στην καλύτερη φίλη της: «Φεύγοντας ο Μπόμπ μου είπε: «Καμιά γυναίκα δε θα μπορούσε ποτέ να πάρει τη θέση σου στην καρδιά μου». Είμαι σίγουρη πως μου έλεγε την αλήθεια. Αυτή που τον ξελόιδωσε δεν είναι γυναίκα αλλά... μάγισσα!...»

Μια μεγάλης κυκλοφορίας εφημερίδα της πόλεως του Μεξικού δημοσίευσε την πληροφορία πως η Άδα Γκάρντνερ επρόκειτο να παντρευτεί το Μεξικό από τον νωβέτη Έμιλιο Φερνάντεζ που μαζί με τον Τζών Χιούστον γυρίζει στο Μεξικό το φιλμ «Η νύχτα της Ίγκουανας», στο οποίο πρωταγωνιστούν η Άδα και ο Ρίτσαρντ Μπάρτον. Η πληροφορία ούτε επιβεβαιώθηκε, ούτε διαψεύστηκε. Είναι γεγονός πάντως ότι η Άδα δεν έχει παύσει μέχρι στιγμής να γυρίζει, και να τη χωρίζει δριστηκά από το Φράνκ Σινάτρα.

Ο εύρωστος κινηματογράφος έλασε το ένα τρίτο των θεατών του. Αυτό αν-κινώδη επίσημα στο Μιλάνο κατά το τελευταίο παγκόσμιο κινηματογραφικό συνέδριο. Στην Ευρώπη, ο αριθμός των θεατών μειώθηκε από 4 δισεκατομμύρια 120 εκατομμύρια το 1955 σε 2 δισεκατομμύρια 740 εκατομμύρια το 1962.

Δύο καταστήματα του Λονδίνου δεν προφταίνουν να κατασκευάζουν τα που-λού «φορέματα Μπριζίτ». Πρόκειται για ένα απόλυτο πορφυρέο με άσπρο πικέ κολλάρο, ακριβώς αντίγραφο εκείνου, που φορούσε η Μπριζίτ Μπαρντό στο αεροδρόμιο του Λονδίνου. Στο μεταξύ, η Μπριζίτ έγκλειψε την αγγλική πρωτεύουσα και ξαναγύρισε στο Παρίσι. Έπειτα το σκηνοθέτη Έντουαρντό Μολιναρό στόντισε το φιλμ «Οπτεντική ηλίθια», που επρόκειτο να γυριστεί στο Λονδίνο.

Ο αδελφός της Φαμπίλας, Χαίμ ντ' Μόρα ο Άραχόν, που έκανε το ντεμπούτο του στον κινηματογράφο με το φιλμ «Τέσσερις νύχτες με πανσέληνο», παίζον-τας στο πλευρό της Τζένη Τίρνευ, βρέθηκε ξαφνικά σε δύσκολη θέση. Το φιλμ, μια αμερικανο-ισπανική συμπαραγωγή σταμάτησε απότομα, έλλειψε χρημάτων.

Οι Ισπανοί παραγωγοί πίστευαν πως οι Αμερικανοί θα έδω-ζαν τα απαιτούμενα χρήμα-τα, ενώ οι Αμερικανοί νόμι-ζαν, πως οι Ισπανοί θέ-λονται να προκηρύξουν την χώρα τους θα τους χρη-γούσαν απεριόριστες πιστώ-σεις.

Ο Πιέρ Μπλάν-σάρ υπέστη μία πολύ δύ-σκολη έγχειρση στον εγκέφα-λο, κατά την οποία του α-φαίρεθηκε ο όγκος, που θρι-

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

σκόταν εκεί. Ο άρρωστος πα-ρουσίασε μετεγχειρητικές πνευμονικές επιπλοκές, που έβαλαν σε σοβαρό κίνδυνο τη ζωή του. Οι τελευταίες πληροφορίες πάντως είναι ότι η γενική κατάσταση του παρουσιάζει μία αισθητή βελ-τιώση.

Ο Πιέρ Λω-φορντ δεν θα πηγαίνει κα-θόλου καλά με τη γυναίκα του Πατρίτσια, αδελφή του προέδρου Κένεντυ. Λέγεται μάλιστα πως η Πατρίτσια σκοπεύει να υποβάλει αιτή-ση για διαζύγιο.

Η Σιζιό Λάιον (Λολίτα) δαγκώθηκε από ένα σκορπίο, κατά το γύρι-σμα του φιλμ «Η νύχτα της Ίγκουανας». Η ώραία Σιζιό ύστερα από το δαγκώ-μα λιποθύμησε στην άγκα-λιά του Ρίτσαρντ Μπάρτον, οι δε περιπο-λίες και η γενική στάση του Ρίτσαρντ αύξησαν την ανη-συχία της Λιζ Τάιηλορ, που δεν τον άφηνει ούτε για ένα λεπτό μόνο μαζί της.

Κανείς δε μπορεί να καταλάβει τι ακριβώς συμ-βαίνει με τη Τζέιν Λο-λομπρίτζιντ και το σύζυγό της Μίλκο Σκόφικ. Η ίδια η στέρ δηλώνει τη μία μέρα: «Όλα τελειώσαν» και την άλλη: «Όλα πάνε καλά». Στη Βαρκελώνη, πριν πάει το αεροπλάνο για το Λονδίνο, η Τζέιν δηλώ-σε πριν από ένα μήνα: «Ό-λα τελειώσαν άμεσα στον άντρα μου και σε μένα. Δεν μου μένει τίποτα παρά ένα πρόσωπο στον κόσμο: ο γι-ός μου».

Φτάνοντας όμως στο Λον-δίνο διέφυγε την είδηση αυ-τής. Δέχτηκε στο ξενοδοχείο της τους δημοσιογράφους και τους δήλωσε πως ύστερα από μερικές μέρες θα ξαναέβρισκε το Μίλκο στην Ρώμη. «Μας χόρισε το γύρισμα του φιλμ «Μία γυναίκα από άστρο», πρόσθεσε, αυτό είναι όλο!»

Τι να πιστέψει η Τζέιν; Τα Βαρκελώνη, ή αυτά που εί-πε στο Λονδίνο;

Το γεγονός πάντως είναι ότι κατά το τελευταίο φε-στιβάλ της Βενετίας η Τζέιν έμεινε στο «Λίντο», ενώ ο Μί-λκο νοίκιασε δωμάτιο σε άλλο ξενοδοχείο.

Και ο Μίλκο από το μέ-ρος του, πιεζόμενος από τους δημοσιογράφους αναγκάστη-κε να ομολογήσει πως τα πράγματα δεν πηγαίνουν τό-σο καλά με τη γυναίκα του. Σ' αυτό το κρίσιμο ση-μείο βρίσκονται οι σχέσεις του ζεύγους, ύστερα από άρ-μονική συμβίωση 14 χρόνων.

Το δημοφιλέστερο και πιο έμπορο άστέρι του κι-νηματογράφου είναι κατι-τους Αμερικανοί διευθύν-τες κινηματογραφικών αθώ-σων, ο Τσάρλτον Ήστον.

ΠΟΛΥΣ κόσμος προσπα-θεί να βγει στο στούντιο το Χόλλυγουντ όπου ο Ρόμιο Σινάτρα γυρίζει με πρωτεύον-τα Τζακ Λέμμι-ο φιλμ «Ο καλός μου γει-τόνας, Σέμι». Θα δικαιολο-γήσει το φαινόμενο αν σε- αποκαλύψουμε ότι για τις περισσότερες σκηνές η Ρόμιο-ποζάρει με διαφανή εσώ-ρουχα. Η Σίσιου Άλντα σε- στυλ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

Ματιές στα έλλη-νικά στούντιο

Ο Φρανκεστάιν βρισκε-ται από ημερών στην Α-θήνα. Ο αγγλικής καταγω-γής Μπορίς Κάρλφφ, που γνώρισε προπολεμικά παγκόσμιο θρίαμβο με μία σειρά έργων φρίκης, στην ά-ποια πρωταγωνιστούσε το ά-ξεχαστο τέρας Φρανκεστάιν, έρχεται, όπως φαίνεται, να περάσει εδω, μία περίοδο διακοπών.



Η Άδα Γκάρντνερ.

Παρά το πέρασμα των χρό-νων, ο Μπορίς, που γεννήθη-κε στο Ντάλγους της Αγ-γλίας το 1887, εξακολουθεί γλάστ να μοστίχο, δε-νί αγαπά το μουστίχο, περι-δομένου ότι μουστίχο, περι-βάλλει την εδω επίσκεψή του. Κανείς δεν τον περιμένει και κανείς δεν θα τον αναγνώρι-ζε αν δε γινόταν κατά την άφιξή του στο αεροδρόμιο του Έλληνικού ο άσπραιτη-τός Έλεγχος των διασφαρι-σών. Ύστερα απ' αυτόν όμως ο Μπορίς μπήκε μαζί με κά-ποιο φίλο του σε μία κούρ-ση, που τους περιμένει κα-τά πόσο έλπει η Τζέιν να Βαρκελώνη, ή αυτά που εί-πε στο Λονδίνο;

Το γεγονός πάντως είναι ότι κατά το τελευταίο φε-στιβάλ της Βενετίας η Τζέιν έμεινε στο «Λίντο», ενώ ο Μί-λκο νοίκιασε δωμάτιο σε άλλο ξενοδοχείο.

Και ο Μίλκο από το μέ-ρος του, πιεζόμενος από τους δημοσιογράφους αναγκάστη-κε να ομολογήσει πως τα πράγματα δεν πηγαίνουν τό-σο καλά με τη γυναίκα του. Σ' αυτό το κρίσιμο ση-μείο βρίσκονται οι σχέσεις του ζεύγους, ύστερα από άρ-μονική συμβίωση 14 χρόνων.

Το δημοφιλέστερο και πιο έμπορο άστέρι του κι-νηματογράφου είναι κατι-τους Αμερικανοί διευθύν-τες κινηματογραφικών αθώ-σων, ο Τσάρλτον Ήστον.

ΠΟΛΥΣ κόσμος προσπα-θεί να βγει στο στούντιο το Χόλλυγουντ όπου ο Ρόμιο Σινάτρα γυρίζει με πρωτεύον-τα Τζακ Λέμμι-ο φιλμ «Ο καλός μου γει-τόνας, Σέμι». Θα δικαιολο-γήσει το φαινόμενο αν σε- αποκαλύψουμε ότι για τις περισσότερες σκηνές η Ρόμιο-ποζάρει με διαφανή εσώ-ρουχα. Η Σίσιου Άλντα σε- στυλ.

ΠΟΛΥΣ κόσμος προσπα-θεί να βγει στο στούντιο το Χόλλυγουντ όπου ο Ρόμιο Σινάτρα γυρίζει με πρωτεύον-τα Τζακ Λέμμι-ο φιλμ «Ο καλός μου γει-τόνας, Σέμι». Θα δικαιολο-γήσει το φαινόμενο αν σε- αποκαλύψουμε ότι για τις περισσότερες σκηνές η Ρόμιο-ποζάρει με διαφανή εσώ-ρουχα. Η Σίσιου Άλντα σε- στυλ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

του, σάς πληροφορούμε πως το πραγματικό του όνομα είναι Γουίλιαμ Πράτ.

★ «Τα παλιόπαιδα» είναι ο τίτλος της νέας ταινίας, που θα γυρίσει ο οργανισμός «Δαμασκηνός — Μιχαηλίδης», με σενάριο και σκηνοθεσία Νέστορα Μάτσα. Θα πρωτα-γωνιστούν ο Όρεστης Μα-κρής, η Ίλια Λιδούκο, η Μαρίνα Χρονοπούλου, η Μα-ρίαννα Κουράκου, ο Βαγγέ-λης Βουλγαρίδης, ο Φαίδων Γεωργιάδης και ο πρωταγ-ωνιστής του «Ντελικαντί» Άλ-κης Γιαννακάς.

★ Ο κ. Βίκτωρ Μιχαηλί-δης ανέχωρσε και πάλι για το εξωτερικό, όπου θα έχη συζητήσεις και διαπραγμα-τεύσεις για το γύρισμα στην Ελλάδα συμπαραγωγών, στις οποίες θα πρωταγωνι-στούν γνωστοί ξένοι και Έλ-ληνες ηθοποιοί.

★ 15 κόπιες του νέου φιλμ της Άλκις Βουγιού-κλακη «Χτυκάρδια στο θρανίο» είναι έτοιμες, για να προδληθούν σε 15 κινηματο-γράφους, πρώτης προδλής: 8 στην Αθήνα, 3 στον Πει-ραιά και 4 στη Θεσσαλονίκη. Στο φιλμ αυτό θ' ακούσω-με την Άλκη να ερμηνεύει έ-να νέα τραγούδι του Μά-νου Χατζηδάκη. Τους στίχους έγραψε ο Άλκιος Σκακ-λάριος, που είναι συγχρόνως ο σεναριογράφος και σκηνο-θέτης του έργου.

Η Τζένη Καρέζη θα είναι η πρωταγωνίστρια της «Αλάς της Τρουμπας» της Γεωργίας Τζαβέλη, για να πετύχει από τις δέκα ρε-τινές ταινίες που έχει προ-γραμμάσει η «Φίλις Φίλις». Παρτίναρ της ο Νίκος Κούρκουλος, που παι-ζει μαζί της και στο θέα-τρο. Η Καρέζη θα είναι το μοναδικό γυναικείο πρόσω-πο δρωτικό και κοινωνικού αυτού φιλμ, που θα σκηνο-θετήσει ο Ν. Δημόπουλος.

★ Μιλώντας, στο Παρίσι, σε Γάλλους δημοσιογράφους η Μελίνα Μερκούρη έ-λεγε πως δεν της άρεσε κα-θόλου ο γαλλικός καφές, ό-τι ο Ντσαβέν της επιτρέπει να καπνίζει μόνο 15 τσιγά-ρα την ημέρα και ότι λα-τρεύει τον Ντέ Γκωλ, γιατί είναι ένας μεγάλος ρομαντι-κός. Κατόπιν ασχολήθηκε με τη Μπαρντό και την Τσιλπορ. Τη Μπριζίτ την συνέκρινε με τη σαμπάνια και για τη Λίζ έλεγε πως απέχει πολύ από το να μπορεί να χαρο-κιστεί στη στέρ. «Εγώ, κατέ-ληξε, παραδέχομαι μόνο μία πραγματική στέρ: την Γκρέ-τα Γκάρμπο».

Ο ΦΑΚΟΣ

★ Τα θέατρα «Κεντρικόν», «Διονύσιον» και Κατχηρήστον έρχονται επικεφαλής σε εί-σπραξεις από όλα τα άλλα.

Στο μεταξύ, για συγχο-λούς λόγους, ύστερα από ειδική παρακλήση του Σωμά-τειου Ήθροισών, έπαυσε να δημοσιεύεται ο πλήρης πί-νακας της καθημερινής εί-σπρακτικής κινήσεως των αθη-ναϊκών θεατρών.

★ Η επιθεώρηση του «Α-κροπόλ», που μετονομάθηκε «Κόκκινα και μπλε τριαντά-φυλλα», περιλαμβάνει τώρα νέες σκηνές, επικαιροποιη-μένες σύμφωνα με τα «έκλογι-κων αποτελεσμάτων».

Συγκεκριμένα χωρίζει πο-λύ γέλιο μια ιδιότυπη δημι-ουργία της Ρένας Βλαχοπού-λου, που εμφανίζεται ως Μα-ρίκα Παλαίστη, άρχηγος πο-λιτικού κόμματος.

★ Έντος του Νοεμβρίου θα γίνει η άνοιξη του Έ-παθλου Κοτοπούλη.

Όπως κάθε δύο χρόνια θα εραθευτεί ο καλύτερος γυναικείος ρόλος.

Υποψήφιος για το έσομι-ζόμενο αυτό έπαθλο φέρον-ται φέτος, η Βέρα Ζαβιτά-νου και η Ασπασία Παπα-θανασίου.



Η πρώτη Έλληνίδα σκηνογράφος Ρία Κόνι, απόφοι-τος της Ακαδημίας Καλών Τεχνών της Ρώμης, που παρουσιάζει την πρώτη της εργασία σε δύο αθηναϊκά θέατρα.

Θεατρικά παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Ο εορτασμός της «Ημέρας του Ήθροισού» ανέλη-θη για τον Σεπτέμβριο του 1964, στο θέατρο Ήρωδου. Μεγάλη επιτροπή από προ-σωπικότητες του θεάτρου και κορυφαίους ηθοποιούς, ανέ-λαβε από τώρα την οργάνω-ση της μεγάλης αυτής καλλι-τεχνικής εκδηλώσεως, που θα πάρη πανηγυρικό χαρακτήρα.

Πρώτο από όλα τα χει-μερινά θέατρα, μετά το «Ρέξ», που επανέλασε την καλοκαιρινή του επιτυχία «Ένα κουτό κορίτσι», αλλά-ζει έργο την ερχόμενη εδω-μάδα, το θέατρο «Διάννα», με την αμερικανική μουσική κωμωδία «Θα τα πάρης μαζί σου», που σημειώνει τα τε-λευταία χρόνια μεγάλη επι-τυχία στην Ευρώπη και την Αμερική.

Στο νέο αυτό μουσικό έργο θα συμπράξ με το θέατρο της Άννας Μαντζου-ράνη η Μαρίκα Κρεβάτα, καθώς και ένα χορευτικό συγκρότημα.

★ Τα θέατρα «Κεντρικόν», «Διονύσιον» και Κατχηρήστον έρχονται επικεφαλής σε εί-σπραξεις από όλα τα άλλα.

Στο μεταξύ, για συγχο-λούς λόγους, ύστερα από ειδική παρακλήση του Σωμά-τειου Ήθροισών, έπαυσε να δημοσιεύεται ο πλήρης πί-νακας της καθημερινής εί-σπρακτικής κινήσεως των αθη-ναϊκών θεατρών.

★ Η επιθεώρηση του «Α-κροπόλ», που μετονομάθηκε «Κόκκινα και μπλε τριαντά-φυλλα», περιλαμβάνει τώρα νέες σκηνές, επικαιροποιη-μένες σύμφωνα με τα «έκλογι-κων αποτελεσμάτων».

Συγκεκριμένα χωρίζει πο-λύ γέλιο μια ιδιότυπη δημι-ουργία της Ρένας Βλαχοπού-λου, που εμφανίζεται ως Μα-ρίκα Παλαίστη, άρχηγος πο-λιτικού κόμματος.

Έντος του Νοεμβρίου θα γίνει η άνοιξη του Έ-παθλου Κοτοπούλη.

Όπως κάθε δύο χρόνια θα εραθευτεί ο καλύτερος γυναικείος ρόλος.

Υποψήφιος για το έσομι-ζόμενο αυτό έπαθλο φέρον-ται φέτος, η Βέρα Ζαβιτά-νου και η Ασπασία Παπα-θανασίου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Το καλύτερο τεχνικό

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΠΛΟΠΕΝΝΙΑΣ

ΜΑΡΙΑΝΑ-ΚΑΡΑΜΠΕΣΙΝΗΣ

Ένα εξαιρετικό νέο ντουέτο

ΕΠΕΙΤΑ από το Χιώτη με τη Μαίρη Λίνα, τον Καζαντζή με τη Μαρινέλλα και τη Μητσάκη με τη Δούκισσα, δυο γνωστά αστερία της διπλοπεννίας, που γνώρισαν πολλή επιτυχία σε σολίστ, η Μαριάννα κι' ο Καραμπέσης, αποτελούν εδώ και λίγες μέρες, το νέο ντουέτο, που σ' ας παρουσιάζουμε σήμερα. Ένα ντουέτο με ξεχωριστή προσωπικότητα και πρό παντός με νεύτα, γιατί ο καθένας τους μπορεί κανείς να πη πως είναι Βενιαμίν στο είδος του. Ένα ντουέτο, που χαρίζει κάθε βράδυ ώρες κεφού και ξενοιασιάς, σ' ένα από τα πιο γνωστά κέντρα της Πλάκας. Ένα ντουέτο, που σαν ατραξιόν στην πίστα, συναρπάζει ιδιαίτερα τους ξένους, όπως μας δόθηκε η ευκαιρία να διαπιστώσουμε ένα από τα τελευταία βράδια.

Την ιδέα της συνεργασίας μας αυτής, μας λέει ο Καραμπέσης, την είχαμε από πέρσι, φέτος όμως πήραμε την οριστική απόφαση. Η Μαριάννα, όπως διαπιστώσα από καιρό, έχει μητρώο στο πνεύμα του λαϊκού τραγουδιού, τώρα δε είμαι πολύ ευχαριστημένος από την έμφανισή των τραγουδιών μου. Έχει το μεγάλο προσόν της ζωντανής τραγουδίστριας και είμαι βέβαιος, ότι θα γίνει ασυναγώνιστη. Ακόμα είναι η μόνη παρτενάρ μου, στην όποια βρήκα κατανόηση.

Είμαι κι' εγώ ένθουσιασμένη, προσθέτει η Μαριάννα, από τη συνεργασία μου με το Γιαννάκη, που ξέρει τη δουλειά του καλύτερα ίσως από κάθε άλλο. Αντικρύζουμε μαζί το μέλλον με μεγάλη αισιοδοξία και επιμένουμε πως όλα θα πάνε καλά...

Η Μαριάννα, εκτός από τα γνωστά μεγάλα σουξέ, εκτελεί μια σειρά τραγουδιών του Καραμπέση, όπως τα «Εσένα δε σου αξίζει αγάπη», «Εμείς μαζί δεν κάνουμε», «Σε μένα θα ξανάρθεις». Ο Καραμπέσης τη συνοδεύει με το μπουζούκι του, άγκετες δε φορές τραγουδάει κι' αυτός μαζί της. Επί μία σχεδόν ολόκληρη ώρα, δημιουργού, μια δική τους ατμόσφαιρα, μια ατμόσφαιρα κερφού και χαράς.

Ο άσος της διπλοπεννίας συμπληρώνει το πρόγραμμά τους και μ' ένα σόλο μπουζουκι, με μια δική του σύνθεση, που ξεφεύγει από το βαρύ μοτίβο της λαϊκής μουσικής και κλείνει μ' ένα πολύ γρήγορο ρυθμό, που ηλεκτρίζει.

Η Μαριάννα ηχογράφησε τις τελευταίες μέρες σε δίσκους δυο νέα τραγούδια του Καραμπέση, τα «Ποιός θα με παρηγορήσει» και «Με τον καιρό θα συνηθίσεις». Στο δεύτερο απ' αυτά τραγουδάει τη ρεφραίν κι' ο ίδιος.

Ο Γιάννης Καραμπέσης, βέρος Αθηναίος, γεννήθηκε στο Ψυχρό, όπου και έκανε τις πρώτες σχολικές σπουδές. Από μικρό όμως παιδί, αγαπούσε με



Η Μαριάννα και ο Καραμπέσης όπως εμφανίζονται τώρα ως ντουέτο.

πάθος τη μουσική. Αρχισε την καριέρα του σαν έρσιτέχνης κιθαρίστας, εντέλως αυτοδίδακτος. Αργότερα, όταν το μπουζούκι άρχισε να κατακτά έδαφος, ειδικεύθηκε σ' αυτό.

Την πρώτη του επαγγελματική εμφάνιση έκανε, στα 1956, και συνεργάστηκε ενάλλαξ με τα πιο γνωστά συγκροτήματα, όπως του Τσιτσάνη, του Παπαϊωάννου, του Μητσάκη. Κι' είχε ραγδαία εξέλιξη, ώστε να θεωρηθεί σήμερα, σε ηλικία 30 ετών, ο πιο νέος άσος της διπλοπεννίας, ενώ παράλληλα εύδοκίμησε και ως συνθέτης.

Πριν τρία χρόνια έγραψε το πρώτο του τραγούδι, με τον τίτλο «Ρίχτο στο...» δε, βαρυνόσαι, που ηχογράφησε σε δίσκο η πρώτη βεντέτα του είδους, η Πόλυ Πάνου, και είχε αξιολογημένη επιτυχία. Κατόπιν έγραψε έξι τραγούδια, όλα πάνω σε δικούς του στίχους, που ηχογραφήθηκαν από τα πιο γνωστά αστερία του είδους, την Καίτη Γκρέυ, την Πόλυ Πάνου, τον Γαβαλά, κ. ά. Τέλος, ένα από τα τελευταία τραγούδια του, το «Δε θαμαι πια το θύμα σου», λανσάρε ο μοντέρνος τραγουδιστής Γιάννης Βογιατζής.

Υπ' αριθμόν 1 γόνος του λαϊκού τραγουδιού σήμερα, ο Καραμπέσης, όπως είναι επόμενο, είχε πολλές κατακτήσεις και πολλά δώρα από αγνώστες θαυμάστρες.

Η Άννα Μαριάννα έκανε την πρώτη της εμφάνιση πριν τέσσερα

χρόνια, με την ορχήστρα του Μαρκέα, στην «Κομπάρσιτα». Αργότερα, ειδικεύθηκε στο λαϊκό τραγούδι και έκανε εμφανίσεις με επιτυχία σε πολλά γνωστά κέντρα της Αθήνας.

Λάνσρε πολλά τραγούδια, από τα οποία έγιναν μεγάλα σουξέ το «Λάθος σε πληροφορήσανε», παλαιότερα, και τελευταία «Ο μπάρμπα-Θωμάς» του Μητσάκη.

Γελαστή και χαρούμενη πάντα, με αυθόρμητο κέφι και ανέξαντλητο μπρίο, σημειώνει πάντα επιτυχία.

Από κατακτήσεις: Άνθεσσα στις τελευταίες, αναφέρεται ένα «πριγκιπόπουλο» της Άνταρ, γνωστό για το συγγραφικό ταλέντο του.

Η ίδια όμως έχει επιφυλάξεις: Μην πιστεύετε και τόσο πολύ στις διαδόσεις, λέει. Εκείνο, που με ενδιαφέρει τώρα, κυρίως, είναι η δουλειά μου και το νέο μου αυτοκίνητο, μια τελευταίου τύπου «Σιτροέν» (χελώνα), που δεν το αποχωρίζομαι ούτε μια ώρα. Δεν παύει όμως ποτέ να με συγκινεί κι' ένα ωραίο μπιζού...

Τί άλλο σ' απασχολεί, εκτός από το τραγούδι; — Η θάλασσα. Κολυμπώ και το χειμώνα ακόμη! Έπισης, το διάβασμα. Ξεφυλλίζω κάθε βράδυ, όσπου να με πάση ο ύπνος όλα τα περιοδικά. Είχα όμως πάντα ιδιαίτερη αδυναμία στο «Θησαυρό»...

Δε σκέφθηκες ποτέ το θέατρο; — Είναι αλήθεια, ότι, πολλές φορές, είχα ενδιαφέροντες προτάσεις. Με φοβίζουν όμως οι δυο παραστάσεις την ημέρα. Πιστεύω, ότι δε θα έχω περιθώρια για άλλη εμφάνιση. Γι' αυτό και δεν το αποφασιζώ. Έτσι, προτιμώ ως κινηματογράφου. Έχω παίξει τώρα σε έξι ταινίες κι' έχω ενδιαφέροντες προτάσεις για δυο καινούργιες.

Μελοντικά σχέδια; — Σχεδιάζουμε μια μεγάλη τουρνέ στο εξωτερικό ο Καραμπέσης κι' εγώ. Ακόμη όμως δεν είναι καιρός. Πρέπει να έργοσθούμε πολύ για να φτάσουμε στο τέλειο...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ



ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

Οι μουσικοί της ορχήστρας μαύρων «Κίλκς Μέν», που βρίσκεται στην Αθήνα, εκτός του ότι παίζουν συλλα όργανα, τραγουδούν όλοι τους όλους τους μοντέρνους ρυθμούς.

Η γνωστή τραγουδίστρια Κάκια Μένδρη, έπειτα από πολλών χρόνων απουσία στο εξωτερικό, θα ξαντραγουδήσει στην Αθήνα.

Η Κάκια Μένδρη θα εμφανιστεί με την κιθάρα της στο Λαγονήσι.

Ο Πέτρος Κυριακός, έγραψε τέσσερα λαϊκά τραγούδια με μουσική του Μανώλη Χιώτη, που θα τα λανσάρ το χειμώνα η Μαίρη Λίνα.

Υστερ από ενός έτους παραμονή στην Αμερική, επιστρέφει στην Αθήνα η γνωστή τραγουδίστρια Ουλά Παπάκη.

Η κωμωδία «Ωραία μου κυρία» διασκευά από τον «Πυγμαλίων» του Μπέρναρ Σω, έχει γίνει η μεγαλύτερη επιτυχία του παγκοσμίου θεάτρου.

Μόνο στο Λονδίνο παίχτηκε επί 5 χρόνια συνεχώς και με εισπράξεις 3½ εκατομμύρια λίρες!

ΕΛΕΝΗ

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΕΛΕΝΗ ΑΝΟΥΣΑΚΗ

Η διάδοχος της Άλκης Βουγιουκλάκη

ΟΤΑΝ την προσέξω κανείς στο δρόμο, να περπατά με το λινιστικό της βάδισμα και τις νεανικές χαμπλές να υπογραμμίζουνται σε κάθε κίνησή και σε κάθε βήμα ή όταν σταματήσει τη ματιά του στα χαρακτηριστικά του προσώπου της τα τόσα κανονικά, μιά και τόσο... ακανόνιστα, θα διαπιστώσει πως η Ελένη Άνουςακη έχει πολλά κοινά σημεία με τη Μπριζίτ Μπαρντό.

Αν όμως προσχωρήσει πέρα απ' τα βλέμματα και τη σιωπηλή μελέτη των σωματικών της αναλογιών και πάση μαζί της ψιλή κουβέντα (παράγμα εύκολο, αφού η Ελένη είναι ακόμη παιδί, ένα παιδί που ζητάει παντού και πάντα την ευκαιρία να εξωτερικεύσει τον κόσμο της καρδιάς της και της σκέψης της) τότε θα αντιληφθεί με ευχάριστη εκπλήξη, πως η Ελένη Άνουςακη δεν είναι η Ελένη Βουγιουκλάκη στα πρώτα χρόνια της καριέρας της, όταν ξεκινούσε για να κατακτήσει την δόξα της σκηνής και της δόξης.

Και πραγματικά έτσι θα μπορούσε να επονομασθεί η Ελένη Άνουςακη: η υπ' αριθμόν 2 Βουγιουκλάκη, η μάλλον η διάδοχος της κλασικής βεντέτας του καιρού μας. Η ομοιοτητα των εκδηλώσεων και οι όλοι που υποδέχονται μέχρι σήμερα η Ελένη, την τοποθετούν άμεσως στους προποδείς του ίδιου βουγιού στο οποίο ανέβηκε η Άλκη.

Λίγο είναι τάχα αυτό, για μιά κοπέλλα 18 μόλις χρόνων, που η θητεία της στην οθόνη δεν ξεπερνά ούτε το ένα έτος;

Εδώ που ανέβηκε, δεν είναι ούτε το πρώτο σκαλί ακόμη, μ' αυτός τον τρόπο, έχω τόσα πολλά να κάμω, ώστε αυτά που έκανα νάναι...

Ενα από αυτά, που θα κάνει, καθώς πληροφορηθήκαμε, είναι να πρωταγωνιστήσει απ' τον επόμενο χειμώνα, μόλις τελειώσει τη δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου, στο θέατρο «Κενταύρων» δίπλα στον Δημήτρη Χορν, που από τότε θα εδολήσσει την επιθυμία να την προσλάβει σαν θεατρική παρτενάρ του.

Πού θα σπάσει άραγε η μικρή Άνουςακη, αν συνεχίσει την ανέλιξη της με τον ίδιο πυρετώδη ρυθμό;

Πριν κλείσουμε τη συζήτηση του υπ' αριθμόν 1 αστεριού του νέου κύματος, που τόσο γρήγορα ανέβηκε την κλίμακα της μεγάλης επιτυχίας, θα παραθέσουμε μερικές γνώμες και απόψεις της Ελένης Άνουςακη για τη ζωή, το θέατρο και την Τέχνη, ώστε να ολοκληρωθεί το πορτραίτο της.

Ίδου αυτές, με τη μορφή ερωταποκρίσεων:

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πώς βλέπετε τον ρόλο σας;

ΕΛΕΝΗ: Σ' εμένα. Είμαι ευτυχισμένη.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Έχετε κανένα «χούμπα»;

ΕΛΕΝΗ: Ναι, κάνω ανηλογία από αγιογραφίες. Βρίσκο τρομερή ευχαρίστηση σ' αυτή την ασχολία μου.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πέρα απ' τον κινηματογράφο και το ραδιόφωνο, έχει άλλη τέχνη σ' εσάς;

ΕΛΕΝΗ: Ο χορός και το

— Τι θα γίνει, Ελένισσα, όταν μεγαλώσεις;

— Απάντησε αδιάστατα: — Σ' αν τη μαμά!

— Ηθοποιός, δηλαδή;

— Ναι. Αλλά θα παίξω στο σινεμά. Μ' αρέσει καλύτερα.

Τότε και τόκανε.

Πριν από δυο χρόνια, σαν τελειώσει το Γυμνάσιο, γράφτηκε στη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου, και πριν τελειώσει ακόμη τις σπουδές της, βγήκε στο επάγγελμα κι' έγινε στάα.

Μέσα σ' ένα χρόνο (το αξιοσημείωτο γεγονός του ντεμπούτου σ' αυτό το γένος) η Ελένη πέρασε διαδοχικά από τα πρώτα στάδια της δουλειάς για να γίνει στη συνέχεια ενδυνάμει και πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου.

Τέτοια επιτυχία, ούτε τοιμούσε να τη φανταστή-ακούη και σ' απ' το φιλόδοξα όνειρό της. Ωστόσο το ταλέντο της, ταλέντο ηγναίο και αυθόρμητο, κληρονομιά της μητέρας της, εκτιμήθηκε τόσο πολύ, ώστε να της εμπιστευθούν άμεσως πρώτους ρόλους.

Η Ελένη θεωρήθηκε σαν πολύτιμο νέο στοιχείο για την ανανέωση των φθοσμένων παλαιών ειδώλων και δικαιώσε τις προσδοκίες που στήριξαν επάνω της οι σκηνοθέτες.

Ήρθε έτσι τέσσερις ταινίες στο άψε-σβήσε, τη «Σχολή πολυτελείας», τα «Κόκκινα φανάρια», το «Μικρό και μεγάλο εν δόσει» και «Αντίο», που την έδειξαν ως ηγναίο και ανεξάρτητο, έγινε δε διεισδυτικό συμβόλαιο με τη μεγάλη εταιρία, «Αδελφοί Ρουσόπουλοι», για να γίνει η «Αδελφή» για να γίνει η «Αδελφή» και την κωμωδία «Μπουζούκι και Μπετόβεν».

Αξιοσημείωτη άνοδος, αλήθεια, για μιά κοπέλλα που δεν πήγε ακόμη στρατιώτης, όπως λέγει η κόρη στρατιώτη, όπως λέγει η κόρη στρατιώτη, όπως λέγει η κόρη στρατιώτη.

Εδώ που ανέβηκε, δεν είναι ούτε το πρώτο σκαλί ακόμη, μ' αυτός τον τρόπο, έχω τόσα πολλά να κάμω, ώστε αυτά που έκανα νάναι...

Ενα από αυτά, που θα κάνει, καθώς πληροφορηθήκαμε, είναι να πρωταγωνιστήσει απ' τον επόμενο χειμώνα, μόλις τελειώσει τη δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου, στο θέατρο «Κενταύρων» δίπλα στον Δημήτρη Χορν, που από τότε θα εδολήσσει την επιθυμία να την προσλάβει σαν θεατρική παρτενάρ του.

Πού θα σπάσει άραγε η μικρή Άνουςακη, αν συνεχίσει την ανέλιξη της με τον ίδιο πυρετώδη ρυθμό;

Πριν κλείσουμε τη συζήτηση του υπ' αριθμόν 1 αστεριού του νέου κύματος, που τόσο γρήγορα ανέβηκε την κλίμακα της μεγάλης επιτυχίας, θα παραθέσουμε μερικές γνώμες και απόψεις της Ελένης Άνουςακη για τη ζωή, το θέατρο και την Τέχνη, ώστε να ολοκληρωθεί το πορτραίτο της.

Ίδου αυτές, με τη μορφή ερωταποκρίσεων:

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πώς βλέπετε τον ρόλο σας;

ΕΛΕΝΗ: Σ' εμένα. Είμαι ευτυχισμένη.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Έχετε κανένα «χούμπα»;

ΕΛΕΝΗ: Ναι, κάνω ανηλογία από αγιογραφίες. Βρίσκο τρομερή ευχαρίστηση σ' αυτή την ασχολία μου.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πέρα απ' τον κινηματογράφο και το ραδιόφωνο, έχει άλλη τέχνη σ' εσάς;

ΕΛΕΝΗ: Ο χορός και το



Η νεαρή ενδυνάμει του κινηματογράφου μας Ελένη Άνουςακη, μιά από τις καλύτερες ελπίδες του «νέου κύματος».

Ελληνικό κινηματογράφο; ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Σ' αν υποθέσει της ζωής μου.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πού άλλου εμφανίζεστε, εκτός απ' την οθόνη;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Στο ραδιόφωνο, σε μιά σειρά εκπομπών και σκέτες.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιους από τους συναδέλφους σας, ντόπιους και ξένους, προτιμάτε ή θαμάζεστε περισσότερο;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Απ' τους ξένους την Ζάν Μορό και τον μακαρίτη Ζερό Φιλίπ. Απ' τους ντόπιους... πολλούς.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Θα μπορούσατε γ' αναφέρετε ένα όνομα μέσα στους πολλούς;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Τον Βαγγέλη Σελινό.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πώς περνάτε τις ώρες, που δε σ' απασχολεί η δουλειά σας;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Διαβάζοντας. Προτιμώ τη θεατρική φιλοσοφία, αλλά με σ' αν γινέι κάθε καλό και καλογραμμένο βιβλίο, έστω και επιστημονικό.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ποιά γνώμη έχετε για τον έρωτα;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Είμαι ευτυχισμένη.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Καί για τον γάμο;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Σ' εμένα. Είμαι ευτυχισμένη.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Έχετε κανένα «χούμπα»;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Ναι, κάνω ανηλογία από αγιογραφίες. Βρίσκο τρομερή ευχαρίστηση σ' αυτή την ασχολία μου.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πέρα απ' τον κινηματογράφο και το ραδιόφωνο, έχει άλλη τέχνη σ' εσάς;

ΕΛΕΝΗ: Ο χορός και το

τραγούδι. Στην ταινία «Μικρό και μεγάλο» που θα προβληθεί αυτές τις μέρες χορεύω, σε μιά σκηνή με τον Τάκη Σαγιώ, σε χορογραφίες Σελίνου. Επίσης αγαπώ πολύ το τραγούδι και ιδίως το λαϊκό. Απ' τους συνθέτες προτιμώ τον Μ. Θεοφοράκη και τον Τόλυ Καλδάρα.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Αν δεν ήσαστε η Ελένη Άνουςακη, ποιά θα θέλατε να είστε;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Η Μαλένα Άνουςακη, η μαμά μου.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Αν ήταν δυνατό να κάνατε μιά επιλογή για ολολήρωση της ανθρωπότητας και να βγύ αληθινή, τί θα επιλέγατε;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Ειρήνη και αγάπη. Είναι οι πιο πολύτιμες λέξεις απ' όλες ξέρετε.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

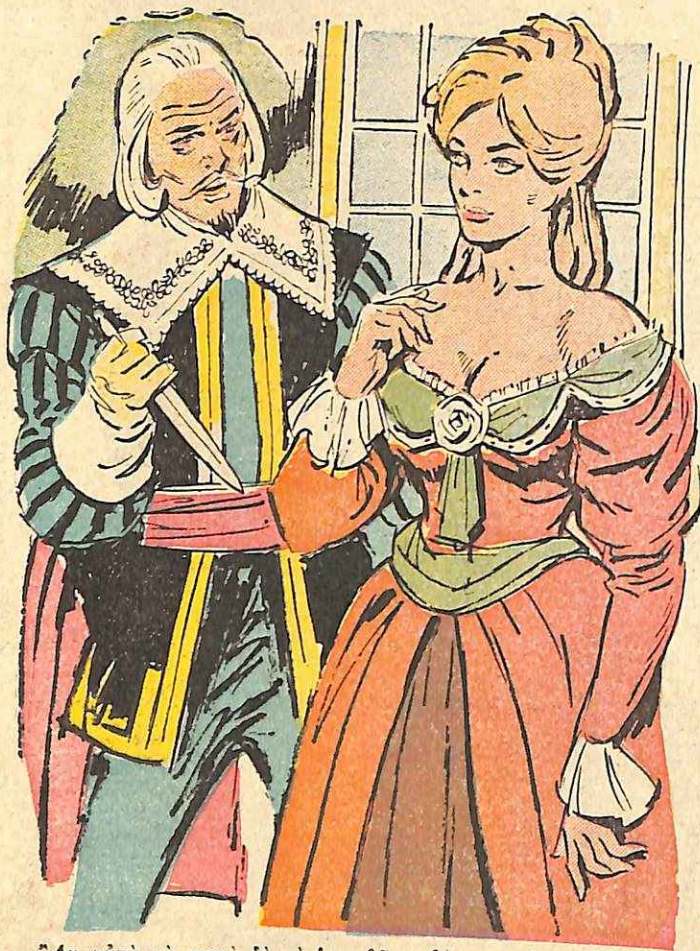


ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

Η Έλλη Λαμπέτη θα πρωταγωνιστήσει στην κωμωδία του Γ. Ρουσσού «Η σωφρονιστική», που θα μεταφερθεί στον κινηματογράφο μιά νέα ελληνική κινηματογραφική εταιρεία.

Ο Μοντέρνος Κρίκος θα επισκεφθεί τον Μάρτιο την Ελλάδα, παίνοντας μέρος σε μια θαλάσσια εκδρομή στα νησιά του Αιγαίου.

Το ποί της ημέρας, που επρόκειτο να παντρευτεί τον Μπό Μπελίνσκι, Μάη ν β ά ν τ ό ρ ε ν Άλλαξ ξαφνικά γνώμη. Σε δούσε προσπαθούν να μάθουν την αιτία ή Μαυι άπαντα μυστηριώδης: «Εμπα κάτι που με ανάγκασε να κάνω ολοταχώς όπισθεν».



—“Αν αυτή τη φορά δε με λυπηθήτε, θα σκοτωθώ μπροστά σας, της είπε ο Ρισελιέ.”

ΕΙΝΑΙ παρατηρήσιμο ότι όσοι πέθαναν τη ζωή τους μακριά από το δόμο του Θεού ήταν κατὰ βάθος θεοφοβούμενοι κι' ότι εν' τελούσαν πάντοτε τα θρησκευτικά τους καθήκοντα. Στο γενικό αυτό κανόνα δε μπορούσε ν' άποτε- λήσει εξαίρεση ο δούκας ντε Ρισελιέ, Γάλλος Καζανόβας. Ο άνθρωπος αυτός, που μοναδική του έγνοια ήταν το γλέντι και οι έρωτες, ήταν τόσο θρησκόληπτος, που προσκαλούσε τα χαμόγελα των γυναικών.

Μιά Κυριακή, ο δούκας ντε Ρισελιέ-γέρος πιά, έζηνα χρόνια, μά θαλερός κι' άμειβος, πήγε, κατά τη συνήθειά του να λειτουργήσει στην εκκλησία του Άγιου Όυορέ, στο Μπροντό, όπου έμενε τότε. Έκείνη όμως την ημέρα, ο άδιδόθητος κατακτητής δεν μπόρεσε να προσηλώσει το νου του στα θεία, γιατί την προσοχή του την τραβήξε μια όμορφη γυναίκα. Η ευγένεια των χαρακτηριστικών της, οι όμορφες γραμμές του κορμιού της, όλα σ' αυτήν τη γυναίκα έκαναν την καρδιά του δούκα να χτυπά άνησχα.

“Όταν τελείωσε η εκκλησία, ο δούκας όρθησε τους γνωστούς του ποιά ήταν εκείνη η γυναίκα. Και έμαθε ότι ή όμορφη άγγιστη, ήταν από μεγάλη οικογένεια, γή- ρα ενός άνωτερου στρατιωτικού.

— Πρέπει όμως να ξέρετε, συν- γένισαν οι πληροφοριοδότες του, ότι ή κυρία αυτή φημίζεται για την άσπότη. Πολλοί έπαίσιον- σαν να κατακτήσουν την καρδιά της, μά όλοι απέτυχαν... Η κυ- ρία αυτή είναι φρούριο άπόσθη- το!...

— Αυτό θα το δοίμε! άποκό- λησε με πείσμα ο δούκας ντε Ρισελιέ.

Κι' από κείνη την ημέρα, άπο-

φάσισε να δείξει την άκαταμάχη- τη δύναμη της σιγήνης του.

Κι' ο δούκας άρχισε άμέσως την πολιορκία του φρουρίου, με τη στρατηγική μαεστρία, που τον διέ- χριζε σ' αυτού του είδους τις πο- λεμικές επιχειρήσεις.

Μά δεν άργησε ν' άναγνωρίσει ότι είχαν δίκιο εκείνοι, που του παρέστησαν την όμορφη χήρα ως άσυγκίνητη μπροστά στο θάνα- σμό και στη λατομία που της έ- δειχναν οι άντρες. Τού χάzon ο δούκας, που στο μεταξύ είχε γνω- ριστή με την ενάρετη χήρα Ρισελιέ, της έκανε άλληλα πολλές έρωτικές εξομολογήσεις. Τού χά- zον μεταχειρίστηκε όλα τα μέσα κι' όλες τις μεθόδους, που τις θε- ωρούσε άποτελεσματικές για την κατάκτηση μιάς γυναίκας κα- ρδιάς. Η Ροζαλία τον άκούγε με μεγάλη προσοχή, χαμογελώντας, και ύστερα... γινότανε άλλου τό- ποσώπο της!...

“Ο δούκας φοβήθηκε για μία στιγμή μήπως το άστρο του είχε δύσει πιά. Ή σκέφτι ότι θα βοι- σκότανε μία γυναίκα, που θα άν- τιπετότανε στη γοητεία του. Τό- τε άπώγισε στο φίλοτιμό του. Τό- θε- ωρούσε πιά ζήτημα τιμής να κα- τακτήσει την παρρηϊά χήρα, όχι για κανένα άλλο λόγο, μά για να κρατήσει ψηλά τη φήμη του.

Και όταν δεβαιώθηκε ότι δεν

θα μπορούσε να πετύχει τίποτα, ά- ποφάσισε να μεταχειριστή το δό- λο.

Ένα βράδυ, ζήτησε να μπη χροιά στο σπίτι της Ροζαλίας. Έκείνη, όμως, τον άντελήθη και διάταξε τους υπηρέτες της να πε- τάσουν έξω τον άνεπιθύητο έπ- σκέπτη. Ένα άλλο βράδυ, ο Ρισελιέ έαπλώθηκε στη μέση του δρόμου άπ' όπου θα περνάσε ή χήρα με το άμάξι της, γυρίζον- τας στο σπίτι της...

Αναγκάστηκε όμως να ση- χοθή και να φύγει γροθισμένος, όταν άκούσε τη Ροζαλία να προ- σάλη τον άμαξά της:

— Μη σταματάς!... Στην ά- γάχη, πέρασε και από πάνω του!...

Ο Ρισελιέ άποφάσισε τότε να καταφύγει σ' ένα τελευταίο μέσον για να εξαναγκάσει τη χήρα να τον άγκαλίσει, θέλοντας και μη.

Μία νύχτα, ένας άγνωστος άρ- γισ να χτυπάει με δύναμη την πόρτα του μεγάρου της Ροζαλίας.

— Για τ' όνομα του Θεού, βοη- θήστε ένα χριστιανό!... φώναξε, όταν είδε τη χήρα να παρουσιάζε- ται τρομαγμένη στην πόρτα, λί- σω από τον ύπνρέτη της. Βοή- ζα στο δόμο σας έναν άνθρωπο άνάσθητο. Έσπλωμένο καταγής και πλημμυρισμένο στα άματα... Τον έβον τραυματίζει θάνασμα!... Είναι άμαξία να τον αφήσετε να ξεφυγήσει έξω από την πόρτα του σπιτιού σας!...

Η Ροζαλία συγκινήθηκε και

ΕΝΑ

ΑΠΟΡΩΗΤΟ

ΦΡΟΥΡΙΟ

διάταξε να μεταφέρουν τον πλη- ρωμένο στο δωμάτιό της για να τον περιποιηθ, ως ότου να φο- ράσουν γιατρό.

Φυλακίστηκε, όμως, την κατά- τας δε λίγο στην κρεβατοκάμαρά για να φέρει επιδέσμον και πρό- λει να καθέσει — είδε το Ρισε- λιε κρεβατιού της με τα χέρια σταυ- ρωμένα στο στήθος!...

— Τι γινόνετε εδώ!... τραύ- λισε κατάληκτη ή Ροζαλία. Και πώς μπήκατε στην κρεβατοκάμα- ρά μου!...

— Εσείς διατάξατε να με βά- λουν εδώ! άποκρίθηκε χαμογελών- τραυματίας, ο έτοιμοθάνατος!... Σας έπεισε αυτή τη μικρή ζω- τη μου, για να βοηθή το ύπνρέ- κοντά σας, για να σας πω για- λά έρωτευμένος μαζί σας!... Και τη τη φορά δεν με λυπηθήτε, θα θά σκοτωθώ μπροστά σας!...

Και ο δούκας, τραβήξε από τη ζωή του ένα γογγυσμό.

Μά δεν άργησινε να το χοη- σιολογήσει.

Η όμορφη χήρα συγκινήθηκε τόσο από τη σταθερή άγάπη του

δούκα, διασκέδασε τόσο με το τέχνασμα, που χρησιμοποίησε για να την πλησιάσει και τέλος φοβή- θηκε τόσο πολύ μήπως ο Ρισελιέ πραγματοποιήσει την άπειλή του, ώστε έπεσε στην άγκαλιά του κα- τακτητή, ξεχνώντας την άμεί- κλη ύπνρέτη της...

Και ο δούκας, ντε Ρισελιέ, έ- γινε ο πιο έντιμος άντρας του κόσμου. Ήταν χαρομένος με την άπληρη γοητεία, και περήφανος με την άπληρη κατώρθωση να εκποθήσει ένα ά- κόμα φρούριο, που το θεωρούσε νε άπόσθητο όλοι οι κοιμωμένοι νοι του Μπροντό.

“Όσο για τη Ροζαλία, από τη στιγμή που δοξίμασε τα φιλία του Ρισελιέ, άρραβώθηκε μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς της στο δούκα. Κοιτά τον γυνίκε, για πρώτη φορά τη ζωή της, για πρώτη φορά την πράξη της. Και άνταζόταν ότι θα ήταν η πρώτη φορά που θα έβλεπε την όμορφη χήρα, που έβλεπε στην άγκαλιά του, να τον οϊκονόει την σάν μικρό παιδί.

— “Όσοι να πεθάνω! της ά- παντούσε μ' έπισιμότητα ο φίλος της.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Και ο δούκας ντε Ρισελιέ έ- γινε ο πιο έντιμος άντρας του κόσμου. Ήταν χαρομένος με την άπληρη γοητεία, και περήφανος με την άπληρη κατώρθωση να εκποθήσει ένα ά- κόμα φρούριο, που το θεωρούσε νε άπόσθητο όλοι οι κοιμωμένοι νοι του Μπροντό.

“Όσο για τη Ροζαλία, από τη στιγμή που δοξίμασε τα φιλία του Ρισελιέ, άρραβώθηκε μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς της στο δούκα. Κοιτά τον γυνίκε, για πρώτη φορά τη ζωή της, για πρώτη φορά την πράξη της. Και άνταζόταν ότι θα ήταν η πρώτη φορά που θα έβλεπε την όμορφη χήρα, που έβλεπε στην άγκαλιά του, να τον οϊκονόει την σάν μικρό παιδί.

— “Όσοι να πεθάνω! της ά- παντούσε μ' έπισιμότητα ο φίλος της.

Και ο Ρισελιέ ήταν έπισιμότητα... αλλά μονάχα για κείνες τις στιγ- γές!

Η άσπληρη καρδιά αυτού του δόν Ζονάν δε μπορούσε να μείνει πολύ καιρό άρραβωμένη σε μία γυναίκα. “Ταίγε” από λίγον και οδ, ο Ρισελιέ πετούσε σ' άλλη άγ- καλιά, ξεχνώντας τους όρκους, που έκανε στη Ροζαλία ότι θα την άγαπάει αιώνα.

Τού χάzon ή όμορφη χήρα προσπάθησε, με κλάματα και έρ- σεις, να κρατήσει κοντά της το φίλο της. “Ο δούκας ντε Ρισελιέ έβρινε πιά άσυγκίνητος και από τα χέρια της και από τα τριφε- ρα παράλωνα της. Ήταν γυνή μόνος για να πετάει από τη μια άγκαλιά στην άλλη...

Κι' όταν ή Ροζαλία δεβαιώθηκε πώς δεν της έβρινε πιά κλαμιά έλπιδα να διατηρήσει την άσπλη- τη του δούκα, όταν κατάλαβε πως ο χάzμος δεν είχε πιά κανένα θέλ- γητρο γι' αυτήν, έφυγε από το μέγαρό της, άφησε όλες τις γα- ρές της ζωής και πήγε να άσπλη- τά ναύατα της σ' ένα μοναστήρι, άπαρηγόρητο. Επειδή έλασε το μοναδικό άντρα, που είχε άγαπή- σει μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της.

“Όπως όλες οι γυναίκες, που έ- γαν την έντιμία και την άνγλία μαζί να γνωρίσουν το δούκα ντε Ρισελιέ, έτσι και ή Ροζαλία πλη- ρωσε πολύ άκριβιά τη λήνη έρωτι- κή έντιμία που της χάρισε ο ά- στατος κατακτητής.

“Ακόμη και τα πολυάσχολα κι' εργατικά μαμήγικα διαθέτουν κά- μπουες ώρες για ύπνο. Διαλέγουν μια κοιλότητα του έδραφου για κρε- μιά και έαπλώνονται εκεί, με τα δάτι και έαπλώνονται κοντά στο σώ- πόδια τους, μεζέμενες κοντά στο κεφάλι τους... μαχμουληδικά τους, συχνά τους και τα έξη πόδια τους, συχνά τινάζουν ολόκληρο τις δαγκάλες και άνοίγουν ανθρώποι που χα- σμουριούνται!

“Ακόμη και τα πολυάσχολα κι' εργατικά μαμήγικα διαθέτουν κά- μπουες ώρες για ύπνο. Διαλέγουν μια κοιλότητα του έδραφου για κρε- μιά και έαπλώνονται εκεί, με τα δάτι και έαπλώνονται κοντά στο σώ- πόδια τους, μεζέμενες κοντά στο κεφάλι τους... μαχμουληδικά τους, συχνά τους και τα έξη πόδια τους, συχνά τινάζουν ολόκληρο τις δαγκάλες και άνοίγουν ανθρώποι που χα- σμουριούνται!

“Ακόμη και τα πολυάσχολα κι' εργατικά μαμήγικα διαθέτουν κά- μπουες ώρες για ύπνο. Διαλέγουν μια κοιλότητα του έδραφου για κρε- μιά και έαπλώνονται εκεί, με τα δάτι και έαπλώνονται κοντά στο σώ- πόδια τους, μεζέμενες κοντά στο κεφάλι τους... μαχμουληδικά τους, συχνά τους και τα έξη πόδια τους, συχνά τινάζουν ολόκληρο τις δαγκάλες και άνοίγουν ανθρώποι που χα- σμουριούνται!

“Ακόμη και τα πολυάσχολα κι' εργατικά μαμήγικα διαθέτουν κά- μπουες ώρες για ύπνο. Διαλέγουν μια κοιλότητα του έδραφου για κρε- μιά και έαπλώνονται εκεί, με τα δάτι και έαπλώνονται κοντά στο σώ- πόδια τους, μεζέμενες κοντά στο κεφάλι τους... μαχμουληδικά τους, συχνά τους και τα έξη πόδια τους, συχνά τινάζουν ολόκληρο τις δαγκάλες και άνοίγουν ανθρώποι που χα- σμουριούνται!

“Ακόμη και τα πολυάσχολα κι' εργατικά μαμήγικα διαθέτουν κά- μπουες ώρες για ύπνο. Διαλέγουν μια κοιλότητα του έδραφου για κρε- μιά και έαπλώνονται εκεί, με τα δάτι και έαπλώνονται κοντά στο σώ- πόδια τους, μεζέμενες κοντά στο κεφάλι τους... μαχμουληδικά τους, συχνά τους και τα έξη πόδια τους, συχνά τινάζουν ολόκληρο τις δαγκάλες και άνοίγουν ανθρώποι που χα- σμουριούνται!

“Ακόμη και τα πολυάσχολα κι' εργατικά μαμήγικα διαθέτουν κά- μπουες ώρες για ύπνο. Διαλέγουν μια κοιλότητα του έδραφου για κρε- μιά και έαπλώνονται εκεί, με τα δάτι και έαπλώνονται κοντά στο σώ- πόδια τους, μεζέμενες κοντά στο κεφάλι τους... μαχμουληδικά τους, συχνά τους και τα έξη πόδια τους, συχνά τινάζουν ολόκληρο τις δαγκάλες και άνοίγουν ανθρώποι που χα- σμουριούνται!

“Ακόμη και τα πολυάσχολα κι' εργατικά μαμήγικα διαθέτουν κά- μπουες ώρες για ύπνο. Διαλέγουν μια κοιλότητα του έδραφου για κρε- μιά και έαπλώνονται εκεί, με τα δάτι και έαπλώνονται κοντά στο σώ- πόδια τους, μεζέμενες κοντά στο κεφάλι τους... μαχμουληδικά τους, συχνά τους και τα έξη πόδια τους, συχνά τινάζουν ολόκληρο τις δαγκάλες και άνοίγουν ανθρώποι που χα- σμουριούνται!

“Ακόμη και τα πολυάσχολα κι' εργατικά μαμήγικα διαθέτουν κά- μπουες ώρες για ύπνο. Διαλέγουν μια κοιλότητα του έδραφου για κρε- μιά και έαπλώνονται εκεί, με τα δάτι και έαπλώνονται κοντά στο σώ- πόδια τους, μεζέμενες κοντά στο κεφάλι τους... μαχμουληδικά τους, συχνά τους και τα έξη πόδια τους, συχνά τινάζουν ολόκληρο τις δαγκάλες και άνοίγουν ανθρώποι που χα- σμουριούνται!

“Ακόμη και τα πολυάσχολα κι' εργατικά μαμήγικα διαθέτουν κά- μπουες ώρες για ύπνο. Διαλέγουν μια κοιλότητα του έδραφου για κρε- μιά και έαπλώνονται εκεί, με τα δάτι και έαπλώνονται κοντά στο σώ- πόδια τους, μεζέμενες κοντά στο κεφάλι τους... μαχμουληδικά τους, συχνά τους και τα έξη πόδια τους, συχνά τινάζουν ολόκληρο τις δαγκάλες και άνοίγουν ανθρώποι που χα- σμουριούνται!

“Ακόμη και τα πολυάσχολα κι' εργατικά μαμήγικα διαθέτουν κά- μπουες ώρες για ύπνο. Διαλέγουν μια κοιλότητα του έδραφου για κρε- μιά και έαπλώνονται εκεί, με τα δάτι και έαπλώνονται κοντά στο σώ- πόδια τους, μεζέμενες κοντά στο κεφάλι τους... μαχμουληδικά τους, συχνά τους και τα έξη πόδια τους, συχνά τινάζουν ολόκληρο τις δαγκάλες και άνοίγουν ανθρώποι που χα- σμουριούνται!

“Ακόμη και τα πολυάσχολα κι' εργατικά μαμήγικα διαθέτουν κά- μπουες ώρες για ύπνο. Διαλέγουν μια κοιλότητα του έδραφου για κρε- μιά και έαπλώνονται εκεί, με τα δάτι και έαπλώνονται κοντά στο σώ- πόδια τους, μεζέμενες κοντά στο κεφάλι τους... μαχμουληδικά τους, συχνά τους και τα έξη πόδια τους, συχνά τινάζουν ολόκληρο τις δαγκάλες και άνοίγουν ανθρώποι που χα- σμουριούνται!

“Ακόμη και τα πολυάσχολα κι' εργατικά μαμήγικα διαθέτουν κά- μπουες ώρες για ύπνο. Διαλέγουν μια κοιλότητα του έδραφου για κρε- μιά και έαπλώνονται εκεί, με τα δάτι και έαπλώνονται κοντά στο σώ- πόδια τους, μεζέμενες κοντά στο κεφάλι τους... μαχμουληδικά τους, συχνά τους και τα έξη πόδια τους, συχνά τινάζουν ολόκληρο τις δαγκάλες και άνοίγουν ανθρώποι που χα- σμουριούνται!

“Ακόμη και τα πολυάσχολα κι' εργατικά μαμήγικα διαθέτουν κά- μπουες ώρες για ύπνο. Διαλέγουν μια κοιλότητα του έδραφου για κρε- μιά και έαπλώνονται εκεί, με τα δάτι και έαπλώνονται κοντά στο σώ- πόδια τους, μεζέμενες κοντά στο κεφάλι τους... μαχμουληδικά τους, συχνά τους και τα έξη πόδια τους, συχνά τινάζουν ολόκληρο τις δαγκάλες και άνοίγουν ανθρώποι που χα- σμουριούνται!

“Ακόμη και τα πολυάσχολα κι' εργατικά μαμήγικα διαθέτουν κά- μπουες ώρες για ύπνο. Διαλέγουν μια κοιλότητα του έδραφου για κρε- μιά και έαπλώνονται εκεί, με τα δάτι και έαπλώνονται κοντά στο σώ- πόδια τους, μεζέμενες κοντά στο κεφάλι τους... μαχμουληδικά τους, συχνά τους και τα έξη πόδια τους, συχνά τινάζουν ολόκληρο τις δαγκάλες και άνοίγουν ανθρώποι που χα- σμουριούνται!

“Ακόμη και τα πολυάσχολα κι' εργατικά μαμήγικα διαθέτουν κά- μπουες ώρες για ύπνο. Διαλέγουν μια κοιλότητα του έδραφου για κρε- μιά και έαπλώνονται εκεί, με τα δάτι και έαπλώνονται κοντά στο σώ- πόδια τους, μεζέμενες κοντά στο κεφάλι τους... μαχμουληδικά τους, συχνά τους και τα έξη πόδια τους, συχνά τινάζουν ολόκληρο τις δαγκάλες και άνοίγουν ανθρώποι που χα- σμουριούνται!

“Ακόμη και τα πολυάσχολα κι' εργατικά μαμήγικα διαθέτουν κά- μπουες ώρες για ύπνο. Διαλέγουν μια κοιλότητα του έδραφου για κρε- μιά και έαπλώνονται εκεί, με τα δάτι και έαπλώνονται κοντά στο σώ- πόδια τους, μεζέμενες κοντά στο κεφάλι τους... μαχμουληδικά τους, συχνά τους και τα έξη πόδια τους, συχνά τινάζουν ολόκληρο τις δαγκάλες και άνοίγουν ανθρώποι που χα- σμουριούνται!

“Ακόμη και τα πολυάσχολα κι' εργατικά μαμήγικα διαθέτουν κά- μπουες ώρες για ύπνο. Διαλέγουν μια κοιλότητα του έδραφου για κρε- μιά και έαπλώνονται εκεί, με τα δάτι και έαπλώνονται κοντά στο σώ- πόδια τους, μεζέμενες κοντά στο κεφάλι τους... μαχμουληδικά τους, συχνά τους και τα έξη πόδια τους, συχνά τινάζουν ολόκληρο τις δαγκάλες και άνοίγουν ανθρώποι που χα- σμουριούνται!

“Ακόμη και τα πολυάσχολα κι' εργατικά μαμήγικα διαθέτουν κά- μπουες ώρες για ύπνο. Διαλέγουν μια κοιλότητα του έδραφου για κρε- μιά και έαπλώνονται εκεί, με τα δάτι και έαπλώνονται κοντά στο σώ- πόδια τους, μεζέμενες κοντά στο κεφάλι τους... μαχμουληδικά τους, συχνά τους και τα έξη πόδια τους, συχνά τινάζουν ολόκληρο τις δαγκάλες και άνοίγουν ανθρώποι που χα- σμουριούνται!

“Ακόμη και τα πολυάσχολα κι' εργατικά μαμήγικα διαθέτουν κά- μπουες ώρες για ύπνο. Διαλέγουν μια κοιλότητα του έδραφου για κρε- μιά και έαπλώνονται εκεί, με τα δάτι και έαπλώνονται κοντά στο σώ- πόδια τους, μεζέμενες κοντά στο κεφάλι τους... μαχμουληδικά τους, συχνά τους και τα έξη πόδια τους, συχνά τινάζουν ολόκληρο τις δαγκάλες και άνοίγουν ανθρώποι που χα- σμουριούνται!

“Ακόμη και τα πολυάσχολα κι' εργατικά μαμήγικα διαθέτουν κά- μπουες ώρες για ύπνο. Διαλέγουν μια κοιλότητα του έδραφου για κρε- μιά και έαπλώνονται εκεί, με τα δάτι και έαπλώνονται κοντά στο σώ- πόδια τους, μεζέμενες κοντά στο κεφάλι τους... μαχμουληδικά τους, συχνά τους και τα έξη πόδια τους, συχνά τινάζουν ολόκληρο τις δαγκάλες και άνοίγουν ανθρώποι που χα- σμουριούνται!

“Όταν κοιμάται

Ο ΕΛΕΦΑΣ

Και το χασμουρητό των μυρ- μηγίων

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ της Γαλλίας Λου- δώκος ΙΔ' είχε ένα ελέφαντα, που δεν πλάγιασε καθόλου καταγής, έπι 5 ολόκληρα χρόνια. Σ' όλο αυτό το διάστημα, το παχύδερμο κοι- μόταν όρθιο και συγκρατούσε το κε- φάλι του χώνοντας τους χαλιόδον- τές του μέσα σε δύο τρύπες που είχε άνοίξει μονάχο του στο πέτρι- νο δάπεδο.

Φυσικά αυτό προκαλούσε το θαυ- μασμό και την κατάπληξη των συγ- χρόνων του, που προσπαθούσαν να το εξηγήσουν κατά διάφορους τρό- πους.

“Η πιθανώτερη λοιπόν εξήγηση εί- ναι ότι το ζωο κοιμόταν έτσι, έ- πειδή δεν είχε μαζί του άλλον ελέ- φαντα για να κρατάει εφάρδια κα- τά τον ύπνο του.

Πραγματικά, τόσο σε άγρια κα- τάστασι όσο και σε αймаλωσία, οι ελέφαντες βάζουν φρουρούς, όταν κοιμούνται. Σ' ένα μεγάλο άμερικαν- κικό τσίρκο με 35 ελέφαντες, οι 5 άπ' αυτούς ήταν πάντα έξπνοι: οι κα- φύλαγαν ενώ οι υπόλοιποι κοιμόν- ταν. Κάθε μισή ώρα περίπου, δύο άπ' τους φρουρούς έαπλώνονταν χάμω για να κοιμηθούν λίγο, κι' άμέσως παίρνανε τη θέση τους δύο άλλοι.

Τα προνοητικά παχύδερμα χρησι- μοποιούν αυτό το μέτρο προφυλά- ξεως, για προστασία από κάθε κίν- δυνο. Γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι έ.ας έαπλωμένος ελέφας, με τις διαστάσεις και το βάρος που έχει, χρειάζεται πολλή ώρα για να ση- κωθεί, άκόμα και σε περίπτωση έσ- φινικού κινδύνου.

Φαίνεται: άλλωστε ότι οι ελέφαν- τες κοιμούνται όρθιοι τις περισσό- τερες ώρες. Έαπλώνονται χάμω μό- νο 1½ έως 4 ώρες, μέσα στο είκο- σιτετράωρο.

Γενικά τα ζωα χρειάζονται ύπνο, όπως και οι άνθρωποι, δε μπορούν όμως συνήθως να κοιμηθούν άνετα, σαν έμιας.

Τα πουλιά κοιμούνται κουρνια- σμένα. Άναρωτηθήκατε ποτέ πως δεν πέφτουν, αφού τα πάρη ο ύ- πνος;

“Η άπάντησι είναι ότι δε μπο- ρεί να πέσουν. Γιατί, όταν καθή- σουν, με το λυγισμό του γόνατος και του άστραγάλου τεντώνεται έ- νας μακρύς τένων, που τραβεί τα δάχτυλα και τα άναγκάζει να σφι- χτούν γύρω από την κούρνια τους — ή το κλαδί, πάνω στο όποιο έ- χουν καθήσει.

“Ο μηχανισμός αυτός είναι τόσο άποτελεσματικός, ώστε έχει συμβεί συχνά να φοβήσουν πουλιά στον ύ- πνο τους και να βρεθούν κατόπιν κουρνιασμένα στην ίδια θέση, που άποκοιμήθηκαν.

Πολλά υδρόβια πουλιά, όπως οι άγριοπαπες, οι κύκκοι ή οι γλάροι, κοιμούνται πάνω στο νερό. Το ίδιο συμβαίνει με τα λυγίσματα του γόνατος και του άστραγάλου τεντώνεται έ- νας μακρύς τένων, που τραβεί τα δάχτυλα και τα άναγκάζει να σφι- χτούν γύρω από την κούρνια τους — ή το κλαδί, πάνω στο όποιο έ- χουν καθήσει.

“Ο μηχανισμός αυτός είναι τόσο άποτελεσματικός, ώστε έχει συμβεί συχνά να φοβήσουν πουλιά στον ύ- πνο τους και να βρεθούν κατόπιν κουρνιασμένα στην ίδια θέση, που άποκοιμήθηκαν.

Πολλά υδρόβια πουλιά, όπως οι άγριοπαπες, οι κύκκοι ή οι γλάροι, κοιμούνται πάνω στο νερό. Το ίδιο συμβαίνει με τα λυγίσματα του γόνατος και του άστραγάλου τεντώνεται έ- νας μακρύς τένων, που τραβεί τα δάχτυλα και τα άναγκάζει να σφι- χτούν γύρω από την κούρνια τους — ή το κλαδί, πάνω στο όποιο έ- χουν καθήσει.

“Ο μηχανισμός αυτός είναι τόσο άποτελεσματικός, ώστε έχει συμβεί συχνά να φοβήσουν πουλιά στον ύ- πνο τους και να βρεθούν κατόπιν κουρνιασμένα στην ίδια θέση, που άποκοιμήθηκαν.

Πολλά υδρόβια πουλιά, όπως οι άγριοπαπες, οι κύκκοι ή οι γλάροι, κοιμούνται πάνω στο νερό. Το ίδιο συμβαίνει με τα λυγίσματα του γόνατος και του άστραγάλου τεντώνεται έ- νας μακρύς τένων, που τραβεί τα δάχτυλα και τα άναγκάζει να σφι- χτούν γύρω από την κούρνια τους — ή το κλαδί, πάνω στο όποιο έ- χουν καθήσει.

“Ο μηχανισμός αυτός είναι τόσο άποτελεσματικός, ώστε έχει συμβεί συχνά να φοβήσουν πουλιά στον ύ- πνο τους και να βρεθούν κατόπιν κουρνιασμένα στην ίδια θέση, που άποκοιμήθηκαν.

Πολλά υδρόβια πουλιά, όπως οι άγριοπαπες, οι κύκκοι ή οι γλάροι, κοιμούνται πάνω στο νερό. Το ίδιο συμβαίνει με τα λυγίσματα του γόνατος και του άστραγάλου τεντώνεται έ- νας μακρύς τένων, που τραβεί τα δάχτυλα και τα άναγκάζει να σφι- χτούν γύρω από την κούρνια τους — ή το κλαδί, πάνω στο όποιο έ- χουν καθήσει.

“Ο μηχανισμός αυτός είναι τόσο άποτελεσματικός, ώστε έχει συμβεί συχνά να φοβήσουν πουλιά στον ύ- πνο τους και να βρεθούν κατόπιν κουρνιασμένα στην ίδια θέση, που άποκοιμήθηκαν.

Πολλά υδρόβια πουλιά, όπως οι άγριοπαπες, οι κύκκοι ή οι γλάροι, κοιμούνται πάνω στο νερό. Το ίδιο συμβαίνει με τα λυγίσματα του γόνατος και του άστραγάλου τεντώνεται έ- νας μακρύς τένων, που τραβεί τα δάχτυλα και τα άναγκάζει να σφι- χτούν γύρω από την κούρνια τους — ή το κλαδί, πάνω στο όποιο έ- χουν καθήσει.

“Ο μηχανισμός αυτός είναι τόσο άποτελεσματικός, ώστε έχει συμβεί συχνά να φοβήσουν πουλιά στον ύ- πνο τους και να βρεθούν κατόπιν κουρνιασμένα στην ίδια θέση, που άποκοιμήθηκαν.

Πολλά υδρόβια πουλιά, όπως οι άγριοπαπες, οι κύκκοι ή οι γλάροι, κοιμούνται πάνω στο νερό. Το ίδιο συμβαίνει με τα λυγίσματα του γόνατος και του άστραγάλου τεντώνεται έ- νας μακρύς τένων, που τραβεί τα δάχτυλα και τα άναγκάζει να σφι- χτούν γύρω από την κούρνια τους — ή το κλαδί, πάνω στο όποιο έ- χουν καθήσει.

“Ο μηχανισμός αυτός είναι τόσο άποτελεσματικός, ώστε έχει συμβεί συχνά να φοβήσουν πουλιά στον ύ- πνο τους και να βρεθούν κατόπιν κουρνιασμένα στην ίδια θέση, που άποκοιμήθηκαν.

Πολλά υδρόβια πουλιά, όπως οι άγριοπαπες, οι κύκκοι ή οι γλάροι, κοιμούνται πάνω στο νερό. Το ίδιο συμβαίνει με τα λυγίσματα του γόνατος και του άστραγάλου τεντώνεται έ- νας μακρύς τένων, που τραβεί τα δάχτυλα και τα άναγκάζει να σφι- χτούν γύρω από την κούρνια τους — ή το κλαδί, πάνω στο όποιο έ- χουν καθήσει.

“Ο μηχανισμός αυτός είναι τόσο άποτελεσματικός, ώστε έχει συμβεί συχνά να φοβήσουν πουλιά στον ύ- πνο τους και να βρεθούν κατόπιν κουρνιασμένα στην ίδια θέση, που άποκοιμήθηκαν.

Πολλά υδρόβια πουλιά, όπως οι άγριοπαπες, οι κύκκοι ή οι γλάροι, κοιμούνται πάνω στο νερό. Το ίδιο συμβαίνει με τα λυγίσματα του γόνατος και του άστραγάλου τεντώνεται έ- νας μακρύς τένων, που τραβεί τα δάχτυλα και τα άναγκάζει να σφι- χτούν γύρω από την κούρνια τους — ή το κλαδί, πάνω στο όποιο έ- χουν καθήσει.

Σάν καλή μητέρα, πριν βάλετε το παιδί σας στο μπάνιο, φροντίζετε για το καλλίτερο σαπούνι, ελέγχετε την θερμοκρασία του νερού, καθαρίζετε προσεκτικά την μπανιέρα, ... αλλά αυτό δεν άρκει!

ΓΙΑΤΙ

“Αν είχατε την περιέργεια και τον τρόπο να δήτε με τα μάτια του μικροσκοπίου τα τοπικά θαμνώματα της μπανιέρας, το στόμιον εξόδου του νερού, τα χερουλά της βρύσης κλπ. θα διαπιστώνατε με τρόπο πως σε κάθε γραμμή, σε κάθε θάμνωμα, σε κάθε σχισμή, ένα ολόκληρο πλήθος μικροβίων ζή, κινείται και αναπτύσσεται φολιασμένο εκεί.

Μόλις περάση ο μαγικός άφρος του ROLI από όλα αυτά, τίποτε πλέον δεν ύπάρχει. Τόσον τα μικρόβια, όσον και τα θαμνώματα-φωλιές, έχουν εξαφανισθεί... Γιατί το ROLI σκοτώνει άμέσως κάθε παρά- σιτο, σπινθώνει κάθε έπιφάνεια... Με το ROLI όλα άστράφτουν... όλα έχουν την σφραγίδα της υγείας.

Roli ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ - ΑΠΟΛΥΜΑΙΝΕΙ - ΣΤΙΛΒΩΝΕΙ

Τὰ νέα χτενίσματα καὶ τὰ νέα μακιγιὰζ

ΣΤΥΛ «ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ» ΚΑΙ ΣΤΥΛ «ΓΑΤΑ»

Πῶς θέλετε νὰ εἰσάσετε τὸ χειμῶνα; Ρωμαντικές; Μυστη-
ριώδεις; Ἐπιτηδευμένες; Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ διαλέξετε. Αὐ-
τὰ πὺν προτείνει ἡ χειμωνιάτικη μόδα, εἶναι ὅλα στὴ διάθε-
σὶ σας.
Μὴν ἀφίνετε νὰ σᾶς παρασύρουν ἀνώφελοι δισταγμοί. Δὲν
ὑπάρχει λόγος. Μὴν πῆτε: «Μὰ αὐτὸ δὲν ταιριάζει στὸν τύ-
πο μου. Ἐγὼ εἶμαι ἐντελῶς διαφορετική». Ἀκόμη κι' ἂν

εἴστε διαφορετική, δὲν ἔχει σημασία. Ἐσεῖς θὰ νιοθετήσετε
τὸ στυλ, πὺν σᾶς ἀρέσει περισσότερο.
Ἡ φετινὴ μόδα θέλει, μαζί με τὰ καινούργια φορέματα,
νὰ ἀποκτήσετε κι' ἕνα καινούργιο πρόσωπο. Προτιμήστε, λοι-
πὸν, ἀνάμεσα σ' ὅσα θὰ σᾶς προτείνουμε, ἐκεῖνο τὸ χτένισμα
στὴν φλωρεντία, πὺν θὰ σᾶς δώσουν τὴ χαρὰ νὰ νοιώ-
σετε πῶς εἰσάσετε «διαφορετική».



ΣΤΗ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ

Α. Ἐπιδερμίδα: Πολὺ ἀνοι-
χτόχρωμη, μ' ἕνα ἐλαφρὸ τόνο ροῦ-
στὰ μάγουλα.

Β. Χεῖλη: Χρῶμα παστέλ, δια-
φανές. Ἡ διαφάνεια ἐπιτυγχάνεται,
ἀπλώνοντας ἕνα στρώμα ἀπὸ κρα-
γιὸν πὺν ἀνοιχτόχρωμο, πάνω σ' ἕ-
να στρώμα κραγιὸν μὲ χρῶμα κόκ-
κινὸ πὺν σκούρο.

Γ. Μάτια: Σχῆμα στρογγυλεμέ-

νο. Βλεφαρίδες γυρισμένες πρὸς τὰ
πάνω. Σκιά πράσινη, μωρὲ ἢ τουρ-
κουάζ.

Δ. Φρύδια: Μῶλλον χοντρά,
δουρτισμένα πολὺ ἀπλά.

Ε. Μαλλιά: Ἰσὰ στὰ πλάγια
μόλις γυρισμένα πρὸς τὰ ἑπάνω καὶ
σπρωγμένα πρὸς τὸν αὐχένα ὅπου εἶ-
ναι πολὺ κοντὰ καὶ μυτερά. Ἡ φράν-
τσα ἐντελῶς παραμεριστημένη.



ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Α. Μαλλιά: Κοντὰ καὶ ἴσὰ
πίσω. Μπροστὰ κατεβαίνουν πυκνά,
μὰτι. Καθόλου λάκ, ἐλάχιστο κρε-
την ἐντύπωση ὅτι εἶναι περίτεχνα ξε-
χτενιστο.

Β. Χεῖλη: Σαρκώδη. Τὸ κάτω
τετραγωνισμένο καὶ τὸ πάνω
νασηκωμένο. Οἱ ἄκρες εἶναι ἀ-
πρόσωπο μὴ ἰδιότροπη ἔκφρασι.

Γ. Μάτια: Γατίσια, ἕνα κυρτὸ
κόμμα τὰ μακραινέ πρὸς τὰ ἑπάνω.
Πολὺ ρίμελ, πολλὴ σκιά, πολλὲς ψεύ-
τικες βλεφαρίδες.

Δ. Φρύδια: Πολὺ πὺν ἀνοι-
χτόχρωμα ἀπὸ τὸ χρῶμα τῶν μαλ-
λιῶν.

Ε. Ἐπιδερμίδα: Ἀνοιχτό-
χρωμη σὲ ἀπόχρωσι ἐλεφαντόδοντου,
πολὺ διαφανὴς γιὰ νὰ ἀφίνη νὰ
προβάλλεται τὸ θαρὸ μακιγιὰζ τῶν
ματιῶν.

ΓΡΑΜΜΗ «ΤΡΙΓΩΝΟ» ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΟΛΥ ΝΕΕΣ

Χτένισμα: Μαλλιά πολὺ κοντὰ, με
φράντζα κομμένη μετ' ὀφθαλμοῦ, πὺν νὰ δημιουργῇ
ἕνα τρίγωνο στὸ μέτωπο. Δυὸ τούφες ἐλαφρὰ
πὺν μακρεῖες πάνω στὰ μάγουλα λεπταινόν
τὸ πρόσωπο.

Μακιγιὰζ: Ἐπιδερμίδα ἀπαλή, σὲ ἀ-
πόχρωσι πορσελάνης. Φρύδια φυσικὰ, ἐλαφρὰ
ἀραιωμένα, χεῖλη ρουμπινιά. Μάτια τονισμένα
με ἀίλάνερ καὶ πολλὴ σκούρα σκιά.

ΓΡΑΜΜΗ «ΤΖΕΤ» ΓΙΑ ΟΣΕΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΗΝ ΤΑΧΥΤΗΤΑ

Χτένισμα (ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὰ δώ-
νυμα ἀεροπλάνου). Μέτωπο ἐντελῶς ἐλεύθερο,
μαλλιά τεντωμένα πρὸς τὸν αὐχένα, ἀπὸ τὸν
ὅποιο ξεκινᾷ μὴ θαυμάσια σούρα (φυσικὴ
ἢ «τουπέ»), πὺν χαϊδεύει τὰ αὐτιά καὶ ἐδω-
κάνει τὰ μάγουλα.

Μακιγιὰζ: Ἐπιδερμίδα ἀνοιχτόχρωμη,
μὰ ὅχι πολὺ. Χεῖλη κόκκινα ζωρὰ, με κάποια
τάσι πρὸς τὸ κίτρινο. Μάτια με βλεφαρίδες
πολὺ μακρεῖες καὶ με σκιά μπλέ.



ΓΡΑΜΜΗ «ΔΕΛΦΙΝΙ» ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΕΝΕΣ

Χτένισμα: Μαλλιά μακρὰ, ἴσὰ, ὅχι
κρεπαρισμένα, φουσκωμένα μόνο στὴν κορυφή
τοῦ κεφαλοῦ, ἀπὸ ἕναν ἀπαλὸ κότσο. Τὸ χτέ-
νισμα αὐτὸ στὶς ξανθὲς γαρνίρεται μ' ἕνα κό-
σμημα καὶ στὶς μελαχρινὲς μ' ἕνα χοντρὸ
φύγκο ἀπὸ πρόσθετα μαλλιά.

Μακιγιὰζ: Ἐπιδερμίδα μᾶλλον ἀνοι-
χτόχρωμη, ἐφυσική. Μάτια πολὺ ἀξιοποιημέ-
να. Ἀνάμεσα σὲ δυὸ γραμμὲς, λίγη ζωρὰ-
χρωμὴ σκιά. Μακρεῖες ψεύτικες βλεφαρίδες.

ΓΡΑΜΜΗ «ΝΤΑΜΠΑ ΛΟΥΚ» ΓΙΑ ΚΟΝΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Χτένισμα: Μαλλιά πολὺ κοντὰ, κα-
τάλληλα γιὰ δὲς νασταλγούν τὸ παλιὸ χτέ-
νισμα «ἀλὰ γκαρσόν». Τὸ κόψιμο γίνεται με
τὸ ξυράφι.

Μακιγιὰζ: Πολὺ ζωρὰ γιὰ δὲς νο-
σταλγούν τὸ καλοκαίρι καὶ θὰ ἤθελαν νὰ τὸ
ζοῦν ὅλο τὸ χρόνο. Κραγιὸν ἐκαρλάτ, μάτια
τονισμένα με γκρί ἀίλάνερ καὶ με σκιά σὲ
ἀπόχρωσι «φύκι».

ΓΡΑΜΜΗ «ΜΗΔΕΙΑ» ΓΙΑ ΟΣΕΣ ΠΡΟΤΜΟΥΝ ΤΗΝ ΑΠΛΟΤΗΤΑ

Χτένισμα: Πολὺ ἀπλό καὶ κομψό.
Μαλλιά σὲ μισὸ μάκρος, στρογγυλεμένα καὶ
βουρτισμένα πρὸς τὰ ἑμπρός, με δυὸ τούφες
σπειροειδὲς πάνω στὰ μάγουλα.

Μακιγιὰζ: Ἐπιδερμίδα ἀνοιχτόχρωμη,
μάτια τονισμένα. Στὰ βλέφαρα μὴ σκιά χρυ-
σῇ, πολὺ βαρεῖα τὸ βράδυ, μόλις τονισμένη
τὴν ἡμέρα. Τὰ χεῖλη εἶναι βαμμένα μ' ἕνα
κραγιὸν, σὲ χρῶμα ἀρχαῖο ρόζ, πολὺ ἀπαλό.

ΓΡΑΜΜΗ «ΜΠΟΜΠΟΝ» ΓΙΑ ΟΣΕΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΟ ΑΔΕΙΟ ΣΤΥΛ

Χτένισμα: Τὰ μαλλιά ἔχουν μὴ κί-
νησι ἀπαλή καὶ δυὸ φαρδεῖες τούφες θγαίνουν
πρὸς τὰ ἑμπρός, πάνω στὰ μάγουλα. Πίσω
τὰ μαλλιά φουσκώνουν σὲν αὐχένα, δίνοντας
τὴν ἐντύπωση κότσου.

Μακιγιὰζ: «Τοπάζι» σὲ ἀρμονία με
φθινοπωρινὰ χρώματα. Φὺν-ντ-ντ-ντ «τουραν-
ζέ», σκιά με ἀπαλὲς ἀπαυγες μορταρὲ
καὶ κραγιὸν ἀνοιχτόχρωμο, σὲ ἀπόχρωσι «ρόζ-
τρεμιέρ».

Αὐτὸ τὸ μακιγιὰζ δημιουργήθηκε γιὰ νὰ ἀ-
ξιοποιῇ τὰ ἀνοιχτόχρωμα μάτια.

ΓΡΑΜΜΗ «ΔΙΑΔΗΜΑ» ΓΙΑ ΟΣΕΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΟ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟ ΣΤΥΛ

Χτένισμα: Μαλλιά μακρὰ, ἀνασηκω-
μένα στὴν κορυφή τοῦ κεφαλοῦ, σ' ἕναν ἀνά-
λαφρο κότσο, πὺν ἀνοίγει σὲ ἀπαλὲς τούφες
καὶ κατεβαίνει νὰ ἀγγίξη τὰ αὐτιά με φυσι-
κόπτητα. Τὸ ἴδιο χτένισμα μπορεῖτε νὰ τὸ πε-
τύχετε με κοντὰ μαλλιά καὶ μ' ἕνα «τουπέ».

Μακιγιὰζ: Ἐπιδερμίδα πολὺ ἀνοιχτό-
χρωμη, χεῖλη μόλις ρόζ, μάτια λίγο τονισμέ-
να, ἐλαφρὰ μεγαλωμένα. Καθόλου ζωρὰ χρώ-
ματα, μόνο ἀποχρώσεις σθεστές. Ἡ διαφά-
νει αὐτὸ τὸ μακιγιὰζ τὸ κάνει ἐξαιρετικὰ ὁ-
μορφο γιὰ τὸ βράδυ.

ΓΡΑΜΜΗ «ΜΠΕΡΛΙΝΓΚΟ» ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΩΝ ΠΙΟ ΝΕΑΡΩΝ

Χτένισμα: Μαλλιά μέσου μάκρους,
χωρισμένα στὰ δυὸ με τὶς ἄκρες χτενισμένες
πρὸς τὰ πάνω. Τὸ τουπέ εἶναι τοποθετημένο
στὴν κορυφή τοῦ κεφαλοῦ καὶ κατεβαίνει ἀπὸ
τὸ ἕνα μέρος, με μὴ ἀπαλή τούφα.

Μακιγιὰζ: Ἀνοιχτόχρωμο καὶ χρυσα-
φένιο κραγιὸν, σὲ ἀπόχρωσι σθεστῇ, πὺν κά-
νει νὰ προβάλλωνται τὰ μάτια ἀξιοποιημένα,
ἀπὸ «ἀίλάνερ», περισσότερο τονισμένο στὰ
πάνω βλέφαρα.



Μια στιγμή πριν νάναι άργά

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το περιοδικό πετάχτηκε στον αέρα, α-
νοίγοντας σά βεντάλια και πήγε να
πέσει σε μιὰ γωνιά. Ένα σταχτοδο-
χείο το άκολουθήσε κι' έγινε χίλια
κομμάτια.

Η Μάρα, από την κουζίνα, άκουσε το θό-
ρυβο και έτοιμάστηκε να αντιμετώπιση το
θύμω της «κυρία», μά, μπαίνοντας στο λί-
βινγκ-ρούμ, άναγκάστηκε να κάνει ένα πηδή-
μα, για ν' άποφύγη ένα βάζο, που άκολου-
θούσε την ίδια τύχη του σταχτοδοχείου.

Με φωνάζατε κυρία; ρώτησε δειλά.

Η Σιμόν, καθισμένη σ' ένα ψάθινο σκα-
μνάκι — ανάμνησι από το ταξίδι της με τον
Άνσέλμ στην Ισπανία — έσφιγγε ένα ποτήρι
ανάμεσα στα χέρια της. Φορούσε ένα κόκ-
κινο μακρύ πανταλόνι κι' ένα μπλουζάκι ά-
σπρο. Φαινόταν σαν κοριτσάκι με τα άκα-
τάστατα ξανθά μαλλιά της και τα μεγάλα
άδωα μάτια της.

Πεθαίνω από πληξί! φώναξε. Δεν άντέ-
χω πιά να μένω κλεισμένη σ' αυτή τη βίλλα.

— Ω, Μάρα, παρακάλεσε ύστερα με ά-
δύνατη φωνή, αν έβγαينا με το αυτοκίνητο
και πήγα να κάνω ένα μπάνιο, θα το έ-
κρυβες από τον κύριο;

— Εγώ... δεν είπα ποτέ τίποτα στον κύ-
ριο... ψιθύρισε η κοπέλλα, παραγμένη.

Σήμερα πεθαίνω από ζέση και πληξί.
Κι' εκείνος έχει την άπαίτησι να μένω
πάντα στο σπίτι, όταν λείπη, όταν βρίσκεται
κοντά στη στρίγγλα τη γυναίκα του. Μα τι
να τα κάνω εγώ τα δώρα του, τις γούνες και
τα κοσμήματα, όταν πρέπει να είμαι αϊχμά-
λωτη αυτής της βίλλας; Πήγαυε, σε παρα-
καλώ, να μου φέρης το μαγιό μου, Μάρα...

Λίγο άργότερα, τραγουδούσε, πατώντας
γκάζι, ενώ η καρδιά της χτυπούσε βιαστικά.
Θυμήθηκε ξαφνικά το μικρό ποταμάκι, ό-
που πήγαυε να κάνει μπάνιο, όταν ήταν ά-
κόμα κοριτσάκι, με μακριά άτίθασσα μαλλιά
και κατοικούσε μαζί με τους γονείς της σε
μιὰ φτωχική συνοικία.

Δεν άργησε να άντικρύση την όχθη, που
ήταν πλημμυρισμένη από άγόρια και κορί-
τσια. Όλοι γύρισαν και κύτταζαν το μεγάλο
γαλάζιο αυτοκίνητο, που πήγε να σταματήσει
κοντά τους. Η Σιμόν έβγαλε το άσπρο
μπλουζάκι και το κόκκινο πανταλόνι και κα-
τέβηκε. Όλα τα μάτια την άκολουθήσαν με
θαυμασμό, καθώς προχωρούσε πάνω στα πε-
τραδάκια, που έκαigan.

Κολύμπησε, άκολουθώντας το ρεύμα, μα
πολύ άργά θυμήθηκε, ότι δεν έπρεπε να προ-
χωρήσει πέρα από ένα σημείο. Έκει, στο
κέντρο του ποταμού, δημιουργόταν μιὰ επικίν-
δυνη δίνη. Βρέθηκε μέσα σ' αυτήν ξαφνικά
και μόλις μπόρεσε να φωνάξη, προσπαθώντας
μάταια να κρατηθί στην έπιφάνεια...

*
— Άκουσε γύρω της ένα συγκεχυμένο μουρ-
μούρισμα και πάνω άπ' αυτό μιὰ φωνή έπιτα-
κτική:

— Κάνετε πέρα! Έχει άνάγκη από άέρα!

Η Σιμόν ένοιωσε να τη σηκώνουν δυο άν-
νατά μπράτσα, να τη μεταφέρουν, να την άφί-
νουν κάπου. Κατάλαβε πως βρισκόταν ξαπλώ-
μένη στο κάθισμα του αυτοκινήτου της. Ένα
σκληρό άντρικό χέρι άκούμπησε στο μέτωπό
της, ρίχνοντας προς τα πίσω τα βρεγμένα
της μαλλιά και μιὰ ζεστή άνάσα της ζέστανε
το παγωμένο πρόσωπο. Άνοιξε τα μάτια για
μιὰ στιγμή και το βλέμμα της συνάντησε το
βλέμμα ενός μελαχροινού νέου. Μέσα στο μυα-
λό της η άλήθεια άνακατέυτηκε με τη φαν-
τασία, το παρών με το παρελθόν.

— Ζάν... είσαι εσύ Ζάν; είπε η Σιμόν.
Εύτυχώς, που βρισκόσουν εδώ κοντά, διαφο-
ρετικά θα πνιγόμουν! Μά... μη το πής στη
μαμά, σε παρακαλώ, μη το πής στη μαμά!...

— Δε θα το πώ στη μαμά σου, κι' αν της
το πη κανέννας, θα το σπάσω το κεφάλι, της
άπάντησε ο νέος.

Γιατί θυμόταν πως αυτά τα ίδια λόγια της
είχε ξαναπεί και άλλοτε, πριν από πολλά
χρόνια.

Η Σιμόν ήταν λίγο πιό άδύνατη και πιό
μικρή τότε, όταν αυτός την είχε τραβήξει από
τη δίνη. Θα πνιγόταν δίχως άλλο, και τότε,

αν δεν είχε βρεθί αυτός κοντά της, όπως και
τώρα...

«Ίσως η Σιμόν νομίζει, ότι βρισκόμαστε
άκομη σ' εκείνο τον καιρό...», συλλογίστηκε
ο Ζάν Μαρσάλ, μελαγχολικά.

Εκείνη τη στιγμή, η κοπέλλα άνοιξε έντε-
λώς τα μεγάλα γκριζα μάτια της. Ο Ζάν την
κύτταξε, μά δε μίλησε. Θυμόταν τις ώρες,
που είχε περάσει κάτω από το παράθυρό της
και τα ραβασάκια, που του έρχινε εκείνη,
κλεισμένα σε μανταλάκια της μουγάδας. Τί
όμορφη ηλικία! Τί ύπεροχη έποχή ήταν τότε
και για τους δυο τους! Εκείνη ήταν δεκαετα-
σάρων χρόνων, κι' αυτός δεκαεφτά.

Υστερα ο Ζάν άναγκάστηκε να φύγη, για
να πάη να δουλέψη σ' ένα βενζινοάκιο στο
Μπορντώ. Μα τη θυμόταν πάντα τη μικρή του
Σιμόν. Έπιθυμούσε να ξαναγυρίση, να σταθί
κάτω από το παράθυρό της στο πεζοδρόμιο
και να σφυρίξει σιγανά. Και τότε ήταν σί-
γουρος πως θα την έδλεπε να βγαίνει στο
παράθυρο και να του πετά ένα ραβασάκι κλει-
σμένο σ' ένα μανταλάκι της μουγάδας, ό-
που θα του είχε γράψει βιαστικά: «Περίμενε,
κατεβαίνω», ή «Δε μπορώ να κατεβώ. Έλα να
με συναντήσης στις σκάλες».

Τα χρόνια είχαν περάσει. Ο Ζάν πήγε
στρατιώτης και μόνο όταν τέλειωσε τη θητεία
του, ξαναγύρισε γεμάτος όνιερα. Μα η Σιμόν
δεν βρισκόταν πιά στη συνοικία.

Εκείνη η ντροπισμένη έφυγε μ' έναν
άντρα, που τη συντηρεί, μά δε μπορεί να την
παντρευτεί, γιατί είναι κιδας παντρεμένος,
του είχε πη η μητέρα της.

Είχε δεχτή εκείνα τα λόγια σά μιὰ μαχαι-
ριά στην καρδιά. Μα ο καιρός είχε κατορθώ-
σει να τον γιατρέψη. Έπρεπε να σκεφτή τη
δουλειά του και σιγά-σιγά ο πόνος πέρασε.
Η Σιμόν είχε χαθί μέσα στις μακρινές άνα-
μνήσεις του.

Μα τώρα η Σιμόν ήταν εκεί, μπροστά του,
με τα μεγάλα γκριζα μάτια της και τα κατά-
ξανθα μαλλιά της, κάπως λιγώτερο άδύνατη,
μέσα σ' ένα γαλάζιο αυτοκίνητο, που άπρεπε
να στοιχίξη πανάκριβα.

— Μά... εσύ είσαι ο Ζάν, είναι άλήθεια;
ρώτησε η Σιμόν διστακτικά.

Τώρα είχε ξαναγυρίσει στην πραγματικό-
τητα και τον είχε άναγνωρίσει.

— Ναι, είμαι ο Ζάν Μαρσάλ. Νοιώθετε κα-
λύτερα τώρα; της άπάντησε ο νέος, μιλώντας
της στον πληθυντικό. Άν θέλετε να ντυθώτε...
Κάποιος ύστερα θα όδηγήση το αυτοκίνητο
μέχρι το σπίτι σας...

— Ω, όχι, θα το όδηγήσω μόνη μου. Έσύ
με έσωσες;

— Ναι...
— Εύχαριστώ...

— Δεν ύπάρχει λόγος να με εύχαριστήτε.
Βρέθηκε εκεί κοντά...

Ο Ζάν κατέβηκε από το αυτοκίνητο και η
Σιμόν εκείσε την προτιέρα για να ντυθί.

— Εύχαριστώ, εύχαριστώ και πάλι, του
φώνασε ύστερα, ενώ καθόταν στο τιμόνι κι
έβαζε μπροστά.

Την άλλη στιγμή, η γυαλιστερή γαλάζια
καρροσσερί χάθηκε, άφηνοντας πίσω της ένα
σύννεφο σκόνης.

*
— Πού πήγαίνετε, κυρία; την είχε ρωτήσει
η Μάρα, βλέποντάς την ντυμένη τόσο άπλά
και έτοιμη για έξω.

— Θα γυρίσω στο σπίτι μου. Πές το στον
Άνσέλμ. Θα γυρίσω στο σπίτι μου και θα
μένω εκεί. Έσύ έρωτεύτηκες ποτέ, όταν ήσουν
κοριτσάκι;

— Άν έρωτεύτηκα!...

— Κι' εγώ! Άγαπούσα ένα γεροδεμένο
παιδί. Είχε χέρια σκληρά, μά μου άρεσε να
με χαιδεύουν εκείνα τα χέρια. Το στόμα του
μύριζε από φτηνό καπνό, μά μου άρεσε να με
φιλούν τα χείλη του. Τώρα θα γυρίσω στο
σπίτι μου. Εκείνος, μόλις το μάθη, θα έρθη
να σφυρίξει κάτω από το παρράθυρό μου κι'
εγώ θα του πετάξω ένα ραβασάκι κλεισμένο
σ' ένα μανταλάκι της μουγάδας. Γεϊά σου,

— Στο καλό, κυρία, είχε ψιθύρισει η κο-
πέλλα έκπληκτη και συγκινημένη.

Τώρα η Σιμόν βρισκόταν στο σπίτι της
από τρεις μέρες, μά άδικα κάθε βράδυ κα-
τασκόπευε το δρόμο πίσω από το παράθυρο.
Ο Ζάν δεν είχε φανί καθόλου και το σφύριγ-
μά του δεν είχε άκουστή.

Το ραβασάκι, που θα του έρχινε, το είχε
έτοιμο κιδας μέσα στην τσέπη της, κλει-
σμένο ένα μανταλάκι της μουγάδας.

«Ο Ζάν δε με θέλει πιά! Δε θέ θέλει και
έχει δίκιο», συλλογίζονταν άπελπισμένα.

— Τί έχεις, κόρη μου; τη ρώτησε ένα
βράδυ η μητέρα της, άνήσυχη. Πές μου το
έμένα, τί έχεις;

— Δε θα γυρίσω πιά από το ένα δωμάτιο
στο άλλο, είπε ξαφνικά η Σιμόν. Δε θα μείνω
για να ύπομένω τα εφρωνικά βλέμματα της
θυρωρού. Θα γυρίσω στον Άνσέλμ. Εκείνος
μ' άγαπάει. Εγώ δεν τον άγαπώ, άλλα κον-
τά του δε μου λείπει τίποτα. Έχω μιὰ κα-
μαριέρα, που με φωνάζει «κυρία», έχω το αυ-
τοκίνητό μου. Γιατί γύρισα εδώ; Τί ζητούσα;
Τί έλπιζα;...

Η φωνή της πνίγηκε από λυγμούς.

— Κορούλα μου, μην το κάνης αυτό, την
παρακάλεσε η μητέρα της. Μείνε κοντά μας.
Το ξέρω, εδώ σου λείπουν πολλά πράγματα,
μά με τον καιρό θα συνθίσης. Με τον καιρό
όλα θα ξεχαστούν.

Άκουσαν τα βήματα της θυρωρού, που ά-
νέβαινε γρήγορα τις σκάλες.

— Δεσποινίς Σιμόν, σάς ζητούν στο τηλε-
φωνο! φώναξε.

Η Σιμόν σκούπισε τα δάκρυά της και κα-
τέβηκε. Καταλάβαινε πολύ καλά ποιός ήταν.

— Σιμόν, άκουσε παρακλητική τη φωνή
του Άνσέλμ. Γύρισε κοντά μου, μου λείπεις
τόσο πολύ!...

— Καλά, Άνσέλμ, θα γυρίσω... ψιθύρισε
ύστερα από μιὰ στιγμή σιωπής, πνίγοντας
τους λυγμούς της. Έλα να με πάρης... Ναι,
άποψε... Θα σε περιμένω...

Τρεις ολόκληρες μέρες και δυο νύχτες είχε
κρατήσει η άγωνία και οι δισταγμοί του Ζάν.
Μα τώρα πιά τα άισθήματά του είχαν ξεκα-
θαρίσει και είχε πάρει την άπόφασί του. Ά-
γαπούσε τη Σιμόν και ήταν έτοιμος να της
προσφέρει την καρδιά του και τη ζωή του, αν
ήθελε εκείνη. Ήταν έτοιμος να τη λησμονήση
όλα και να πάρη το μέρος της μπροστά σε
όλους, άκόμη και στη μητέρα του, που θα της
φαινόταν φοβερό, όταν θα της έλεγε πως είχε
άποφασίσει να παντρευτεί εκείνη τη ντροπισ-
μένη.

Άφησε τους φίλους του και πήγε να σταθί
στο μονοπάτι, όπου κύτταζαν τα παράθυρα
της Σιμόν.

«Θα σφυρίξω — συλλογίστηκε — συνθη-
ματικά, όπως τότε. Άν γύρισε για μένα, αν
μ' άγαπά, θα βγί στο παράθυρό...».

Σφύριξε δυο φορές δυνατά και άλλες δυο
σιγώτερα. Περίμενε ένα ολόκληρο λεπτό. Έ-
νοιώθε να κρουώνη, παρ' όλο που έκανε ζέστη.

Επί τέλους, άκουσε ένα παράθυρο να τρίζη
στον τέταρτο όροφο, ένα χέρι βγήκε άπ' αυτό
σ' ένα μανταλάκι της μουγάδας, κλεισμένο
μπροστά στα πόδια του.

Καθώς το σήκωσε, το χέρι του έτρεμε έλα-
φρά. Πήγε κάτω από το θολό λαμπιόνι του
δρόμου και το διάβασε με μάτια βουρκωμένα
από τα δάκρυα:

«Κατάλαβα τί ήταν εκείνο, που μου έλειπε,
Ζάν. Έλα να με συναντήσης στις σκάλες...
Έλα!... Σφίξε με στην άγκαλιά σου, μά να
μη με κυττάξης στα μάτια. Όχι άκόμη...».

Έχασε το μπιλλιετάκι βαθιά στην τσέπη
του και με άποφασιστικό βήμα προχώρησε
στη σκοτεινή πόρτα της πολυκατοικίας. Άρ-
χιζε να άνεβαίνη τις σκάλες, ενώ η καρδιά του
χτυπούσε δυνατά, εύτυχισμένα.

Μια στιγμή άργότερα, ένα γυαλιστερό γα-
λάζιο αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στην
ίδια έξωπορτα, κι' ο κομψός κύριος, που κα-
θόταν στο βολάν, πίεσε δυο-τρεις φορές το
ρίμπεν τη Σιμόν.



— Ναι, είμαι ο Ζάν Μαρσάλ...
Νοιώθετε καλύτερα τώρα; της εί-
πε ο νέος.

Πέρασαν μερικά λεπτά και ύστερα την είδε
να βγαίνει. Μα δεν ήταν μόνη. Ένας ψηλός,
μελαχροινός νέος, την έσφιγγε κοντά του με
το δυνατό μπράτσο του περασμένου γύρω στη
μέση της. Πέρασε από μπροστά του, χωρίς να
τον δι, άπορροφημένη να κυττάξη το σύντρο-

φό της, με μιὰ έκφρασι άπέραντης εύτυχίας
στα μάτια.

Ο Ζάν όμως είδε το αυτοκίνητο και το
γνώρισε. Ήταν εκείνο το ίδιο, που ώδηγούσε
η Σιμόν εκείνη την ημέρα στο ποτάμι. Είδη
τον άντρα, που περίμενε μέσα σ' αυτό, κα-

πνίζοντας, και καθώς άπομακρυνονταν μαζί με
τη Σιμόν, την έσφιξε περισσότερο κοντά του,
γεμάτος κρυφή άγωνία. Γιατί κατάλαβε πως,
μόλις είχε προφτάσει να την κερδίση. Μια
στιγμή άκόμα και θα την έχανε για πάντα...

ΜΑΡΣΕΛ ΜΑΡΤΙΝΟΝ

Αυτές οι γκριζες τρίχες
μ' έκαναν νά υποφέρω...

Με το **Palette** όμως
ξαναβρήκα την ήουχία μου.



Palette

Τό ασφαλέστερο Χρωμοσαμπουάν!

Μέσα σέ λίγα λεπτά τά μαλλιά άκτινο-
βολούν από νεότητα. Μπορείτε μόνη
σας, με ένα άπλο λούσιμο, νά επιτύχετε
αυτό τό πραγματικό θαύμα!
Είναι τόσο εύκολο, τόσο γρήγορο και
πολύ οικονομικό.
Μόλις δhte τις πρώτες γκριζες τρίχες,
χρησιμοποίηστε άμέσως τό **Παλέτ**.
Τό **Παλέτ**, λούζει και ταυτόχρονα μακι-
γιάρει και τονώνει τά μαλλιά.
Και γιά ένα χρωματισμό τής μόδας, χωρίς
νά έχετε γκριζες τρίχες, μπορείτε νά
χρησιμοποίησετε διάφορες μοντέρνες
άποχρώσεις, άφου συμβουλευθείτε τό
ώρατο χρωματολόγιο του SCHWARZKOPF.



ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684-926



αυτοός μπορεί νά υπολογίσει στην
άπόλυτη πίστη τής Μπριζίτ, αλλά
μόνο όσο βρίσκεται κοντά τής. 'Η
Μπριζίτ, κατά θάθος, δέν ζητάει
παρά νά έχη κοντά τής έναν άντρα
μόνο, μά όταν αυτός άπομακρύνε-
ται, γιά τόν ένα ή τόν άλλο λό-
γο, τής είναι άδύνατο νά υποφέρει
τή μοναξιά.
Παρ' όλο, πού η Μπριζίτ, όταν
είναι έρωτευμένη, έχει όλες τις έκ-
δηλώσεις μιάς άποιασθήποτε έρωτευ-
μένης γυναίκας, είναι ηλιάρδα, άπο-
κλειστική και βασανίζεται από φό-
βους και άμφιβολίες, τό πρόβλημα
των σχέσεων τής άνάμεσα στον και-
νούργιο άντρα τής καρδιάς τής και
στη μωφία παρουσιάζεται πάντα
άδυσώπητο.
Στά χρόνια πού έγω περάσει κον-
τά τής, έχω δει πολλές φορές νά έ-
παυαζότανε αυτό τό δράμα. Πώς
είναι δυνατόν ένας έρωτευμένος νά
άκωχά τή αμαρτία; Στην πραγμα-
τικότητα, η μοναδική διέξοδος πού
του μένει, είναι νά έξαρσάνε από
τή ζωή τής Μπριζίτ. Οι διάφοροι
άντρες, με τούς όποιους η Μπε-
Μπε δημιούργησε τούς άσφαυρος δεσμούς
ήταν μπροστά σ' αυτό τό πρόβλημα
με διαφορετικούς τρόπους.
Ο Ζάν Λουί Τρεντινιάν, π.χ. δέν
δέχτηκε νά άντικαταστήσει από κα-
νέναν, όταν άναγκάστηκε νά λείψει
γιά πολλούς μήνες, έξ αιτίας τής
στρατιωτικής του υποχρέωσης. 'Ο-
ταν πληροφορήθηκε ότι η Μπριζίτ
δέν κρατούσε την υπόσχεσή τής, προ-
τίμησε νά άπομακρυνθί άπ' αυτήν και
τώρα είναι εύτυχισμένος σύζυγος τής.
Ναντιν, τής χαριτωμένης άδελφής
του Κριστιάν και τού Σερζ Μαρκ-
κόν και πατέρας μιάς κορούλας, τής
'Οντίλ.
'Ο Ζυλιμπέρ Μπεκκό φέρθηκε μ' έ-
να τρόπο σχεδόν παρόμοιο. Δέν έ-
κρινε τόν τρόπο, με τόν όποιο ζού-
σε η Μπριζίτ, όσο αυτός έλειπε σέ
μια 'ετούρνε'. Κι' έστειλε άπλόστα
τα δυό μεταφορές γιά νά πάρουν
τό πιάνο, πού είχε άφίσει στο σπίτι
γιά. 'Ηταν ένας τρόπος διακριτικός
γιά νά τής πη άντίο.
'Ο Ράφ Βαλλόνε, αντίθετα, ήξερε
πολύ καλά τί θα συνέβαινε, άν δι-
μιουργούσε μαζί τής ένα πραγματι-
κό δεσμό. Τήν θεώρησε, λοιπόν, μιά
περιπέτεια και διέκοψε κάθε σχέσι-

μαζί τής, παρ' όλο πού η Μπριζίτ
ήταν δεμένη μαζί του αίσθηματικά,
περισσότερο άπ' ό,τι με κάθε άλλον
από τούς άνθρώπους τής ζωής τής.
'Όταν εκείνος τή έγκατέλειψε και
άνήθηκε έπιμονά νά τή συναντήσει,
η Μπριζίτ φέρθηκε όπως μια έρω-
τευμένη δεκαοχτάχρονη. Κάθε βρά-
δυ, γιά πολλές εβδομάδες, πηγαινε
με τό αυτοκίνητο στην έξοδο των ή-
θοποιών τού θεάτρου 'Αντουάν, ό-
που ο Ράφ Βαλλόνε έπαιζε τό έργο
του 'Αρθουρ Μύλλερ 'Ενα έλέμμα
από τή γέφυρα και άκολουθούσε ά-
πό μακριά τό αυτοκίνητο πού μ' αυτό
τό εκείνος άπομακρυνόταν μαζί με
τή σύζυγό του μέχρι τό 'Οτέλ Ρα-
φάελ, όπου κατοικούσε ο 'Ιταλός
ήθοποιός. Σ' εκείνη τήν περίοδο ή-
μασταν όλοι πολύ άνησυχοι γι' αυτήν,
γιάτι δέν τή είχαμε δει ποτέ τόσο
έρωτευμένη και άπελπισμένη.
'Ολότελα διαφορετική ήταν η συμ-
περιφορά τού Σασά Ντιοτέλ. Αυ-
τός δέχτηκε χωρίς διαμαρτυρίες τή
αμαρτία και τούς νόμους τής και
κατάρθωσε άκόμη νά γελήσει και νά
άστευέται, όταν τού διηγόντουσαν
γιά τή Μπριζίτ πράγματα, πού εί-
ναι δύσκολο νά τά παραδεχθεί ένας
έρωτευμένος. Μ' αυτό τόν τρόπο, ό-
μως, ο δεσμός τους έχασε κάθε ρο-
μαντική έλξη κι' έτσι λίγο άργότερα
η Μπριζίτ παρέχώρησε τή θέσι του
Σασά, στον Ζακ Σαρριέ.
'Ο τελευταίος αυτός δέν έδειξε
μεγάλη ενεργητικότητα. Κι' αυτός
άνεγόταν τή αμαρτία, μά πολύ δια-
φορετικά από τόν Ντιοτέλ, από ά-
δυναμία. 'Η συμπεριφορά του δέν
ήταν ποτέ σταθερή. Σ' έχω είχε ξε-
σπάσματα θυμού, φτάνοντας στο ση-
μείο νά χτυπά τή Μπριζίτ. Μά
όποτε από λίγο τής ζητούσε κλαί-
γοντας συγγνώμη. Σ' τό τέλος, ο γά-
μος του Ζακ και τής Μπριζίτ κατέ-
ληξε νά προκάλεση τούς δυό μιά
κρίση νεύρων, πού τούς ώδήγησε σέ
άπίστερη άυτοκτονίας τόν ένα μετά
τόν άλλο.
**Ο ΣΑΜΥ ΖΗΛΕΥΕΙ
ΤΗ ΜΠΡΙΖΙΤ**
Ούτε ο Σάμυ Φρέυ μπορεί νά χα-
ρακτηριστή 'εσκληρός'. Στή συμπε-
ριφορά του με τή Μπριζίτ έχει πολ-
λές φορές αντίδρασεις σχεδόν γυναι-

κές. Μπροστά σέ μιά άπιστία τής,
σέ μιά στιγμή πού εκείνη τού δεί-
χνει ψυχρή, κλείνεται σιόν εαυτού
του και άπομακρύνεται από κοντά
τής, γιά νά ξαναγυρίσει σέ λίγο πιά
ταπεινός και πιά έρωτευμένος από
πριν.
'Η Μπριζίτ τού φέρεται μ' έναν
τρόπο σχεδόν μητρικό. 'Ετσι, π.χ.,
περιπέτεια τής με τόν σφεός τής
Ζάν Πιέρ Μπερρουαγιέ, έφυγε με τό
αυτοκίνητο τού από τό ξενοδοχείο
όπου κείνη άπό τή άστυνομία, πό-
λα, χωρίς χρίματα, χωρίς χαρτιά
τε έτρεξε κοντά τού, ώδηγώντας
τό μικρό διθέσιο αυτοκίνητό τής
γιά νά τόν παρηγορήσει.
Πριν από μερικούς μήνες είχε
συνέλι ένα άλλο έπεισόδιο. 'Η Μπρι-
ζίτ, κατά τό διάστημα τής άπουσίας
του Σάμυ, είχε άνακαλύψει με
πελάλυσε τόν Ζάν Πιέρ, έναν παλιό
Βρισκόμαστε πού 'Εσκρινάντο και
η Μπριζίτ τού είπε σέ κάποια σπι-
γμή:
— Πρέπει νά καλέσω αύριο τόν
φρανσουά στή 'Μαντράγκε' γιά νά
νιώθω μέ τήν 'εμάμπα'. Είναι ο μο-
ναδικός χορός, πού δέν ξέρω καλά
άκόμα.
Τό μάθημα τού αμύμπα κράτησε
περισσότερο από τρεις ήμέρες, άπο-
μακρύνοντας από τό 'Εσκρινάντο
τόν 'Ισκιότη τού και από τό 'Αλε-
τί Τεάτρ' τόν πρωταγωνιστή του,
ρήθηκε τί συνέβαινε στή 'Μαντράγκε',
άφισε τό Παρίσι και έτρεξε κλαίγον-
τας στό Σαιν Τροπέ.
'Υστερα από μιά άτέλειωτη σειρά
άπό μετανόηση άπ' συγγνώμες, ή κα-
τάστασι άνάμεσα στο Σάμυ Φρέυ
και στή Μπε-Μπε φαίνεται τακτοποι-
ημένη. Κι' αυτό, γιάτι ο Σάμυ
είναι άδελφικός φίλος τού Ζακ.
Ντυσάρ, πού παρακολουθεί από κον-
τά τή Μπε-Μπε και χρησιμοποιεί τήν
έπιρροή του γιά νά τήν πείθι νά μή
κάνη τρέλλες.
'Η Μπριζίτ γνώρισε τό Ντυσάρ,

όταν ήταν ένας μισοερασιτέχνης ζω-
γράφος, πού με κόπο κέρδιζε τό κα-
θημερινό του, πουλώντας τούς πί-
νακες τού στους τουρίστες τού Σαιν
Τροπέ. Σ' αυτόν η Μπριζίτ έξετί-
μησε από τήν πρώτη στιγμή τήν κυ-
ριότητα άρτη τού: τή διακριτικό-
τητα του. Αυτή η συνάντησι ήταν
γιά τό Ντυσάρ η μεγαλύτερη τύχη.
'Εγινε προσωπικός φωτογράφος τής
Μπε-Μπε και έχει άπόλυτη άποκλει-
στικότητα σέ όλες τις φωτογραφίες
τής. Κανένας φωτογράφος στόν κό-
σμο δέν έχει τόσο ακριβείς μηχανές,
όπως εκείνες, πού η Μπριζίτ χάρι-
σε στο Ζακ. Και όμως, μέχρι πριν
άπό λίγο, καιρό η φωτογραφική ά-
δεξιότης τού Ντυσάρ ήταν γνωστή
σ' όλο τόν δημοσιογραφικό κόσμο.
Τώρα τά καταφέρει άρκετά καλά,
χάρη στα μαθήματα, πού τού έδω-
σε ο Σάμυ Φρέυ, πού θά μπορού-
σε νά είναι ένας καλός φωτογρά-
φος. Μά παρ' όλα αυτά, η Μπριζίτ
έπιμένει νά τον επιβάζει και έφθασε
στο σημείο νά προσφέρει στο 'Αλρί
Μάτρε τήν άποκλειστικότητα γιά τό
φωτορεπορτάζ τής εμφανισιάς τής
στην τηλεόρασι τή βραδυά τής πρω-
τοκρουσίας, με τόν όρο νά τή έγγρα-
φά τόν Σάμυ Φρέυ, πού θά έπρε-
υγότανε νά έγκαταλείψει κάθε ύ-
ποχρέωσι τού και έρεξε νά βοη-
θήση τό φίλο του, στο τέλος όμως
άναγκάστηκε νά τραβήξει αυτός ό-
λες τις φωτογραφίες αντί τού Ντυ-
σάρ.
Μά οι έρωτες και οι φίλες δέν
άποτελούν τό πάν στή ζωή τής Μπρι-
ζίτ. Πέρα άπ' όλα αυτά είναι άξία
νά διακριθεί με μεγάλη ικανότη-
τα τήν περιουσία τής. Σ' έναν κοπέ-
λα τού Σαιν Ζερμαίν ντε Πρέ, με τις
υπερφύλα έλευθερες ιδέες και τήν
άδωκα για κάθε έίδους ήθικη
άρχη, έρχεται νά προστεθή και μιά
άλλη πλευρά, ιδιαίτερα χαρακτηρισ-
τική στους Γάλλους επαρχίτες:
Είναι άδελφικός φίλος τού Ζακ.
Ντυσάρ, πού παρακολουθεί από κον-
τά τή Μπε-Μπε και χρησιμοποιεί τήν
έπιρροή του γιά νά τήν πείθι νά μή
κάνη τρέλλες.
'Η Μπριζίτ γνώρισε τό Ντυσάρ,

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ
ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Με τό γράμμα τής, η Τζορτζίνα
δίνει οδηγίες στο Βακέτι γιά νά
προετοιμασθή τή βραπέτευσή τής.
Πραγματικά, εκείνος φτάνει στή
βίλλα, έρίσκει τή Ρανόκια και
συνεννοείται μαζί τής. Έπειτα η
Τζορτζίνα προσποιείται στόν πατέ-
ρα τής ότι μετανόησε κι' ότι δέ-
χεται νά παντρευτή τόν 'Οσκά, κι'
ο κόμης τή δαξίζει από τή βυλα-
κή τής. Ο 'Οσκάς πηγαινει στή
βίλλα, κατοχυρώνοντας, και όρι-
ζεται η ήμερομηνία τού γάμου. Τή
βραδυά, όμως, τών άραβάνων, η
Τζορτζίνα δραπέτευει με τή βοήθεια
του Βακέτι, καταφεύγει στο σπίτι
του και ξαναβρίσκει τήν κορούλα
τής. Χάρη στήν πυρκαγιά δέ πού
άκολουθήσε, τή νομίζουν όλοι γιά
νεκρή. Περνάει κάμποσος καιρός.
Στό μεταξύ, ο Βακέτι έπαψε νά
κάνη ο ίδιος τόν παλατιζή ώργάνω-
σε συστηματικά τή δουλειά αυτή,
άνοιξε ένα μεγάλο κατάστημα και
κατάφερε νά γίνη δημοφιλής στο
λαό. Έπειτα άπ' αυτό, δάξει ύπο-
ψιφιστήτα στίς άυθεντικές έκλο-
γές. 'Αντιπαλός του είναι ο 'Οσκάς
Μόργκαν. Η Τζορτζίνα παρουσι-
ζεται ως πλούσια 'Αμερικανίδα χή-
ρα, ξαναπαντρεμένη με τό Βακέτι.
Έχει άφει τα μαλλιά τής κι' έχει
άλλάξει, τόσο πού δέν μπορεί κα-
νείς νά τήν άναγνωρίσει. Ο Βακέτι
κερδίζει τήν έκλογή.
Καινούργιες ζητω-
κραυγές τόν διακόψανε.
Ναι, αυτός ήταν ο ά-
θώπος, πού τούς χρεια-
ζότανε, ο βγαλμένος άπ' τό λαό,
πού θά φρόντιζε γιά τό λαό και
θά συμμεριζότανε τις ιδέες του!
Οι θερμές αυτές εκδηλώσεις
κράτησαν μιά ώρα. 'Υστερα ο
κόσμος διαλύθηκε. Ο Βακέτι έ-
πεσε τότε στην άγκαλιά τής ά-
δελφής του, κλαίγοντας από συγκι-
νήσι.
— Τώρα δέν άπελπιζόμαιο πιά!
φώναξε.
'Υστερα στράφηκε στην Τζορ-
τζίνα. Τής έσφιξε τά χέρια με
δύναμι και τής είπε:
— Μπορείς νά είσαι βέβαιη
τόρα, ότι ο Γκουίντο σου θά ξα-
ναβρή γρήγορα τήν έλευθερία του.
'Εχω κάποιο σχέδιο κι' έλπίζω
νά πετύχω.
— 'Ο Θεός νά δώση!... μου-
μύρισε εκείνη.
— 'Αν μπορούσε ν' άναστήθι
ο άληθινός Βακέτι, θάδενε πώς
δέν πήγε χονιένη ή θυσία του. Τι-
μωσα με τό παραπάνω τ' όνομά
μου, ώσπου νά φτάση ή στιγμή
ν' άποκαταστήσω τό δικό μου.
Κι' ή στιγμή αυτή θάρθι! Τώ-
ρα θά υπερώ πιά νά μωύ στην
κοινωνία, πού συχνάξω και νά
τού άποσπάσω τά μυστικά, θύμα-
τα! Θα με βοηθήσει και σύ.
Τζορτζίνα, κόρη μου, πού έχεις
πάσει τή θέσι τής άτυχής Νί-
κρας μου.
— Είμαι στή διάθεσί σου, πα-
τέρα μου, άπάντησε άποφασιστι-
κά ή νέα γυναίκα.
'Η Σάντα χαμογέλασε συγκι-
νημένη.
— Θάδενά νάβλεπα τώρα τά

ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ

μούτρα τού 'Οσκά Μόργκαν!
είπε. Θα λυσάη άπ' τό κακό
του και θά βιάη νά έκδικηθή τόν
άσχημο χωριό τή, πού τόν νίκησε.
— Νά δούμε τί θά κάνη, όταν
ο άσχημος χωριότης θά ύπερσπι-
ση τή νύφη τού γιαιτρου Λέμαν
και θά βγάλη άπ' τή βυλακή τόν
άδελφ Γκουίντο Ριόν! Πόσον και-
ρό άνειρευόμουνά νά φτάση αυτή
ή στιγμή!...
Στ'.
Τήν ίδια ώρα, στο σπίτι τού
'Οσκάς είχε ξεσπάσει μιά άλη-
θινή θύελλα. Τού ήταν άδύνατο
θνή Βακέτι, πιστεύει πώς τό ήλι-
όκόμα είχε προτιμήσει ένα
θιο πλῆθος είχε προτιμήσει
κοινό και άγνωστο παλατιζή, άπ'
τόν έσκαυστό φίλον άρρωστο. Τόν
τόρα σ' έ-ρό και θετικό.
'Όση ώρα περίμενε τ' άποτε-
λέσματα τής ψηφοφορίας, προσ-
παθούσε τού κόκου νά φανή ψυ-
χραιμος. Πηγαινοερχόταν νευσι-
χαιμος. Πηγαινοερχόταν πώς
κά, δίχως ν' αντιλαμβάνεται πώς
ή Φραντσέσκα τόν παρακολουθού-
σε με τό συνθιτισμένο πονηρό με
μια χαμόγελο κι' ο Πιέτρο με μιά
ματιά μίσους και φοβέρας...
— Πιστεύεις νά πετύχω; ρώ-
τησε γιά τρίτη φορά τή Φραντσέ-
σκα.
— 'Αν δέν πετύχете, άπάν-
τησε εκείνη ειρωνικά, θά σημαί-
νη πώς έπαυε ο διάβολος νά σας
προστατεύη και πώς μιά άνωτε-
ρη δύναμι βοήθησε αυτόν τόν κου-
ρελή!... Τό περίεργο είναι ότι,
στον έρωτα τού χρόνου, φαινό-
στα πειδικά τού χρόνου, φαινό-
ταν ήλθιμος, ενώ τώρα μπορεί νά
παραβγή μαζί σας στην έξυ-
πνάδα.
— 'Ηταν φανατικός όπαδός τού
σκάς.
— Γι' αυτό ακριβώς μπορεί
νά γίνη έπικινδυνός. Νομίζετε πώς
ήσυχάσατε, με τό θάνατο εκείνου
ήσυχάσατε;... Πρόλαβε νά
τού κατασπείρει τόν κακό σπόρο, πού
φύτρωσε κι' έγινε ένα βλαβερό φυ-
τό... Μά τό λάθος είναι δικό σας:
Δέ σας έφτανε, πού θυσιάσατε
τόν πατέρα, θέλατε και τήν κόρη.
— 'Ο 'Οσκάς έτρεξε τ' άδούτια
του κι' άγριοκυττάζε αυτή τή γυ-
ναίκα, πού εξακολουθούσε νά τού
επιβάλλεται, γιάτι δέ μπορούσε
ν' άπαλλαγί άπ' αυτήν.
— 'Η Νίκρα γέλοισε εις βά-
ρος μου, τραλίσσε. Κι' ήθελα νά
τής άποδείξω...
— Δέν τής άποδείξατε τίπο-
τα, τόν διέκοψε ή Φραντσέσκα.
'Η Νίκρα σας μίσησε ως τήν τε-
λευταία τής στιγμή... όπως σας
μίσησε πάντα κι' εκείνη ή άκα-
τάδεχτη Τζορτζίνα.
— Άες ψέμματα! Ψέμματα!
φώναξε ο 'Οσκάς. 'Η Τζορτζίνα
μ' είχε έκτιμήσει στο τέλος και
μ' είχε άγαπήσει.
'Η Φραντσέσκα γέλασε σα-
καστικά.
— Τό πιστεύατε; είπε. 'Εγώ
στοιχηματίζω πώς έβαλε μόνη
της φωτιά στή βίλλα, προτιμών-
τας νά πεθάνη μέσα στίς φλόγες,
παρά νά γίνη γυναίκα σας. 'Ελ-
πίζε πώς θά πέφτατε και σεις
θύμα τής πυρκαγιάς. Μά ο διά-
βολος σας προστάτευε και πάλι...
'Ευτυχώς, άλλωστε, πού τε-
λείωσε έτσι, γιάτι ξερετε καλά
πώς τή μισούσα, αυτή τή γυναι-
κα, όπως θά μισήση και κάθε
άλλη, πού θά θελήση νάρθι εδώ
μέσα, νά πάρη τή θέσι μου.
Μά ο 'Οσκάς δέν έδωσε ση-
μασία στα όπειλητικά αυτά λό-
για. 'Ηταν άποροφημένος από
μιά άλλη ιδέα... Πεταχτήκε εξα-
φηνικά όρθιος και άρπάχισε:
— Σκάσε, λοιπόν, γιά καρα-
κάξα! Νομίζεις πώς μπορείς νά
μ' έμπόδισις νά κάνω ό,τι μ' ά-
ρέσει;... 'Αν έμπαινε εδώ μιά
κουρία, θά τήν ύπακούσε, άλλώς
θα σ' έδιωχνα άλύπητα! 'Εγώ
είμαι ο άφέντης, καταλαΐδε το,
και σύ ή σκλάβω μου, ή γυναίκα
ένος κοινού ύπηρετή.
'Η Φραντσέσκα χλώμιασε κι'
ύστερα κατόκκοκκινισε. Τό πρό-
σωπό τής παραμορφώθηκε άπ' τόν

τόνο και τήν άγανάκτησι.
— Συχωρέστε με... τραλίσσε.
Μά, κάποτε, δέ μου μιλούσατε έ-
τσι. Με είχατε στο πλευρό σας...
— 'Ημουν τότε ένας άνόητος
νεαρός... 'Αλλωστε, σ' άνταμείψα
περισσότερο άπ' όσο άξίζεις. Σου
βοήκα έναν άντρα καλύτερο σου
και σέ κράτησα στην ύπηρεσία
μου...
— Γιάτι δέ μπορούσατε νά με
διώξετε! Διέκοψε ή Φραντσέσκα,
με μάτια άστραφεύρα. Ναι, με
άνεχθήκατε, γιάτι ήμουν συνόνο-
χος σέ όλα τά έγκλήματά σας
και θά χαμόσατε δίχως έμένα...
Προσέχτε όμως! Σας προσέδο-
ποιά και πάλι πώς, άν φέρετε
εδώ μέσα άλλη γυναίκα, θάχετε
νά κανέτε μαζί μου.
— 'Ο 'Οσκάς έβραζε άπ' τό θυ-
μό του. 'Ωστόσο συγκρατήθηκε
και είπε:
— Φτάνουν πιά αυτές οι βλα-
κειές. 'Εχω τώρα νά σκεφτώ άλ-
λα πράγματα άπ' τις γυναίκες...
Πιέτρο! Πιέτρο!...
'Ο ύπηρετής πρέπει νά βρισκό-
τανε στή διπλανή καμαρά, γιάτι
παρουσιάστηκε άμέσως. Είχε, ό-
πως πάντα, μιά έκφρασι άδιάφο-
ρη και καλοκάγαθη.
— Δέ φωνήσε άκόμα κανείς;
τού είπε ο 'Οσκάς. Κατέβα νά
ρωτήσης τό θυρωρό, μήπως έμα-
θε τίποτα.
— Μαλίστα, κύριε.
Κι' ο ύπηρετής βήκε, χωρίς
νά κυττάξη καθόλου τή γυναίκα
του, πού είχε ζωώσει σέ μιά
γυναίκα.
'Ο 'Οσκάς άρχισε νά πηγαινο-
ερχεται, μονολογώντας:
— Θα με νίκηση αυτός ο τι-
ποτένιος, πού δέν είναι άξιος νά
μού δεσπονήση τά παπούτσιά...
Που θά καταστήσουμε, άν μπο-
ύμε τέτοια ύποκείμενα στή Βου-
λή... Μά όχι, ο κόσμος είναι λο-
γικός και θά ψηφίση όπως πρέπει.
'Επειτα από λίγα λεπτά, ο
Πιέτρο ξαναγύρησε. Τόν συνοδευ-
ανε δυό εργάτες, πού φαινόταν
σέ άμνηστία.
— Λοιπόν... ρώτησε βραχνά
ο 'Οσκάς, μ' όλο πού μάντεψε
κιάλας τήν αλήθεια.
— Δυστυχώς, κύριε, ό,τι κι'
άν κάνουμε, νικηθήκαμε...
'Αφρίζοντας από μανία, ο 'Ο-
σκάς φώναξε στους δυό άντρες:
— Δέν ξερατε νά παλέψετε!
Σας γέλασαν οι σύντροφοί σας...
Με προδώσαν όλοι!
— Όχι, κύριε, διαμαρτυρή-
κε ο ένας τους. Κρατήσαμε όλοι
τό λόγο μας. Μά ο άλλος είχε
τήν πλειψηφία... πήρε δυό χι-
λιάδες ψήφους παραπάνω.
— Τά κτήνη, πού τόν ψηφί-
σανε, θά μετανοήσουνε πικρά!
μούγκρισε ο 'Οσκάς.
— Τό πιστεύουμε κι' έμείς,
Μά, γιά τήν ώρα, δέ διορθώνεται
ό,τι έγινε.
— Ποιος σας τό είπε; έσπα-
σε ο 'Οσκάς. 'Αν άποδείχθι πώς
άσκηθηκε πίεσι, άπάτη, οι έκλο-
γές θά άκυρωθώ... 'Ελπίζω νά
τό κατορθώσω! Πηγαινε τώρα.
Μά οι δυό εργάτες δέν κου-
νήθηκαν.
— Ξεχνάτε τή συμφωνία μας,



— 'Αδός, μου φαίνεται πώς βρήκαμε τό καλύτερο κυνήγι τής
ζωής μας!...

ήγησε, που μπορεί να μάς χώρισε. Θέλω να γίνουμε φίλοι.

— Κι' εγώ το επιθυμώ και το εύχομαι.

— Όλοι οι καλεσμένοι χειροκρότησαν θερμά. Έπειτα ο Βακέτι παρουσίασε τη γυναίκα στον Όσκαρ. Εκείνος υπόκλιθηκε και είπε φιλοφρονητικά:

— Βλέπω πως είσατε τυχερός σε όλα... όχι μόνο στην πολιτική, αλλά και στον έρωτα.

— Αυτό είν' αλήθεια, απάντησε ο Βακέτι. Όπως και σεις, είχα κι' εγώ την ατυχία να χάσω άλλοτε τη λατρευτή μου μνηστή. Πίστευα τότε πως δε θα μπορούσα πια να υπάρξει ευτυχία για μένα. Γέλασκα όμως... Εύχομαι και σε σάς το ίδιο.

— Η αγάπη ξαναβρίθει, άναμμεσα απ' τους πόνους... είπε η Τζορτζίνα με μουσική φωνή και με προφορά ελαφρά ξενική.

Κάρφωσε τα γαλιανά της μάτια στον Όσκαρ, χαμογελώντας του παράξενα.

— Η βραδιά πέρασε όλο κέφι. Η Τζορτζίνα έπαιζε πιάνο, τραγούδησε, προκαλώντας το γενικό ενθουσιασμό.

— Ο Όσκαρ την κύταζε με μία έκφραση έκστασης και θαυμασμού. Κάποια στιγμή συναντήθηκαν οι ματιές τους. Η νέα γυναίκα χαμήλωσε τότε τα μάτια της και κοκκίνισε. Ο Όσκαρ το προσέξε, κι' η καρδιά του φτερούγισε...

— Όλες οι γυναίκες, που είχε γνωρίσει ως τότε, δε μπορούσαν να συγκριθούν με την πεντάμορφη εκείνη Αμερικανίδα, τη σύζυγο του τυχερού Βακέτι!

— Εμοίκαζε αληθινά στη Τζορτζίνα. Μά δεν ήταν η μελαχρινή, χλωμή, αδύνατη, αιθέρια, μελαγχολική Τζορτζίνα, που ήξερε και που είχε ζητήσει να την παντρευτεί, για να την πάρει απ' το Γκουίντο Ριόν και για να βάλει στο χέρι τη σεβαστή προίκα της...

Αυτή ήταν ξανθεία, γεμάτη, φλογερή, ίκανη για τα σφοδρότερα πάθη. Τα κατακόκκινα χείλη της φαίνονταν να γυρεύουν φίλια και τα μάτια της αστράφτανε.

— Ω, αν μπορούσε ο Όσκαρ ν' αγαπηθώ απ' αυτήν, να την πάρει απ' τον αντίπαλό του, που ένοιωσε πως τον μισούσε ολόψυχα, ενώ έπρεπε να του κάνει το φίλο!

Στο τραπέζι, η Τζορτζίνα βρόθηκε καθισμένη ανάμεσα στον Όσκαρ και τον οικοδεσπότη. Ο Όσκαρ την περιποήθηκε όσο μπορούσε. Στο τέλος του φαγητού, όταν οι άλλοι απασχολήθηκαν με τις κοινωνικές θεωρίες, που ανέπτυξε ο Βακέτι, ο Μόργκαν έσκυψε προς την Τζορτζίνα και τη ρώτησε:

— Γεννηθήκατε στην Αμερική, κυρία;

— Ναι, αλλά από γονείς Ιταλούς. Είχα τη δυστυχία να τους χάσω, όταν ήμουν μικρή ακόμα. Κι' ο κηδεμόνας μου με πάντρεψε με το γιοι του, για να έχω ένα στηρίγμα.

— Τον αγαπούσατε; ψιθύρισε ο Όσκαρ.

— Τι μπορεί να ξέρω από αγάπη; μιά κοπελίτσα 15 χρονών;... Ο άντρας μου ήταν πολύ μεγαλύτερος μου. Ένοιωθα γι' αυτόν την ήρεμη στοργή μιάς κόρης ή μιάς αδελφής... Τον ίδιο χρόνο, που έφερα στον κόσμο ένα κοριτσάκι, πέθανε ο άντρας μου. Δεν άργησε να τον ακολουθήσει κι' ο πατέρας μου. Έμεινα χήρα, πλουσιώτατη. Μ' έπιασε ένα πάθος για τα ταξίδια...

— Ήρθα στην Ιταλία, την πατρίδα των δικών μου. Κι' εδώ γνώρισα τον άνθρωπο, που διάλεξα για δεύτερο σύζυγό μου.

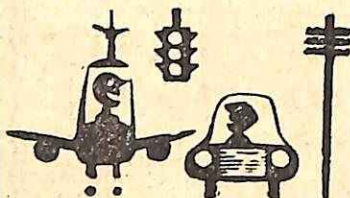
— Γνωρίσατε κοντά του τον



ο' ολο τον κόσμο

Τα αεροπλάνα περνάνε στους δρόμους

Ενώ στην Εύρωπη, το περκαρίσμα των αυτοκινήτων αποτελεί ένα από τα πιο άλυτα προβλήματα, στην Αμερική λύθηκε κι' όλες το ζήτημα του παρκάριαστος των μικρών αυτοκινήτων αεροπλάνων. Έτσι, στην Καλιφόρνια, τα αεροπλάνα ά-



ρισμένου τύπου, σχήματος και δυνάμεως μπορούν από τον Ιούνιο να προσγειώνονται στους δρόμους, να παρκάρουν και, μετά από λίγη ώρα, που ποικίλλει κατά τις περιστάσεις, ν' απογειώνονται και να φύγουν. Αλλά δε μπορούν να παρκάρουν σ' οποιοδήποτε δρόμο. Η προσγείωσις, ή απογείωσις και το παρκάρισμα επιτρέπονται μόνο στους δρόμους που έχουν πλάτος τουλάχιστον 25 μέτρων. Κατά την επίγειο παραμονή τους υπόκεινται στους κανονισμούς της τροχαίας.

Γάμος — μυστήριο

Στο Λονδίνο έγιναν πρό ημερών οι γάμοι της άρτιας και πλούσιας Πρισίλας Ό Χάρα, 29 χρονών, και του Γκρέγκορ Χάπιν, 68 χρονών, συνταξιούχου ιδιωτικού υπαλλήλου. Τι έσπρωξε την άμορφη Πρισίλα στην άγκαλιά του εβδομηντάρη σχεδόν Γκρέγκορ; Παραμένει μυστήριο!

Ήγεμονικός μισθός

Ένας Αμερικανός επιχειρηματίας, ο Φέλτερ, ζητάει μία νέα ως γραμματέας, που πρέπει να ξέρει απαραιτήτως αγγλικά, γαλλοελλικά, ινδικά και περσικά. Μηνιαίος μισθός 1000 δολάρια (30.000 δραχμές).

Ρεκόρ ύψους

Το ρεκόρ του ύψους κατέχειται από κάποιο νεαρό Σουδανέζο. Είναι 19 χρονών και έχει ύψος 2 μ.34.

Παράξενη διαδήλη

Στο Λήντς (Σκωτία) πέθανε τελευταία κάποιος Έντουαρντ Πρένς, χωρίς κληρονόμους. Με τη διαθήκη του άφισε την περιουσία του (5000 λίρες) σε μία ανύπαρκτη «Εταιρεία των πολιτών καταφυγίων».

Τόν έσωσε το χιόνι

Ένας Γάλλος αλπιnistής έπεσε σ' ένα βράβειο βράχους 170 μέτρων. Αλλά δεν έπαθε παρά μερικά ασήμαντα γδαρσίματα. Για καλή του τύχη, ο πυθμένας του βράβειου ήταν σκεπασμένος με χιόνι πάχους 4 μέτρων.

Η απογοήτευσις ενός Άγγλου λωποδύτη

Στο Λονδίνο, ένας ποιντικός των ξενοδοχείων έκλεψε από μία κυρία τέσσερα δαχτυλίδια. Η κυρία αυτή κατέφυγε στην αστυνομία, λέγοντας ότι τα δαχτυλίδια, που της έκλεψαν ήταν αξίας 30.000 περίπου δραχμών. Αλλά ύστερ' από τρεις ή τέσσερις μέρες έφτασε στη διεύθυνσι του ξενοδοχείου, όπου είχε γίνει η κλοπή, ένα δέμα. Μέσα σ' αυτό βρισκόνταν τα τέσσερα δαχτυλίδια, μαζί μ' ένα σημείωμα, που έλεγε: «Αίσχος! Εί-

ναι όλα ψεύτικα». Η κυρία που τα είχε παρουσιάσει ως μεγάλης αξίας, για να γίνει θύρατος γύρω από το όνομά της, έσπευσε να εξαφανιστεί.

Σαλάτα με πέταλα από γαρύφαλλα

Κάθε άνθρωπος έχει τις προτιμήσεις του. Αλλά εκείνη κάποιου Ρενέ Μπλουά από το Τρουά (Γαλλία) είναι ασφαλώς μοναδική στο είδος της. Τρελλανέται για τις σαλάτες από πέταλα γαρύφαλων. Για να ικανοποιηθεί το πάθος του φυτεύει γαρύφαλλες σ' ένα μεγάλο μέρος του κήπου του. Στα γαρύφαλα ρίχνει ζυδι και ελάχιστο λάδι και αλάτι.

Ο ναυτικός με τις πέντε συζύγους

Ένας Έλβετός ναυτικός είχε πέντε νόμιμες συζύγους, σε πέντε διαφορετικά μέρη του κόσμου και, σε κάθε επίσκεψή του, έδειχνε με το παραπάνω τη στοργή και την τρυφερότητα του σε κάθε μία απ' αυτές. Από μία τυχαία σύμπτωση όμως, ανακαλύφθηκε και τώρα βρίσκεται στη φυλακή.

Της κόκηκαν τα μπιφτέκια

Στο Τυλερ (Αμερική), μία νοικοκυρά αυτοκτόνησε, γιατί, από άπροσεξία, είχε αφήσει πέντε μπιφτέκια να της καούν.

Μάεψε κέρματα της μιάς πέννας

Στην Αγγλία πέθανε τελευταία κάποιος Οράτιος Ρήτζεντ. Οι κληρονόμοι του βρήκαν μία ντουλάπα γεμάτη με νομίσματα. Αλλά η Χατί έπρόκειτο πολύ γρήγορα, γιατί έπρόκειτο για κέρματα της μιάς πέννας. Η συνολική αξία τους δεν Ρήτζεντ είχε τη μανία της συλλογής του σ' αυτά τα κέρματα.

Ο γεωργός ή μοτίλι και οι δωρεάν διακοπές

Στις Ορκάδες νήσους, ένας γεωργός ανέσυρε μία μοτίλι που έπλεε στη θάλασσα. Την περιου-



νέλεξε άμέσως και βρήκε μέσα σ' αυτή ένα μνημόνιο που προερχόταν από τη Διεύθυνσι Ραδιοφώνου της Νορβηγίας. Το μνημόνιο αυτό είχε κάποιες απλούστατες ερωτήσεις στις οποίες έπρεπε ν' απαντήσει εκείνος έδωσε τις απαντήσεις και τις έστειλε στην υποδεικνυμένη διεύθυνσι. Έπειτα από λίγη ώρα, έλαβε μία πρόσκλησις κι' έταξιδιόνησε στη Νορβηγία για να εντελέψει δωρεάν.

Προβλέψεις για το 2000

Σύμφωνα με τις προβλέψεις μιάς αγγλικής εφημερίδας, το έτος 2000 νωνται τα χειμώνας θα θερμαίνονται το καλοκαίρι και θα είναι βροχές εγκαταστάσεις που θα ρυθμίζονται αυτόματα τη θερμοκρασία τους.

έρωτα; ρώτησε ο Όσκαρ, με τα-ραχή.

Η Τζορτζίνα κύταζε γύρω της, σαν να φάβεται μη την ακούσουν. Ύστερα απάντησε σιγά:

— Όχι ακόμα. Αισθάνομαι όμως θαυμασμό για το Μάρκο μου, απέραντη ευγνωμοσύνη και τρυφερότητα. Η κορούλα μου τον αγαπάει, σαν αληθινό πατέρα της...

— Ωστόσο, δε συνάντησα ακόμα τον έρωτα, όπως τον ονειρεύομαι και τον καταλαβαίνω!

— Κι' όμως υπάρχει!

Ο Όσκαρ πρόσφερε αυτή τη φράσι σχεδόν αθέλητα. Η Τζορτζίνα τον κύταξε στα μάτια.

— Πώς μπορείτε να το βεβαιώσετε;... άρχισε να λέει.

Τη διέκοψε ο φωνές των καλεσμένων, που έπεφταν μόνον στο Βακέτι και σήκωναν τα ποτήρια τους για να πιούν στην ύγεια του.

— Έκείνος τους ευχαρίστησε κι' άρχισε να εκθέτη τα σχέδιά του.

Ο Όσκαρ τον πρόσεξε περισσότερο. Κι' αναρωτήθηκε πως ένας άνθρωπος, βγαλμένος απ' το μηδέν, χωρίς μόρφωσι, ένας κρινός παλιατζής, μπορούσε να εκφοράζεται με τέτοια ευκολία για τα σπουδαιότερα κοινωνικά προβλήματα.

— Όσο πιο πολύ τον κύταζε, τόσο του φαινόταν πως έδλεπε το γιατρό Λέμαν, τον επιστήμονα...

— Άκόμα κι' η φωνή του έμοιαζε τόσο με του Λέμαν...

Μα έδιωξε σε λίγο αυτή την ιδέα και είπε με το νου του:

— Έχω πηλή πολύ και παρυσύρομαι απ' τη φαντασία μου!

Κύταξε πάλι τη διπλανή του... και του φάνηκε για μία στιγμή πως βρισκόταν πλάι στην Τζορτζίνα! Μήπως είχε τρελλαθεί;

Ευτυχώς, ο Βακέτι τελείωσε και σκόληθηκε απ' το τραπέζι, για να περάσει στο καπνιστήριο.

— Όλοι τον ακολουθήσανε, ο Όσκαρ πρόσφερε το μπράτσο του στη γυναίκα του Βακέτι κι' εκείνη το δέχθηκε χαμογελώντας. Το χαμόγελο της αυτό, γλυκό και προκλητικό, έφτασε για να διαλύσει κάθε παρυσίωση του Όσκαρ.

Πρόσφερε καφέ και τσιγάρο στη ντάμα του. Της έδωσε φωτιά. Έκείνη τον ευχαρίστησε χαμογελώντας κι' ύστερα έπιασε κονδένια με τη Μπιάνκα, που είχε πάει κοντά της κι' είχε καθήσει δίπλα της.

— Διασκεδάσεις; τη ρώτησε η νέα γυναίκα του Μάρκου.

— Καιρό είχα να περάσω τόσο ώραία βραδιά! απάντησε εκείνη μ' ενθουσιασμό. Μά θέλω να σου την ανταποδώσω, πριν φύγω ο άντρας μου για τη Ρώμη...

Ο Όσκαρ παρακολουθούσε με ζωηρό ενδιαφέρον αυτό το διάλογο.

— Δε θα πιάς και συ μαζί με τον άντρα σου; ρώτησε η Μπιάνκα.

— Για την ώρα, όχι. Ίσως άργότερα... Πριν όμως φύγω ο άντρας μου, θα δώσω κι' εγώ μία μικρή δεξίωση στο σπίτι μου, για κείνους, που φάνηκαν τόσο ευγενικοί απέναντί μας. Και συ είσαι η πρώτη, καλή μου Μπιάνκα...

— Έλπιζω, ότι κι' ο κύριος Μόργκαν θα θελήσει να μάς τιμήσει με την παρουσία του.

— Η τιμή θα είναι δική μου, κυρία, απάντησε ο Όσκαρ, κόκ-

κινός από ευχαρίστησι.

Ο Βακέτι κι' η γυναίκα του φύγανε απ' το σπίτι του Μάρκου, πριν απ' τους άλλους. Με-λάν, πριν απ' τους άλλους, έλει-λάνε με θαυμασμό γι' αυτούς.

Μόνο ο Όσκαρ σώπαυε.

— Έσεις, κύριε Μόργκαν, δε βρίσκετε όμορφη τη φίλη μου;

— Τόσο όμορφη, που θαύκαμαι ακόμα και έχλημα για να την άπαιτήση! απάντησε εκείνη.

— Όλοι βάλανε τα γέλια, κι' ο Μάριος φώναξε:

— Ω, πολύ τραγικά μάς τα λές! Μη σ' ακούσει κανείς, γιατί θα νομίσουν πως έχεις κακούς σκοπούς για τον πρώην αντίπαλό σου!

Τα γέλια διπλασιάστηκαν. Ο Όσκαρ κοκκίνισε, ντροπισμένος.

— Έλπιζω να μην παίρνετε τα λόγια μου τόσο στα σοβαρά!

του είπε η Μπιάνκα.

— Τόσο όμορφη, που θαύκαμαι ακόμα και έχλημα για να την άπαιτήση! απάντησε εκείνη.

— Όλοι βάλανε τα γέλια, κι' ο Μάριος φώναξε:

— Ω, πολύ τραγικά μάς τα λές! Μη σ' ακούσει κανείς, γιατί θα νομίσουν πως έχεις κακούς σκοπούς για τον πρώην αντίπαλό σου!

Τα γέλια διπλασιάστηκαν. Ο Όσκαρ κοκκίνισε, ντροπισμένος.

— Έλπιζω να μην παίρνετε τα λόγια μου τόσο στα σοβαρά!

Είπε.

— Έννοια σας! τον καθησύχασε ευθυσια η Μπιάνκα. Κι' η ίδια η Τζίνα αν σάς άκουγε, θα κολακευότανε για την εντύπωσι, που σάς έκανε η όμορφιά της.

— Όταν γύρισε ο Όσκαρ στο σπίτι του, ένοιωσε το κεφάλι του φλογισμένο και την καρδιά του σφιγμένη.

«Θ' αποτύχω κι' αυτή τη φορά;... έλεγε με το νου του. Όχι, δεν τ'ο πιστεύω... Αυτή ονειρεύεται ένα φλογερό πάθος κι' εγώ είμαι ο άνθρωπος, που θα πραγματωποιήσω τ' όνειρό της... Το ξαναλέω, είμαι ίκανός να έχλημα-ματήσω, για να την κάνω δική μου!».

Τα μάτια του είχαν μία λάμψη τόσο άπαισια, ώστε θ' ανατριχίαζαν οι φίλοι του, αν μπορούσαν να τον δύνε αυτή τη στιγμή...

Μετά την καταδίκη του, ο Γκουίντο Ριόν είχε μεταφερθεί στις φυλακές της Ρόκκα.

— Αδιαφορούσε πια για όλα. Δεν του έκανε καμμία εντύπωσι, ότι βρισκόταν μέσα στον κόσμο εκεί- των κακοποιών και των δολοφόνων κι' ότι θάμινε εκεί 15 χρόνια...

Στην αρχή, οι άλλοι κατάδικοι προσπαθούσαν να πιάσουν κουβέντα μαζί του, νομίζοντας τον για όμοιο τους. Μά, όταν κατάλαβαν με ποιόν είχαν να κάνουν, τον άφισαν ήσυχο.

Ο διευθυντής των φυλακών τον έβαλε να εργάζεται στα γραφεία, όταν έμαθε απ' το φακέλλο του πως είχε πείρα στη λογιστική και την αλληλογραφία. Κι' εκείνος απόδειξε την ευγνωμοσύνη του, δουλεύοντας με ζήλο και με ακρίβεια.

Σιγά-σιγά, τον συμπάθησαν ο διευθυντής κι' οι δεσμοφύλακες. Άκόμα κι' οι άλλοι κατάδικοι τον χαιρετούσαν με σεβασμό, έμπρακτοι απ' τη χλωμή κι' ευγενική φυσιογνωμία του.

«Αν έχληματση — λέγανε μεταξύ τους — θα τόκανε σε μία στιγμή τρέλας. Γιατί δε φαίνεται ικανός να βλάψει ούτε μύγα!».

Ο Γκουίντο δεν παραπονιόταν πια για την τύχη του. Φερνόταν ευγενικός σε όλους, μένοντας όμως λιγώλογος. Δεν παρυσύροτα από κρίσεις μανίας, σαν άλλοτε. Ο χαρακτήρας του φαίνονταν έντελώς αλλαγμένος.

Μόνο μία φορά, που ο διευθυντής του έκανε λόγο για τη χαιρετοσύνη του να σκοτώσει και ν' κλέψει ένα φίλο του, τα μάτια του Γκουίντο πέταξαν στίβες.

— Αν σάς έλεγα, απάντησε πως ο φίλος αυτός, που τον έμ, πιστευόμουν σαν αδελφό μου, μ' έσπρωξε ο ίδιος στην πράξι μου, δε θα με πιστεύατε.

— Όλοι, και σεις πρώτος, είσατε βέβαιοι για την ένοχη μου. Κι' όμως είμαι άθώος! Με εξαγρίωσε μία άτιμη πράτσια, που δε θα την πιστεύατε, αν ο δικαστής, αν τους την έλεγα. Γι' αυτό προτίμησα να σωπάσω... Όχι, δε θέλησα να διαφωνήσω και να κλέμω, αλλά μονάχα να τιμωρώσω! Δεν τ'ο κα-

τάρωσα. Υπομνή... Ο Θεός θ' αποδώσει δικαιοσύνη, μία μέρα. Σ' αυτόν μονάχα έχω πια έμπιστοσύνη!

Ο καιρός περνούσε. Συχνά, τις ώρες της αναπαύσεως, ο Γκουίντο έμινε κλεισμένος στον έαντό του, κυττάζοντας τον ουρανό... Τι σκεπτόταν; Κανείς δε θα μπορούσε να τ'ο πη...

Δεν είχε καμμία είδησι απ' τον Ξω κόσμo κι' ούτε ρωτούσε ποτέ γι' αυτόν. Ωστόσο, μία μέρα, ο διευθυντής τον κάλεσε στο γραφείο του και τ'ο είπε:

— Έχω να σου ανακοινώσω κάτι, που θα σε στενοχωρήσει. Μά πρέπει να το θεωρήσεις σαν έκδηλωση της δικαιοσύνης του

Θεού, αυτής που έπικαλείσαι πάντα.

Ο Γκουίντο χλώμιασε κι' άρχισε να τρέμει.

— Έπαθε κανένα δυστύχημα ο Όσκαρ Μόργκαν; ρώτησε.

— Όχι ακριβώς... Έπρόκειτο να παντρευτεί με τη Τζορτζίνα Τζόγια.

Η φυσιογνωμία του Γκουίντο δεν πρόδωσε πια καμμία συγκίνηση.

— Η γυναίκα μου... είπε απλά.

— Ναι, τ'ο έμαθα. Μά φαίνεται πως δεν ήταν έγκυρος ο γάμος σας... Τελοσπάντων, αυτό είναι άλλο ζήτημα. Όπως σου είπα, έπρόκειτο να την παντρευ-

τ'ο ο Όσκαρ Μόργκαν, όταν, τη νύχτα των άρραβώνων, έσπασε μία φοβερή πυρκαγιά στη βίλλα των Τζόγια.

Ο Γκουίντο πρέπει να υπόφε-ρε σκληρά. Ανάσινε με δυσκολία, αλλά τ'ο πρόσωπό του έμινε σχεδόν ήρεμο.

— Ήταν έμπρησμός; ρώτησε.

— Άγνωστο! Πάντως, τα θύματα ήταν πολλά και, μεταξύ των άλλων...

— Ο Όσκαρ Μόργκαν;

— Όχι. Η μνηστή του. Ο Γκουίντο άνασκήρτησε. Ή ματιά του θόλωσε απ' τη θλίψη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΠΑΝΤΑ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ...
13 υποτροφίες κάθε χρόνο
στη Γαλλία και Ιταλία!!!

Οι υπότροφοί μας
μετεκπαιδεύονται
εις ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ
και άποκτούν
ΓΑΛΛΙΚΟ ΔΙΠΛΩΜΑ

Από την άνοχώρησιν
της Γ' Σειράς υποτρόφων
έξωτερικού έτους 1963

Οι μετεκπαιδευόμενοι
εις τὸ TORINO
άποκτούν
ΙΤΑΛΙΚΟ ΔΙΠΛΩΜΑ

Ανεγνωρισμένη υπό του Κράτους
Επαγγελματική Σχολή Κομμωτιών
ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ
Ακαδημαϊκού - Επιτίμου MAITRE της Ακαδημίας U.N.A.S.A.S. του Μιλάνου

ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 20, ΑΘΗΝΑΙ, ΤΗΛ. 626.743 & 612.588
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ:
• ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΟΥ 144, ΤΗΛ. 43.089
• ΘΕΣΣΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 61, ΤΗΛ. 77.836
ΕΙΔΙΚΑ ΤΜΗΜΑΤΑ: ΜΑΝΙΚΙΟΥΡ - ΠΕΝΤΙΚΙΟΥΡ
Η ΣΧΟΛΗ ΔΙΑΘΕΤΕΙ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

σουφρώ με τα χείλη το δηλητήριο... Εχω ακουστά πως είναι το καλύτερο μέσον στις περιστάσεις αυτές...

— Α, όχι, όχι! απάντησε η Βάλ. Δε θέλω να βλέπετε σε κίνδυνο τη ζωή σας για μένα... Θα προσπαθήσω μονάχη μου...

— Όσο όμως κι' αν έσκυβε το κεφάλι της στο μπράτσο της, δεν κατόρθωνε ν' αγγίξει με τα χείλη της την πληγή.

Χωρίς τότε να της ζητήσω την άδεια, της έπιασα δια της βίας το μπράτσο. Κι' εγώ, που δε θα το μούσα να της φιλήσω ούτε την άκρη των δακτύλων της, άκουμπησα λαίμαργα τα χείλη μου στην πληγή κι' άρχισα να ρουφάω, να ρουφάω μ' όλη μου τη δύναμη...

— Όταν σήκωσα το κεφάλι μου ν' ανασάνω, είδα πως γύρω από την πληγή είχε σχηματισθή ένα σημάδι μελάνης.

— Φτύστε! Φτύστε γρήγορα! μου φώναζε αυτή.

Τη στιγμή που καθάριζα τα χείλη μου με το μαντήλι, φάνηκε ο Λαμπέρ, που έρχοταν τρέχοντας.

— Βόηθα, εύτυχως κατι καρδονιάζης εδώ κοντά... μ'ας είπε. Μου δώσανε μερικά αναμμένα κάρβουνα. Πρέπει να καυτηριάσουμε μ' αυτά την πληγή... Κράτησε καλά τη Βάλ, Ρουπέρο, για να βάλω πάνω στην πληγή το κάρβουνο...

— Α, όχι, ποτέ! φώναζε η νέα. Δεν έχω το κουράγιο, θα πονέσω! Έξέ άλλου, ο Ρουπέρο ρουφάει όλο το φαγάκι!

— Αυτό είναι παιδαριώδες και χωρίς αποτέλεσμα είπε ο Λαμπέρ. Έλάτε... Συγκεντρώστε το θάρος σας... Είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου!

Ενώ μιλούσε, ο Λαμπέρ μου έγενε να κρατήσω σφιχτά τη νέα. Χωρίς λοιπόν να χάσω καιρό, άρπαξα την Βάλ και την κράτησα ακίνητη. Συγχρότως ο Λαμπέρ πλησίασε στην πληγή το αναμμένο κάρβουνο.

Με μία υπεράνθρωπη προσπάθεια, η Βάλ έφυγε από τα χέρια μου και φώναξε:

— Ούφ!... Ακούστε, έλι τέλους!... Δε με δάγκωσε ούτε φίδι, ούτε σκορπιός!... Με κέντησαν μόνο τ' αγκάθια του θάμνου. Σ'ας είπα ψέματα. Ήθελα να δω ποιός από τους δυο σας θα είχε το θάρρος να ρουφήξω τό... δηλητήριο!...

Τα λόγια της αυτά με συγκίνησαν βαθιά. Την είχα κερδίσει!

— Εσύ, φίλε μου, συνέχισε η Βάλ, φέρθηκες σαν ήρωας. Μα κι' ο Λαμπέρ φέρθηκε σαν ήρωας. Απέφυγε δηλαδή τον κίνδυνο. Και δεν ξέρω ποιός από τους δυο σας ταιριάζει για σύντροφος στη ζωή και ποιός για φίλος. Ο ήρωας ή ο τετραπέρατος!... Πρέπει να σκεφθώ... να σκεφθώ πολύ...

Γύρισε έπειτα, με κίτταζε και κατέληξε ξεκαρδισμένη στα γέλια:

— Θεέ μου!... Τι διασκεδαστικός που ήσουν την ώρα που... έφτυνες το φαγάκι!

Θάδινα βέτι είχα για να παρουσιαζόταν αυτή τη στιγμή και να τη δάγκωνα κανένα πραγματικό φίδι. Φίδια όμως δεν ήθελαν, αλλόμοιο, στο καταραμένο αυτό δάσος κι' έτσι η ευχή μου έμεινε ανεκπλήρωτη.

Τότερα από λίγους μήνες άναγγέλλονταν οι γάμοι της Βάλ με το Λαμπέρ... Οι σημερινές γυναίκες προτιμούν, βλέπετε, τους έμπνους άντρες απ' τους ήρωες...

ΠΗΡ ΣΑΙΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ

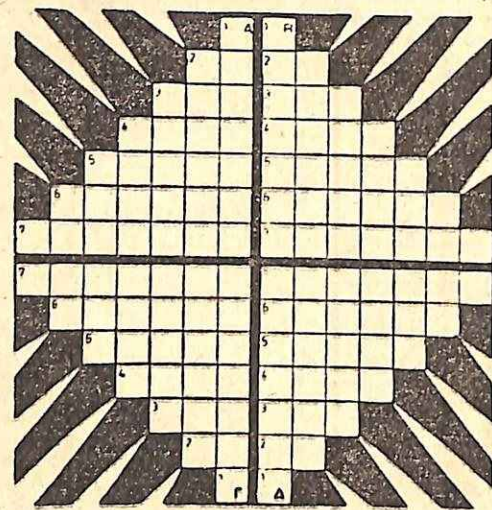
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης).
Τηλέφ. 532-563.

Για μικρούς

Τετραπλή πυραμίδα

Ξεκινώντας από τα τετραγωνίδια Α, Β, Γ και Δ, μέσα στα οποία θα τοποθετήστε το ίδιο πάντοτε φωνήεν, συμπληρώστε ακολουθώντας και τις έξι σειρές πυραμίδας.



Μέρες με λέξεις, των οποίων σ'ας δίνω με πιά κάτω τις σημασίες.
Για κάθε λέξη θα χρησιμοποιήτε όλα τα γράμματα της προηγούμενης, αναγραμματισμένα ή όχι, συν ένα καινούργιο.

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

- 1) Φωνήεν.
- 2) Αρχή απαγορεύσεως.
- 3) Όργανον αίσθησεως.
- 4) Κίνησις ύγρου.
- 5) Ίσχυς, που όφειλεται σε προσωπική αξία.
- 6) Αρχαίο άγαλμα νέου άνδρος.
- 7) Κανούλα.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

- 1) Φωνήεν.
- 2) Ζή και κινείται.
- 3) Γάλλος μυθιστοριογράφος.
- 4) Μικρός στην ηλικία.
- 5) Τοπικό έπινρημα.
- 6) Κάτοικος ιταλικής πόλεως.
- 7) Νησί του Β.Α. Αιγαίου.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

- 1) Φωνήεν.

ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

- 2) Ξενική άρνησι.
- 3) Νότα μουσικής.
- 4) Αρχικά διεθνούς οργανισμού.
- 5) Αδύνατα.
- 6) ... Φράγς: Γάλλος λογοτέχνης.
- 7) Σημείον του όριζοντος.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

- 1) Φωνήεν.
- 2) Άρθρο.
- 3) Χρονικό έπινρημα: μόλις.
- 4) Παιχνίδι.
- 5) Δε λείπει από στρωμένο τραπέζι.
- 6) Διατηρημένοι ιχθύες.
- 7) Παραποιημένοι.

Φίλμ και άστερισμοί

Σε πολλούς τίτλους κινηματογραφικών έργων, που προβάλλονται στους κινηματογράφους όλης της χώρας, την εποχή αυτή, συμπεριλαμβάνονται διάφοροι αριθμοί.

Σ'ας δίνω με πιά κάτω μερικούς από τους τίτλους αυτούς και σ'ας ζητώ με να τοποθετήστε στη θέση των στιγμών, τον αριθμό που λείπει. Τον πρώτο τίτλο θα σχηματίσετε αποκλειστικά με αριθμούς:

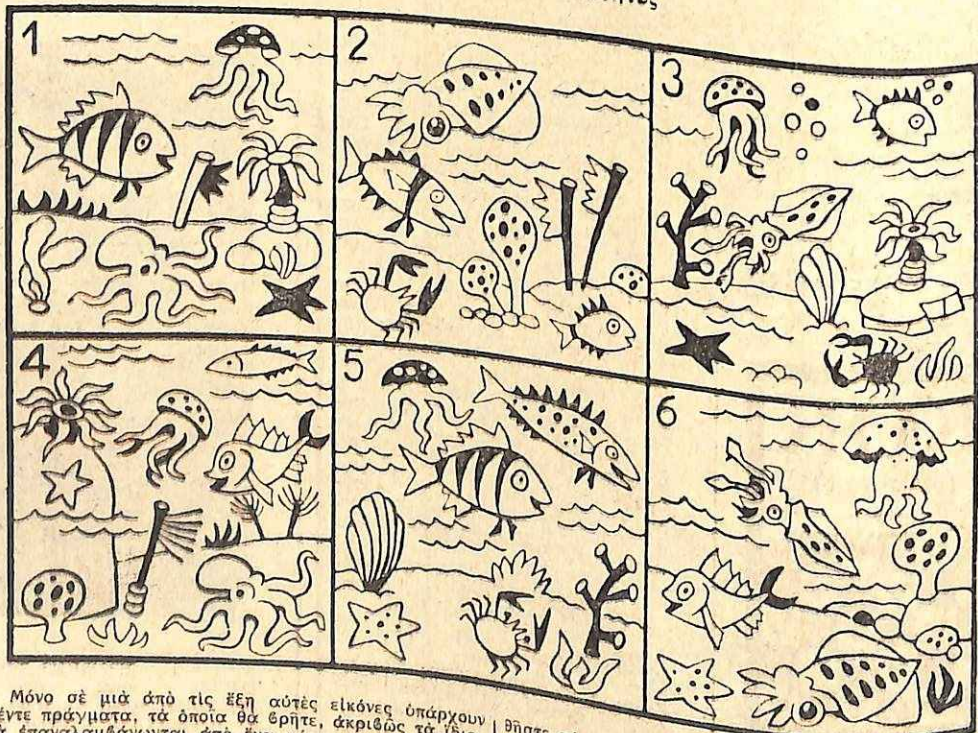
- 1) «...».
- 2) «Ένα κορίτσι για... νύχτες».
- 3) «Τρίτη και...».
- 4) «Και οι... ήσαν γενναίοι».
- 5) «... παλληκάρια».
- 6) «Απάτησα... γυναίκες».
- 7) «Εφ-Μπή-Αί κωδix...».
- 8) «Ένα κορίτσι για...».
- 9) «Οι... ύποπτοι».
- 10) «Η πόρτα με τις... κλειδαριές».

Κρυπτογραφικόν

- | | | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 |
| 2 | 3 | 4 | 7 | | | | | |
| 3 | 4 | 3 | 4 | 7 | 3 | | | |
| 4 | 5 | 8 | 9 | 9 | 8 | 9 | | |
| 5 | 3 | 7 | 8 | 9 | | | | |
| 6 | 4 | 3 | 5 | 1 | | | | |
| 7 | 4 | 7 | 9 | 0 | 8 | | | |
| 8 | 9 | 4 | 3 | 2 | | | | |
| 9 | 4 | 8 | 2 | 8 | 9 | | | |

Το ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πάντα αριθμό.

Πρέβλημα παρατηρητικότητας



Μόνο σε μία από τις έξι αυτές εικόνες υπάρχουν πέντε πράγματα, τα οποία θα έρθετε, ακριβώς τα ίδια, να ανακαλύψετε από ένα μέσα σε καθεμία από τις πέντε άλλες εικόνες. Από την πρώτη εικόνα από παραδειγματι θα έρθετε το άστέρι στην τρίτη, το χταπόδι στην τετάρτη και το ψάρι στην πέμπτη. Προσπα-

Οι λύσεις στη σελίδα 78

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Πυξυμένα
Κέρδη...

1963

ΑΚΟΜΗ
ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ
ΤΥΧΕΡΟΙ

1^{ος}

ΛΑΧΝΟΣ
ΜΙΑ
ΟΛΟΚΛΗΡΗ
ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑ

1962

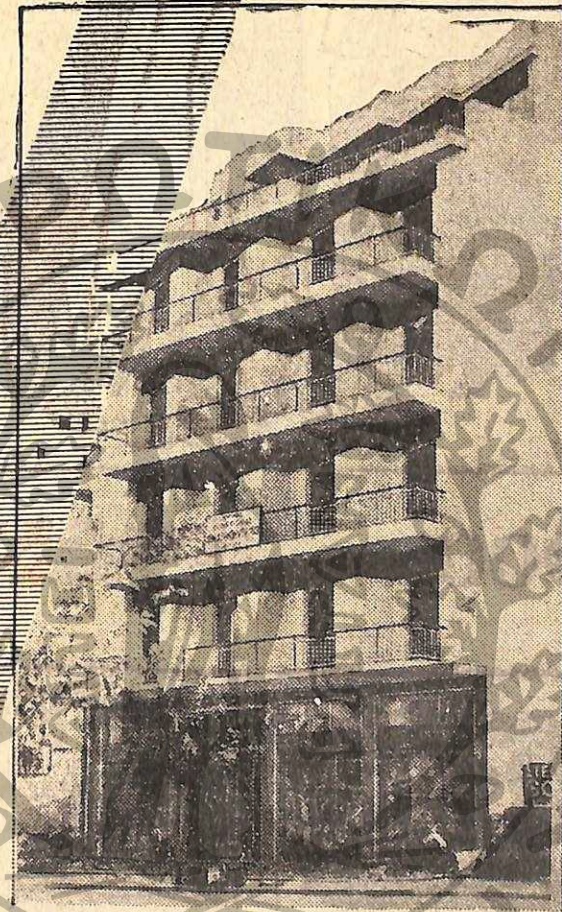
30.145 ΤΥΧΕΡΟΙ
ΕΚΕΡΔΙΣΑΝ
44.886.444
ΔΡΑΧΜΕΣ

ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΕΙΡΩΝ
ΜΕΤΕΧΟΥΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΛΗΡΟ-
ΣΕΩΣ ΤΗΣ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑΣ

ΚΑΘΕ ΣΕΙΡΑ
ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΤΑ
ΔΙΚΑ ΤΗΣ
ΚΕΡΑΗ

Αγοράσατε έγυαίρως
από όλες τις Σειρές

ΛΑΧΕΙΑ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ



1900. Μία εποχή, όπου ο γάμος γινόταν με αυστηρό πρωτόκολλο. Το νυφικό φτιαγόταν από δαντέλλες, βελούδο, σατέν κι' ακολουθούσαν γούνες, μπιζού οικόγενειακά, βεντάλιες...

1925. Κόποντας τον κότσο και κονταίνοντας τα φορέματα, η γυναίκα του 1925 έφτασε να μοιάζει σαν αγόρι. Είναι ελεύθερη πια να διαλέξει τον εκλεκτό της καρδιάς της. 'Ο «ιδεώδης γάμος» είναι για εκείνες, που θέλουν να κάνουν ένα γάμο, διαθέτοντας σεδαστή προίκα. 'Αλλά μετά τον πόλεμο, τα λεφτά άλλαξαν χέρια. Κι' αυτό έδωσε ένα νέο αδιέξοδο στο γάμο...

ΣΗΜΕΡΑ. Πέρασε ένας άλλος πόλεμος, μία νέα γενεά ήρθε, ο γάμος πήρε καινούργια όψη: μία όψη πιο ελεύθερη από ποτέ, που βασίζεται σε μία νέα ζωή και με μία απαραίτητη αγάπη. Το δακτυλίδι των αρραβώνων το διαλέγουν πια και οι δυο ενδιαφερόμενοι.



1900

1 Μία σκηνή από ένα γάμο του 1900. Το νυφικό σκεπάζει ολόκληρο το σώμα. 'Επικρατούσε τότε αυστηρό πρωτόκολλο.



2 'Επίσημοι αρραβώνες σε στενό οικογενειακό κύκλο. Το δακτυλίδι το διάλεγε ο γαμπρός. 'Όταν το προσέφερε είχε το δικαίωμα να φιλήσει το χέρι της αρραβωνιαστικιάς του.

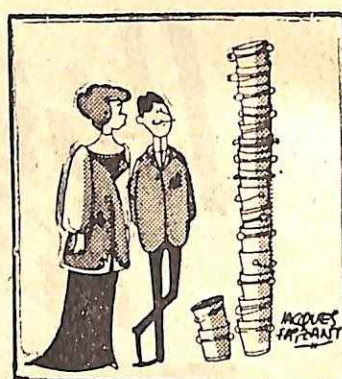


3 Το «συμβόλαιο» του γάμου γινόταν από τους γονείς και τον συμβολαιογράφο, γιατί το νεαρό ζευγος δεν έπρεπε να γνωρίζει τί ακριβώς έλεγχε μεταξύ των...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ



4 'Η παλιά ζωή του γαμπρού ήταν μία συνήθεια, που δε θα μπορούσε ν' αποκαλύψει στους φίλους του χωρίς να τους σκανδαλίσει.



5 Συγχαρητήρια, ευχαριστίες. 'Εκθεσι των δώρων. 'Ανάμεσα σ' αυτά και δέκα-εφτά σαμπανιέρες. Θα τις προσφέρουν, αργότερα, με τη σειρά τους, σ' άλλους γάμους...



1925

8 Ζευγάρι νεονύμφων του 1925. Ένωθ' αγαίνει από την εκκλησία. 'Εποχή μεγάλης κομψότητας!...

ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

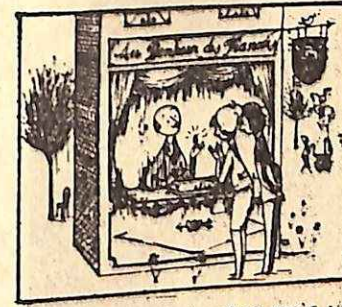
από το 1900
μέχρι σήμερα

ΣΗΜΕΡΑ

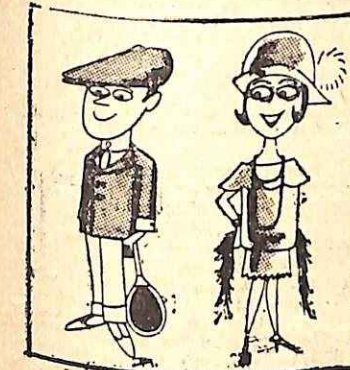
12 'Απλοποιημένη, αλλά και κομψή σύγχρονος εμφάνιση ή προσέλευσι των νεονύμφων στην εκκλησία το 1933.



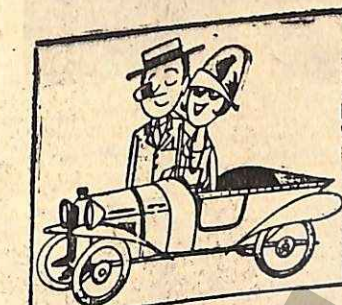
13 Γνωρίστηκαν μόνοι τους. Είπαν μία μέρα το «σ' αγαπώ» και τα πουλιά του πάρκου ήταν οι πρώτοι μάρτυρες του έρωτά τους.



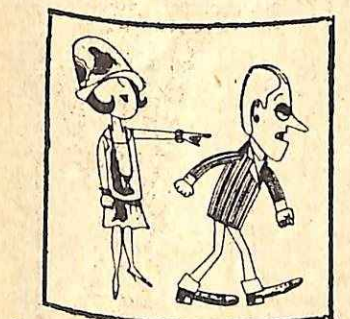
14 Μία μέρα ανάγγειλαν στους γονείς τους: 'Ο αρραβωνιαστούμεν. Κατόπιν, διάλεξαν μαζί το δακτυλίδι των αρραβώνων και τις βέρες. Δεν ξέχασαν ότι οι γονείς είναι πάντα χρήσιμοι και ότι με τη δική τους βοήθεια όλα μπορούν να διορθωθούν...



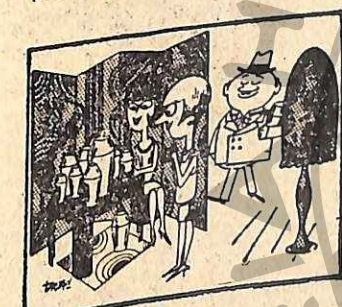
6 Είναι 22 χρόνων. Είναι η εποχή μετά τον πόλεμο. 'Η μαύρη αγορά την έκανε πλούσια κληρονόμο. 'Εκείνος, 29 χρόνων, γυιός τραπεζίτη. Γνωρίστηκαν στο Τένις Κλάμπ.



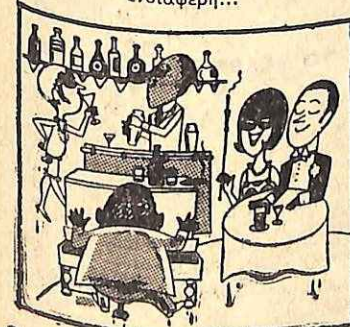
11 'Αντίθετα, μία καινούργια αλλαγή παρουσιάζεται στο ταξίδι του μέλιτος: γίνεται με αυτοκίνητο...



7 Μαθαίνεται, όμως, σε λίγο, ότι πριν από λίγο διέλυσε τους αρραβώνες της με το γυίο του «εσσιλέα» της πατάτας. Κι' έτσι παύει να τον ενδιαφέρει...



10 Μεγάλη προετοιμασία για το γάμο. 'Επικρατεί ακόμη η επίδειξη των δώρων...



9 Περνούσαν την εποχή των αρραβώνων τους μαζί, χωρίς παρές. Γύριζαν σ' όλα τα νυχτερινά κέντρα, όπου η τζάζ ήταν στις μεγάλες δόξες.



15 Τα δώρα των φίλων κατακλύζουν τους νεονύμφους. Δώρα πρακτικά και χρήσιμα. 16 'Όταν θα γυρίσουν από το ταξίδι, του γάμου, θα έρουν μία νέα φωλιά, όπου θα εγκαταστήσουν τη μεγάλη τους αγάπη.

ΨΥΧΙΚΗ ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΜΑΡΘΑ έριξε μία ματιά στο ζυγνήτηρι, που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι. Ήταν ή ώρα δώδεκα και τέταρτο.

Ήρε το ρολόι στα χέρια της, το κούνησε, τόβαλε να χτυπήσει στις έφτά και τ' ακούμπησε πάνω στο μικρό κομοδίνο, πλάι στο κρεβάτι της.

Επειτα, μάζεψε τα χαρτιά και τα λογιστικά βιβλία, που είχαν πιώσει σχεδόν όλο το τραπέζι και τα έβαλε με τη σειρά σ' ένα μεγάλο χαρτοφύλακα. Είχε εργαστή ακόμα εκείνο το βράδυ κι ήταν ευχαριστημένη που παραδίδοντας κι αυτή τη δουλειά, θα έπαιρνε ένα χιλιάριο, τα έξοδά της, δηλαδή, για το νοίκι, το φωτισμό, το πετρογκάζ και διάφορα άλλα.

Δύο φορές το μήνα έκανε αυτή τη δουλειά, σε δύο διάφορα καταστήματα της οδού Ερμού κι έτσι ο μισθός, που έπαιρνε από το γραφείο, όπου εργαζόταν, έμενε ανεξαρτήτως και τον κατέθετε στο Ταμειούχο.

Τα λεφτά εκείνα ήταν ιερά γι' αυτήν, είχαν κάποιο σκοπό και προσπαθούσε να τα φυλάξει ανέσχατα. Σε δύο χρόνια, θα είχε μαζέψει τις έξη χιλιάδες, που χρειαζόταν...

Ένας μεγάλος καθρέφτης στόλιζε τη ντουλάπα της, μία τρίφυλλη ντουλάπα από καρυδιά, όπως από καρυδιά ήταν τα λίγα έπιπλα, που είχε στο μεγάλο δωμάτιό της — κληρονομιά του μακαριότητού πατέρα της, που ήταν σπουδαίος έπιπλοποιός. Ήταν, έξ' άλλου, η μόνη περιουσία, που κληρονομήσε από τους γονείς της όταν, στα είκοσιπέντε χρόνια της, τελείωσε την Ανωτάτη Έμπορική κι έμεινε ορφανή και μόνη στον κόσμο.

Με κάτι λίγα λεφτά που πήρε, όταν πούλησε τα εργαλεία του έπιπλοποιού, πλήρωσε το χρέος της από τα έξοδα της κηδείας.

Δεν είχε μιτρά να την ιατρογρήση, ούτε να τη συντροφεύει στη λύπη της. Η μιτρά της, όπως θυμόταν, ήταν μία άσπρη γυνίκα, που πολύ λίγο νοιζόταν για το νοικοκυριό του σπιτιού της. Έπειτα — το θυμόταν κι αυτό παρ' όλο που ήταν πολύ μικρή τότε — η μιτρά χάθηκε!

Ένα πρωί, που έυπνησε, είδε τον πατέρα της με βουρκαωμένα μάτια πάνω από το κρεβάτι της. Κι όταν εκείνη φώναξε, όπως συνήθως, τη μητέρα της, ο πατέρας με ραγισμένη φωνή της είπε:

— Έφυγε η μαμά!

Πραγματικά, η μητέρα της είχε έγκυταλείψει το σπίτι τους εκείνη τη νύχτα...

Πού πήγε; Αυτό δεν τόμαθε ποτέ η Μάρθα, γιατί ούτε ο πατέρας της δεν ήξερε τίποτα γι' αυτό το ζήτημα.

Ετσι, η ζωή τράβηξε το δρόμο της με στενωχώριες κι άναστεναγμούς, με μία γριά υπηρέτρια στο σπίτι, που τη φρόντιζε ως τα δώδεκα χρόνια της.

Η γριά όμως εκείνη πέθανε κι η Μάρθα πούχε μεγαλώσει πιά, τα κατάφερε μόνη της και να πηγαίνει στο σχολείο και το νοικοκυριό, όσο μπορούσε να φροντίσει. Μελετούσε όμως πολύ και δεν έμεινε σε καμιά τάξη. Κι αυτό έδωσε θάρρος στον πατέρα της να τη βοηθήσει να συνεχίσει τις σπουδές της. Όταν, λοιπόν, τελείωσε το Γυμνάσιο την έστειλε στην Ανωτάτη Έμπορική Σχολή όπου πέτυχε σε τρία χρόνια να πάρει το δίπλωμά της.

Λες κι είχε τελειώσει τον προορισμό του ο δυστυχος πατέρας της πέθανε κι αυτός κι η Μάρθα άπομεινε ολουνόμωχη στον κόσμο.

Ο μεγάλος καθρέφτης ήταν ο συντροφεός της Μάρθας. Μπροστά σ' αυτόν πάσε φορές δεν κουδέντιζε με τον εαυτό της. Στις στενωχώριες της και στις λύπες της, μα και στις μικροαρές



— Σε δύο μήνες, θα μπορέσω να σου αξήσω το μισθό... της είπε ο προϊστάμενός της.

της, όταν μέρες από τα όνειρά της έβγαζαν, όπως εκείνη τα λογαριασμούς.

Εκείνος ο καθρέφτης ήταν κι ο μόνος μαρτυρας και της όμορφιάς της, όταν γδύνονταν τα βράδια κι όταν ντυνόταν κάθε πρωί.

Χωρίς να το θέλη, καμάρωνε το όμορφο κορμί της κι έπλαθε κι άλλα όνειρα για το μέλλον, για ένα γάμο, μ' ένα νέο του γούστου της που θαφτιαχνε μ' αυτόν μία τέλεια οικογένεια.

Μ' ένα δίπλωμα στο χέρι και με τα γαλλικά της για συμπλήρωμα, ζήτησε η Μάρθα δουλειά σε πολλά ιδρύματα. Υποσχέσεις, είχε πάρει πολλές, μα τέλος κατέληξε σ' ένα παραγγελιοδοχικό γραφείο κι ανάλαβε τα λογιστικά του. Ο προϊστάμενός της ήταν ένας ώριος νέος, που της χαμογελούσε διαρκώς και έκεμεταλλευόταν την προθυμία της για να τη χρησιμοποιή με υπερωρίες και να της δίνει μικρό μισθό.

Έκανε υπομονή η Μάρθα, γιατί υποχωρούσε στο χαϊλόγιο, στους ευγενικούς τρόπους και στις υποσχέσεις του. Πολλές φορές, τα βράδια, έπειτα από την κουραστική δουλειά του γραφείου, της πρόσφερε τη συντροφιά του, της έκανε το τραπέζι σε καμιά ταβέρνα και κατόπιν τη σιωόδευε ως το σπίτι της.

Τότε ο καθρέφτης της χαμογελούσε όταν γυριζε άργα τη νύχτα και γδύνονταν μπροστά του. Ο νέος αυτός ήταν η πρώτη γνωριμία της, ο πρώτος της έρωας και η καρδιά της, χτυπούσε με συγκίνηση γι' αυτόν.

Ένα βράδυ όμως η Μάρθα αντίκρουσε το πρόσωπό της κλαμμένο μπροστά στον καθρέφτη. Ένοιωσε μετάνοια και τύψεις για τη συμπεριφορά της. Δεν ήταν πιά το άνο

κορίτσι που έλεπε τον εαυτό του μπρος στον καθρέφτη. Είχε προχωρήσει άδελά της, από ένθουσιασμό και είχε γίνει γυναίκα. Παρηγόρηθηκε όμως με τις υποσχέσεις, που της είχε δώσει εκείνος, και περίμενε υπομονετικά την εκπλήρωσή τους.

Ένα πρωινό, που πήγε στη δουλειά, βρήκε το γραφείο κλειστό. Περιμένα άρεκτα και τέλος τηλεφώνησε σπίτι του κι έμαθε ότι είχε φύγει άεροπορικώς εκείνο το πρωί στο εξωτερικό.

Η Μάρθα βυθίστηκε στην απόγνωση, μα γρήγορα συνήλθε για να σκεφθεί το μέλλον της και την κατάσταση, που βρισκόταν πιά.

Χρήματα δεν είχε ούτε και δουλειά και η ζωή της ήταν δύσκολη. Έσφισε, λοιπόν, την καρδιά της και πήρε την απόφαση ν' αντιδράσει στην απογοήτευσή.

Ευτυχώς, ένα μεσημέρι, γυρίζοντας στο σπίτι της, βρήκε ένα γράμμα. Ήταν μία απάντησι στις τόσες αιτήσεις, που είχε στείλει. Την καλούσαν να παρουσιάσει σ' ένα μεγάλο τεχνικό γραφείο.

Η ώρα ήταν δώδεκα. Ως τη μίαμια, που κλείνουν τα γραφεία, προλάβαινε να πάει.

Βρήκε ευγενικά πρόσωπα, που τη ρώτησαν για τις γνώσεις της και που στο τέλος την προσέλαβαν με καλό μισθό.

Τώρα το πρόσωπό της είχε ηρεμήσει μπρος στον καθρέφτη και θαμνε ήρεμο για πολύ καιρό, αν δεν καταλάβαινε μία ημέρα πως θα γινόταν υπτέρα.

Αυτή την ανησυχία της διέκρινε στο πρόσωπό της την άλλη μέρα ο προϊστάμενός της, ένας ευγενικός άνθρωπος καμμία σατανασία χρόνια που λεγόταν Κώστας Λαμπής.

Δεν της είπε τίποτα, μα όταν

κατά το μεσημέρι θα έκλειναν το γραφείο, την κάλεσε να μείνει ακόμη.

— Είσαι η καλύτερη υπάλληλός μας, της είπε. Πληροφόρησα ότι εργάζεσαι τη νύχτα και γι' άλλα καταστήματα. Μήπως κουράζεσαι πολύ; Έχεις μεγάλες ανάγκες; Θα μπορέσω σε δύο μήνες, να σου αξήσω το μισθό...

Η Μάρθα, μπρος στην καλωσύνη αυτού του ανθρώπου, δάκρυσε και άνοιγοντας την καρδιά της του έμπιστευθηκε την έρωτική περιπέτεια της.

Εκείνος την άκουσε με μάτια χαμλωμένα κι όταν τελείωσε της έσφισε το χέρι και της ευχήθηκε καλή τύχη.

Κι η Μάρθα συνέχισε τη δουλειά της και τα ξενυχτία της. Ο προϊστάμενός της, πάντα σοδαρός κι ευγενής απέναντί της τη βοηθούσε κάθε τόσο. Έκρυβε τις απουσίες της και στο τέλος της έδωσε μία μακρόχρονη άδεια να μπει στο μαιευτήριο.

Η Μάρθα απόκτησε ένα αγοράκι. Δυστυχώς, όμως, το παιδί της γεννήθηκε τυφλό! Ο προϊστάμενός της τη συμβούλεψε να το παραδώσει σ' ένα ίδρυμα και με τον καιρό θα ητούσε τη βοήθεια της επιστήμης, για μία εγχείρησι, γιατί της είχαν υποσχεθεί πως θα μπορούσε να γίνει καλά.

Αυτός ήταν τώρα ο σκοπός της Μάρθας. Όταν το παιδί της θα γινόταν τεσσάρων χρόνων θαφευγε για την Αμερική όπου θα το εγχείριζε ένας διάσημος οφθαλμολόγος. Τα χρήματα, λοιπόν, που μάζευε η Μάρθα ήταν ιερά, προορίζονταν για την υγεία του παιδιού της.

— Μάρθα, της είπε τ' άλλο πρωί ο Κώστας Λαμπής, έχω κάτι το ευχάριστο να σου αναγγείλω. Τα γραφεία μας ανέλαβαν μία μεγάλη δουλειά, συνεταιρικά, μ' ένα γραφείο της Αμερικής. Το Διοικητικό Συμβούλιο σε πρόσφερε λοιπόν, για το γραφείο μας της Αμερικής.

Το πρόσωπό της Μάρθας έλαμψε από χαρά κι έπιασε το χέρι του Κώστα να το σφίξει μ' ευγνωμοσύνη.

— Μάρθα, συνέχισε ο Κώστας, αν ένας σύζυγος ξεπερνά τη γυναίκα του δέκα χρόνια, είναι πολλά! Σαστισμένη, η Μάρθα, τον κύτταζε στα μάτια:

— Γιατί με ρωτάτε; άπόρρησε.

— Για να μάθω, πως θα σου φανή, αν σου πρότεινα να παντρευτούμε και να φύγουμε μαζί για την Αμερική; Όσο για το παιδί, θα το πάρουμε μαζί, θα το ιατρεύσουμε και θα είναι το παιδί μας. Συμφωνείς;

Δάκρυα πλημμύριζαν τα μάτια της Μάρθας. Τέτοια καλωσύνη δεν την περίμενε! Έσκυψε το κεφάλι της, έσφιξε ακόμη πιο θερμά το χέρι του ανθρώπου, που της μιλούσε κι ένοιωσε τη στιγμή εκείνη μία ψυχική απόλυτρωσι, για το σφάλμα του παρελθόντος.

ΜΙΡΑΝΤΑ
ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΤΟ 2.000

Ένώ οι έπιστήμονες και οι κοινονιολόγοι άσχολούνται όλο και συχνότερα με την περιγραφή του πως θα ζούμε το 2.000, αναφέροντας έξ καταληκτικές άνσεις, που θα άνη προσφέρουν μέχρι τότε στον άνθρωπο η λιγιγνώδης εξέλιξι, ένας λιτισμός, ο Μονός Φερρόντα, κάνει άστρωνόμος από το Μεξικό, για τον ίδιο χρόνο προβλέπει καταστροφικές. Όπως υποστηρίζει ο Μεξικανός, άστρολόγος, στις τριΜαίτου του 2.000 (δηλαδή σε τέλος αταξέη χρόνια) θα έρθη το τέλος του κόσμου! Στο Μεξικό, που μία έφημερίδα δημοσίευσε αυτή την έψη, παρατηρήθηκε μία μεγάλη άψη άγοράς... φυλακτών!...

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ ΠΑΛΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Το χειμώνα θα φορεθούν φέτος, εκτός από τα παλτά με γαρνιτούρα από γούνα και πολλά άλλα έπανωφόρια, σε διάφορα σιύλ, που ράβονται μόνο από ύφασμα, χωρίς γούνα στο γιόκα ή στα μανίκια.

Οά μιλήσουμε, σήμερα πρώτα για τα σκέτα μοντέλα, που θα φορεθούν τόσο το πρωί, όσο και το άπόγευμα ή το βράδυ. Η κούπ στα έπανωφόρια αυτά άσολοιθεί διαφορετικές τάσεις.

Υπάρχει πρώτα το νεανικό σιύλ, που δείχνει μεγάλη προτίμησι για τα τουίντ ύφασματα και την άπλη γραμμή σε άνετη κούπ. Τα παλτά σπορτίφ κουμπώνουν με μία σειρά κουμπιά, που μπορεί να είναι μεγάλα και στρογγυλά. Τα νεανικά μοντέλα έχουν σχεδόν ραγκλάν μανίκια και στολίζονται με μία φαρδιά και μακριά έσάρπα, που τελειώνει με δύο έπομπόν από μεταξωτό ή από γούνα και δένεται πλαγίως, κάτω από τον ώμο.

Ένα χαριτωμένο συμπλήρωμα για το παλτό αυτό είναι το μικρό μπερέ με έα πομπόν στην κορυφή, άσσορτί μ' εκείνα της έσάρπας.

Τα χρώματα της μόδας για τα νεανικά τουίντ είναι: φούζια και μούρο ή άνοιχτό πράσινο και πράσινο σκούρο. Τα πομπόν θα είναι μαύρα ή πράσινα. άσσορτί με το βασικό χρώμα του τουίντ.

Το σιύλ «Τέξας», με γνήσια γραμμή «κάουμπόυ» μοιάζει λίγο μ' εκείνο της ρεντινγκότας. Οι λεπτομέρειες, όμως, είναι έντελώς διαφορετικές. Έχει ίσια πλάτη και λίγο φορμαρισμένη. Έχει έσορτί μ' άνοιχτά πράσινα και μούρο ή άνοιχτό πράσινο και πράσινο σκούρο. Τα πομπόν θα είναι μαύρα ή πράσινα. άσσορτί με το βασικό χρώμα του τουίντ.

Το παλτό αυτό κλείνει με μία σειρά από δερμάτινα κουμπιά, που μπορεί να είναι «πλακέ» ή «μπουμπέ».

Το σιύλ «Τέξας» λανσάρεται κυρίως σε μάλινα ύφασματα από καμνλ ή «Πρένς» — ντε — Γκόλντ και συμπληρώνεται με μεγάλο καπέλλο σε γραμμή κάου — μπόυ και μισές μπότες από σάουεντ.

Το «στρατιωτικό» παλτό έχει ίσια γραμμή και στολίζεται με δύο σειρές από δερμάτινα ή γυαλιστερά κουμπιά. Το έπανωφόρι αυτό φοριέται με δύο τρόπους: είτε κουμπωμένο μέχρι άπώ, είτε με τα πάντα μεγάλα πέττα άνοιχτά και με έσάρπα από μέσα στον ίδιο τόνο.

Τα χρώματα της προτιμήσεως είναι το άνοιχτό πράσινο — πετράλ ή το μώβ — ροζέ, που δημιουργούν με το γλυκό τόνο τους μία άντίθεση με το άσπρό σιύλ της κούπ.

Τα παλτά αυτά έχουν χαντευτές τσέπες και μπορεί να έχουν στους ώμους «έπωλέτ», δηλαδή μία πρόσδετη, κουμπωτή φάσα, όπως συνήθίζεται στα γνήσια στρατιωτικά έπανωφόρια.

Οι συνδυασμοί των χρωμάτων είναι: πράσινο παλτό — μπερέ μπότες και μπές καπέλλο, σάουεντ και γάντια. Μώβ — ροζέ παλτό κι όλα τα άσσορτί.

Για το άπόγευμα ή το βράδυ θα φορεθούν, εκτός από τα σπορτίφ μοντέλα, και τα «έμπίγυϊα». Αυτά έχουν πάντα άνετη ή λίγο κλασική κούπ και μανίκια είτε κιμονό, είτε με την κλασική μανικακόλλησι. Αυτά για γιόκα έχουν συνήθως μία μεγάλη έσάρπα από το ίδιο ύφασμα, που τελειώνει με φράντζες μακριές.

Τα έβαζε μοντέλα γαρνιρώνται πολλές φορές με δίπλα γούνα στο σιόκος του παλτού, στο γιόκα

Βραδυά με κεντητό κορσάξ από μεταξωτό άσπρο.





κά και στα μανίκια, και με μικρή «μαρτενγκάλ»,
δεμένη μπροστά με φιάγκο.
Πολύ τες μωδας για το άπαιτο είναι επί-
σης τα παλτά από χοντρό ύφασμα ντυμπλ-
φάς στα ακόλουθα χρώματα: Φωτεινό κόκκινο
για το παλτό και το καπέλλο και το νέο «λερω-
μένο» ροζ για το εσωτερικό του παλτού, για το
φόρεμα και για τα γάντια.

Λυσάντροιται επίσης άσπρο-κόκκινοι συνδυασμοί σε ιδιότητες κοίμη με πολλά διπλά γαζα, και χωνέτες τσέτες με ραμπά. Οι τσέτες αυτές είναι πάνω απάν όμο και στο γοφό και αποτελούν το μόνο τσάλιωμα του μοντέλου, που δεν έχει γιάκα. Το παλτό είναι άσπρο, το εσωτερικό του καθώς και το φόρεμα και το μικρό καπέλλο είναι κόκκινα.

Η ΙΤΑΛΙΚΗ ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΠΑΛΤΑ

Τὰ παλτά παρουσιάζουν τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά στὰ ἱταλικά μοντέλα τῆς μόδας: Ἐχουν φερὰς πρὸς εἶναι φηλὴ μόνον μπροστὰ καὶ καμὶ πλῆθος πλῆτος. Αὐτὸ γίνεται, μάλιστα, βαθεῖς πίκτες, ποὺ ἐκκινεῖται ἀπὸ τὴν ἄκρη πρὸς τὸν πῶς ἰσάκ. Ἐκκινεῖται ἀπὸ τὸν πῶς ἰσάκ.

Σε πολλά μνηστέα τα μανίκια είναι σ'ε στυλ γουνά τα πολλά κομπιτάκια κλείνουν μ' ένα μανίκι κρυφά, κάτω από το γιαννάκι. Πολύ συνηθίζεται με δυο μεγάλα γυαλιστέρια κομπιτάκια. Ένας άλλος, νεωτερισμός της κομπιτάκιας είναι, πάλι, να βάλουν στο μανίκι ένα μικρό κρυφά, κάτω από το γιαννάκι, ένα μικρό κομπιτάκι. Τα μανίκια αυτά είναι σ'ε στυλ γουνά, τα μανίκια αυτά είναι σ'ε στυλ γουνά, τα μανίκια αυτά είναι σ'ε στυλ γουνά.

Οι διαφορές αυτές οφείλονται στην διαφορετική δομή των δύο χωρών. Η Ελλάδα είναι μια χώρα με μεγάλη ποικιλία σε θέματα όπως η γεωγραφία, το κλίμα, οι πόλεις και οι άνθρωποι. Η Ιταλία, από την άλλη, έχει μια πιο ομοιογενή δομή.

Οι όμοιοι στα παλτά είναι πολύ προκείμενα για την κλασσική ναυακκόκληση. Τα μανίκια μόνο 9)10 και είναι χωρίς μανικέττα ή άλλα

"Όταν τὰ φορέματα καὶ τὰ ταγιερ ἀκολουθοῦν
 μιὰ ἀπλὴ γραμμὴ τότε τὴ ἐκλογὴ τῶν ὑφασμα-
 τῶν ἔχει ἰδιαιτέρη σημασίαν. Χρησιμοποιοῦνται
 πολὺ τὰ ἀνάγλυφα μᾶλλον ὑφάσματα μετὰ
 ὑφαντοῖς, δηλαδὴ, ποὺ δείχνει ἀνάγλυφα κάποιου
 κροῦ σχέδιο (μεμειοσωφιλία), μικρὰ καρρὺ κ.ά.).
 Πολλὰ φορέματα στολίζουν μετὰ ἰδιο ὑφασμα-
 τῶν φάρους 40 μετὰ 50 πόντους ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφασμα-
 τὸ μακροτέρες φαντάζεις στὶς ἀκρὲς, ποὺ φορεῖ-
 ται μετὰ διὰ διαφορετικῶν τρόπων. Κάτω ἀπὸ
 τὸ παλτὸ δένεται τὸ το λιμὸν σὺν τῇ πηλῇ ἐσά-
 ρατος καὶ συγκρατεῖται ἐπὶ τῇ μέσῃ μετὰ τῆς ἐσά-
 ρατος. Ὅταν βάζετε τὸ παλτὸ, τὸ ἔξω τοῦ
 πην ἐσάρα αὐτὴ γυρῶ στους ὤμους. μετὰ τὴν
 ἔξω τοῦ πην ἐσάρα αὐτὴ γυρῶ στους ὤμους.

Για τα ταιγίε, που συμπληρώνονται με ρι-
χτό παλτό, θα διαλέξετε ένα φανταστικό μπλουζέ. Οι
μεγάλοι Ιταλοί ράφτες λανσαίνουν πολλές ζακέττες
λα (φόρεμα με ζακέττα) με κοντές ζακέττες.
Μπορείτε να έχετε υπερβολικό φάρδος, τόσο στή-
μη, όσο και στα μανίκια της ζακέττας. Τα
συνολικά αυτά έχουν συχνά μικρά ορθία γυακά-
δακια=

Στη μύδα αυτή σημειώνεται μία επιτροπή στο παλιό ναυκί, που τελειώνει η μιση μτροπή. Χαρακτηριστική είναι η μιση μέχρι την ζωή που φτάνει από τη μία ροφή μέχρι την άλλη και συγκρατείται με δύο κομμάτια στις άκρες της. Τα φορέματα, που θα φορέθουν μαζί με το ασπαστή παλτό, που θα είναι βρέθαν από χοντρό ύφανμα, έχουν απλή κοψη και σκέτα ντε-κολτέ. Θ' αποτελέσουν πάντα κάποιο συνδυασμό με το παλτό. Είτε θνάνι στο ίδιο χρώμα, με ή με άλλη, πιο ανοιχτή απόχρωση, με ασπαστή μεγάλη χρωματική αντίθεση, το παλτό. Φόβρα ή το ντουμπλ-φας το παλτού.

**ΝΕΑ ΧΡΩΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΑΜΠΛΙΓΕ ΦΟΡΕΜΑΤΑ**

Τελευταία λανσάρεται ένα νέο, πολύ γυναικείο, που πηγαιίνει στις περισσότερες γυναίκες το «ρόζ-μπουγκαινβίλια». Το χρώμα αυτό δείχνει πολύ όμορφο σε μεταξωτά υφάσματα χωρίς να χάνει την ισορροπία.

ΟΙ ΠΛΕΥΣΘΑ ΔΙΑΔΕΧΟΝΤΕΣ ΜΙΑ ΚΟΥΡΤ ΧΩΡΙΣ ΚΑΠΟΤΕ ΜΕ ΘΡΟΝΟ ΒΟΛΑΝ ΓΥΝΩ ΣΤΟ ΝΤΕΚΟΛΕΤΕ, ΤΟΥ ΠΙΣΩ ΚΑΙ ΤΕΒΑΙΝΕΙ ΣΤΗ ΣΤΡΟΥΓΥΛΗ ΓΥΡΑΜΗ. ΜΙΑ ΝΤΕΚΟΛΕΤΕ ΠΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ Η ΜΑΦΕΡΕΙΑ ΠΕΝΝΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΡΑΑΖ, ΔΗΛΑΔΗ ΠΑΝΩ ΣΤΟΥΣ ΔΩΜΟΥΣ, ΕΝΔΕΙΧΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΣ ΣΟΥΡΕΣ ΤΗΣ ΦΟΥΣΤΑΣ. ΣΤΟ ΜΠΡΟΣΤΙΝΟ ΘΑ ΑΡΕΣ ΤΟΥ, ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΚΑΛΩΜΑΤΟ.

Ἀριστερά: Κομπὸ μαντῶ ἀπὸ τερχεὺλ
γιακᾶ. Δεξιά: Τὸ ταγ

γιάκα. Δε ξία: το ού
 τὸ σπάλιζετε μ' ἓνα τριαντάφυλλο ἀπὸ τὸ ἴδιο
 ὄνομα:
 τὸ ρῶς—μπουγκαινβίλια λανσάρεται ἐπίσης ἐν
 μετσάδα—«μεταλωσέ», πού σχηματίζουν ἀνά-
 γλυφα σχέδια στὸ ἴδιο χρώμα, βέβαια. Γιὰ τὶς
 κυρίες προτείνεται μιά πολὺ ἀπλή κομπ στὸ
 στυλ τοῦ φουρῶ γι' τῆς τυνικ γιὰ τὸ φῶμα, μὲ
 «ἐμμερικανικούς» ὅμως, ὅπως συνηθίζονταν τὸ
 κάλλοκαρι.

Το φρούτο αυτό συμπληρώνεται πάντα με κου-
λάκι καρέττα ή μπαλόνι, που μπορεί να κλείνει πι-
σω από τα αυτιά και να έχει φαρδιά μανίκια κιμονό.
Ο νέος συνδυασμός γυμναστών στα λουσάκια
μπορεί να είναι το κίτρινο—ροζέ, σε συνδυασμό
με κόκκινο και μαύρο. Το φάρμακο αυτό ταϊρι-
ζει πολύ καλά μακριές, ίσιες ζακέτες, που θα
φορούνται αντί για βραδινό παλτό πάνω από ένα
ισίο φόρεμα από μαύρο κρέπ, που να έχει μία φά-
σα από μαλακή γούνα στην πλάτη.

ΤΑ ΝΕΑ ΖΕΣΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

[illegible]

αλλά και ομορφιά και προσέθετες; για σύνολα (φω-
τογραφία και μακρειακά ζακέττα) είναι τα χοντρά μα-
τσίδια που ταιριάζουν σε πυκνή ύφανση που σχημα-
τίζει ένα είδος από κίονα κορμό.
Σημειώστε ότι ο νεωτερισμός στα σύνολα αλ-
τά είναι το διαφορετικό μήκος των μαγιονίκ.
Οι 10 τα μαγιονικά του φορέματος έχουν μήκος
μαγιονίκ εκείνα της ζακέττας είναι κίονοι, πολύ
κοντά και τελειώνουν πολύ πάνω από τον άγκυ-
λο. Οι ζακέττες αυτές έχουν πάντα γιαντά-τα-
χόνια και τα φορέματα σκέτα υφαντά. ΣΤΟΙ-
μακρειακά δερμάτινα σκέτα υφαντά και
με φόντο στη μέση, που δένεται μπροστά

ΠΡΩ-Ι-ΝΑ ΣΥΝΟΛΑ

ΠΡΩΪΝΑ ΣΥΝΟΛΑ
 τὰ πρῶτ' συνηθίζεται πολλὴ ὁ ὕφανσι ἐξ-
 ἀκέρῃ, ποὺ εἶναι πολλὴ ζεστή. Ταίριαζει γιὰ κα-
 ποὶν τρῶα—κὰρ ζακέττες καὶ σύνολα. ποὺ ἀ-
 πολλοὺν ἀπὸ κομτὴ, τυνικὴ μὲ ψηλὸ γιανὰ—
 καὶ σκέτὴ φούστα.





Χαριτωμένο σύνολο από κρυλέρ για μωρά.

λίζεται σαν τούς ναμίτες, με γαζιά. Το ίδιο σεμίζιέ κόβεται επίσης μονοκόμματα κι έχει διπλά γαζιά σε κάθε πλευρά, που δεκινούν από τούς ώμους.

Ετσι κομμένο, το φόρεμα μοιάζει περισσότερο στο στυλ «κολαγίου», ενώ ο πρώτος τύπος τού σεμίζιέ με τούς ναμίτες είναι «στρατιωτικό».

Καπέλλα για κορίτσια και άγρια: Φέτος τα κορίτσια και τα άγρια θα φορέσουν τον ίδιο τύπο καπέλλου, το μπερέ, τη μπάσκ και το κασκέττο. Το στρογγυλό μπερέ από καρρό τούτν γαννίρεται με μία ίσια φάσα, που είναι ρελιασμένη με δέρμα, και που σπολίζεται πάνω στη φάσα αυτή με δυο μεγάλα δερμάτινα κουμπιά.

Το κασκέττο γίνεται συνήθως από τούτν πιέ —ντέ—πουλά. Για τα κορίτσια σπολίζεται πίσω με δυο καρδέλλες, που κρέμονται λίγο στον άερα.

Η μπάσκ, με μεγάλο μεταξωτό πομπόν στην κορυφή, γίνεται από σκατσέλιο και φοριέται με μάλλινης μακρείς γκέτες — κάλτσες στο ίδιο στυλ.

Για τα μεγαλύτερα κορίτσια λανσάρονται φέτος πολύ οι φούστες — πανταλόνια, που αφήνουν μεγάλη ελευθερία στις κινήσεις. Ταίριαζουν ιδιαίτερα για τις εδωρομές των παιδιών.

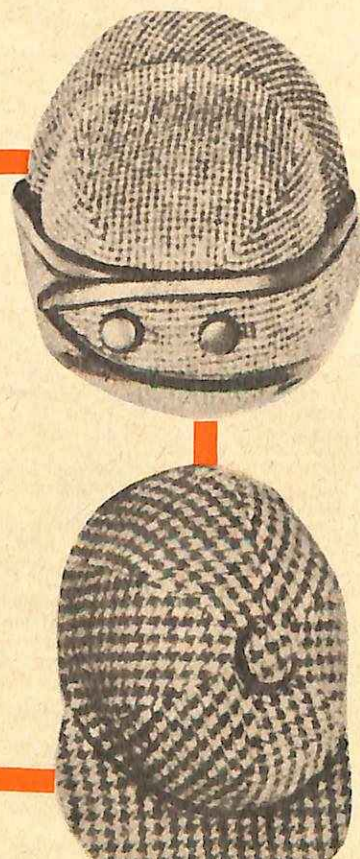
Χειμωνιάτικα παλτά: Για τα μικρά και μεγάλα κορίτσια θα φτιάξετε ένα πρωτότυπο και πολύ εύκολο στην κατασκευή του μοντελάκι. Πρόκειται για την κάπα — ποδιά από λόντεν, με φόδρα και ρελιασμένα από σκατσέλικη φανέλλα. Τα δυο κομμάτια της κάπας ενώνονται σαν τα μανίκια κιμονό.

Στα μικρά παιδιά ταίριαζει επίσης το παλτό — το στυλ «πυροσβεστή». Γίνεται όμορφο από καμηνλό, με καπελλάκι άσπρο και μεγάλα κουμπιά. Οι κορτές τσέπες έχουν ραμπά και είναι λοξές. Σας χρειάζεται για το παλτουδάκι αυτό, για παιδιά από 6 μέχρι 8 χρόνων, 1,50 μέτρο σε φάρδος 1,40 μ.

Πλεχτά για μικρά παιδιά: Για τα παιδιά μέχρι 8 χρόνων θα φτιάξετε ένα όμορφο σύνολο από μπλέ ή κόκκινο μαλλί. Η πλέξι είναι κάλτσα με λάστιχο στα φινιρίσματα. Το σύνολο αποτελείται από μία πλεχτή φόρμα με λάστιχο στη μέση, μόνο στα πλάγια και κουμπιά στους ώμους. Από πάνω το παιδί θα φορέσει ένα βεσά — ζακέττα, που κλείνει με φερμουάρ κι έχει ψηλό γυριστό γιακά με πλέξι λάστιχο.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ
Φορέματα για κορίτσια μέχρι δέκα χρόνων: Για τα κορίτσια αυτά ταίριαζει ιδιαίτερα το στυλ «σεμίζιέ», με κομμένο ναμίτη και «μπιέ», που δεκινούν από την κουμπωμένη μύτη του. Το φορεμάτακι αυτό κουμπώνει πάνω σε φάσα, που στο

Αριστερά: Ένας νεωτερισμός για τα παιδιά: πάνω στην ζώνη εφαρμόζεται ή κασσετίνα. Όμορφο φόρεμα-πουλόβερ και δίπλα, ένα φορεμάτακι — σεμίζιέ. Δεξιά: Καπελλάκια της μόδας για κορίτσια και άγρια.



ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Οι μυρωδιές του φαγητού

Τη μέρα που δέχεσθε ή που περιμένετε έπισκέπτες, αποφεύγετε να μαγειρεύετε φαγητά που μυρίζουν, προπάντων δε αν ή κοίτη σας δε βρίσκεται μακριά από το δωμάτιο της υποδοχής. Γιατί είναι πολύ άσχημο να καταλαβαίνει ο έπισκέπτης, μόλις μπή, αν οι κύριοι του σπιτιού φάγανε ή θα φάνε ψάρια, κουνουπίδι ή κεφτέδες... Είναι ή άλλη διαβεβαίωση μερικά φαγητά σκουπίζουν ένα πολύ γαρυλιστικό άρωμα. Άλλα κάθε πράγμα στη θέση του και στην ώρα του! Όπως δε θα σκεπτόμαστε κανείς να χύσει ένα μπούκαλα μυρωδιά στην κουζίνα, έτσι δεν είναι ευχάριστο ν' αναπνέει κανείς στο σαλόνι την όσμη τού ψητού!

Το πολύτιμο λεμόνι

Απ' το σπίτι μες καλής νοικοκυράς δεν πρέπει να λείπει ποτέ το λεμόνι, γιατί έχει κίλεις — δυο χρησιμοποίησεις.

Με την εξωτερική κίτρινη φλούδα του θα άρωματίσετε κρέμες, γλυκίσματα και σιρόπια. Θα μεταχειριστήτε το ζουμί του για λεμονάδες ή σαλάτες. Το ζουμί του λεμονιού αποστειρώνει ένα νερό ύποπτου καθαριότητος, θεραπεύει μία κολικιακή διαταραχή, ωφέλει κατά των ρευματισμών και της άρθριτιδος. Σε γαργάρες, γιατρέψει τον πονόλαιμο. Απολυμαίνει τη δαγκωματιά ενός σκύλου, όταν δεν υπάρχει άλλο δραστικότερο μέσον.

Ανακατεμένο με γλυαρό νερό, χρησιμεύει για το πλύσιμο των δοντιών ή την περιποίηση των μαλλιών. Το ζουμί από 10—12 λεμόνια, μέσα στο ζεστό νερό του μπανιού, μαλακώνει το δέρμα κι έμμοδιζει τις ρυτίδες.

Όταν τα χαλκώματα της κουζίνας σας έχουν πάρει ένα σκούρο χρώμα, όταν ένα σφυγγάρι έχει μαυρίσει από τη χρήση, όταν ένα φαινό καπέλλο έχει κιτρινίσει απ' την πολικαρία, όταν τα χέρια σας έχουν μαυρίσει απ' το καθαρίσμα λαχανικών, αρκεί πάντα το τριψίμο με μία λεμονόκουπα, για να ξαναπαρούν όλα το φυσικό χρώμα τους.

Όταν θέλετε να ζωρφέουν τα χρώματα ύφανσών μεταξωτών ή μάλλινων πλεχτών και να γίνουν σαν καινούργια, μετά το πλύσιμο ξεπλύνετε τα με νερό και λεμόνι. Για να καθαρίσετε λεκέδες μελανιού από ύφλο ή μάρμαρο, τρίψτε τους με μίγμα από 30 γραμμάρια ζουμί λεμονιού, 150 γραμμάρια λιγνέλιο και 30 γραμμάρια ψύχα βρασμένης πατάτας.

Οι έπιμονοι λεκέδες, που έχουν σχηματισθ' σε άσπρα ρούχα από ύγρασία, καθαρίζουν, αν άπλωσετε από πάνω κι' από κάτω κι' άφιστε να στεγνώσει ένα στρώμα από το έξης μίγμα: Σαπούνι 4 γραμμάρια, άμυλον 2 γραμμάρια, άλατι 1 γραμμάριο, χυμός λεμονιού τόσοσ όστε να σχηματισθ' μία πηχτή πάστα.

Με λίγα λόγια

Για να διατηρήση ο μωϊνωδός το άραιο πρόσκινο χρώμα του μέσα στο φαγητό, πρέπει, πριν τόν ψιλοκόψετε, να τόν άφιστε 1—2 λεπτά μέσα σε βραστό νερό.

Ένα χραματιστό ύφανσμα διατηρεί το χρώμα του και μετά το πλύσιμο, αν προσθέσετε στο νερό που θα τόν πλύνετε, μία γεμάτη κούφτα άλατι. Το ξεπλυσμα επίσης πρέπει νά γίνη με άλμυρο νερό.

Τα μεταξωτά φορέματα δε βουρτσίζονται. Τα σκουπίζετε μονάχα μ' ένα κομμάτι φανέλλα, που φροντίζετε να τόν διατηρήτε καθαρό.

Για να καθαρίσετε εύκολα τα κρεμμύδια, βουτήχτε τα σε βραστό νερό κι' ύστερα ρίχτε τα σε κρύο. Μόλις τὰ βγάλετε από κεί, καθαρίστε τα. Δεν πρόκειται να «κλαψέψετε», όπως συνήθως.

Για να ξεμυρίση το λάδι

Το λάδι σας άρχισε να παίρνει μία άσχημη μυρωδιά; Μπορείτε να τόν καθαρίσετε με τόν έξης άπλούστατο τρόπο: Βάζετε μέσα σ' ένα χωνί ένα κομμάτι φανέλλα, που ή φανέλλα σιμύει σ' άυτό ή άφή τη φανέλλα ρίχνετε καρδουλόκοκκο, σ' άρκετο ποσόν λαί περιάτε το λάδι απ' τόν χωνί. Ένα άλλο τημένο πάνω από ένα μπουκάλι ή, τόν χωνί δοχείο, πολύ καθαρό. Θά βγύ ή άπ' άνω, έντελώς καθαρό και χωρίς καμιά μυρωδιά.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΝΤΑΙΗ ΚΗΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ένώ ή Μαϊή Χίλλ δείχνει καθαρά στο Μάρκ πως τόν θέλει για φίλο της, άσφονικά αλλάζει ύφος και τόν φερνεται ψυχρά και τυπικά. Εκείνος δεν ξέρει τί να υποθέσει. Τόν παρατηρεί ώστόσο τόν οι έφημερίδες δεν αναφέρουν πιά τόν παρμικό γι' αυτόν. Όλοι τόν θεωρούν νεκρό. Την άλλη μέρα, ή Μαϊή μετανοώνει πάλι και λέει καθαρά στο Μάρκ πως θα γίνη δική του, γιατί διψάει για έρωτα, δέκα χρόνια τώρα που έχει μείνει ήρη. Θέλει μονάχα να πεισθ' πως ο έρωτάς τους θα διαρκέση για πάντα και πως στρώζεται στην άμοιρία ειλικρίνεια. Ξητώντας νά μύθο τόν παραβλέπει, ή Μαϊή καταφεύγει στα άρχεια μιας έφημερίδας. Εται, μαθαίνει πως ή Μαϊή, κόρη πλούσιου πατέρος, είχε παντρευτή μ' έναν άντρα πολύ μεγαλύτερο της. Ύστερα είχε γίνη φιλενάδα τού γκαγκστερ Λινκ Μόργκαν. Αυτός είχε κάνει μία μεγάλη ληστεία, μαζί με τρεις συντρόφους, και θέλησε ύστερα να τόν σκάσει με ή Μαϊή. Έπειδή άκούθηκε να τόν ακολουθήσει, ή χτύπησε. Έπενεθ' τότε ο άντρας της, κι' ο Λινκ τόν σκότωσε. Η Μαϊή μετανοήμνη, είχε προσφέρει ύστερα μεγάλη άμοιρία για τήν άνακάλυψη τού δολοφόνου, αλλά ο Λινκ είχε εξαφανισθ'. Ο Μάρκ συμπεραίνει τώρα πως ή Μαϊή κλείστηκε στο σπίτι της τόσα χρόνια γιατί ή βασανίζανε οι τύψεις, μα τώρα θέλει πιά να ήση κι' αυτή.

— Ένώ ή Μαϊή Χίλλ δείχνει καθαρά στο Μάρκ πως τόν θέλει για φίλο της, άσφονικά αλλάζει ύφος και τόν φερνεται ψυχρά και τυπικά. Εκείνος δεν ξέρει τί να υποθέσει. Τόν παρατηρεί ώστόσο τόν οι έφημερίδες δεν αναφέρουν πιά τόν παρμικό γι' αυτόν. Όλοι τόν θεωρούν νεκρό. Την άλλη μέρα, ή Μαϊή μετανοώνει πάλι και λέει καθαρά στο Μάρκ πως θα γίνη δική του, γιατί διψάει για έρωτα, δέκα χρόνια τώρα που έχει μείνει ήρη. Θέλει μονάχα να πεισθ' πως ο έρωτάς τους θα διαρκέση για πάντα και πως στρώζεται στην άμοιρία ειλικρίνεια. Ξητώντας νά μύθο τόν παραβλέπει, ή Μαϊή καταφεύγει στα άρχεια μιας έφημερίδας. Εται, μαθαίνει πως ή Μαϊή, κόρη πλούσιου πατέρος, είχε παντρευτή μ' έναν άντρα πολύ μεγαλύτερο της. Ύστερα είχε γίνη φιλενάδα τού γκαγκστερ Λινκ Μόργκαν. Αυτός είχε κάνει μία μεγάλη ληστεία, μαζί με τρεις συντρόφους, και θέλησε ύστερα να τόν σκάσει με ή Μαϊή. Έπειδή άκούθηκε να τόν ακολουθήσει, ή χτύπησε. Έπενεθ' τότε ο άντρας της, κι' ο Λινκ τόν σκότωσε. Η Μαϊή μετανοήμνη, είχε προσφέρει ύστερα μεγάλη άμοιρία για τήν άνακάλυψη τού δολοφόνου, αλλά ο Λινκ είχε εξαφανισθ'. Ο Μάρκ συμπεραίνει τώρα πως ή Μαϊή κλείστηκε στο σπίτι της τόσα χρόνια γιατί ή βασανίζανε οι τύψεις, μα τώρα θέλει πιά να ήση κι' αυτή.

— Ένώ ή Μαϊή Χίλλ δείχνει καθαρά στο Μάρκ πως τόν θέλει για φίλο της, άσφονικά αλλάζει ύφος και τόν φερνεται ψυχρά και τυπικά. Εκείνος δεν ξέρει τί να υποθέσει. Τόν παρατηρεί ώστόσο τόν οι έφημερίδες δεν αναφέρουν πιά τόν παρμικό γι' αυτόν. Όλοι τόν θεωρούν νεκρό. Την άλλη μέρα, ή Μαϊή μετανοώνει πάλι και λέει καθαρά στο Μάρκ πως θα γίνη δική του, γιατί διψάει για έρωτα, δέκα χρόνια τώρα που έχει μείνει ήρη. Θέλει μονάχα να πεισθ' πως ο έρωτάς τους θα διαρκέση για πάντα και πως στρώζεται στην άμοιρία ειλικρίνεια. Ξητώντας νά μύθο τόν παραβλέπει, ή Μαϊή καταφεύγει στα άρχεια μιας έφημερίδας. Εται, μαθαίνει πως ή Μαϊή, κόρη πλούσιου πατέρος, είχε παντρευτή μ' έναν άντρα πολύ μεγαλύτερο της. Ύστερα είχε γίνη φιλενάδα τού γκαγκστερ Λινκ Μόργκαν. Αυτός είχε κάνει μία μεγάλη ληστεία, μαζί με τρεις συντρόφους, και θέλησε ύστερα να τόν σκάσει με ή Μαϊή. Έπειδή άκούθηκε να τόν ακολουθήσει, ή χτύπησε. Έπενεθ' τότε ο άντρας της, κι' ο Λινκ τόν σκότωσε. Η Μαϊή μετανοήμνη, είχε προσφέρει ύστερα μεγάλη άμοιρία για τήν άνακάλυψη τού δολοφόνου, αλλά ο Λινκ είχε εξαφανισθ'. Ο Μάρκ συμπεραίνει τώρα πως ή Μαϊή κλείστηκε στο σπίτι της τόσα χρόνια γιατί ή βασανίζανε οι τύψεις, μα τώρα θέλει πιά να ήση κι' αυτή.

— Ένώ ή Μαϊή Χίλλ δείχνει καθαρά στο Μάρκ πως τόν θέλει για φίλο της, άσφονικά αλλάζει ύφος και τόν φερνεται ψυχρά και τυπικά. Εκείνος δεν ξέρει τί να υποθέσει. Τόν παρατηρεί ώστόσο τόν οι έφημερίδες δεν αναφέρουν πιά τόν παρμικό γι' αυτόν. Όλοι τόν θεωρούν νεκρό. Την άλλη μέρα, ή Μαϊή μετανοώνει πάλι και λέει καθαρά στο Μάρκ πως θα γίνη δική του, γιατί διψάει για έρωτα, δέκα χρόνια τώρα που έχει μείνει ήρη. Θέλει μονάχα να πεισθ' πως ο έρωτάς τους θα διαρκέση για πάντα και πως στρώζεται στην άμοιρία ειλικρίνεια. Ξητώντας νά μύθο τόν παραβλέπει, ή Μαϊή καταφεύγει στα άρχεια μιας έφημερίδας. Εται, μαθαίνει πως ή Μαϊή, κόρη πλούσιου πατέρος, είχε παντρευτή μ' έναν άντρα πολύ μεγαλύτερο της. Ύστερα είχε γίνη φιλενάδα τού γκαγκστερ Λινκ Μόργκαν. Αυτός είχε κάνει μία μεγάλη ληστεία, μαζί με τρεις συντρόφους, και θέλησε ύστερα να τόν σκάσει με ή Μαϊή. Έπειδή άκούθηκε να τόν ακολουθήσει, ή χτύπησε. Έπενεθ' τότε ο άντρας της, κι' ο Λινκ τόν σκότωσε. Η Μαϊή μετανοήμνη, είχε προσφέρει ύστερα μεγάλη άμοιρία για τήν άνακάλυψη τού δολοφόνου, αλλά ο Λινκ είχε εξαφανισθ'. Ο Μάρκ συμπεραίνει τώρα πως ή Μαϊή κλείστηκε στο σπίτι της τόσα χρόνια γιατί ή βασανίζανε οι τύψεις, μα τώρα θέλει πιά να ήση κι' αυτή.

— Ένώ ή Μαϊή Χίλλ δείχνει καθαρά στο Μάρκ πως τόν θέλει για φίλο της, άσφονικά αλλάζει ύφος και τόν φερνεται ψυχρά και τυπικά. Εκείνος δεν ξέρει τί να υποθέσει. Τόν παρατηρεί ώστόσο τόν οι έφημερίδες δεν αναφέρουν πιά τόν παρμικό γι' αυτόν. Όλοι τόν θεωρούν νεκρό. Την άλλη μέρα, ή Μαϊή μετανοώνει πάλι και λέει καθαρά στο Μάρκ πως θα γίνη δική του, γιατί διψάει για έρωτα, δέκα χρόνια τώρα που έχει μείνει ήρη. Θέλει μονάχα να πεισθ' πως ο έρωτάς τους θα διαρκέση για πάντα και πως στρώζεται στην άμοιρία ειλικρίνεια. Ξητώντας νά μύθο τόν παραβλέπει, ή Μαϊή καταφεύγει στα άρχεια μιας έφημερίδας. Εται, μαθαίνει πως ή Μαϊή, κόρη πλούσιου πατέρος, είχε παντρευτή μ' έναν άντρα πολύ μεγαλύτερο της. Ύστερα είχε γίνη φιλενάδα τού γκαγκστερ Λινκ Μόργκαν. Αυτός είχε κάνει μία μεγάλη ληστεία, μαζί με τρεις συντρόφους, και θέλησε ύστερα να τόν σκάσει με ή Μαϊή. Έπειδή άκούθηκε να τόν ακολουθήσει, ή χτύπησε. Έπενεθ' τότε ο άντρας της, κι' ο Λινκ τόν σκότωσε. Η Μαϊή μετανοήμνη, είχε προσφέρει ύστερα μεγάλη άμοιρία για τήν άνακάλυψη τού δολοφόνου, αλλά ο Λινκ είχε εξαφανισθ'. Ο Μάρκ συμπεραίνει τώρα πως ή Μαϊή κλείστηκε στο σπίτι της τόσα χρόνια γιατί ή βασανίζανε οι τύψεις, μα τώρα θέλει πιά να ήση κι' αυτή.

— Ένώ ή Μαϊή Χίλλ δείχνει καθαρά στο Μάρκ πως τόν θέλει για φίλο της, άσφονικά αλλάζει ύφος και τόν φερνεται ψυχρά και τυπικά. Εκείνος δεν ξέρει τί να υποθέσει. Τόν παρατηρεί ώστόσο τόν οι έφημερίδες δεν αναφέρουν πιά τόν παρμικό γι' αυτόν. Όλοι τόν θεωρούν νεκρό. Την άλλη μέρα, ή Μαϊή μετανοώνει πάλι και λέει καθαρά στο Μάρκ πως θα γίνη δική του, γιατί διψάει για έρωτα, δέκα χρόνια τώρα που έχει μείνει ήρη. Θέλει μονάχα να πεισθ' πως ο έρωτάς τους θα διαρκέση για πάντα και πως στρώζεται στην άμοιρία ειλικρίνεια. Ξητώντας νά μύθο τόν παραβλέπει, ή Μαϊή καταφεύγει στα άρχεια μιας έφημερίδας. Εται, μαθαίνει πως ή Μαϊή, κόρη πλούσιου πατέρος, είχε παντρευτή μ' έναν άντρα πολύ μεγαλύτερο της. Ύστερα είχε γίνη φιλενάδα τού γκαγκστερ Λινκ Μόργκαν. Αυτός είχε κάνει μία μεγάλη ληστεία, μαζί με τρεις συντρόφους, και θέλησε ύστερα να τόν σκάσει με ή Μαϊή. Έπειδή άκούθηκε να τόν ακολουθήσει, ή χτύπησε. Έπενεθ' τότε ο άντρας της, κι' ο Λινκ τόν σκότωσε. Η Μαϊή μετανοήμνη, είχε προσφέρει ύστερα μεγάλη άμοιρία για τήν άνακάλυψη τού δολοφόνου, αλλά ο Λινκ είχε εξαφανισθ'. Ο Μάρκ συμπεραίνει τώρα πως ή Μαϊή κλείστηκε στο σπίτι της τόσα χρόνια γιατί ή βασανίζανε οι τύψεις, μα τώρα θέλει πιά να ήση κι' αυτή.

— Ένώ ή Μαϊή Χίλλ δείχνει καθαρά στο Μάρκ πως τόν θέλει για φίλο της, άσφονικά αλλάζει ύφος και τόν φερνεται ψυχρά και τυπικά. Εκείνος δεν ξέρει τί να υποθέσει. Τόν παρατηρεί ώστόσο τόν οι έφημερίδες δεν αναφέρουν πιά τόν παρμικό γι' αυτόν. Όλοι τόν θεωρούν νεκρό. Την άλλη μέρα, ή Μαϊή μετανοώνει πάλι και λέει καθαρά στο Μάρκ πως θα γίνη δική του, γιατί διψάει για έρωτα, δέκα χρόνια τώρα που έχει μείνει ήρη. Θέλει μονάχα να πεισθ' πως ο έρωτάς τους θα διαρκέση για πάντα και πως στρώζεται στην άμοιρία ειλικρίνεια. Ξητώντας νά μύθο τόν παραβλέπει, ή Μαϊή καταφεύγει στα άρχεια μιας έφημερίδας. Εται, μαθαίνει πως ή Μαϊή, κόρη πλούσιου πατέρος, είχε παντρευτή μ' έναν άντρα πολύ μεγαλύτερο της. Ύστερα είχε γίνη φιλενάδα τού γκαγκστερ Λινκ Μόργκαν. Αυτός είχε κάνει μία μεγάλη ληστεία, μαζί με τρεις συντρόφους, και θέλησε ύστερα να τόν σκάσει με ή Μαϊή. Έπειδή άκούθηκε να τόν ακολουθήσει, ή χτύπησε. Έπενεθ' τότε ο άντρας της, κι' ο Λινκ τόν σκότωσε. Η Μαϊή μετανοήμνη, είχε προσφέρει ύστερα μεγάλη άμοιρία για τήν άνακάλυψη τού δολοφόνου, αλλά ο Λινκ είχε εξαφανισθ'. Ο Μάρκ συμπεραίνει τώρα πως ή Μαϊή κλείστηκε στο σπίτι της τόσα χρόνια γιατί ή βασανίζανε οι τύψεις, μα τώρα θέλει πιά να ήση κι' αυτή.

— Ένώ ή Μαϊή Χίλλ δείχνει καθαρά στο Μάρκ πως τόν θέλει για φίλο της, άσφονικά αλλάζει ύφος και τόν φερνεται ψυχρά και τυπικά. Εκείνος δεν ξέρει τί να υποθέσει. Τόν παρατηρεί ώστόσο τόν οι έφημερίδες δεν αναφέρουν πιά τόν παρμικό γι' αυτόν. Όλοι τόν θεωρούν νεκρό. Την άλλη μέρα, ή Μαϊή μετανοώνει πάλι και λέει καθαρά στο Μάρκ πως θα γίνη δική του, γιατί διψάει για έρωτα, δέκα χρόνια τώρα που έχει μείνει ήρη. Θέλει μονάχα να πεισθ' πως ο έρωτάς τους θα διαρκέση για πάντα και πως στρώζεται στην άμοιρία ειλικρίνεια. Ξητώντας νά μύθο τόν παραβλέπει, ή Μαϊή καταφεύγει στα άρχεια μιας έφημερίδας. Εται, μαθαίνει πως ή Μαϊή, κόρη πλούσιου πατέρος, είχε παντρευτή μ' έναν άντρα πολύ μεγαλύτερο της. Ύστερα είχε γίνη φιλενάδα τού γκαγκστερ Λινκ Μόργκαν. Αυτός είχε κάνει μία μεγάλη ληστεία, μαζί με τρεις συντρόφους, και θέλησε ύστερα να τόν σκάσει με ή Μαϊή. Έπειδή άκούθηκε να τόν ακολουθήσει, ή χτύπησε. Έπενεθ' τότε ο άντρας της, κι' ο Λινκ τόν σκότωσε. Η Μαϊή μετανοήμνη, είχε προσφέρει ύστερα μεγάλη άμοιρία για τήν άνακάλυψη τού δολοφόνου, αλλά ο Λινκ είχε εξαφανισθ'. Ο Μάρκ συμπεραίνει τώρα πως ή Μαϊή κλείστηκε στο σπίτι της τόσα χρόνια γιατί ή βασανίζανε οι τύψεις, μα τώρα θέλει πιά να ήση κι' αυτή.

— Ένώ ή Μαϊή Χίλλ δείχνει καθαρά στο Μάρκ πως τόν θέλει για φίλο της, άσφονικά αλλάζει ύφος και τόν φερνεται ψυχρά και τυπικά. Εκείνος δεν ξέρει τί να υποθέσει. Τόν παρατηρεί ώστόσο τόν οι έφημερίδες δεν αναφέρουν πιά τόν παρμικό γι' αυτόν. Όλοι τόν θεωρούν νεκρό. Την άλλη μέρα, ή Μαϊή μετανοώνει πάλι και λέει καθαρά στο Μάρκ πως θα γίνη δική του, γιατί διψάει για έρωτα, δέκα χρόνια τώρα που έχει μείνει ήρη. Θέλει μονάχα να πεισθ' πως ο έρωτάς τους θα διαρκέση για πάντα και πως στρώζεται στην άμοιρία ειλικρίνεια. Ξητώντας νά μύθο τόν παραβλέπει, ή Μαϊή καταφεύγει στα άρχεια μιας έφημερίδας. Εται, μαθαίνει πως ή Μαϊή, κόρη πλούσιου πατέρος, είχε παντρευτή μ' έναν άντρα πολύ μεγαλύτερο της. Ύστερα είχε γίνη φιλενάδα τού γκαγκστερ Λινκ Μόργκαν. Αυτός είχε κάνει μία μεγάλη ληστεία, μαζί με τρεις συντρόφους, και θέλησε ύστερα να τόν σκάσει με ή Μαϊή. Έπειδή άκούθηκε να τόν ακολουθήσει, ή χτύπησε. Έπενεθ' τότε ο άντρας της, κι' ο Λινκ τόν σκότωσε. Η Μαϊή μετανοήμνη, είχε προσφέρει ύστερα μεγάλη άμοιρία για τήν άνακάλυψη τού δολοφόνου, αλλά ο Λινκ είχε εξαφανισθ'. Ο Μάρκ συμπεραίνει τώρα πως ή Μαϊή κλείστηκε στο σπίτι της τόσα χρόνια γιατί ή βασανίζανε οι τύψεις, μα τώρα θέλει πιά να ήση κι' αυτή.

— Ένώ ή Μαϊή Χίλλ δείχνει καθαρά στο Μάρκ πως τόν θέλει για φίλο της, άσφονικά αλλάζει ύφος και τόν φερνεται ψυχρά και τυπικά. Εκείνος δεν ξέρει τί να υποθέσει. Τόν παρατηρεί ώστόσο τόν οι έφημερίδες δεν αναφέρουν πιά τόν παρμικό γι' αυτόν. Όλοι τόν θεωρούν νεκρό. Την άλλη μέρα, ή Μαϊή μετανοώνει πάλι και λέει καθαρά στο Μάρκ πως θα γίνη δική του, γιατί διψάει για έρωτα, δέκα χρόνια τώρα που έχει μείνει ήρη. Θέλει μονάχα να πεισθ' πως ο έρωτάς τους θα διαρκέση για πάντα και πως στρώζεται στην άμοιρία ειλικρίνεια. Ξητώντας νά μύθο τόν παραβλέπει, ή Μαϊή καταφεύγει στα άρχεια μιας έφημερίδας. Εται, μαθαίνει πως ή Μαϊή, κόρη πλούσιου πατέρος, είχε παντρευτή μ' έναν άντρα πολύ μεγαλύτερο της. Ύστερα είχε γίνη φιλενάδα τού γκαγκστερ Λινκ Μόργκαν. Αυτός είχε κάνει μία μεγάλη ληστεία, μαζί με τρεις συντρόφους, και θέλησε ύστερα να τόν σκάσει με ή Μαϊή. Έπειδή άκούθηκε να τόν ακολουθήσει, ή χτύπησε. Έπενεθ' τότε ο άντρας της, κι' ο Λινκ τόν σκότωσε. Η Μαϊή μετανοήμνη, είχε προσφέρει ύστερα μεγάλη άμοιρία για τήν άνακάλυψη τού δολοφόνου, αλλά ο Λινκ είχε εξαφανισθ'. Ο Μάρκ συμπεραίνει τώρα πως ή Μαϊή κλείστηκε στο σπίτι της τόσα χρόνια γιατί ή βασανίζανε οι τύψεις, μα τώρα θέλει πιά να ήση κι' αυτή.

— Ένώ ή Μαϊή Χίλλ δείχνει καθαρά στο Μάρκ πως τόν θέλει για φίλο της, άσφονικά αλλάζει ύφος και τόν φερνεται ψυχρά και τυπικά. Εκείνος δεν ξέρει τί να υποθέσει. Τόν παρατηρεί ώστόσο τόν οι έφημερίδες δεν αναφέρουν πιά τόν παρμικό γι' αυτόν. Όλοι τόν θεωρούν νεκρό. Την άλλη μέρα, ή Μαϊή μετανοώνει πάλι και λέει καθαρά στο Μάρκ πως θα γίνη δική του, γιατί διψάει για έρωτα, δέκα χρόνια τώρα που έχει μείνει ήρη. Θέλει μονάχα να πεισθ' πως ο έρωτάς τους θα διαρκέση για πάντα και πως στρώζεται στην άμοιρία ειλικρίνεια. Ξητώντας νά μύθο τόν παραβλέπει, ή Μαϊή καταφεύγει στα άρθεια μιας έφημερίδας. Εται, μαθαίνει πως ή Μαϊή, κόρη πλούσιου πατέρος, είχε παντρευτή μ' έναν άντρα πολύ μεγαλύτερο της. Ύστερα είχε γίνη φιλενάδα τού γκαγκστερ Λινκ Μόργκαν. Αυτός είχε κάνει μία μεγάλη ληστεία, μαζί με τρεις συντρόφους, και θέλησε ύστερα να τόν σκάσει με ή Μαϊή. Έπειδή άκούθηκε να τόν ακολουθήσει, ή χτύπησε. Έπενεθ' τότε ο άντρας της, κι' ο Λινκ τόν σκότωσε. Η Μαϊή μετανοήμνη, είχε προσφέρει ύστερα μεγάλη άμοιρία για τήν άνακάλυψη τού δολοφόνου, αλλά ο Λινκ είχε εξαφανισθ'. Ο Μάρκ συμπεραίνει τώρα πως ή Μαϊή κλείστηκε στο σπίτι της τόσα χρόνια γιατί ή βασανίζανε οι τύψεις, μα τώρα θέλει πιά να ήση κι' αυτή.

— Ένώ ή Μαϊή Χίλλ δείχνει καθαρά στο Μάρκ πως τόν θέλει για φίλο της, άσφονικά αλλάζει ύφος και τόν φερνεται ψυχρά και τυπικά. Εκείνος δεν ξέρει τί να υποθέσει. Τόν παρατηρεί ώστόσο τόν οι έφημερίδες δεν αναφέρουν πιά τόν παρμικό γι' αυτόν. Όλοι τόν θεωρούν νεκρό. Την άλλη μέρα, ή Μαϊή μετανοώνει πάλι και λέει καθαρά στο Μάρκ πως θα γίνη δική του, γιατί διψάει για έρωτα, δέκα χρόνια τώρα που έχει μείνει ήρη. Θέλει μονάχα να πεισθ' πως ο έρωτάς τους θα διαρκέση για πάντα και πως στρώζεται στην άμοιρία ειλικρίνεια. Ξητώντας νά μύθο τόν παραβλέπει, ή Μαϊή καταφεύγει στα άρθεια μιας έφημερίδας. Εται, μαθαίνει πως ή Μαϊή, κόρη πλούσιου πατέρος, είχε παντρευτή μ' έναν άντρα πολύ μεγαλύτερο της. Ύστερα είχε γίνη φιλενάδα τού γκαγκστερ Λινκ Μόργκαν. Αυτός είχε κάνει μία μεγάλη ληστεία, μαζί με τρεις συντρόφους, και θέλησε ύστερα να τόν σκάσει με ή Μαϊή. Έπειδή άκούθηκε να τόν ακολουθήσει, ή χτύπησε. Έπενεθ' τότε ο άντρας της, κι' ο Λινκ τόν σκότωσε. Η Μαϊή μετανοήμνη, είχε προσφέρει ύστερα μεγάλη άμοιρία για τήν άνακάλυψη τού δολοφόνου, αλλά ο Λινκ είχε εξαφανισθ'. Ο Μάρκ συμπεραίνει τώρα πως ή Μαϊή κλείστηκε στο σπίτι της τόσα χρόνια γιατί ή βασανίζανε οι τύψεις, μα τώρα θέλει πιά να ήση κι' αυτή.



ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

και σούρωσε τὰ χείλη της, σαν νάταν έτοιμη να γλάφη. Είχε πιά τόν ύφος μιας μικρής κοπελλάς...

— Δε θέλεις να με παντρευθ'...

Θέλησα να της άπαντήσω «Ναι, δέβαινα», αλλά δεν τόν κατόρθωσα. Άναρωτήθηκα τόν γιατί και κατ'άλλα έπιτέλους πως ήμουν άρχαίος στο όλο τόν άητονόχη...

Είχα κάνει άπιστίες, είχα πη ψεύματα. Μά, ως τόν θάνατο της Μαρίας, μπορούσα πάντα να διαιολογήσω κάπως τις πράξεις μου: «Όλοι οι παντρεμένοι κάνουν άπιστίες, έφόσον ο άντρας είναι έκ φύσεως πολύγλωμος. Κάθε άνθροπος λείει μικρά ψεύματα...»

Μα οι δικαιολογίες μου αυτές σταματούσαν στη νύχτα που σκότωσα τή Μαρία. Η ζωή μου τ' έλεινε εκεί. Είχα γίνει ένα καινούργιο πρόσωπο, που δε λεγότανε καν Μάρκ Χάρρι: «Ήμουν ο μετεωχ' Φίλ Τόμας, άποτυχημένος λογιστής, που αλήτενε εδω κι' εκεί...»

Άκούμηθα τόν κεφάλι μου στο στήθος της Μαϊή... Θά γινόταν δική μου για πάντα, αν τόν ήθελα... Μα είχε υποφέρει άλλοτε τριμερά. Γιατί να της κάνω κι' εγώ κακό;

Μία μέρα θά μάθαινε όποσδήποτε ότι τή είχε πη ψεύματα, ότι με κινηρόσε ή άστυνομία, ότι είχα σκοτώσει τή γυναίκα μου. Κι' αν άκούα ήμουν άντρας της, κι' αν είχα στη διάθεσί μου τὰ λεφτά της, για να τόν σκάσω, δε μπορούσα να τή σέσω με τόν κατ'άλλα τήν άλη πολιτεία χωρίς να της δώσω μία κάποια έξήγησι...

Τό άρωμα της σώρας της μ' έρεθίσε και μ' έτρινε. Τὰ κλειστά τεία μεταβάλλανε τόν γυνήμα των γυναικών πάνω στους δοσ' χονς σ' ένα λιγνέμο και κανονικό βουήτο.

Τὰ πατία μου με τσούζανε, τόν κεφάλι μου πονούσε, δεν ένοιωθα πολύ κατ'άλλα μου, για έρωτα...

— Έγινε πιά τόν κεφάλι της...

— Τι σκέπτεσαι... Πώς θα κάνουμε καλύτερα να γνωρίσουμε σπύτι...

— Εγώ φταίω, Φίλ, είπε. Δεν έπρεπε να παίρνω τόν πράγματά τόσος τραγικά... Όσον β'ητε ένα κατ'άλλα μέρος, σταματήστε λίγο, τόν νινούσιμε στο σπύτι...

— Όλα πήγαιναν καλά... Με είχε πη «Φίλ». Ήθελε να σταματήσω με, τόν γνωρίσιμε στο σπύτι...

— Έκανε χονς δινατό, κατ'άλλα τόν μηδέν. Ο άνεμος έστουσε τήν προκυμαία, τὰ κίματα σάεζαν νοηλικά. Καί, καθε φορά που πινούζανε με νερό τόν τσιμεντέιους όγκόλιθους, ο άφρός σπινάτιζε πάνω τούς ένα λεπτό στρούμα πάγων...

Κρούνα μέσα σ' αυτοζίνητο παρ' όλο τόν χαλοζιγέο. Τότερα προσέξα πως τόν τλάμι είχε μείνει άνοιχτό. Τζέλεισα και φρενάρισα κοντά σ' ένα κρινόδοξο χτίσιο. Η Μαϊή μου είπε πως ήταν τόν «Πλανετάριον».

Τὰ τεία μάλοσαν άπ' τόν άγχο. Ήιαστε τώρα κλεισμένοι σ' ένα μικρό, δικό μας κόσμον, γεμάτο άπ' τόν άρωμα της Μαϊή...

— Σταματήσαμε... τή είπα διαταγικά...

— Αγκάλιασε και με φίλησε. Δίωκε πάθος...

— Ποθούσα να σε φιλήσω... μονομούσισε, μ' ένα ύφος μαθητότατος που δικαιολογείται για τήν άνογησία της στο σχολείο. Η χθεσινή συμπεριφορά μου μ' έκανε πολύ διατηχιμένη. Σ' έπ' άμωσα τόσος!...

Τή φίλησα στα μάτια. Πέρασα τόν μπράτσο μου γύρω της, παρ' όλο τόν πόνο μου...

τοποθεσίες. Πριν από 24 ώρες, ήμουν ένας αλήτης, που χώνετο στο άπλο πέντε εβδομάδων μεθυσί. Τὰ νεύρα μου ήταν τεταμένα σαν χορδές βιολιού, έτοιμες να σπάσουν...

Κατέβασα ένα κρύσταλλο, αλλά τόν μετάνοισα άμέσως. Ο άνεμος είχε τή φωνή της Μαρίας...

— Μην τόν κινής αυτό, Μάρκ! μου ψιθύριζε. Αφήσου την... Πάω την στην άγκαλιά σου, αν τήν πούθης τόσος, αν δε μποήης να κάνης άλλοσος. Μα μην τή καταστρέψης περισσότερο τή ζωή της. Μη τήν παντρευθ'...

Μαζή! Μη τήν παρασής στην άβυσσο, μαζί σου... Ξέρεις πόσο μ' αγαπούσε ο Κάς! Ποτέ δε θα μποήσης να πιά τόσος μακριά, ώστε να τόν ξεφύγης... Ξέρει καλά ο Κάς πως δεν έχει

οιο με τα φραγμένα παρθένα μου... Είμαι με φιλία, αλλά με σπύ. Δε θα μπορούσα να μείνω για πολύ εκεί. Δεν είχα τίποτα διάθεσι.

Όταν σταμάτησα τ' αυτοκίνητο, ο φίλος της Μαίης γιατί είχε καθίσει τις σανίδες στα παρθένα.

— Για ν' απομονωθείς απ' τον κόσμο, μου εξήγησε. Μά τώρα πια δεν έχει σημασία. Όταν παντρευτείς, θ' αρχίσουμε μια καινούρια ζωή.

— Πού θα πάμε;
— Όπου θέλεις εσύ, χουσί μου.

— Θα σε πειράξει αν φύγεις απ' το Σικάγο;

— Κάθε άλλο!
Μ' ενδιαίρησε πολύ αυτή η απάντησή της.

Την άρρα μπουστά στην είσοδο του σπιτιού και πήγα τ' αυτοκίνητο στο γκαράζ. Καθώς έβγαλα τη στροφική, οι προβολείς μου πέσαν πάνω σ' έναν άνθρωπο, που στεκόταν στην άκρη του διπλανού γκαράζ.

Με ξανάλασε άμεσως ο πανικός. Σφίχτηκε ο λαιμός μου... Τι γύρευε εκεί αυτός ο άγνωστος, τέτοια ώρα;...

Σταμάτησα τ' αυτοκίνητο έξω απ' το γκαράζ. Κατέβηκα και προχώρησα προς τον άνθρωπο εκείνο.

— Έ, εσείς εκεί κάτω!... του φώναξα.

Αυτός έξακολουθούσε να με κοιτάζει, αμήχανος κι άβυσσος.

Όταν πήγα πιο κοντά του, άναψα μ' ανακούφιση. Δεν ήταν απ' τους ανθρώπους του Κάσ. Φορούσε ένα δριμύ και στοματάρια παταρισμένο καπέλλο, ένα κοστούμι τοιμένο και τσαλακωμένο. Τα γυαλιά κι' άρα μάλιστα του κρέμονταν στο στήθος του. Δεν είχε πάλι και τα χείλια του ήταν μελανισμένα απ' το κρύο.

Είμαι μάλιστα για μεθυστικός, παρ' όλη την ώρα.

— Τι τρέχει; τον ρώτησα. Τι κάνεις εδώ, φίλτατο μου;

Τα χέρια του τρέμανε απ' την παγωνιά. Ένας ξερός δίκας τραντάζε το άδύνατο κορμί του. Πήρε μια έκπνοση, σαν να ήταν έτοιμος να κλάψει.

— Σφοδρώσουν με... παληό σκυλό... πρόφερε μεροδωμένο.

Σήκωσε δισταχτικά τη γροθιά του κι' έβαλε ένα δίκας προς το μέρος μου. Τότερα άλλαξε ιδέα και τραβήχτηκε πίσω.

— Σου έκανα μια ερώτηση, πρόσθεσα υπομονητικά.

— Αντί ν' απαντήσεις, μου γύρισε την πλάτη και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

Έβγαλα να τον ακολουθήσω, αλλά μετάνιωσα. Γιατί να γάνω την ώρα μου μ' ένα μπροζή; Θάβηκε ίσως να βοηθήσει για τη νύχτα σ' ένα απ' τα μεταχειρισμένα αυτοκίνητα, που βρίσκονταν στο διπλανό γκαράζ.

Έβγαλα την Κάντιλακ μέσα στο γκαράζ και κλείδωσα την πόρτα. Έπειτα πήγα να δω τη Μαίη, τον έρωτα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ήταν ζεστασιά στην κουζίνα και μύριζε δημοφιλία. Η Άντζελα, σμιμένη στο φουρνέλο, μούριζε μια ματιά πάνω απ' τον όμο της. — Αν θέλετε ν' αλλάξετε, έχετε καιρό, μου είπε. Θέλει ακόμα δέκα λεπτά το φαγητό, για να έτοιμασθώ.

Κότταζε το άσπρο τραπέζι. — Έδώ θα πάω; ρώτησα.

— Όχι, απάντησε η Άντζελα μ' ένα πονηρό χαμόγελο. Στην τραπέζια, μαζί με την κυρία...

Αναβαίνουν, φαίνεται, οι μετοχές σας!

Δε μου πολυάρεσε ο τόνος της φωνής της, ούτε και το χαμόγελό της. Θάβηκε να τη χαστουκίσω, για να πάω τις ερωτήσεις.

Αλλά κρατήθηκα.

Πήγα στην κίμαρά μου. Η μοτίλτα βορίζονταν εκεί πάντα. Την ξεβούλωσα και ήπια ένα ποτήρι, δίχως να βγάλω καν το παλτό μου.

Ν' αλλάξω; Και τί τα φορέσω; Το γκρι παντελόνι και τη ρομπ ντε-σάμπ;

Σηκώθηκα κι' έβριξα μια ματιά μέσα στη ντουλάπα. Είδα να κρέμεται ένα στανουτό σμόκιν.

Για όλα φρόντιζε η Μαίη, τώρα που είχε διαλέξει το διάδοχο του Χίλ! Άραγε θα μούδινε να φορέσω και τις πιτζάμες του μακαρίτη;...

Κοίμησα στη ντουλάπα το παλτό και το σακάκι μου κι' ήπια άλλο ένα ούισκι. Μου φαινόταν πως είχα ξεχάσει κάτι σπουδαίο, κάτι που είχα διαβάσει σ' αποκόμματα των εφημερίδων...

Είχαν συμβή τόσα πράγματα, σε

τόσο λίγο διάστημα! Το μυαλό μου ήταν ακόμα θολωμένο. Δεν είχα ξεχάσει το άσπρο και τις πέντε εβδομάδες του τυφλού πανικού...

Μια γιατί να τα σκέπτομαι, ή; αυτά; Ο Μάρκ Χάρου, το «θαύμα», είχε πεθάνει. Ήσαν ο φίλος Τόμας, άνευτος λογιστής. Η ατμόσφαιρα μου φάνηκε άσφυκτική, μέσα στο ερημικό κλειστό δωμάτιο. Άνοιξα το παράθυρο κι' έβλεπα τις σανίδες.

Στην άκρη, θά ήταν γερά κρυμμένες στην γάσσα του παρθένου. Μά, με την πολυκατοικία, το κρύο και τη ζέση, το έργο είχε σεβασθεί, είχε σκάσει σε διάφορα μέρη, είχε φαγωθεί γύρω απ' τα κομμάτια.

Έφτασε μια κλωτσιά μου, για να ξεκαρφωθούν δυο σανίδες, άφροντα να μη δ' ο κρύος αέρας.

Ανάσπα θανά και κίταζε από το διπλανό γκαράζ. Ο άγνωστος μπροζής θά είχε φύγει — έτοιμος να ελπίσει σε κανένα αυτοκίνητο.

Ήπια κι' άλλο ούισκι, ξερίστη για έπειτα και φόρεσα το παντελόνι του σμόκιν. Βρήκα πάνω στο κομμάτι ένα άσπρο ποντάκι, ημισκληρό, με κομψά από γροζίες πόδες.

Άκου τελείωσα το νύμφιό μου, κίταχτα στον καθρέπτη. Για πρώτη φορά, έδω και δυο μήνες, είμαι στο Μάρκ Χάρου!

Αυτό με φρόνιζε. Έπειτα για τελευταία φορά την άδειαν μοτίλτα στα χείλη μου.

Το παλτό σπύ μου μούσε και πάλι, καθώς τόδερνε ο αέρας. Μου φάνηκε μάλιστα πως άκουγαν ένα γέλιο γυναίκας που τη χαστουκίσαν...

Ξαναγύρισα στην κουζίνα και ούτρησα την Άντζελα αν ήταν τον κισμένη καμιά απ' τις κάμαρες του άπαιτο πατώματος.

Μη λές κουτάρια, απάντησε μ' ένα περιφρονητικό γέλιο. Με τόσα λεφτά που έχει, η κυρία Χίλ θα νοικιάσει δωμάτια του σπιτιού της;

Πραγματικά, δεν ήταν λογικό... Η ύπνωση παραμύθι με το χέρι της μιά τουφέκα των μαλλιών της.

— Γιατί μου κάνετε αυτή την ερώτηση; πρόσθεσε.

— Μου φάνηκε πως άκουσα ομιλίες.

— Χι! Και μένα μου φαίνεται συχνά πως άκουω φωνές. Μά ξερω πως είναι ο αέρας, ή το ραδιόφωνο στην κίμαρα της 2. Χίλ, ή κάτι άλλο. Κανείς δε μπορεί να μη έδω.

— Δε σάς έχουν εντολήσει ποτέ άλλες;

— Όχι. Είπ' ένας λόγος κι' αυτός που κρυφώσα τα παρθένα. Από χροόν σε χροόν, ή γειτονιά αυτή γίνεται πιο κακόφημη.

Με κίταξε μ' ελπίδα και πρόσθεσε:

— Ίσως τώρα θά μετακομίσω αλλού ή 2. Χίλ;

— Δεν αποκλείεται.

Βγήκα απ' την κουζίνα.

Ένα πράγμα ήταν βέβαιο: Μόλις παντρευτούμε, θά έπειθα τη Μαίη να φύγουμε απ' το Σικάγο.

Όσο περισσότερα άπομαχονόμουν, τόσο θά ένοιωθα πιο έσφαλμένος — αν ήταν δυνατόν ποτέ να είμαι σε ασφάλεια.

Σταμάτησα στο μεγάλο χόλλ της εισόδου και κίταξα προς τη σκάλα. Κατά τις εφημερίδες, η Μαίη κι' ο φίλος της ο γκάνγκστερ λογομαχούσαν στο χόλλ, όταν παρουσιάζονταν στην κορυφή της σκάλας ο Χίλ. Η Μαίη είχε καταθέσει τα έξω στον άνω κορτή, διατηνόμενα σε έρωταποχορίσεις.

Αναγκάστηκε να περπατήσει με το σπύ της; Πέστε μας τώρα, κυρία Χίλ, ποιά ώρα ήρθε στο σπίτι σας ο Λίνκ Μόργκαν, τη νύχτα έξινη της 14ης Δεκεμβρίου 1941;

Κυρία Χίλ: Κατά τις 2 το πρωί.

Αναγκάστηκε να περπατήσει με το σπύ της; Ήταν με θυμωμένος;

Κυρία Χίλ: Μάλιστα.

Αναγκάστηκε να περπατήσει με το σπύ της; Γιατί ήρθε στο σπίτι σας;

Κυρία Χίλ: Μου άναγ' γειλε πως αυτός κι' οι σύντροφοί του είχαν ληστέψει ένα θωρακισμένο αυτοκίνητο, με 300 χιλιάδες δολάρια. Σκόπευε να φύγει απ' το Σικάγο κι' ήθελε να πάω μαζί του.

Αναγκάστηκε να περπατήσει με το σπύ της; Γιατί ήρθε με τον άσπρο κισμένο;

Κυρία Χίλ: (με λυγμούς): Ήσαν φίλενά του.

Αναγκάστηκε να περπατήσει με το σπύ της; Τι του άπαιτούσαν;

Κυρία Χίλ: Άρνήθηκα. Του είπα πως είχα συμφιλιωθεί με τον άντρα μου, πως είχα συναι-

σθανθή το λάθος μου και πως δεν ήθελα πια να τον ξαναδώ.

Αναγκάστηκε να περπατήσει με το σπύ της; Και τί απάντησε;

Κυρία Χίλ: Μ' έβρισε. Με έλεπε πρόστιχη, παλαιογυναίκα.

Έπειτα με χτύπησε τόσο δυνατά, ώστε φώναξα. Ο Χάρου μ' άκουσε και κατέβηκε.

Αναγκάστηκε να περπατήσει με το σπύ της; Ο Χάρου ήταν ο άντρας σας;

Κυρία Χίλ: Μάλιστα.

Αναγκάστηκε να περπατήσει με το σπύ της; Τι έγινε κατόπιν;

Κυρία Χίλ: Ο Χάρου ήταν έξω φρενών. Διάρταζε το Λίνκ να φύγει άμέσως. Κρατούσε ένα ρεβόλβερ και τού είχε πει: Δε θά δίταζε να τον προδοθήσῃ αν δεν έφτανε.

Αναγκάστηκε να περπατήσει με το σπύ της; Έπειτα;

Κυρία Χίλ: Ο Λίνκ τον προδούσε, μέσα απ' την τσέπη του σακακιού του. Τούριξε τρεις σφαίρες. Ο Χάρου δεν πούλαβε καν να σηκώσει το χέρι του...

Αναγκάστηκε να περπατήσει με το σπύ της; Τότερα;

Κυρία Χίλ: (με λυγμούς): Ο Λίνκ μου έξασσε τη ρουμπα που φορούσα και με κακοποίησε. Εκεί, μέσα στο χόλλ, στην άκρη της σκάλας.

Αναγκάστηκε να περπατήσει με το σπύ της; Του άπαιτούσαν;

Κυρία Χίλ: Μάλιστα, χωρίς άναγκη.

Αναγκάστηκε να περπατήσει με το σπύ της; Κι' όμως ύπνωσησε φίλενά του.

Κυρία Χίλ: Μάλιστα. Άλλά ντροπιάζονα για ό,τι είχα κάνει ως τότε. Δεν ήθελα να προδοσω πια τον άντρα μου. Άλλά με έβιασε. Με χτύπησε με τις γροθίες του στο πρόσωπο και σ' όλο το σώμα.

Αναγκάστηκε να περπατήσει με το σπύ της; Δε χάσατε τις αισθήσεις σας;

Κυρία Χίλ: Όχι, καθόλου. Μά, όταν σηκώθηκα, ο Λίνκ είχε έξαφανιστεί ο Χάρου ήταν νεκρός.

Αναγκάστηκε να περπατήσει με το σπύ της; Είδοποιήσατε τότε την αστυνομία;

Κυρία Χίλ: Άμέσως.

Αναγκάστηκε να περπατήσει με το σπύ της; Δεν έβγαλετε από τότε το Λίνκ Μόργκαν;

Αναγκάστηκε να περπατήσει με το σπύ της; Όχι.

Αναγκάστηκε να περπατήσει με το σπύ της; Μία τελευταία ερώτηση, κυρία Χίλ. Όμο λογιέτε πως ήσαστε πόν φίλενά του Λίνκ Μόργκαν. Ποιά είναι τώρα τα αισθήματά σας γι' αυτόν;

Κυρία Χίλ: (με λυγμούς): Τον σκαίνωμαι. Έλπιζω να τον πιάσει ή αστυνομία και να τον στείλουνε στην ηλεκτρική καρέκλα. Για να τούδε βοηθήσω, ίπνωσησθκα άποική 10 χιλιάδων δολαρίων.

Δεν ήταν παράξενο να διπνή τώρα η Μαίη για άγνό έρωτα. Δεν ήταν παρ' όλο να μετανιώσει για το λάθος της και να θέλη να δεχθεί πως δε θά ξαναγεννητόταν για δεύτερη φορά...

Αναγκάστηκε να περπατήσει με το σπύ της; Σκεπτόμουν πως οι εφημερίδες είχαν δημοσιεύσει μονάχα τις γενικές γραμμές της ιστορίας. Μά πόσες ώρες ταχα η Μαίη είχε μείνει στα κλεισμένα γραφεία της αστυνομίας, άπατώντας στις πό αδιόκοι με έρωτήσεις για το δεσμό της με το Λίνκ Μόργκαν, μπροστά σ' ένα άρροατήριο που ρουφούσε κάθε σκανδαλιστική λεπτομέρεια;

Βοισκόμουν τώρα στο μέρος όπου ο Μόργκαν είχε σκοτώσει το Χίλ κι' είχε κακοποιήσει τη γυναίκα του. Έβλεπα — ή μου φαινόταν πως έβλεπα — λεκέδες από αίμα πάνω στο χόλλ.

Τώρα που ήξερα τα γεγονότα, ήταν εύκολο να καταλάβω γιατί η Μαίη είχε όχρωσθή έτσι μέσα στο σπίτι της. Η εθνή της ήταν βασική, σκεδόν όσο κι' ή δική μου. Αν είχε άκοεστή στις συνήθειες χαρές, δε θά συνέβαινε

το δρόμο... Να γιατί είχε ξήσει μονάχη επί 10 δόλοληρα χρόνια. Το στήθος μου σφίχτηκε όδονηρά. Οι φούγες μου είχαν έδωσει.

Ξαναγύρισα στο σαλόνι, για να μην κιντώ πια τη σκάλα.

Δε δυσκολεύτηκα να βρω το ντουλάπι με τα ποτά. Ήταν γεμάτο με σκονισμένες μπουτίλες, που θά βρίσκονταν εκεί απ' τον καιρό που πέθανε ο Χίλ.

Φύσησα τη σκόνη μιας μπουτίλας και την ξεβούλωσα. Ο Χίλ είχε διαλέξει το ούισκι του με γούστο, όπως και τα ρούχα του.

Είχα φάει τώρα το φαί του κι' είχα πηλ το ούισκι του. Φορούσα το σμόκιν του. Δεν έμεινε πια παρ' όλη την ώρα...

Διαδεχόνταν στην καρδιά της και στην άγκυλιά της ένα γκάνγκστερ, όνοματι Μόργκαν. Αναρωτήθηκα πού είχε κορυφή, αυτός. Θάβηκε πού να το ξέρω.

Όχι πως ενδιαφερόμουν για το άτομό του. Άλλά μια ασφαλισμένη κορυφή είναι πάντα χρήσιμη. Η δική του είχε δοκιμασθεί δέκα δόλοληρα χρόνια κι' είχε άποδείξη θανάσιμα. Όστόσο είχε κάνει κι' έννοιος φόνου...

Ξανάβαλα τη μπουτίλτα στο ντουλάπι των ποτών και ξαναγύρισα στο χόλλ. Τα δέκα λεπτά είχαν περάσει, άλλ' ή πόρτα του πρώτου πατώματος έξακολουθούσε να μένη κλειστή. Η Μαίη γύριταν ακόμα άμορφη, για μένα.

Έκανε μπάνιο, ποντρωφιδόταν, άρωμάτιζε το κορμί της. Διέλεγε τα διαφανεστερα έσφορουνα και το όμορτερο φόρεμα.

Αντίς οι γυναίκες!... Ντύνονταν όρες δόλοληρες, για έναν άντρα που δε σκεπτεται παρ' όλη την γούση...

Στο τραπέζι του χόλλ, πάνω σ' ένα άσμενιο δίσκο, ίπνωσησε μια στοίβα από άνοιγμένα γράμματα. Μη έχοντας τί άλλο να κάνω, τα ξεφύλλισα.

Ένα απ' αυτά, με την ταχυδρομική σφραγίδα του Σικάγο, με παραέσπερε. Προερχόταν από ένα γνωστό μου πρακτορείο πληροφοριών. Απ' το ίδιο αυτό πρακτορείο είχε ζητήσει άλλοτε η Μαίη να ξαναβεί το Λίνκ Μόργκαν, με την ύπαρξη μιας τεράστιας άμοιβης για όποιον θά το πετύχαινε.

Άνοιξα το φάκελλο κι' έβγαλα από μέσα το γράμμα. Απειθύνονταν στην 2. Χίλ και άφορούσε ένα κάποιο Φίλιπ Τόμας.

Σκοπύσα τον κορό ιδώτα του προσώπου μου. Τότερα όμως θυμήθηκα πως είχα πάρει τα μέτρα μου. Είχα διαλέξει καλά το ψευδώνυμό μου. Ο Φίλιπ Τόμας δεν ήταν πρόσωπο φανταστικό! Τ' ήπιζε καποτε πελάτης μου. Τώρα είχε πεθάνει, όπως ο Χάρου Χίλ κι' η Μαρία, κι' είχα πάρει έγω τ' όνομά του.

Το πρακτορείο πληροφοριών έγραφε, στην άναφορά του:

«Τόμας Φίλιπ Τόπος γεννήθηκε: Ατλάντα, Γεωργία. Έτος γεννήσεως: 1917. Δευτών ποιητικόν μητροφόν. Γονείς: μικροκτηματία. Σπουδαί: Τεχνικόν Κολέγιον της Γεωργίας (εργάσθηκε ο ίδιος για να σπουδάσει). Επάγγελμα: Λογιστής. Οικογενειακή κατάσταση: Παντρεμένος την Γουές. Άπληγν στο Κόμπ, τις 12 Ιουνίου 1942».

Η ύπνωση άναμνήσθ ήταν λιγότερο σαφής. Έγραφε πως ο Τόμας είχε ένα άνομενο σπίτι, στη συνοικία του Πιέντοντ Πάρκ. Κατά τους γείτονες, ήταν ήσυχος κι' ερωτικός, ως την ημέρα που η γυναίκα του τούσσε μαζί με τον καλύτερο φίλο του, παίροντα κι' όλες τις οικονομίες του.

Μετακομιά Πρώτοβρόχια

Οι πρώτες στάλες της βροχής δείχνουν το τέλος του καλοκαιριού, το τέλος των χαρούμενων ζωηρόχρωμων φορεμάτων, του λαμπερού γυμνού, του ήλιοψημένου δέρματος.

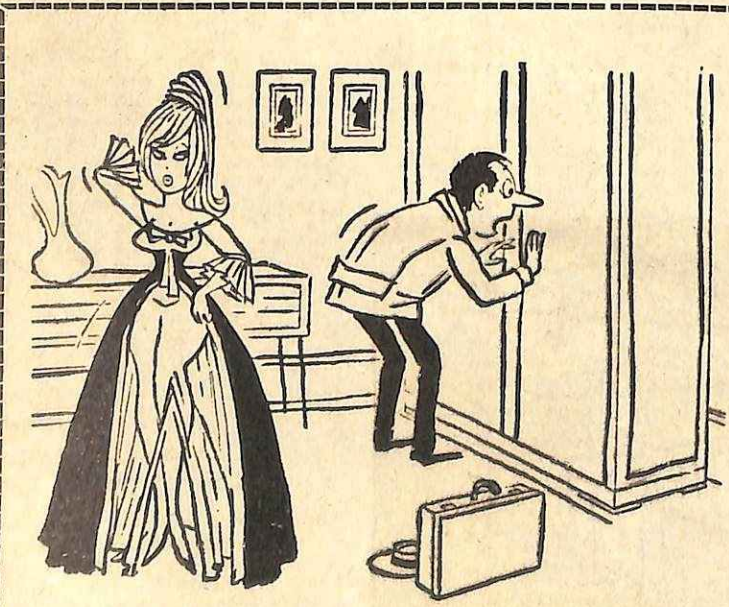


Η αλλαγή του καιρού και του ντυσίματος έπιβάλλει διαφορετική περιποίηση του δέρματος. Πρέπει τώρα να άποκατασταθούν οι βλάβες, που περισσότερο λιγώτερο έγιναν όπωσδήποτε στο δέρμα με την ζωή του υπαίθρου. Πρέπει ή περιποίησι του δέρματος να προσαρμοσθή στις καιρικές συνθήκες, αλλά και στην άβρότερη εμφάνιση, που άπαιτεί ή ζωή της πόλης. Η έπίδωξη της εποχής είναι: Γερό έλαστικό δέρμα και έπίδερμιδα λεία και μάτ, που να μπορή να δεχθή το μακιγιάζ χωρίς κίνδυνο, αλλά και με ίκανοποιητικά άποτελέσματα.

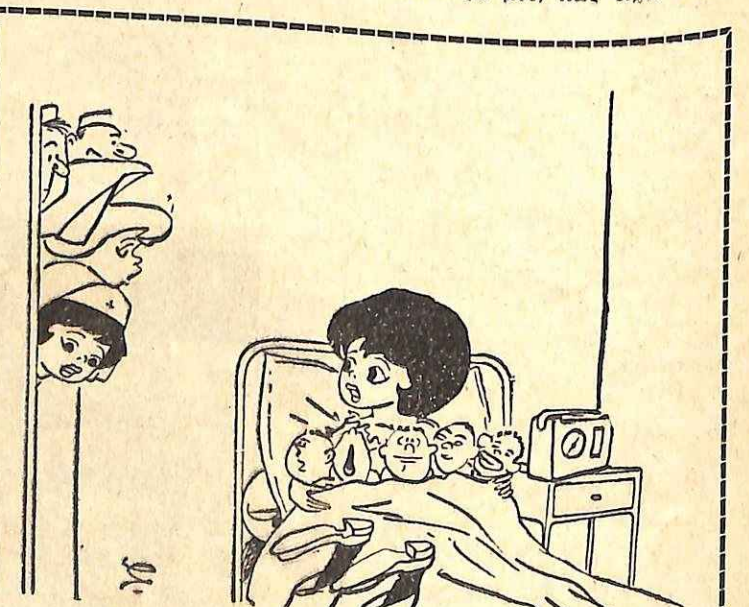


Με την έπάνοδο στην ζωή της πόλης και την χειμερινή εμφάνιση, μην έπίδιδεσθε σε άσκοπες άναζητήσεις σχετικά με την περιποίηση της όμορφιάς σας και μη την ύποβάλλετε σε έπικίνδυνες δοκιμές. Έμπιστευθήτε σε καλλυντικά δοκιμασμένα και έπιστημονικά μελετημένα στο Έλληνικό κλίμα, τα καλλυντικά «Φυλλίς».

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΖΗ ΜΟΝΟΝ ΜΕ «ΦΥΛΛΙΣ»



— Περιέργο!... Θά έλεγε κανείς πως ή ντουλάπα είναι κλειδωμένη από μέσα!...



— Ποίν άποφασίσουμε να τού κάνουμε αυτή τη φάρσα, θά πρέπει ίσως να σάς πω πως έχει ευάισθητη καρδιά!...



ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΣΚΙΤΣΑ ΣΑΝ ΑΥΤΟ

που έγινε από μαθητή μας έπειτα από σύντομη σπουδή. Θα το πετύχετε χωρίς κόπο, αρκεί να το θελήσετε, με σπουδή στο σπίτι σας, όπου και αν μένετε. Σας το εγγυώμαστε το παγκόσμιο δοκιμασμένο σύστημα της Σχολής Α.Β.Κ., όπου και αν είναι η ηλικία σας. Για πληροφορίες επισκεφθείτε μας χωρίς καμιά υποχρέωση σας. Αν επιθυμείτε να μην έχετε σ' έπαρκια, στείλτε μας τη φωτογραφία σας για να λάβετε το εικονογραφημένο με έργα μαθητών μας αναλυτικό τεύχος μας.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Κ.

ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10.-Τηλ. 623.880
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

ΤΗΛ. 612-910 **100%**
ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις
πρώτες τριχες πρόσωπου,
σώματος **ΤΑΧΥΤΑΤΑ**
ΚΡΙΣΙΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΔΡΑΚΥΛΑ ΥΠΕΡΟΥΛΤΡΑ
Είμαστε δραστηριοί
υπερτρίχων, δερματίτιδας
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ & ΚΟΛΟΝΑΚΗ
ΑΙΣΙΟΤΗΤΗ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΕ ΣΥΝΤΙΣΕΙΣ - ΑΚΝΕΣ
ΠΟΡΥΣ - ΠΑΛΛΑΡΔΗ - ΤΡΙΧΟΓΕΝΕΣ
ΠΑΝΑΔΕΣ. ΑΚΜΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΕΝΤΑ

KASTRIOTIS

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ- ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ -
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Επιστρέφω στις Αθήνας δέχεται
ως και πρότερον επί της οδού 'Α'
χαρμών 98. Αρχειοθέτης 1. - Τηλ.
810-760.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της 'Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών
(Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς α-
ποστάσεως). Δέχεται καθ' έγκληση
9—1 π.μ. και 5—8 μ.μ. δδός Με-
τσόδου 25 Α' δρόμ. (στασίς Μου-
σειού). Τηλέφωνο 810-775.

Ο ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ ΚΩΝ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ

Δέχεται: Πανεπιστημίου 46, γω-
νία Χαριλάου Τρικούπη - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλέφ. 614.620

Η είδηση του θανάτου του Έ-
νοχου Ξενοφώντος σ' ένα αυτοκινη-
τικό δυστύχημα είχε τσακίσει ο-
λόκληρο το ήθικόν του συζύγου. Εί-
χε οριστεί στο ποτό, είχε χάσει τη
θέση του κι είχε εγκαταλείψει τη
νύχτα 'Ατλάντα.

Από τότε, είχε κάνει την έμ-
φάνισή του σε διάφορα μέρη.
'Αλλ' ο ανταποκριτής του πρα-
κτορείου της 'Ατλάντα δεν ήταν
σε θέση να δώσει πληροφορίες για
την τωρινή κατοικία του. 'Οστόσο,
αν η κ. Χίλντ ήθελε να συνεχισθεί
η έρευνα, το πρακτορείο θα έδα-
ζε ευχαρίστως στη διάθεσή της
ένα από τους ικανωτέρους άνθρω-
πους του.

Ανακουφισθήκα, διαπιστώνον-
τας ότι δεν μου είχε πει ψέματα
ο καίριος ο Τόμας... 'Εβαλα πά-
λι το γογάμμα μέσα στο φάκελλο
κι αυτόν μέσα στην τσέπη του
δακτυλίου σμόκιν μου.

Βιαζόμουν να δω την Μαίη.
Τα νεύρα μου ξαναγόγγυζαν να μου
σκαρώνουν άσχημα παιχνίδια. Το
παλιό σπίτι εξακολουθούσε να φι-
λοξενεί. 'Ο άνεμος σφύριζε πάντα
στις υδρορροές και χτυπούσε πά-
νω στις καρφωμένες σανίδες.

Ποτέ δεν είχα νοιώσει τέτοια
μελαγχολία... Θάβαινα το κάθε τι,
για να είχαν συμβή άλλοις τα
πράγματα. Θάβαινα να βοσκωμαι
πάλι στο σπίτι μου, στο Μπένιν-
τς Κάνον, περιμένοντας να κα-
τεβή η Μαρία για να φάμε... Θα
προτιμούσα να με είχαν διαγράψει
απ' το Διασημοτικό Σύλλογο, αζό-
μα και να με είχαν κλείσει στις
φυλάκες του Σαιν Κεντίν... γιατί,
βγαίνοντας από εκεί, θάβρισκα τη
Μαρία ζωντανή.

Ενώ τώρα δεν είχα δικό μου
τίποτ' άλλο απ' το φόβο... Το φό-
βο και μια έντονη ξανθεία
γυναικίλα...

Μπήκα στην τραπεζαρία. Το
τραπέζι ήταν στρωμένο για δυο
άτομα. Το τραπέζι μόνον ήταν
τελινό. Τηλεόραση σε κάθε άκρη
του τραπεζιού ένα άσπαστο ζυγό-
τηγμό με πέντε κερά. Και το δέκα
θεωρείται τυχερός αριθμός για
τους χαρτοπαίχτες...

Να ήταν τάχα προμήνυμα;
Η 'Αντέλα ήθελε να επιβεβαιώσει
το τραπέζι. Είχε βάλει ένα μαυρό
μεταξωτό φόρεμα, έρανοστό στο
καλοφτιαγμένο κομμάτι της, μια μ-
ροσκοπική άσπρη ποδιά κι ένα
άσπρο σκουφάκι στα μαλλιά.

Όλο το περιβάλλον θύμιζε διά-
κοσμο κινηματογραφικού σκηνείου.
Μ' όλο που ήμουν το «θαύμα» και
κέρδιζε υπέροχα πασα, δεν είχα
κάνει ποτέ τέτοια «μεγάλη ζωή».

Είπα πλούσια μπορούσε να ζή μο-
νάχα όποιος είχε 2-3 εκατομμύ-
ρια δολάρια στην Τσάινα. Κι
όλα αυτά μπορούσαν να γίνουν
δικά μου — αν έφτιαχα άρκετα γού-
να για να τα χωρώ!

Δεν έφτιαχα τί έπαθε η κ.
Χίλντ... παρατήρησε η 'Αντέλα.
Όταν λέει δέκα λεπτά, σημαίνει
πάντα δέκα λεπτά. Πώς άγνοησε
σήμερα;

Τη ρώτησα αν, κατά τη γνώμη
της, έπρεπε ν' ανέβω να δω τι γ-
νότανε. 'Η πούτσι μου αυτή φά-
νιζε να τη διασκεδάσει.

— Όχι, δεν πιστεύω... απάντη-
σε.

Το χαμόγελό της με γενούισε.
Θάβαινα πολύ να ξέρω τι ήταν έ-
κείνο που την είχε διασκεδάσει έ-
τσι το προηγούμενο βράδυ στην
κάμαρά μου, καθώς και τώρα πάλι...

Εσβυσα το τσιγάρο μου και
ξεαναγύρισα στο χόλλ, τη στιγμή
ακριβώς που άνοιξε η πόρτα του
πρώτου πατώματος.

Σωπία είχα παντρευτεί: 'Η Μαίη
είχε γίνει όσο πιο άμορφη μπορού-
σε, για μένα! Δεν ήταν πιά η

μετανοιασμένη χήρα, που τυραν-
νιόταν επί 10 χρόνια απ' τη συγ-
νήσή της. 'Ηταν ένα ύπερογο πλά-
σμα, που ήξερε τι ήθελε. Κι' αυ-
τό που ήθελε, ήμουν εγώ!

Κατέβηκε σιγά-σιγά τη σκάλα.
Οι μύτες απ' τα χουρά πεδύλα
της ξεπροβάλλανε απ' τις πτυχές
της μακρείας άσπρης τουαλέτας
της, σαν ποντικακία.

Όταν έφτασε στη μέση της
σκάλας, η φωνή της αντήχησε στ'
αυτιά μου σαν γαδί:

— Είσαι πολύ άμορφος, Φίλιπ.
Το περίμενα πως θα σου πήγαινε
ένα καλό σμόκιν.

Εύχαριστώ, απάντησα.

Είχε τραβήξει τα μαλλιά της
προς τα πίσω και τα είχε κάνει
κότσο. Το βραδινό της φόρεμα,
δίχως μπρετέλες, άφινε ξεσέπια
στο το πάνω μέρος του στήθους
της.

Είχε αλλάξει άρωμα, διαλέγον-
τας ένα πιο έντονο, πιο ισοβλή-
τικο.

Της έπιασα το χέρι.

— Είσαι άκαταμάχητη, Μαίη,
της είπα.

Σταμάτησε, με κοιμήνη την ά-
νάσα, όταν άγγιξαν τα χέρια μας.
— Εύχαριστώ, Φίλιπ... μου-
μούρισε.

Τη φίλησα στην άκρη της μύ-
της.

— Θάβαινα να σου κάνω μια έ-
ρώτηση.

— Άκούω!

— Είναι άπόλυτη ανάγκη να
φάμε;

— Η Μαίη σφίχτηκε πάνω μου.
— Νομίζω, ναι... απάντησε.

— Κι' ύστερα; Τι θα γίνει;

— Σου το είπα.

— Θέλω να μου το ξαναπεις.

— Έδωσα τα δάχτυλά της πίσω α-
πό το σβέξο μου και μου φηθύ-
ρισε μέσα στο στόμα:

— Θα ήθελα...

Με ποθύσε όσο την ποθύσα
κι' εγώ. Έπρεπε να γίνει δική
μου, άμέσως!

— Στο διάβολο να πάη το φα-
γητό! φώναξα.

Τα μάτια της γίνανε ακόμα πιο
πράσινα. Τα μπράτσα της μ' έ-
σφιξαν με πάθος.

— Όπως θέλεις, Φίλιπ...

Τη σήκωσα στα χέρια για να
την πάω στην κάμαρά μου.

Μά, την ίδια στιγμή, φάνηκε
στο κατώφλι η 'Αντέλα. Το άμορ-
φο προσωπίδα της είχε μια έκφρα-
ση άταβη. Τα μάτια της κυττάζανε
το νερό.

Η Μαίη προσπάθησε να ξανα-
βροί την ψυχραιμία της.

— Τι τρέχει, 'Αντέλα; τη ρώ-
τησε.

— Το τραπέζι είν' έτοιμο, κυ-
ρία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ'

Η Μαίη έφαγε λίγο, αλλά ήπιε

πολύ. Κι' εγώ το ίδιο.

— Γιατί έτσι σκεπτικός, Φίλιπ;
με ρώτησε κάποιον στιγμή, χαμο-
γελώντας.

— Συλλογίζομουν, τί όμορφη
που είσαι!

Το πόδι της γάδινε το δικό
μου κάτω απ' το τραπέζι.

— Ά, τον φρένι! είπε, σου
φροντίζοντας χαριτωμένα τη μύτη
της. Πες την αλήθεια, παρακαλώ
πολύ. Τι σκεπτόσασα;

— Παρακαλώ να τελειώ-
σουμε γρήγορα το φαγητό και να
πάη η 'Αντέλα να βροί την άδελφή
της.

Η Μαίη χαμογέλασε τσαχλίν-
γα.

— Κι' εγώ δε βλέπω την ώρα!
είπε. Με θεωρείς ξεδιάντροπη,
Φίλιπ, μ' αυτά που σου λέω!

— Μά όχι, κάθε άλλο!

— Κι' όμως... Δε θάπρεπε να
βιάζωμαι τόσο, αφού μάλιστα δεν
είμαστε ακόμα παντρεμένοι...

Προσπάθησα να βρω μια άπάγ-
ησι. Τι περίεργος τύπος που ή-
ταν η Μαίη! Πότε φανόταν άδωα
και άφελής και πότε «ξεσκαλι-
σμένη»...

— Μά γιατί κάνεις τώρα τέ-
τοιες σκέψεις; διαμαρτυρήθηκα.

— Άκούμπησε το χέρι της πάνω
στο δικό μου.

— Εσύ έβανες την παρατήρη-
ση, σήμερα τ' άπογεμα, πως δεν
γνωρίζω καλώς-καλά...

— Έδωλα απ' την τσέπη μου την
άναφορά του άστυνομικού πρακτο-
ρείου και την άφισα πάνω στο
τραπέζι...

— Πάντως, της είπα, εσύ
ξέρεις περισσότερα πράγματα για
μένα, παρά όσα εγώ για σένα.

Κοκκίνισε και μουμούρισε:

— Μήπως μου θύμισες, Φίλιπ;

— Γιατί να θυμίσω; Δεν έχω
να θυμίσω τίποτα.

Μου γάδινε το χέρι.

— Έπρεπε να μάθω, Φίλιπ. Γυ-
ατί δίνω τόση σημασία στο μέλ-
λον μας! Αδίκη τη φορά, ήθελα
νάναι όλα ξεκαθάρα... Άορετά
έμεινα κλεισμένη σ' αυτό το σα-
ράβαλο! Θέλω να ξεαναγύρισω στη
ζωή, θέλω να ταξιδέψω, να πάω
στη Νότιο 'Αμερική, στην Έδω-
α, στην 'Ανατολή. Και θέλω άζό-
μα να περπατάω με το κεφάλι
ψηλά... να γίνω κυρία Φίλιπ Τό-
μας.

— Έδωξε με τη γλώσσα της τα
χείλη της και συνέχισε:

— Σε ρώτησα, πριν από λίγο,
αν με δούλας ξεδιάντροπη. Μά
ήμουν πραγματικά, άλλοτε. Φέ-
θρα προσπαθούσα!

Είχα περάσει δυό άρες, διαβά-
ζοντας τα άπομνημονία των έφη-
μερίδων. 'Ηξερα όλη την παλιά
έκείνη ιστορία. Δε μ' ενδιέφερε ι-
διαίτερος.

— Κι' ύστερα; Όλοι μπορού-
ν να γίνουν λάθη, της είπα.

— Όχι σαν έμένα.

Η 'Αντέλα σήκωσε τα πιάτα
μας. Η Μαίη περίμενε να μείνουν
με πάλι μόνοι κι' ύστερα συνέχι-
σε:

— Φοβάμαι... φοβάμαι μήπως
δε σ' άρέσει! Μήπως δε μ' αγα-
πήσης...

— Μή λες κοιταμάρες! τη διέ-
κωπα, σφίγγοντάς της το χέρι.

Ανασηκώσε άποφασιστικά το
κεφάλι της.

— Άκουσε, Φίλιπ. Καλύτερα να
σου τα πω όλα... 'Ηξερες ποιος
ήταν ο Λινκ Μόργκαν;

— Όχι. Τ' όνομα αυτό δε μου
λέει τίποτα.

Η 'Αντέλα ξεαναγύρισε, φέρ-
νοντας φρούτα και κρασί Πορτό.

— Θέλετε τίποτ' άλλο, κυρία;
ρώτησε.

— Όχι, 'Αντέλα. Όπως σου
είχα πη, είσαι ελεύθερη τώρα.

— Εύχαριστώ, κυρία.

Η 'Αντέλα ξεαναγύρισε. Η Μαίη
έβαλε κρασί στα ποτήρια μας.

— Τί έλεγα λοιπόν, Φίλιπ;

— Με ρωτούσες αν ήξερα έναν
κάποιον Λινκ Μόργκαν. Σου απάν-
τησα όχι...

— Ά, ναι...

Το χαμόγελό της ήταν θεδια-
σμένο. Μία τούφα απ' τα μαλλιά
της έπεφτε στο μέτωπό της, δι-
νοντάς την μια όψη προκλητικό-
τητος.

Την ποθύσα πάλι. Άντιστοι-
χούσα να τελειώσει τη διήγησή
της... Έξελιξη ήπει μια γυνίκα απ'
το ποτήρι της και φηθξε την ά-
νιστάχτη τούφα. Τα μάτια της
είχαν έκφραση συλλογισμένη...

— Πρέπει ν' ανέβω πιο μακριά
στα περασμένα, είπε. Ίσως να με
καταλάβεις καλύτερα τότε... Είχες
λεφτά, Φίλιπ, πολλά λεφτά, από
παλιό;

— Έδειξα την άναφορά του πρα-
κτορείου.

— Ξέρεις καλά ότι όχι.

Χαμογέλασε.

— Ναι, βέβαια, οι γονείς σου
ήταν μηχανομηχανιστές της 'Ατλά-
ντα. Δουλέψες για να μπορέσης
να σπουδάσεις.

Διόρθωσε την τούφα των μαλ-
λιών της κι' εξακολούθησε:

— Εγώ είχα πάντα πολλά λε-
φτά. Άκόμα και πριν παντρευτώ
τη Χάρον. 'Ο πατέρας μου ήταν
βαθιλότοπος. Μου άγόραζε πάντα
ό, τι ήθελα.

Προέβλεπα ν' άκούσω την ίστο-
ρία με τη δική της έκδοσή. Άνα-
σήκωσε τους γυμνούς της ώμους
και συνέχισε:

— Μ' άλλα λόγια, ήμουν τρο-
μερά χαμογελαστή. Είχα πάντα
ό, τι ήθελα. Άκόμα κι' αφού πέ-
θανε ο μπαμπάς κι' η μαμά...

— 'Ο Χάρον ήταν έκτελεστής της δια-
θήκης τους.

— Έννοείς το Χάρον Χίλντ,
τον άντρα σου;

— Ναι. 'Ηταν φίλος του
μπαμπά... Πιστεύω πως γι' αυτό
τον παντρεύτηκα... Μά η ζωή με-
τα δεν ήταν όπως τη φαντά-
σθηκα.

Τη βοήθησα όσο μπορούσα:

— Πώς αυτό;

— Ήμουν μονάχα 18 χρόνων,
κι' εκείνος άσποντατενάρης. Κα-
τάλαβαινε! Τέτοια διαφορά ήλι-
κίας... Ένα βράδυ λοιπόν, συνάγ-
ηρα αυτόν τον άνθρωπο, σε κά-
ποιο κέντρο. 'Ηταν νέος, ώραιος,
γερός άντρας. Δεν άνηκε στο δικό
μου κόσμο. Δεν είχε καθόλου καλή
φήμη. Άλλά...

— Άλλά ήξερε να εύχαριστ-
εί!

— Έννοείς «ναι»;

— Ή έβλεπε την άμορφη. Τον
λάγιασαν έτσι νομίζω, για μεροκλή-
τητες... Συναντήσατε στο σπίτι
τον ή σε διάφορα ξενοδοχεία...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.



Η Τζάκυ Κόχραν πάνω σ' ένα αεροπλάνο.

ΤΖΑΚΥ ΚΟΧΡΑΝ: Η πιο γρήγορη γυναίκα

ΜΙΑ μέρα, ενώ η Τζάκυ βρι-
σκόταν πάνω στο αεροπλάνο
μενο καταδιωκτικό της, για να
καταρρίψει ένα νέο ρεκόρ, ο σύ-
ζυγός της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη

ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη

ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη

ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη

ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη

ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη

ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη

ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη

ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη

ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη

ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη

ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη

ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη

ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη

ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη

ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη

ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη

ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη

ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη

ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη
ζυγό της την κάλεσε από τη

5 ΘΑΡΡΑΛΕΞΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

μιλήσουν γι' αυτήν, όταν η Τζά-
κυ ξεπέρασε το φράγμα του ή-
χου:

— Δε μπορώ να σας περι-
γράψω αυτό, που αισθανθήκα,
λέει. Φυσικά, εκείνος, που βρί-
σκεται μέσα στο αεροπλάνο, δεν
ακούει τη χαρακτηριστική έκπυ-
σοκρότησι της ώθησής. Την κα-
ταλαβαίνει μόνο σαν ένα τι-
νάγμα...

Αυτή τη στιγμή, η Τζάκυ Κό-
χραν έχει το βαθμό του έφεδρου
σημάρχου της αμερικανικής αε-
ροπορίας. Αυτός ο βαθμός θα έ-
πρεπε να είναι άρκτος για να
της εμπιστευθούν ένα καταδιωκτι-
κό αεροπλάνο. Δυστυχώς, όμως,
οι κανονισμοί της αμερικανικής
αεροπορίας δεν το επιτρέπουν,
γιατί η Τζάκυ έχει περάσει τα
όρια ηλικίας, που προβλέπονται
για τους πιλότους καταδιωκτικών
αεροπλάνων. Έκείνη, όμως, που
ήθελε όπωσδήποτε να πετάει πά-
νω σε τέτοια αεροπλάνα, δε δυ-
σκολούτηκε να τα καταφέρει.

— Για να καταρρίψω τα παγ-
κόσμια ρεκόρ μου, διηγείται η
ίδια, πήρα ένα καναδέζικο κατα-
διωκτικό αεροπλάνο. Πρόκειται
για ένα «Σάμπερ», ένα αεροπλάνο
όμοιο με τα αμερικανικά F. 86.

Όταν πετάει κανείς με τέτοια αε-
ροπλάνα, πρέπει να βιάζεται, να
βιάζεται πολύ. Τα καταδιωκτικά
αεροπλάνα καταναλώνουν τα
καύσιμα με μια ταχύτητα άπί-
στευτη. 'Η αυτόνομή της πτήσής
κρατάει μόνο δεκαεφτά λεπτά. 'Υ-
στερα πρέπει να γίνει η προσγειώ-
σι, γιατί τα ρεζερβουάρ είναι έν-
τελως στεγνά. Σ' αυτά τα δεκα-
εφτά λεπτά, όμως, είναι δυνατόν
να συμβούν τόσα

ΟΙ ΣΚΟΝΕΣ ΠΟΥ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΟΥΝ ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

Έχουν πλεονεκτήματα και ελλείψεις

ΙΣΩΣ η λέξη απορρυπαντικό δε σας λέει πολλά πράγματα. Όσο, προέχει για μία γνωστότατη κατηγορία χημικών προϊόντων, μεγάλης και καθημερινής χρήσεως. Έννοούμε τις σκόνες εκείνες, που έχουν αντικαταστήσει το σαπούνι στο πλύσιμο ρούχων, πιάτων, χειρών, κλπ.

Τα απορρυπαντικά έκαναν την πρώτη τους δειλή εμφάνιση στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, όταν σημειώθηκε έλλειψη λαδιών και λιπαρών υλών, επομένως και σαπουνιών. Ένας Γερμανός χημικός παρασκεύασε τότε μία ουσία αυτού του είδους.

Στα χρόνια του μεσοπολέμου, η χρήση των απορρυπαντικών περιοριζόταν σχεδόν μόνο στην βιομηχανία.

Με την καινούργια έλλειψη λαδιών και λαδιών, που δημιουργήσε ο Δεύτερος Παγκόσμιος πόλεμος, χρησιμοποιήθηκαν και πάλι πολύ τα απορρυπαντικά, στις ένοπλες δυνάμεις. Μετά δε τον πόλεμο, διαδόθηκαν στο κοινό, γιατί κόστιζαν άμεσα φτηνότερα απ' το σαπούνι.

Όταν το 1947, αγγίχθηκαν τα όρια των απορρυπαντικών, η θέση των απορρυπαντικών. Άλλα τα είχαν πια τόσο συνήθει οι νοικοκυρές, ώστε δεν έννοούν να τα εγκαταλείψουν. Έτσι, το 1952, η συνολική παραγωγή τους πέρασε την παραγωγή σαπουνιών. Πώς ενεργούν τα απορρυπαντικά; Περιβάλλουν μ' ένα λεπτό στρώμα τους τα μόρια της λιπαρής αβανταρίας, τα απορροφούν απ' τη λερωμένη επιφάνεια και επιτρέπουν έτσι στο νερό να τα παραιοση.

Η ενεργεια που απαιτείται είναι διαφορετική: Ενώ για χημικά με τα λίπη και σχηματίζει ουσίες διαλυτές στο νερό, καθαρίζοντας έτσι τη λερω.

Άλλ' έχει ένα σοβαρό μειονέκτημα: Δε μπορεί να χρησιμοποιηθεί με πολύ «αλκαλικό» (γλυφό) νερό. Η μάλλον, χρησιμοποιείται, αλλά καταναλώνεται τότε μεγάλη ποσότητα του, συγχρόως δε σχηματίζεται μία λιπαρή αδιάλυτη μάζα (αυτή που δημιουργεί ένα σκοτεινό στεφάνι μέσα στις μπανιέρες). Τα απορρυπαντικά δεν έχουν αυτό το ελάττωμα. Καθαρίζουν το ίδιο καλά, με οποιοδήποτε νερό.

Όταν ωστόσο το νερό είναι «αλκαλικό» (όχι γλυφό), το σαπούνι πλεονεξεί, γιατί καθαρίζει πολύ καλύτερα από τα απορρυπαντικά.

Γι' αυτό, στα περισσότερα πλυντήρια, μεταχειρίζονται σαπούνι, φτηνής ποιότητας και ανακατεμένο με ουσίες που «αλκαλίζουν» το νερό (κι' επομένως αυξάνουν την καθαριστική ικανότητα του σαπουνιού).

Ένα σημαντικό μειονέκτημα των απορρυπαντικών είναι ότι υποβοηθούν το σχηματισμό των σπυλίων απορρυπαντικών και των μηχανών των πλυντηρίων, διαλύοντας το προστατευτικό λιπαρό στρώμα που τα σκεπάζει. Ιδίως προσβάλλουν το αλουμίνιο. Γι' αυτό, τους προσθέτουν «αλκαλικά», που εξουδετερώνουν σχετικά αυτό το ελάττωμά τους.

Το κυριότερο συστατικό των περισσότερων απορρυπαντικών εί-

ναι μία χημική ουσία, με τη συντομευμένη ονομασία ABS. 'Αλλ' η ουσία αυτή αντέχει πολύ στα βακτήρια, που υπάρχουν στους βόθρους και τους δεξαμενές, που, αντίθετα, καταστρέφουν εύκολα το σαπούνι. Το αποτέλεσμα είναι να μολύνονται συνεχώς οι θαλάσσιες, τα ποτάμια, οι λίμνες, το έδαφος, από όλοένα μεγαλύτερες ποσότητες αυτής της ουσίας.

Οι βιολόγοι λοιπόν δηλώνουν ότι, σε μικρές ποσότητες είναι άβλαβες το ABS, δε μπορούν όμως να αποφανθούν για τα αποτελέσματα της μακράς επιδράσεως μεγαλύτερων ποσοτήτων στον ανθρώπινο οργανισμό.

Το πρόβλημα αυτό έκαμε τη Δυτική Γερμανία να απαγορεύσει τη χρήση απορρυπαντικών. Ίσως δε να ακολουθήσει το παράδειγμα της και η 'Αμερική.

Γι' αυτό οι ειδικές χημικές βιομηχανίες, έχουν επιδοθεί σε συστηματικές έρευνες, για να βρουν άλλα απορρυπαντικά, με τελείως διαφορετική σύσταση.

Εκτός από το ABS, τα απορρυπαντικά περιέχουν κι' ένα άλλο συστατικό, για να αφρίζουν. 'Οχι επειδή ο αφρός καθαρίζει καλύτερα, τα ρούχα, αλλά για ψυχολογικούς λόγους εντυπώσεως, επειδή οι νοικοκυρές θέλουν αφρισμένη τη μηχανή τους.

Άλλ' ο αφρός δημιουργεί ένα καινούργιο πρόβλημα, σε πολλές περιπτώσεις.

Μία μέρα του 1947, το εργοστάσιο κατασκευής απορρυπαντικών της αμερικανικής πόλεως Μόντ Πένν πλημμύρισε από αφρούς, που βγήκαν από τα μηχανοστάσια του και γέμισαν όλες τις αίθουσες και το γύρω γηπεδο! Μία έρευνα λοιπόν απέδειξε ότι, την προηγούμενη μέρα, κάποιο εργοστάσιο απορρυπαντικών είχε μοιράσει διαφημιστικά δείγματα σ' όλη την πόλη. Οι νοικοκυρές τα είχαν μεταχειριστεί, κι' έτσι βόθροι κι' υπόνοιες γέμισαν άφρους.

Έξ' άλλου, ένα κανάλι, στην Εδωάκη, σκεπαστήκε κάποτε με αφρό, τόσο ώστε οι τοπικές αρχές αναγκάστηκαν να το κλείσουν προσωρινά, για να μην πέσει κανείς μέσα και χαθεί κάτω από τους αφρούς.

Εμφανίζονται επίσης άφροι σε πηγάδια που γετίζονται, με βόθρους.

Όσο για την επίδραση των απορρυπαντικών στο δέρμα, φαίνεται πως είναι λιγότερο ενοχλητικά απ' το σαπούνι. Πάντως, επειδή διαλύουν τα φυσικά λίπη του δέρματος, οι γιατροί συνιστούν στις νοικοκυρές που τα μεταχειρίζονται, να φοράνε λαστιχένια γάντια προστατευμένα με υάσισμα.

□□

ΚΑΤΣΑΡΟΛΕΣ ΓΙΑ ΠΕΤΑΜΑ

Χάρη σε μία καινούργια εφεύρεση, οι 'Αμερικανίδες νοικοκυρές μπορούν να αποφυγούν να πλένουν όχι μόνο τα πιάτα, αλλά και τις κατσαρόλες. Ένας ευφυής εφευρέτης επινόησε κατσαρόλες που θα πηδούνταν, όταν θα έχουν χρησιμοποιηθεί. Κατασκευάζονται από φύλλα κασιτέρου και είναι εφοδιασμένες από ένα χερουλί, που αντέχει στη θερμότητα. Στοιχίζονται λιγότερο από πέντε δεκάδες και μπορούν να πεταχτούν όταν θα έχουν χρησιμοποιηθεί μόνο μία φορά.

ΚΑΘΟΤΑΝ ακίνητος στην άκρη του κρεβατιού του, τρίτοντας μηχανικά το χοντρό του δάχτυλο πάνω στη λάμα του κυνηγετικού μαχαίριου. 'Από το μπάνιο, που βρισκόταν στο βάθος του διαδρόμου, ακουγόταν ο ρυθμικός θόρυβος της ηλεκτρικής ξυριστικής μηχανής του πατέρα του.

Όλο το απόγευμα, το μυαλό του Κρίς ήταν θαλωμένο από φόβο κι' από μίσος, μα τώρα, ξαφνικά, είχε ξεκαθαρίσει και συλλογιστόν με απόλυτη ήρεμια, ότι θα σκότωνε έναν άνθρωπο, που δεν τον γνώριζε, τον άντρα, που του είχε κλέψει τη Λώρυ.

Άκουσε ένα ελαφρό χτύπημα στην πόρτα και μόνο τότε κατάλαβε, ότι η ξυριστική μηχανή δεν ακουγόταν πια από το λουτρό. Έκρυψε βιαστικά το μαχαίρι στη ζώνη του, τραβώντας έξω το ποικύμιο, για να το κρύψει.

Εμπρός, είπε ύστερα. 'Ο πατέρας του μπήκε. Ήταν ένας άντρας γύρω στα σαράντα πέντε, με μαλλιά γκριζά και δυο πικρές πτυχές στις άκρες των χειλιών, με παρόστημα και βάδισμα, που είχαν διατηρήσει δυναμισμό και νεανικότητα. Χαίρεται τον Κρίς και πήγε να καθήσει κοντά του, πάνω στο κρεβάτι.

Θα σου αφίσω το αυτοκίνητο άποψε, Κρίς, είπε.

Ευχαριστώ, απάντησε ο Κρίς, μα... δε θα σου χρειαστεί εμένα;

Όχι, αισθάνομαι λίγο αδιάθετος και σκέφτομαι πως ένας περίπατος θα μου κάνει καλό.

Εξοδίζει κι' ο Κρίς κατάλαβε πως ο πατέρας του δεν είχε μπή στο δωμάτιό του για το αυτοκίνητο.

Ξέρεις, Κρίς... άρχισε ο πατέρας.

Ναί, μπαμπά, απάντησε ο Κρίς, σουφρώνοντας τα φρύδια του.

Νομίζω πως χρειάζεται να πούμε δυο λόγια εμείς οι δυο. Θέλεις να μου μιλήσεις για τη Λώρυ;

Ναί, γι' αυτήν, Κρίς. Τον τελευταίο καιρό έχω ανησυχήσει για σένα. Σε βλέπω χλωμό, ασημένιο. Δεν τρώς σχεδόν καθόλου κι' αδυνατίζεις μέρα με την ημέρα. Κι' όμως, Κρίς, θα έπρεπε να ξέρεις, ότι, άργα ή γρήγορα, όλοι περνάμε απ' αυτές τις στενοχωρίες. Πολλοί δεν το πιστεύουν, μα εγώ ξέρω, ότι κι' ο παιδιαστικός έρωτας κάνει τους νέους να υποφέρουν.

Παιδιαστικός έρωτας, μπαμπά; ρώτησε ο Κρίς, ενώ ένοιωθε τη λάμα του μαχαίριου παγωμένη πάνω στο στομάχι του.

Εσένα, παιδί μου, σου φαίνεται πως ο κόσμος τελειώνει εδώ, δεν είν' έτσι; Κι' όμως με μία μικρή προσπάθεια, θα κατορθώσεις να ξεχάσεις... Ξέρω πως τώρα υποφέρεις πολύ, μα με τον καιρό... Εσύ, Κρίς, είσαι πολύ έξυπνος για την ηλικία σου. Ένα παιδί όμως δεκαοχτώ χρόνων δε μπορεί να τα ξέρει όλα.

Ίσως είναι έτσι, μπαμπά, απάντησε ο Κρίς. Νομίζω πως έχω δικιο.

Ο πατέρας του σηκώθηκε από το κρεβάτι και βημάτισε λίγο μέσα στο δωμάτιο. Ύστερα στάθηκε μπροστά στο γυίο του, πήρε ένα τσιγάρο, το άναψε και φούσησε τον καπνό προς το πάτωμα.

Θα σου εξομολογηθώ κάτι, Κρίς, είπε τέλος.

Για τί πρόκειται, μπαμπά; ρώτησε ο Κρίς, προσπαθώντας να δείξει ενδιαφέρον.

Πήγα χτες στο ρεστωράν, που βρίσκεται η Λώρυ, για να μπορέσω να τη δω. Ήθουν ανήσυχος για σένα, κατάλαβα... Κι' ήθελα να δω τί είδους κο-

ΜΕΣΑ

πέλλα είναι...

Της μίλησες; ρώτησε ο Κρίς.

Όχι, μα έμεινα στο μπάρ σχεδόν μία ώρα και την κύτταξα σχεδόν διαρκώς.

Ο Κρίς ένοιωσε ένα κόμπο στο λαιμό.

Πώς... πως σου φάνηκε; κατάρθωσε, επί τέλους, να πη. Έχει μαύρα μάτια και ξανθά μαλλιά. Είναι πραγματικά μία κοπέλλα πολύ χαριτωμένη, μα είναι κι' αυτή μόνο δεκαεφτά χρόνων. Δεν ξέρει ακόμα τί θέλει από τη ζωή.

Ο Κρίς γέλασε με πικρία, καθώς συλλογιστόν πόσο εύκολα η Λώρυ τον είχε παραμερίσει για έναν άλλον άντρα. 'Ο άλλος, του είχε πη, ήταν πιο όμορφος και είχε μεγάλη πείρα και στον έρωτα. Αυτός ήξερε τις γυναίκες, όπως ο Κρίς δε θα τις μάθαινε ποτέ... όσα χρόνια κι' αν περνούσαν. Εκείνος ήταν ένας αληθινός άντρας, του είχε πη η Λώρυ.

Ο Κρίς σήκωσε το κεφάλι του και αντιμετώπισε ήρεμα το βλέμμα του πατέρα του.

Μην ανησυχής, μπαμπά, ξέρω πως η Λώρυ δεν είναι για μένα...

Είσαι βέβαιος; τον ρώτησε ο πατέρας του, ανήσυχος.

Απόλυτα. Όπως λες εσύ, από κάτι τέτοιους πόνους, άργα ή γρήγορα, περνάμε όλοι μας...

Ο πατέρας του τον κύτταξε εξεταστικά.

Τότε, Κρίς, μπορώ να πιστέψω, ότι θα προσπαθήσεις να ξεχάσεις...

Και βέβαια, μπαμπά.

Υπάρχουν τόσες κοπέλλες στον κόσμο, Κρίς, συνέχισε ο πατέρας, κι' εσύ έχεις μία ολοκληρωμένη ζωή μπροστά σου. Νά, πάρε τα κλειδιά του αυτοκινήτου και διασκεδάσε, παιδί μου. Πρόσεξε μόνο να μη χτυπήσεις τα φτερά...

Κι' αφού πέταξε τα κλειδιά πάνω στο κρεβάτι, προχώρησε προς την πόρτα.

Θα προσέχω, μπαμπά, απάντησε ο Κρίς.

Ερρίξε μία ματιά στο ρολόι του. Έφτα και πέντε. Η Λώρυ τελείωνε από τη δουλειά της τις όχθες. Ένοιωθε έννευρισμένος ύστερα από τη συζήτηση με τον πατέρα του.

Για τον πατέρα μου είμαι ακόμη ένα παιδί με γρατζουνισμένα γόνατα και λερωμένη μύτη, συλλογίστηκε με πικρία. «Η μαμά, πριν πεθάνει, εδω κι' ένα χρόνο, προσπαθούσε να με καταλάβει. Μα ο πατέρας δε με καταλάβαινε καθόλου. Άκους εκεί «παιδιαστικός έρωτας!»...»

Χαίδεψε τη λαβή του μαχαίριου, που βρισκόταν στη μέση του και σηκώθηκε. Πήρε βιαστικά λίγα χρήματα και τα κλειδιά, που βρισκότουσαν πάνω στο κρεβάτι. Ύστερα βγήκε από το δωμάτιο και κατέβηκε στο κακράζ.

Ωδήγησε για αρκετή ώρα, χωρίς σκοπό στους δρόμους, όπου η κυκλοφορία ήταν λιγότερο πυκνή, κυττάζοντας κάθε τόσο ανυπόμονα το ρολόι του.

Επί τέλους, τα ατέλειωτά λεπτά εκείνης της ώρας πέρασαν. 'Ο Κρίς παρκάρισε το αμάξι του στο στενό, που βρισκόταν κοντά στο ρεστωράν, όπου εργαζόταν η Λώρυ, κι' έβδωσε τα φώτα. 'Αν η Λώρυ είχε ραντεβού με το νέο της φίλο, θα τους ακολουθούσε κι' όταν ο αντίπλος του θα συ-

ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ

ώδευε τη Λώρυ στο σπίτι της, θα περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να χρησιμοποιήσει το μαχαίρι του.

Άναψε ένα τσιγάρο και περίμενε, ενώ η ομίχλη πύκνωνε ολο και περισσότερο. Κι' άξαφνα, είδε τη Λώρυ να βγαίνει από το ρεστωράν και να διασχίζει το δρόμο. Μία «Μπουϊκ» περιμενε, σταματημένη στη στρόφη.

Η «Μπουϊκ» έξεκολλούσε να τρέχει πάνω στο δρόμο, δίπλα στο ποτάμι. Ύστερα από κομμάτι δεκοισά μίλια, έστριψε απότομα κι' ο Κρίς κατάλαβε άμέσως πού πήγαινε το ζευγάρι. Τέσσερα μίλια πιο μπροστά, υπήρχε ένα μοναχικό δρομάκι, κρυμμένο από βάλμους και κλαδιά δέντρων. Η Λώ-

ρυ τον είχε οδηγήσει εκεί την πρώτη ή τη δεύτερη φορά, που είχαν βγεί μαζί.

Τώρα ο Κρίς συλλογιστόν πόσους άντρες θα είχε οδηγήσει η Λώρυ σε εκείνο το μέρος.

Η «Μπουϊκ» ελάττωσε την ταχύτητα της, πριν στρίψει στο στενό δρομάκι.

Ο Κρίς σταμάτησε στο δρόμο, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να τους ακολουθήσει. Άναψε ένα τσιγάρο και άκουμπησε στη ράχη του καθίσματος, με το βέλτομα κοσφεμένο στο κενο. Ήτάσσο ένοιωσε ήρεμος, ψυχρός, αποφασιστικός.

Έμεινε για λίγο στην ίδια θέση, ύστερα πέταξε μακριά το τσιγάρο του κι' άναψε τη μηχανή. Ακολουθώντας το δρομάκι, οδηγώντας πολύ άργα κι' έβδωσε τα φώτα, προσπαθώντας να διακρίνει τη «Μπουϊκ» ανάμεσα στην ομίχλη. Ήξερε, ότι η Λώρυ κι' ο φίλος της δε θα είχαν λόγο να ανησυχήσουν, αν έβλεπαν το αυτοκίνητο, που τους ακολουθούσε. Θα νόμιζαν πως έπρόκειτο για ένα άλλο ζευγάρι ερωτευμένων.

Επί τέλους, διέκρινε τη «Μπουϊκ», παρκρισμένη σ' ένα μικρό πλατώμα, στην άκρη του δρομάσκου και φρονόισε. Εκείνη τη στιγμή, άκουσε να χτυπούν οι πόρτες άλλου αυτοκινήτου. 'Ο Κρίς είδε για μία στιγμή το ξανθό κεφάλι της Λώρυ και άκουσε το κρυστάλλινο γέλιο της. 'Ο άντρας είχε κατεβεί από την άλλη πόρτα, προχώρησε μπροστά από το αυτοκίνητο και περίμενε τη Λώρυ. Καθώς στεκόταν ακίνητος μέσα στην ομίχλη, φαίνονταν σά σκιά.

Η Λώρυ πήγε κοντά του κι' οι δυο μαζί προχώρησαν λίγο.

Ο Κρίς ήξερε πολύ καλά εκείνη την τούφα των θάμνων και το παχύ μαλακό χορτάσι, που υπήρχε ανάμεσά τους. Ουμήθηκε το βράδυ, που η Λώρυ του είχε πη πως όλα τελείωναν μεταξύ τους, γιατί αυτή είχε γνωρίσει έναν άλλο άντρα. Τα όμορφα χείλη της ήταν διπλωμένα.

Ο Κρίς ένοιωσε μία φοβερή ζάλη και άκουμπησε στο αυτοκίνητο, για να μην πέσει. Τώρα ήξερε πως δε θα κατάρθωνε ποτέ να πλησιάσει το ζευγάρι. Ξανάβαλε το μαχαίρι στη ζώνη του κι' ανέβηκε πάλι στο αυτοκίνητο. Μπορούσε να κάνει κάτι καλύτερο, κάτι πολύ καλύτερο...

Ετοιμάστηκε να προχωρήσει. Εκείνη τη στιγμή, καθώς κύτταζε προς τους θάμνους, η ομίχλη αποτραβήχτηκε ξαφνικά κι' ο Κρίς είδε τη Λώρυ και τον άγνωστο άντρα αγκαλιασμένους πάνω στη χλόη.

Ο Κρίς ένοιωσε μια φοβερή ζάλη και άκουμπησε στο αυτοκίνητο, για να μην πέσει. Τώρα ήξερε πως δε θα κατάρθωνε ποτέ να πλησιάσει το ζευγάρι. Ξανάβαλε το μαχαίρι στη ζώνη του κι' ανέβηκε πάλι στο αυτοκίνητο. Μπορούσε να κάνει κάτι καλύτερο, κάτι πολύ καλύτερο...

Η ομίχλη είχε ξαναπέσει: άμέσως πάνω στους θάμνους, μα αυτός έξεκολλούσε να βλέπει με τη συντασία του το σημείο, όπου βρισκόταν η Λώρυ με τον άγνωστο άντρα.

Γύρισε το αυτοκίνητο με κατεύθυνση προς τους θάμνους και πάτησε με δύναμη το γκάσι. Τα μάτια του ήταν ορθώνοντα, όταν το αυτοκίνητο έπεσε πάνω στους θάμνους. Ένοιωσε το πταγμά και κατάλαβε, ότι είχε χτυπήσει τα δυο σώματα, καθώς έστριβε με δύναμη το βολάν, για να αποφυγή το υπερπορτισμα. Έκανε λίγο διπλάσει κι' άναψε τους φανούς του αυτοκινήτου. Το φως έπεσε πάνω στο σώμα της Λώρυ. 'Ο Κρίς έβδωσε το χειρότερο και κατέβηκε για να τη δει καλύτερα. Το κεφάλι της κοπέλλας είχε σχεδόν αποχωρήσει από το σώμα της.

Ο Κρίς στράφηκε και πήγε κοντά για να δει το σώμα του άντρα. Ήταν γυρισμένο από τη μία πλευρά με το κεφάλι προς τα κάτω και το ένα γένο μπροστά στα μάτια σά να ήθελε να προφυλάξει από το θάνατο...

Ο Κρίς έσχυσε για να γυρίσει το πτόμο ανάσκελα. Το μπράτσο του άντρα ταλαντεύτηκε πριν να μείνει ακίνητο πάνω στη γη. Και ξανά... τα μάτια του Κρίς γούρλωσαν από τη φρίκη, ενώ ένας πόνος ανυπόφορος διαπερνούσε όλο το κορμί του την καρδιά, το μυαλό του!

Μπουμπά... ούρλιαξε ύστερα, με φωνή, που δεν έμοιαζε ανθρώπινη.

Την ίδια στιγμή όλα σκοτεινιάσαν γύρω του και σωσίωθηκε λιπόθυμος, δίπλα στα πτώματα.

Ο Κρίς πηγε κοντά για να δει το σώμα του άντρα...



να σ' ένα γκλερό μορφοσμο, καθώς του έλεγε πως ο άντρας εκείνος είχε μεγάλη πείρα από τις γυναίκες, πως ήταν ένας αληθινός άντρας, όμορφος, γοητευτικός. «Θα δούμε αν θα είναι το ίδιο γοητευτικός μ' ένα μαχαίρι στην κοιλιά», συλλογίστηκε ο Κρίς.

Σήκωσε το ποικύμιο του και τράβηξε το μαχαίρι. Έσφιξε τη λαβή τόσο δυνατά, που του πόνησαν τα δάχτυλα. Ξαφνικά, κατάλαβε γιατί είχε ακολουθήσει τη Λώρυ κι' εκείνον τον άνθρωπο μέχρι εκεί. Ύποσυνείδητα είχε την ιδέα να σκοτώσει όχι μόνο τον άντρα, μα κι' εκείνη, τη Λώρυ.

Ανοιξε άδουρα και βγήκε. Κύτταζε προς το μέρος, που ήξερε πως υπήρχαν οι θάμνοι, όπου βρισκόταν η Λώρυ με το φίλο της, μα δε μπόρεσε να διακρίνει τίποτα.

«Αυτή η ομίχλη είναι ό,τι χρειάζεται», συλλογίστηκε ο Κρίς. «Θα χυμώξω απάνω τους, χωρίς να με δουν».

Ετοιμάστηκε να προχωρήσει. Εκείνη τη στιγμή, καθώς κύτταζε προς τους θάμνους, η ομίχλη αποτραβήχτηκε ξαφνικά κι' ο Κρίς είδε τη Λώρυ και τον άγνωστο άντρα αγκαλιασμένους πάνω στη χλόη.

Ο Κρίς ένοιωσε μία φοβερή ζάλη και άκουμπησε στο αυτοκίνητο, για να μην πέσει. Τώρα ήξερε πως δε θα κατάρθωνε ποτέ να πλησιάσει το ζευγάρι. Ξανάβαλε το μαχαίρι στη ζώνη του κι' ανέβηκε πάλι στο αυτοκίνητο. Μπορούσε να κάνει κάτι καλύτερο, κάτι πολύ καλύτερο...

Η ομίχλη είχε ξαναπέσει: άμέσως πάνω στους θάμνους, μα αυτός έξεκολλούσε να βλέπει με τη συντασία του το σημείο, όπου βρισκόταν η Λώρυ με τον άγνωστο άντρα.

Γύρισε το αυτοκίνητο με κατεύθυνση προς τους θάμνους και πάτησε με δύναμη το γκάσι. Τα μάτια του ήταν ορθώνοντα, όταν το αυτοκίνητο έπεσε πάνω στους θάμνους. Ένοιωσε το πταγμά και κατάλαβε, ότι είχε χτυπήσει τα δυο σώματα, καθώς έστριβε με δύναμη το βολάν, για να αποφυγή το υπερπορτισμα. Έκανε λίγο διπλάσει κι' άναψε τους φανούς του αυτοκινήτου. Το φως έπεσε πάνω στο σώμα της Λώρυ. 'Ο Κρίς έβδωσε το χειρότερο και κατέβηκε για να τη δει καλύτερα. Το κεφάλι της κοπέλλας είχε σχεδόν αποχωρήσει από το σώμα της.

Ο Κρίς στράφηκε και πήγε κοντά για να δει το σώμα του άντρα. Ήταν γυρισμένο από τη μία πλευρά με το κεφάλι προς τα κάτω και το ένα γένο μπροστά στα μάτια σά να ήθελε να προφυλάξει από το θάνατο...

Ο Κρίς έσχυσε για να γυρίσει το πτόμο ανάσκελα. Το μπράτσο του άντρα ταλαντεύτηκε πριν να μείνει ακίνητο πάνω στη γη. Και ξανά... τα μάτια του Κρίς γούρλωσαν από τη φρίκη, ενώ ένας πόνος ανυπόφορος διαπερνούσε όλο το κορμί του την καρδιά, το μυαλό του!

Μπουμπά... ούρλιαξε ύστερα, με φωνή, που δεν έμοιαζε ανθρώπινη.

Την ίδια στιγμή όλα σκοτεινιάσαν γύρω του και σωσίωθηκε λιπόθυμος, δίπλα στα πτώματα.



Ο Ουίλκινς μ' ένα σύντροφό του στις πολικές θαλάσσιες.

ΜΕ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ Β. ΠΟΛΟ

Το τολμηρότερο ταξίδι του κόσμου

Το δάχτυλο του Ουίλκινς ακολουθεί στην άκρη της διαδρομής από τη Σπιτσερόν της Νορβηγίας ως την Αλάσκα της Αμερικής.

— Αυτό το δρόμο θα πάρουμε, είπε. Από τη θάλασσα. Κάτω από το Βόρειο Πόλο, με υποβρύχιο.

Αυτά συνέβαιναν το 1930. Ο σερ Χούμπερτ Ουίλκινς, ο περίφημος εξερευνητής του Αρκτικού και περιηγητής των τροπικών, είχε γράψει τότε κι' είχε εκδώσει ένα βιβλίο με τον τίτλο: «Κάτω από το Βόρειο Πόλο, με την εξερευνητική αποστολή Ουίλκινς — Ελγουόρθ». Μέσα σ' αυτό περιέγραφε το ασυνήθιστο ταξίδι που προετοίμαζε.

Η άρχικη ιδέα ποσειδώναν απ' το γνωστό μυθιστόρημα του 'Ιουλιό Βέρν «10.000 λεύγαι υπό την θάλασσαν», που είχε γραφεί πενήτα χρόνια πριν κατασκευασθεί το πρώτο αξιόλογο υποβρύχιο.

Ο νεαρός ακόμη Σάμουελ Λέουκ διάβασε με ζωηρότατο ενδιαφέρον τις ολοκληρωμένες περιγραφές των ηρώων του Βέρν, που ταξίδευαν με το υποβρύχιο τους στους ωκεανούς κι' εδωγάνον απ' αυτό για να εξερευνηθούν το βυθό της θάλασσας. Και ηλεκτρίσθηκε τόσο η φαντασία του, ώστε άφιεψε τη ζωή του στην κατασκευή τελειότερων υποβρυχίων.

Μία μέρα, διάβασε σε κάποια αμερικανική εφημερίδα τη φανταστική περιγραφή ενός υποβρυχίου ταξιδιού κάτω απ' το Βόρειο Πόλο. «Η ιδέα του φάνηκε περίφημη. Όταν λοιπόν συνητήθηκε με τον Ουίλκινς, του πρότεινε να την πραγματοποιήσουν. Εκείνος δέχτηκε. Κι' έτσι άρχισε η περιπέτειά τους».

Ο Λέουκ αγόρασε ένα παλιό ευρωπαϊκό υποβρύχιο, το Ο—12, και το έφωδισε με διάφορες τελειοποιήσεις, ώστε να γίνει κατάλληλο για το σκοπό που το προώριζε. Επειτα έκαναν τρία... βαρύτερα, τον στήνουν, που είχαν προσκαλέσει και τον έγγονό του 'Ιουλιό Βέρν. Το ονόμασαν «Ναυτίλος», όπως λεγόταν το υποβρύχιο στο μυθιστόρημα του Βέρν.

Τέλος, το καλοκαίρι του 1931, ο «Ναυτίλος» ξεκίνησε απ' τα ναυπηγεία του Νιού Τζέρσεϊ για να διασχίσει τον Ατλαντικό. Το πρώτο αυτό μέρος του ταξιδιού ήταν απλό και εύκολο. Τι θα γινόταν όμως κατόπιν...

«Πώς θ' αποφύγετε τη σύγκρουση με παγόβουνα, κάτω από την επιφάνεια του νερού;» είχαν ρωτήσει πολλοί τον Ουίλκινς, πριν έρθει η εξερευνητική ταξίδι του. Η απάντησή του ήταν ότι δεν υπήρχαν παγόβουνα στην παλική θάλασσα! Αυτά που κατεβαίνουν

στον Ατλαντικό, σχηματίζονται στη Γροιλανδία. Γύρω απ' τον Πόλο υπάρχει μόνο ο ωκεανός, ακετασμένος από ένα στρώμα πάγου, πάχους 2—3 μέτρων. Ο πάγος αυτός πρέπει να είναι σχεδόν λείος στην κάτω επιφάνειά του. Κι' ο «Ναυτίλος» είχε το άνω μέρος του σκάφους του κυρτό, χωρίς προεξοχές, και διασφραγισμένο έτσι, ώστε να μπορεί να γλιστρήσει κάτω απ' τον πάγο «σαν τη μίγδα που περπατάει στο ταβάνι».

Κι' αν, καθώς ο «Ναυτίλος» έπλεε μ' όλη του την ταχύτητα, χτυπούσε σε στερεή γη, στα παγωμένα βάθη του ωκεανού; Ο Ουίλκινς το είχε προβλέψει κι' αυτό. Είχε εφοδιάσει το υποβρύχιο του, στο εμπρός μέρος, μ' ένα είδος προφυλακτών, σαν των αυτοκινήτων, που θ' απορροφούσαν την όρμη της σύγκρουσής.

Ο «Ναυτίλος» είχε δύο μηχανές, κι' άλλη μία βοηθητική για περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης. Το άνω μέρος του αέρος του εξασφάλιζε την αναπνοή του πληρώματος επί 5 μέρες. Αν αναγκάζονταν, ωστόσο, να μείνουν περισσότερο καιρό κάτω από τον πάγο, θα χρειαζόταν ούσαν τρία μηχανικά τρυπάνια, θ' άνοιγαν μ' αυτά τρύπες στον πάγο, από κάτω προς τα πάνω, και θ' ανανέωναν από εκεί τον αέρα τους, με σωληνικές αντλίες. Τα τρυπάνια αυτά μπορούσαν να τρυπήσουν ένα στρώμα πάγου πάχους 36 μέτρων.

Τα τρόφιμα άκοκκισαν για 6 μήνες. Υπήρχαν όμως κι' άλλα, εφεδρικά, για άλλους 12 μήνες. Οτι κι' αν συνέβαινε, λοιπόν, δεν κινδύνευαν να πεινάσουν. Οι δύο όργανα της εξερευνητικής ταξίδις είχαν προβλέψει όλα — ακόμη και την πιθανότητα να «κολλήσει» το υποβρύχιο στο βυθό. Για την περίπτωση αυτή, υπήρχε μία καταπακτή κι' ένας υδατοστεγής θάλαμος, απ' όπου θα μπορούσαν να βγούν έξω, δύτες με σκοφοδόντα, και να διορθώσουν κάθε βλάβη, ή στην ανάγκη ν' ανοίξουν μ' εκρηκτικές ύλες τρύπες στο στρώμα του πάγου, ώστε ν' ανεβή από εκεί στην επιφάνεια του Πόλου.

Όταν ο «Ναυτίλος» έφτασε στη Σπιτσερόν τα ηδύματα του είχαν πάθει αρκετές ζημιές από τις συγκρούσεις με επιπλέοντες πάγους. Άλλα ο Ουίλκινς ήταν αποφασισμένος να προχωρήσει οπωσδήποτε.

Επιχείρησε πρώτα μία δοκιμαστική κατάδυση. Απ' τα χοντρά κρυστάλλα που έφραζαν τα ειδικά «παράθυρα» του υποβρυχίου, οι εξερευνητές θαύμασαν ένα καινούριο κόσμο, με παράξενα φάρια, μέδουσες κι' άλλα θαλάσσια πλάσματα, περιέργα και άγνωστα.

Αφού έφτασε σε αρκετά βάθος, στο παγωμένο και σκουροπράσινο νερό, το υποβρύχιο ξαναγύρισε στην επιφάνεια, κανονικά, παρ' όλες τις βλάβες που είχαν τα παράθυρα του. Τώρα όμως — άγνωστο γιατί — ο Ουίλκινς είχε αρχίσει να διατάζει. «Εφ' όσον ο «Ναυτίλος» δεν ήταν απολύτως εν τάξει, δεν τολμούσε πια να επιχειρήσει μ' αυτόν τη μεγάλη περιπέτεια, ν' αντιμετωπίσει το άγνωστο, τους άπρόβλεπτους κινδύνους, πλεόντας κάτω απ' τον Πόλο...

Τελικά, αποφάσισε να εγκαταλείψει αυτό το σχέδιο του και να περιοριστεί σε επιστημονικές μελέτες των θαλάσσιων ρευμάτων, της μορφής του βυθού, κλπ. Μα κι' αυτή ακόμη η εξερευνητική αποστολή είχε τα σχήμα άπρόοπτα της. Καθώς ανέβαινε ο «Ναυτίλος» από μία κατάδυση του, βρέθηκε κάτω από ένα στρώμα πάγου, χτύπησε πάνω του με όρμη και συγκλονίστηκε ολόκληρος. Το μεγαλύτερο απ' τα τρία μηχανικά τρυπάνια έσπασε τελείως απ' τη σύγκρουση.

Ένα άλλο εμπόδιο, που δεν είχαν προβλέψει, ήταν το πάγωμα του νερού μέσα στους σωλήνες του πλοίου, απ' το δυνατό κρύο. Οι μηχανικοί ήταν απασχολημένοι διαρκώς με το ξεπάγωμα του ενός ή του άλλου σωλήνα.

Ύστερα έπληξε τόσο πολύ το λάδι των μηχανών, ώστε δε μπορούσε πια να κυκλοφορήσει και να τις λιπάνει.

Τα ρούχα του πληρώματος ήταν διαρκώς υγρά. Όλα τα αντικείμενα ήταν βρεγμένα και γλιστρούσαν επάνω. Από παντού έσταζαν νερά και σχηματίζον λιμνούλες στο δάπεδο... Η ζωή του πληρώματος είχε γίνει ανυπόφορη, μέσα σ' αυτή την αδιάκοπη υγρασία.

Εξ' άλλου, τα ρεύματα που δημιουργούσε στο νερό η περιστροφή της έλικας, παρέσυραν μεγάλα κομμάτια πάγου, που χτυπούσαν με δύναμη πάνω στο σκάφος, θορυβίζον τις λαμαρίνες του, στράβωναν τα φερέα της έλικας, άνοιγαν τρύπες στα πιο αδύνατα σημεία...

Ο «Ναυτίλος» είχε χάσει πια την ταχύτητά του κι' οι χειρισμοί με τα χαλασμένα ηθδάλια είχαν γίνει ακόμη πιο δύσκολοι κι' αδύνατοι.

Τέλος, ο Ουίλκινς αναγκάστηκε να διατάξει να γυρίσουν πίσω, στο λιμάνι απ' όπου είχαν ξεκινήσει. Ήταν μία ηρωική υποχώρηση, έπειτα από μία ένδοξη άποτυχία!

Με την εξερεύνηση αυτή, είχαν συγκεντρώσει πολλές και πολύτιμες γνώσεις και είχαν γίνει αξιόλογες ανακαλύψεις. Ο Ουίλκινς κι' η συντροφιά του είχαν προετοιμάσει το δρόμο για το μεγαλύτερο ταξίδι του κόσμου. Ίσως κάποιος άλλος, τυχερότερος, ακολουθήσει μία μέρα τα ίχνη τους...

Όσο για το «Ναυτίλο», η εξέτασή του απέδειξε πως είχε πάθει τέτοιες ζημιές, ώστε δεν μπορούσε πια να επισκευασθεί. Τον πήγαν λοιπόν στ' ανοιχτά, στη Βόρειο Θάλασσα, κι' εκεί τον βύθισαν με όλες τις τιμές που έβριζε το πρώτο υποβρύχιο που είχε επιχειρήσει να περάσει κάτω απ' το Βόρειο Πόλο.

Ο έρωτας που δαγκώνει

Στο Παρίσι, ένας Ιταλός μεταφραστής και ένας Ελβετός μπάρμαν έρωτευτηκαν και οι δύο την ίδια νεαρή και χαριτωμένη Γαλλίδα. Φαίνεται όμως πως η κοπέλλα ήταν αναποφάσιστη και εξακολουθούσε να ρίχνει γλυκιές ματιές πότε στον ένα και πότε στον άλλο. Αυτό όμως έκανε τους δύο απαιτητές της καρδιάς της έβαλλους από ζήλεια και μία μέρα πιάστηκαν στα χέρια και προσπάθησαν να λύσουν τη διαφορά τους με... δαγκωνιές. Φαίνεται πως ο Ελβετός μπάρμαν έπαθε τα χειρότερα, γιατί έφτασε στην άστυνομία κρατώντας στο χέρι του τό... αυτή του, που του το είχε ξεκολλήσει με μία δαγκωνιά ο αντίζήλος του.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Τετραπλή πυρκαμίδα

Από το «Α»

1) Ο. 2) ΟΥ. 3) ΟΥΣ. 4) ΡΟΥΣ. 5) ΚΥΡΟΣ. 6) ΚΟΥΡΟΣ. 7) ΚΡΟΥΝΟΣ.

Από το «Β»

1) Ο. 2) ΟΝ. 3) ΟΝΕ. 4) ΝΕ. 5) ΕΝΤΟΣ. 6) ΕΝΕΤΟΣ. 7) ΤΕΝΕΔΟΣ.

Από το «Γ»

1) Ο. 2) ΝΟ. 3) ΝΤΟ. 4) ΝΑ. 5) ΑΤΟΝΑ. 6) ΑΝΑΤΟΛ. 7) ΑΝΑΤΟΛΗ.

Από το «Δ»

1) Ο. 2) ΤΟ. 3) ΟΤΙ. 4) ΤΟΠΙ. 5) ΠΙΑΤΟ. 6) ΠΑΣΤΟΙ. 7) ΠΛΑΣΤΟΙ.

Φίλμ και άστερισμοί

1) «8.30». 2) «Ένα κορίτσι για 2 νύχτες». 3) «Τρίτη και 13». 4) «Και οι 7 ήταν γενναίοι». 5) «Ο παλληκάρια». 6) «Απάτση 5 γυναικες». 7) «Εφ' Μην' Αι κώδι 98». 8) «Ένα κορίτσι για 2». 9) «Οι 5 υποπονοί». 10) «Η πόρτα με τις 7 κλειδαριές».

Κρυπτογραφικόν

1) ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ. 2) ΡΑΚΙ. 3) ΑΚΑΚΙΑ. 4) ΚΟΛΟΣΣΟΣ. 5) ΛΑΪΟΣ. 6) ΕΚΑΛΗ. 7) ΙΛΙΣΣΟΣ. 8) ΟΣΚΑΡ. 9) ΣΚΟΡΟΣ.

Πρόβλημα

καρκτηρητικότητα

Πρόκειται για την εικόνα υπ' αρ. 3, από την οποία το άστέρι θρίσκει στην πρώτη, το φάρκι στη δεύτερη, η μέδουσα στην τέταρτη, το κοράλι στην πέμπτη και η οσπία στην έκτη.

*

Η λύσις του υπ' αριθ. 979 σταυρολέξου

Οριζοντίως:

1) ΠΑΡΑΣΤΙΣ. 2) ΠΙΘΑΝΙΣ — ΝΕΑΡΑ. 3) ΤΡΙΩΝΑ — ΑΦΑΙΡΕΣΙΣ. 4) ΜΥΘΟΣ — ΙΟΝΤΑ. 5) ΟΜΑΣ — ΕΜΑ — ΣΤΕΦΑΝΟΣ. 6) ΣΟΝ — ΤΡΑΠΑ — ΑΚΙ. 7) ΣΑΝΑΓΚΑ — ΦΡΕΝΑ — ΝΑ. 8) ΑΤΙΜΑ — ΠΟΛΤΟΣ — ΠΑ. 9) ΠΑΣΑΣ — ΣΠΑΝΑ. 10) ΚΑΝΟΝΙ — ΙΣΑΡΙ. 11) ΑΦ — ΙΤΑΜΑ — ΡΑΤΣΙΚΑ. 12) ΜΕΤ — ΔΙΚΑΙ — ΑΡΜ. 13) ΠΑΡΑΒΟΛΑ — ΑΤΙ — ΡΙΓΑ. 14) ΑΜΕΛΩ — ΕΥΡΟΣ. 15) ΑΡΧΑΙΟΤΗΣ — ΚΑΝΤΙΝΑ. 16) ΟΜΝΥ — ΑΠΩΛΕΙΑ. 17) ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

Καθέτως:

1) ΑΤΜΟΣ — ΚΑΜΠΤΑ. 2) ΡΥΜΟΣ — ΚΑΦΕΑ. 3) ΑΠΙΘΑΝΑ — ΤΡΟΧΟΣ. 4) ΡΙΓΟΣ — ΝΩΠΟΙ — ΑΜ. 5) ΑΘΩΣ — ΤΑ — ΑΝΤΙΒΑΙΝΩ. 6) ΤΑΝ — ΕΡΓΑΣΙΑ — ΟΜΟΥ. 7) ΑΝΑΙΜΑΚΤΑ — ΜΕΛΕΤΩ. 8) ΣΩ — ΑΠΑΙΣΙΑ — ΑΛΗ. 9) ΙΣΑΙ — ΩΣΑΝ. 10) ΦΟΣ — ΦΑΣΑΡΙΑ — ΠΑ. 11) ΝΑΝΤΕΡ — ΠΡΑΚΤΙΚΩΣ. 12) ΕΙΤΕ — ΕΠΑΙΤΑΙ — ΑΛΤ. 13) ΠΑΡΑΦΩΝΟΝ — ΣΙ — ΕΝΕΑ. 14) ΡΕ — ΑΛΑΝΙ — ΡΥΤΙΣ. 15) ΒΑΣΑΝΑ — ΚΑΙΡΙΑΙ. 16) ΟΚΝΟΣ — ΑΡΓΟΝ. 17) ΣΩΣΙΑΣ — ΜΑΣΑΝ.

Η ελληνογραφία μας

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Νεόφυτος Εύριγίδου και ο Σάββας Μιχαήλ, Καστή Παλαμά 10, Στρόβολος, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφηθούν με νέες από την Ελλάδα, κατά πρόκληση από την Ελλάδα, να και τον Πειραιά, με σκοπό τη συναψή μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Τρεις φίλοι, ο Ε. Κωνσταντίνου, ο Γ. Παπαμιχαήλ και ο Κωνσταντίνος Χαραλάμπους, Σωτήρας, Αμμόχωστος, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφηθούν με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό.

Ο Στέφανος Ιωάννου, Αγίου Γεωργίου 33, Άγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17—25 χρόνων, με σκοπό οτι ήθελε προκύψει.

Ο Τάκης Κανάρης, Έλ. Λάδος 116, Κυρηνεία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες από την Κύπρον, ηλικίας 16—18 χρόνων, με σκοπό τη συναψή μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Γ. Κυριακού, (18 χρόνων), Ρέναν 3α, Βαρύσια, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25—30 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Η ROSALIE MOSCOVITCH, 5520 TRANS ISLAND AVENUE, MONTREAL, QUEBEC CANADA, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18—25 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων και την συναψή μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Έμμανουήλ Άγγελης, 8 (20 χρόνων), σπουδαστής, POSTE RESTANTE 'Ομονοίας, Αθήναι, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 20—26 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Δούβλιος, ο Δ' Αννής Χρυσόπουλος και ο Γ. Χρυσόπουλος, Κωνσταντίνου 20, Θεσσαλονίκη, θέλουν ν' αλληλογραφηθούν με νέες από την Ελλάδα και την Κωνσταντινούπολη, ιδιαίτερος δε από την Αθήνα, ηλικίας 16—22 χρόνων, με σκοπό τη συναψή μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Άνδρεας Καραβαγγέλιος, Γερμανού 6, Αθήναι, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με μία νέα, ηλικίας 16—18 χρόνων, κατά προτίμηση με θηρία από την περιοχή των Αθηνών, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Βασίλειος Μιμής, Άγιος Ήλιος, Μεσολόγγι, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες από όλο τον κόσμο, ηλικίας 14—20 χρόνων, με σκοπό τη συναψή μίας καλής και σταθερής φιλίας και οτι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ —

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται: 28ης Οκτωβρίου 54 9—12 π.μ. — Τηλ. 810-807. Οικία 'Αγ. Αλεξάνδρου 10, Παλ. Φάληρον. — Τηλ. 99-746.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται Βηλαρά 7 (πλατ. 'Αγίου Κωνσταντίνου 'Ομόνοια) 9—11 π.μ. και 4—8 μ.μ. — Τηλ. 525-387

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετησίαν Αρχ. 300
Εξαμήνιος » 150
Τρίμησιος » 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετησίαν Λίρες 'Αγγλίας 7
» Δολάρια 20
» Φρ. Βέλγ. 1000
» Φρ. Γαλλ. νέα 100
» Φρ. 'Ελβ. 90
» Μάρκα Γερμ. 90

Εμβάσματα 'Εσωτερικού δια ταχυδρομικής επίταξης και 'Εξωτερικού δια τραπεζικής τραπεζικής προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσάνη 4, (Πλατεία Κλαυδίου), Αθήναι.

Διευθυντής-Διαχειριστής και υπεύθυνος κατά Νομόν

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΑΤΖΗΣ

Εκδοτική 'Εταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ», Δι' αυτής και υπεύθυνος Ιδιοκτήτης

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ

Ναϊάδων 24, Παλαιόν Φάληρον

ICADIYE HAMAM SOK. NURLU APT. No 25) 3 ISTANBUL, TURKITE, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με νέες από όλο τον κόσμο, ηλικίας 20—28 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η VICKI, (22 χρόνων), POST OFFICE BRUNSWICK VIC No 10, AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με 'Ελληνες από όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση με όσους έχουν πονέσει στη ζωή.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο TAKIS CHRISTODOULOU, RUE EBNI YAZRI No 18, BOULAK CATRO, EGYPT, UAR, (POUR BAHKAT), επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με νέες από όλο τον κόσμο, στην ελληνική νύξη ή αγγλική γλώσσα.

Ο STEFANOS YIASEMIDES, (18 χρόνων), HAMALBASI KILIC ASLAN SOK. No 9) 4 BEYOGLU, ISTANBUL, TURKITE, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με νέες από όλο τον κόσμο.

Ο Μ. CONSTANTINIDES, 145 CLEVELAND ST. LONDON W.1, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφηθεί με νέες από όλο τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, ηλικίας 17—21 χρόνων, με σκοπό την συναψή μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο GEORGIOS ELMASOGLU, (19 χρόνων), AGA TLAMAM AY DENIZ AP. No 46) 4 BEYOGLU, ISTANBUL, TURKITE, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθεί με νέες από όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο PETROS KAVVADIAS, BAMBERG 86, OFFICERS CLUB WESTERN GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφηθεί με 'Ελ-

ΟΙ ΕΠΙΘΥΜΟΥΝΤΕΣ να σπουδάσουν εις 'Αγγλίαν δύνανται να απευθύνονται εις την κατωθ. διεύθυνση, προκειμένου να λάβουν πληροφορίες σχετικά με τὰς έξοδς, σχολάς και γενικάς κάθε λεπτομέρειαν με την έπισημοσύναν δια τούς αλλοδαπούς σπουδαστάς κατ'απόφαση: Mr THOMAS EDUCATIONAL CONSULTANT

34 Dryden Chay b ers, 119 Oxford Street London W.1.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παρά την 'Ομόνοια) 9—2 και 5—7 μ.μ.

Τηλέφωνον 523-708.

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΟΝΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΙΣΟΛΑ

ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ



«Αφσέ με νά πιάσω ένα κομπο δροσιάς, που κυλάει στο μέτωπό σου» της τραγουδούσε ο Ντιέγκο.

ΑΠΟ τη Σεβίλλη ξεκίνησαν μια μέρα δυο νεαρές χορεύτριες κι έφτασαν στο Ισπανικό Μαρόκο. Ήταν κι' οι δυο όμορφες καστανομάτες κι' οι δυο ξανθομάλλες κι' οι δυο έρωτευμένες με τον ίδιο άντρα, τον όμορφο Ισπανό Ντιέγκο Βάρκας.

Η μικρότερη, η Κονσίτα, είχε το χρώμα του ώριμου σιταριού, πόδια και γέλια μικρού παιδιού και μάτια αυσούρα και μελαγχολικά. Η άλλη η Χουανίτα, φαινόταν μεγαλύτερη από τη φίλη της. Μα ήταν πιο όμορφη με τα αυσούρα μαλλιά της, το κόκκινο στόμα της και τη φλογερή της ματιά. Οι περνοίμιες κι' η περποτσία της είχαν μια φυσική ελγείνα.

Ένω το βλέμα της Κονσίτας γέμισε τις καρδιές των αντρών με τρυφερότητα, το βλέμμα της Χουανίτας τις έκαιγε και τις έλυωνε.

Ο όμορφος Ντιέγκο αγάπησε από την πρώτη στιγμή που την είδε την Κονσίτα. Κι' όταν γνωρίστηκαν καλά, καβαλ' ξέρον και οι δυο τα μούλιαρά τους, τα στολισμένα με κόκκινες και κίτρινες φούντες και περνούσαν μαζί δάση και βουνά, πηγαίνοντας στις δουλειές τους. Η Κονσίτα τον συμπαθούσε κι' αυτή από την πρώτη στιγμή που τον είδε και χωρίς διαταγή τουδούσε την καρδιά της.

Μια μέρα, όμως, καταστάλεσε στο Μαρόκο μια νέα από την πατρίδα τους, τη Σεβίλλη. Την έλεγαν Χουανίτα. Είχε την ομορφιά των γυναικών της Ανδαλουσίας και στο διάβα της πλήγωνε κάθε καρδιά.

Μαζί με τους άλλους νέους, που την είδαν και την αγάπησαν, ήταν κι' ο Ντιέγκο.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΗΣ ΚΟΝΣΙΤΑΣ

Η άτυχη Κονσίτα δεν άργησε να προσέξω την ψυχρότητα του φίλου της, που σιγά-σιγά την εγκατέλειψε για ν' αφοσιωθεί στη νέα του κατάκτηση. Στην αρχή έχυνε πικρά δάκρυα, θορνώντας τον έρωτα, που είχε χάσει. Αργότερα όμως σκληρές ιδέες έκδικης και της στέγνωσαν τα δάκρυα. Απόφασισε τότε να ποσοποιηθεί πως δεν λυπάται για την εγκατάλειψή της και να συνδεθεί σ' ενώτερα με την αντίληψη της.

Η Χουανίτα, μεθυμένη από τον έρωτα, που είχε εμπνεύσει στο Ντιέγκο, πιαστική αμέσως από τις κολακείες και τις φιλοφρονήσεις της Κονσίτας, σαν το πουλί στην παγίδα. Έγινε λοιπόν, στενή φίλη της. Δεν χωρίζονταν ποτέ και πήγαιναν πάντα μαζί στον περίπατο και στους χορούς.

Όσο η Κονσίτα δεν υπορούσε να κοιμηθεί ήσυχα. Υπέφερε τρεμερά, εξ αιτίας της ολόφανερης λατρείας του Ντιέγκο, για

τη Χουανίτα. Η ομορφιά της άλλαξε, μα το πρόσωπό της είχε πάρει μια περίεργη γλωμάδα, ένω το στόμα της με τα κόκκινα χείλη έμοιαζε με μισάνοιχτο τριαντάφυλλο.

Εκείνη την ημέρα, ήταν γιορτή. Το βράδυ, οι νέοι και οι κοπέλλες μαζεύτηκαν στο ύπαιθρο για ν' αφοσιωθούν και να τραγουδήσουν. Η συγκέντρωση έγινε σε μια μαγευτική τοποθεσία, δίπλα απλώνονταν ένα άπειρο γαλάζιο από λουλούδια και ψηλά έλαμπε το ασπένιο φεγγάρι.

Πολλά ζευγάρια είχαν μαζευτεί εκεί. Σε λίγο έφτασαν κι' οι δυο φίλες. Ήταν ωραιότερες, κι' ελκυστικότερες από κάθε άλλη φορά. Το κοινό πολύχρωμο φόρεμά τους άφηνε να φαίνεται το μικρό πόδι τους με τα όμορφα περποτσία και τις μεταξωτές κάλτσες.

Τα μαλλιά της Χουανίτας ήταν γυρισμένα σε δυο και κρατιόνταν στην κεφαλή με γούστες κορφίτσες. Τα μαλλιά της Κονσίτας έπεσαν απευθείας από ένα κόκκινο μεταξωτό κάλυμμα βαλμένο ιδιότροπα στο κεφάλι της.

Γύρω από το λαμό τους είχαν ένα περιβάριο με διπλή σειρά από μανταλάκια. Εκτός από αυτό το στολισμα, είχαν στη ζώνη τους κι' από ένα λεπτό ένχειρίδιο. Το ένχειρίδιο της Χουανίτας ήταν στολισμένο, κατά την ανατολίτικη συνήθεια, με κροσάκια, ενώ της Κονσίτας, πιο ώριμο, είχε ανάμεσα σε πολλά κοσμήματα την έπιγρη.

«Αν σε τρυπήσει αυτή η αϊχμή, δεν έχεις γιατριά!»

Το μαχαίρι της Κονσίτας ήταν χωρίς άλλο φαρμακείο.

Οι άντρες φορούσαν κοντά παντελόνια με μακριές κάλτσες και πανωφόρι δελουδινό, στολισμένο με χρυσά και πλούσια κεντήματα. Στο κεφάλι είχαν μεταξωτά μαντήλια γυναικίστα, δεμένα πίσω, σύμφωνα με το έθιμο της πατρίδας τους.

Σε λίγο άρχισε κι' ο χορός.

Οι γυναίκες, εύλογιστες, στροβιλίστηκαν σύμφωνα με τον παιγνιδιάρικο ρυθμό της μουσικής, κρατώντας τις βεντάλιες τους πάνω απ' τα κεφάλια. Ο χορός συνοδεύονταν από κιθάρες, μαντολίνα και τύμπανα.

Πρώτη προχώρησε η Κονσίτα, σβέλτη, πεντάμορφη. Τα σανδάλια της μόλις άγγιζαν στη γη. Πίσω της ακολουθούσε η Χουανίτα, ενώ με το ένα χέρι κρατούσε ανασκουμένη την άκρη της φούστας της. Χόρευε έναν ώριμο χορό της πατρίδας της Ανδαλουσίας. Τα δυο φορούσε της ματιά έλαμπαν από μια παράξενη λάμψη. Τα έβλεπε μαλλιά της χύνονταν στους ώμους της και το φέρεμα της κυματίσε σε κάθε κίνησή του λυγρού κορμιού της.

Όλοι είχαν μείνει θαυματούμενοι μπροστά στην ομορφιά της. Ο Ντιέγκο, φλογισμένος από έρωτα, την κίττασε σιωπηλός. Μα δεν άνθεξε περισσότερο και πηγαίνοντας, άνοιξε να της τραγουδήσει αυτό το τραγούδι:

ΕΞΩΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

«Αφσέ με νά πιάσω έναν κομπο δροσιάς που κυλάει στο μέτωπό σου και που μοιάζει σαν το ωραιότερο διαμάντι. Τα χείλη σου είναι δυο βελούδινα παραπετάσματα... Αφσέ να περάσω ανάμεσα απ' αυτά το γλυκό σου «ναί»...»

Κι' η Χουανίτα του απάντησε: «Την ώρα που χόρευες, η καρδιά σου έπεσε κοντά στη δική μου. Μα το στήθος μου είναι πολύ στενό για να χωρέσει και τις δυο. Πάρε, λοιπόν, γι' ανταλλάγμα τη δική μου, αγαπημένη μου!...»

Η Κονσίτα χλώμιασε. Αυτό το φλογερό τραγούδι της αγάπης άνηχουσε πονεμένα στην καρδιά της. Ρίχτηκε πάλι στο χορό με ζωηρές κινήσεις, θέλοντας έτσι να ξεγελάσει την αντίληψη της.

Κι' ενώθηκαν κι' οι δυο τους στο τρελό στρώσιμο. Ανασηκώνονταν και χαμηλώναν διαδοχικά και για μερικές στιγμές δεν έβλεπες παρά τ' ανάλαφρο σάλεμα των φουστάνιων τους.

«Αφσέ, η Χουανίτα έδωσε μια διαπεραστική κραυγή κι' έπεσε λιπόθυμη. Έτρεξαν άμέσως να τη σηκώσουν. Και τότε είδαν το πόδι της τρυπημένο από τη μια άκρη στην άλλη. Πλάι της βρισκόταν μπηγμένο στη γη από το μέρος της λαδής το λεπτό ένχειρίδιο της Κονσίτας, κατακόκκινο απ' το αίμα.

Να τί είχε συμβή: Η ζηλιάρικη Κονσίτα έδωσε το τρεμερό της ένχειρίδιο από τη ζώνη και το έμπηξε ορθό στο χώμα. Η Χουανίτα, που περνούσε από κεί, δοσμένη στη θερμή του χορού της, δεν το πρόσεξε. Και πάτησε το πόδι της πάνω στη φαρμακερή λεπίδα...»

Από εκείνη τη στιγμή, όλα είχαν τελειώσει γι' αυτή. Έχανε τη ζωή της, έχανε το φίλο της, το Ντιέγκο, τα έχανε όλα!

Μια βωβή σιωπή διαδέχτηκε τα χαρούμενα τραγούδια. Όλοι είχαν σωπάσει από σεβασμό για τον άτυχο Ντιέγκο, που έκλαιγε την αγαπημένη του, την όμορφη Χουανίτα, που είχε ξεψυχήσει στην άγκαλιά του.

«Αφσέ, ακούστηκε από μακριά ένα χαρούμενο τραγούδι, μα σκληρό και πένθιμο συγχρότως. Και το τραγούδι αυτό έλεγε:

«Αν σε τρυπήσει αυτή η αϊχμή (δε θάβρης γιατριά)...»

Ήταν η φωνή της Κονσίτας, που χαϊρόταν για την έκδική της, καθώς τραβούσε για τα βουνά τραγουδώντας:

«Αν σε τρυπήσει αυτή η αϊχμή, (δε θάβρης γιατριά) Πέθανε, όπως σκότωσες και τη (δική μου την καρδιά!)...»

00

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

«Ενας εφευρετικός Αμερικανός, ο Πάσκ Γκοβερνάλ, είχε επινοήσει έναν τρόπο για να κερδίζει λεφτά με το σωρό και χωρίς πολύ κόπο. Είχε δημοσιεύσει στις εφημερίδες μια άγγελία, στην οποία έλεγε: «Διδάσκω αλάνθαστη μέθοδο για μεγάλα κέρδη. Αποστέλλεται 10 δολάρια. Τα δολάρια έπεσαν βροχή και ο κύριος Γκοβερνάλ άπαντούσε σε όλους μ' αυτή τη φράση: «Κάνετε μια άγγελία, όπως αυτή που έκανα εγώ». Μα η αδιάκριτη αστυνομία μισήθηκε επί τέλους, τα τέχνασμα της άγγελίας και έκλεισε το Γκοβερνάλ στη φυλακή. Εκεί θα έχη δλο τον καιρό να επινοήσει καμιά καινούργια δολαριοπαράγωγο εφεύρεση.



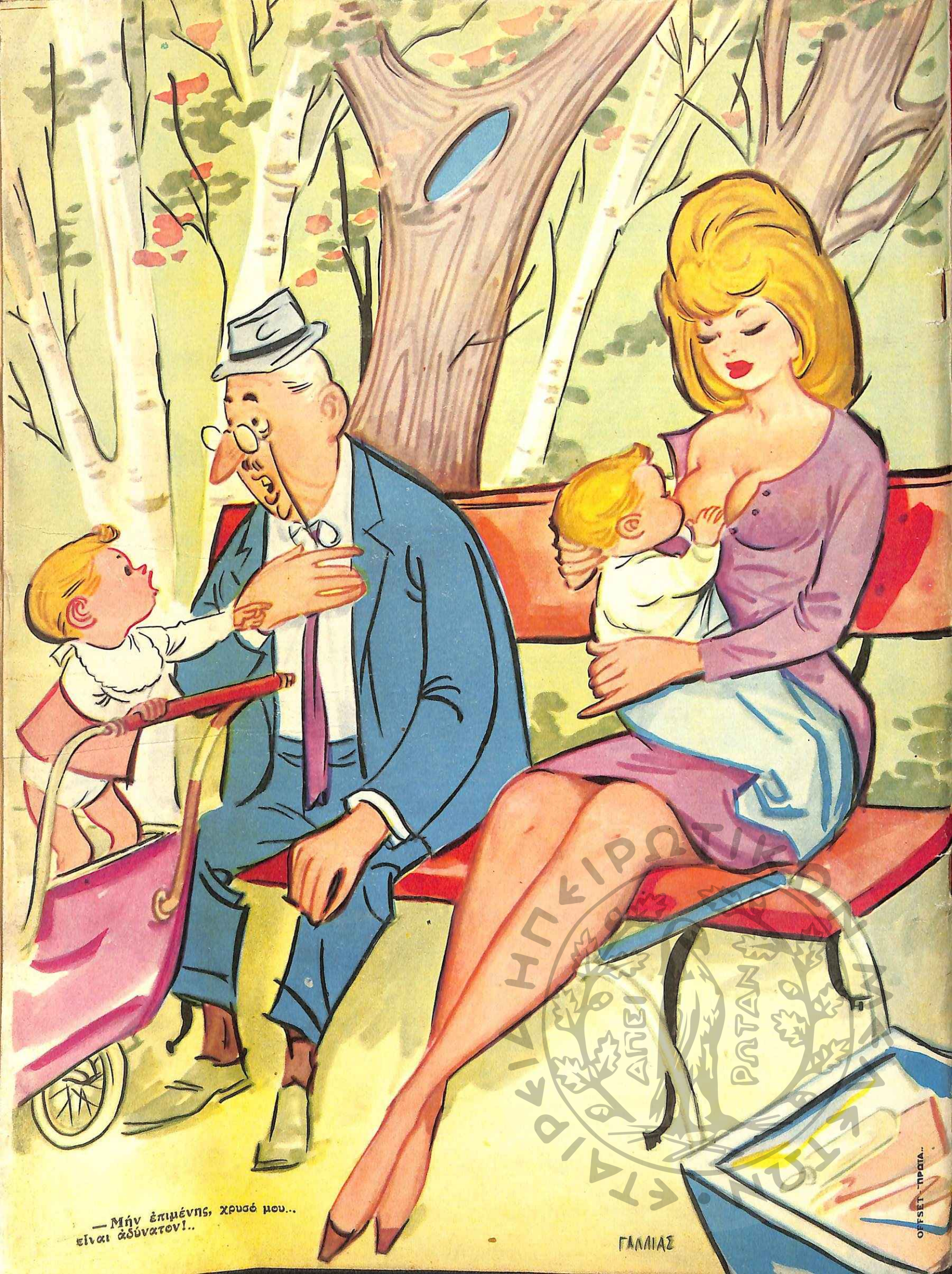
ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΝΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΒΑΙ



ΟΙ προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 14 — 20 Νοεμβρίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Οι επαγγελματικές φάσεις επιδιώξεις σας έχουν μεγάλες πιθανότητες να πραγματοποιηθούν κατά τις ημέρες αυτές. ★ Η εργασία πρέπει να είναι ιδιαίτερα φροντισμένη, γιατί θα επηρεάσει την ευνοία των προϊσταμένων.	★ Η νέα σεληνή εξασφαλίζει μια αρμονία στις σχέσεις με το άλλο φύλο. ★ Αποφύγετε όμως να κάνετε παρατηρήσεις σε αγαπημένο πρόσωπο, για άσημαντες αφορμές. Δεν πρέπει επίσης να προκαλέτε τη ζηλία του.	★ Καλή η υγεία. Πρέπει όμως ν' αποφεύγετε ό,τι σας εκνευρίζει, γιατί το νευρικό σύστημα παρουσιάζει μεγάλη ευαισθησία. ★ Τα δόντια απαιτούν ξεχωριστές φροντίδες, άλλως σας επιφυλάσσουν δυσάρεστες εκπλήξεις.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Σχέδιο, που έχετε καταστρώσει από καιρό, μπαίνει στο δρόμο της πραγματοποίησης. ★ Ευκαιρία να συμφιλιωθείτε με πρόσωπο, του οποίου είχατε χάσει την εμπιστοσύνη. Αυτό θα επηρεάσει ευνοϊκά τον επαγγελματικό τομέα.	★ Ο Ζεύς επηρεάζει ευνοϊκά τον αισθηματικό τομέα και προστατεύει τις αισθηματικές σχέσεις από διαφόρους κινδύνους. Συναντήστε με πρόσωπο, που είχατε καιρό να επικοινωνήσετε με ευχαρίστηση και θα σας συγκινήσει.	★ Προσέξτε ιδιαίτερα το φαγητό, γιατί σας απειλεί με τροφική δηληρίαση. ★ Αποφύγετε τις κοινοβικές και τα γεύματα σε κέντρα υπόπτου καθαριότητας. ★ Τρώτε ελαφρά τα βράδια και αφήστε τις ώρες ύπνου. ★ Τυχρό το 7.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Μην δυσραστήσετε τους συναδέλφους σας προσπαθώντας να τους επιδώσετε τις δικές σας μεθόδους εργασίας. Πρέπει ν' ακούσετε τις απόψεις τους και αν έχουν δίκιο να το παραδεχθείτε. ★ Προσέξτε τους λογαριασμούς.	★ Εξαιρετικά ευχάριστη περίοδος από ερωτικής πλευράς. Η νέα σεληνή σας δίνει την ευκαιρία να επαναφέρετε την αρμονία στις σχέσεις με το άλλο φύλο. ★ Θα υποχρεωθείτε να πάρετε σοβαρή απόφαση αισθηματικής φύσεως.	★ Παρακολουθήστε την πίεση και αποφύγετε με κάθε τρόπο τις προστριβές και τις ζωηρές συγκινήσεις. ★ Μη παίρνετε φάρμακα, χωρίς να συμβουλευθείτε το γιατρό σας. ★ Κίνδυνος μολύνσεως στο ουροποιητικό σύστημα.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Η διαίσθηση θα καθοδηγήσει σωστά τις διαφορές ενέργειάς σας. ★ Ακολουθήστε την αίσθησή σας χωρίς να δώσετε προέχον σε συμβουλές και υποδείξεις. ★ Σας στήνουν έντεχνη παγίδα, την οποία πρέπει εγκαίρως ν' ανακαλύψετε.	★ Η νέα σεληνή κάνει την αισθηματική ζωή πιο ευχάριστη και πιο ενδιαφέρουσα. ★ Αγαπημένο πρόσωπο θα σας δώσει μια χειροπιαστή απόδειξη της αγάπης του και της εκτίμησής του. ★ Οι κογενειακοί ζητήματα ρυθμίζονται ευνοϊκά.	★ Η υγεία θα προκαλέσει έγνοιες κι' όμως οι παρουσιάζόμενες μικρονοσήσεις θα έχουν έντελως παροδικό χαρακτήρα. Προσέξτε τα δόντια, γιατί πολύ πιθανόν όλα να οφείλονται σε μια κακή μάσηση των τροφών.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Πρέπει κατά το χρονικό αυτό διάστημα να όλισθήτε με έπιμνη και υπομονή. Μη ζητήσετε να επισημάνετε την έκδοσή μιας υποθέσεως, γιατί αυτό θα γίνει καταδικαστικό στο πρώτο έμπόδιο. ★ Ο χρόνος την καταδικάζει για σας. ★ Νέες προτάσεις.	★ Η νέα σεληνή επηρεάζει δυσμενώς τον χαρακτήρα και η ευθεία σας απειλεί να προκαλέσει δυσάρεστες προστριβές με αγαπημένο πρόσωπο. ★ Την Παρασκευή 15 αποφύγετε τις αισθηματικές συναντήσεις. Θα είχαν δυσάρεστο τέλος.	★ Τα νεφρά παρουσιάζουν μεγάλη ευαισθησία. Προφυλάξτε τα από το ψύχος και αποφύγετε ό,τι θα μπορούσε να τα ερεθίσει: οινόπνευμα, μπαχαρικά κλπ. ★ Αποφύγετε επίσης την υπερκόπωση και τη σπατάλη δυνάμεων.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Τολμηρό σχέδιο βρίσκεται στα πρόθυρα της πραγματοποίησης. Δεν πρέπει όμως να χαλαρώσετε τις προσπάθειες, ούτε και να εγκαταλείψετε τον άγωνα μπροστά στο πρώτο έμπόδιο. ★ Ανατέλλουν καλύτερες μέρες.	★ Θα χρειαστούν προσπάθειες, για να διατηρήσετε την αρμονία στον αισθηματικό τομέα. Πρέπει να αρχίσει να καταιγίζει και να ευθεία και να πάψετε να κάνετε παρατηρήσεις σε αγαπημένο πρόσωπο για άσημαντες αφορμές.	★ Αύξησι της ζωτικότητός σας επιτρέπει ν' αναπτύξετε μεγαλύτερη δραστηριότητα, χωρίς να νοιώθετε καμιά κόπωση. ★ Η νέα σεληνή προφυλάσσει την υγεία από τους κινδύνους, που την απειλούν. ★ Το μπλέ σας κολακεύει.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Η εργασία και ιδιαίτερα μια υπόθεση, που αναλάβατε να προσέξω. Προσέξτε πολύ τις λεπτομέρειες, τις οποίες έχετε έτσι να περιφρονήτε. ★ Δεν πρέπει να δεσμευθείτε.	★ Συκοφαντικές τρίτον θα θάψουν τις αισθηματικές σχέσεις. Φροντίστε γι' αυτό να μη δώσετε πίστι και μη αφήσετε αγαπημένο πρόσωπο να τις πιστώσει. ★ Αποφύγετε πάντως, τις ημέρες αυτές τις αδικαιολόγητες παρατηρήσεις.	★ Η νέα σεληνή προστατεύει την υγεία και σας επιτρέπει ν' αναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα. ★ Διάφορες μικρονοσήσεις εξαφανίζονται και οι ανησυχίες αποδεικνύονται αδικαιολόγητες. ★ Τα δόντια απαιτούν περιποίηση.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Μη χαρίζετε τη συμπάθειά σας στον πρώτο τουχόνα και πρό πάντως μη του αποκαλύψετε τα μυστικά σας, όσο κι' αν σας φανί αξιοσύνης της εμπιστοσύνης σας. ★ Καταστρώστε ένα σχέδιο εργασίας και ακολουθήστε το πιστά.	★ Απόλυτη σύμπτωση, ιδίως αν το αγαπημένο πρόσωπο ανήκει στην Παρθένος. ★ Η νέα σεληνή σας εξασφαλίζει ευχάριστα ραντεβού και ένα Σεξουαλικό ρίσκο, που θα σας μείνει αδέχαστο. ★ Συναντήστε, που θα σας ενθουσιάσει.	★ Πόννοι μετακινούμενοι, που οφείλονται σε νευραλγία. Μη άνησυχείτε, όλα θα περάσουν και μάλιστα πολύ σύντομα. ★ Το ήθικό επηρεάζει την υγεία, γι' αυτό αποφύγετε τις στενοχώριες και μη χάνετε ευκαιρίες για διασκέδαση.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Προκειμένου για διάδημα, που σας κάνει διατακτικό, η Δευτέρα 18 είναι η πιο κατάλληλη ημέρα, δεδομένου ότι αυτόν τον καιρό οι πιθανότητες επιτυχίας. ★ Ε-υθύρως επιχείρημα θα σας βοηθήσει να μεταπείσετε τους άλλους.	★ Προσέξτε πολύ μια νέα γνωριμία, που θα κάνει, ιδιαίτερα αν το πρόσωπο, που κίνησε το ενδιαφέρον σας ανήκει στον Ταύρο. Θα μετανιώσετε, αν το δείτε ατελείωτη εμπιστοσύνη. ★ Ευχάριστη Κυριακή.	★ Αποφύγετε την πολυφαγία, ιδίως τα βράδια. Θα προκαλέσει απένια και διαταραχές στο πεπτικό σύστημα. ★ Ε-στώ και αν αυτό δε σας είναι ευχάριστο, πρέπει κάθε πρωί να κάνετε λίγη γυμναστική. ★ Τυχρό το 8.
ΑΙΓΟΚΕΡΟΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Η νέα σεληνή ιδιαίτερα ευνοϊκή για τα οικονομικά. Θα τα δελτιώσετε αισθητά, αν δεχθείτε υπό όρους την προσφορά, που σας γίνεται. ★ Η γενναίωφρα σας ώθει σε περιττά έξοδα, που πρέπει ν' αποφύγετε.	★ Ο Κρόνος προκαλεί ανωμαλίες στον αισθηματικό τομέα και σας κάνει πιο ευερέθιστο και ευέξαπτο από συνήθως. ★ Αποφύγετε γι' αυτό τη μοναξιά, αλλά και τη συντροφιά προσώπων, που σας εκνευρίζουν. ★ Νέα γνωριμία.	★ Περιορίστε το κάπνισμα ή, αν είναι δυνατόν, καταργήστε τελείως το τσιγάρο. Αυτόματως το αναπνευστικό σύστημα θα παρουσιάσει μεγάλη δελτίαση. ★ Καταπολεμήστε τη λαίμαργία που αόζει με τη νέα σεληνή.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Πρόσωπο του στενού περιβάλλοντός θα προκαλέσει έμπόδιο, που θα καθυστερήσει την πραγματοποίησή σας. Μη ήρσουν την πραγματοποίησή σας και φροντίστε την αποθάρρυνση να σας κυριεύσει. ★ Αγωνιστείτε και ο θρίαμβος θα είναι ακόμα πιο μεγάλος.	★ Η νέα σεληνή συνοδεύεται από ευχάριστα γεγονότα, που ξεπερνούν και τις πιο αισιόδοξες προσδοκίες σας. ★ Τρυφερότητα και διλωματία θα σας βοηθήσουν να επιτύχετε κάτι, που από καιρό επιδιώκετε. ★ Ευχάριστα νέα.	★ Οι ενόχλησεις, που παρουσιάζονται στο πεπτικό σύστημα είναι μάλλον νευρικής φύσεως. ★ Αν όμως παρατηρούνται, συμβουλευτείτε ένα γιατρό και φροντίστε ν' απαλλαγείτε το ταχύτερο απ' αυτές. ★ Προσέξτε πολύ το φαγητό σας.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Η νέα σεληνή συνοδεύεται από οικονομικές δυσχέρειες, που θα έχουν μακροδοκί χαρακτήρα. Προσέξτε μως πάντως τους λογαριασμούς και φροντίστε, σε καμιά περίπτωση, τα έξοδα να μη υπερβαίνουν τα έσοδα.	★ Κάτι που κρατάτε από καιρό μυστικό κινδυνεύει ν' αποκαλυφθεί και να σας θάλλει σε εξαιρετικά δύσκολη θέση. ★ Φταιν όμως γι' αυτό πρόσωπο, που θα δείτε ατελείωτη εμπιστοσύνη, ενώ δεν την αξίζει.	★ Προφυλάξτε από το κρύο και αποφύγετε τα ρεύματα και τις απότομες εναλλαγές θερμοκρασίας. ★ Ο λαιμός σας θα πάθει ίσως γι' αυτό πρόσωπο, που θα δείτε ατελείωτη εμπιστοσύνη, ενώ δεν την αξίζει.



— Μήν επιμένεις, χρυσό μου...
είναι αδύνατον!..

ΓΑΛΛΙΑΣ

OFFSET - ΠΡΑΓΑ..